

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BLOOD ORANGE

KARINA HALLE
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KAN TURUNCU

Kitap 1 - Drakula Düeti

KARINA HALLE

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Çalma Listesi](#)

[İÇERİK UYARISI](#)

[Bölüm 1](#) Valtu

[Bölüm 2](#)

Dahlia

[Bölüm 3](#)

Dahlia

[Bölüm 4](#) Valtu

[Bölüm 5](#)

Dahlia

[Bölüm 6](#) Valtu

[Bölüm 7](#) Valtu

[Bölüm 8](#)

Dahlia

[Bölüm 9](#)

Dahlia

[Bölüm 10](#)

Dahlia

[Bölüm 11](#)

Valtu

[Bölüm 12](#)

Dahlia

[Bölüm 13](#)

Valtu

[Bölüm 14](#)

Dahlia

[Bölüm 15](#)

Valtu

[Bölüm 16](#)

Dahlia

[Bölüm 17](#)

Dahlia

[Bölüm 18](#)

Valtu

[Bölüm 19](#)

Dahlia

[Bölüm 20](#)

Valtu

[Bölüm 21](#)

Dahlia

[Bölüm 22](#)

Dahlia

[Bölüm 23](#)

Dahlia

[Bölüm 24](#)

Valtu

[Sonsöz](#)

[Gece Kurdu'ndan Bir Alıntı](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Karina](#)

[Halle](#)

[OceanofPDF.com](#)

Copyright © 2022 by Karina Halle

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Kapak Tasarımı: Hang Le Designs

Yayına Hazırlayan Laura Helseth

Düzeltilen: Chanpreet Singh

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kendini yabancılaşmış, takdir edilmemiş ve yanlış
anlaşılmış hissedenden herkese: Sizin hiçbir sorunuz yok.
Sadece kendi insanlarınızı bulmanız gerekiyor.

OceanofPDF.com

Ve sanırım sadece göklerin düşeceğini
söylemek istedim.
Yakında birlikte olacağız.
hepsi

- "ZERO SUM" - NINE INCH NAILS

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

Blood Orang'ın alma listesini [Spotify'da BURADA](#) bulabilirsiniz. Aksi takdirde, havaya girmenize yardımcı olması için aşağıya birkaç şarkı ekledim.

"Zero Sum" - NIN

"Bitches Brew" - +++ (Crosses)

"Corrupt" - Depeche Mode

"The Lovers" - NIN
"Red Right Hand" - Nick Cave and the Bad Seeds
"World in My Eyes" - Depeche Mode
"Vampyre of Time & Memory" - Queens of the Stone Age
"Digital Bath" - Deftones
"Tear You Apart" - She Wants Revenge
"The Perfect Drug" - NIN
"Loverman" - Nick Cave and the Bad Seeds
"The Becoming" - NIN
"This is a Trick" - +++ (Crosses)
"Welcome to my World" - Depeche Mode

OceanofPDF.com

İÇERİK UYARISI

Kan Portakalı kişisel olarak karanlık bir romantizm olarak gördüğüm bir kitap (karanlık romantizmin seviyeleri olduğunun ve benim karanlık olarak gördüğüm şeyin diğer okuyucular için gri olarak kabul edilebileceğinin farkındayım) ve bu nedenle okuyucuların ruh sağlıklarını korumak için farkında olmaları gerektiğini düşündüğüm içerik uyarıları var. Aşağıdaki potansiyel tetikleyici durumları içermektedir:

Açık dil ve grafik seks, grafik şiddet, hamilelik kaybı (sayfada), kan, cinayet, bir eşin ölümü, Non-con (küçük / kahraman veya kahraman arasında değil), dub-con, teşhircilik, BDSM-lite unsurları ve nefes oyunu, ateş oyunu, kan oyunu, cum oyunu, anal oyun, ilkel kink, kovalama, esaret, aşağılama, övgü kink ve beslenme (vampir tarzı) dahil olmak üzere bazı kinkler. Bu içerik uyarılarının çoğu kitaptaki cinsel eylemlerle ilgilidir.

Bu kitabın sadece yetişkinler için olduğu unutulmamalıdır. Bu Alacakaranlık değil. Lütfen 18 yaşından küçüklere tavsiye ediyorsanız uyarıları dikkate alın.

Kan Portakalı, Drakula Düeti'nin 1. kitabıdır. Kitap 2-Siyah Gül- 29 Aralık'ta çıkıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1 VALTU

Bunu yazdım çünkü Bram'ın benim hikayemi çarpıtmadan romanını yazacağına güvenmiyorum. Bir fikir huysuz bir at gibi üzerlerine doğru koşmaya başladığında yazarların kapıldığı o tuhaf şekilde kafasında dönen çarkları görmüştüm. Eminim Cruden Bay'de birlikte geçirdiğimiz ve ona içimi döktüğüm sayısız gün ve gece, Bay Stoker'ın beyninin yaratabileceklerinin yanında sönük kalmıştır. Bu nedenle, anlattığı hikâyenin herhangi bir şekilde, biçimde veya formda doğru olduğuna güvenmiyorum (Bana başlığının Ölmeyenler olduğunu söyledi, ben Valtu veya Kont Aminoff olarak adlandırılacağını umuyordum).

Ayrıca, yüzyıllar geçtikçe anılarım solmaya başladı. Tüm acıları unutacağım gün için, onunla ilgili anılarımı yakıp kül edeceğim gün için dua ederdim. Ama bir gün onu hatırlamak zorunda kalacağımı biliyorum. Onu unutmak, insan olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmak olurdu ve zaman zaman kendimi tamamen kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum. Bu yüzden onunla ilgili hatırladığım her şeyi, aşkımızın insanlığımı ortaya çıkarabileceği umuduyla yazacağım.

İnsan sadece hayal edebilir.

Çok fazla hayal kuruyorum.

BÜYÜK GAZAP 1714
İsveç Krallığı
(şu anda Finlandiya olarak bilinen topraklar)

O SABAH ONU AÇLIKTAN ÖLMEK ÜZERE OLAN BİR ADAM GIBİ BEKLEDİM.
ekmek kabuğu. Ne yüzüme vuran güneş ışığı, ne
çalılıklardan gelen çayır tarlakuşlarının sesi, ne de
mütevazı buğday tarlamı hışırdatan rüzgâr, normalde en
hüzünlü günlerde bile bana keyif veren hiçbir şey açlığımı
dindiremezdi.

Mina. İsmi bile bir şarkı gibiydi, kederle dolu bir geçmişi
telafi etmek için Tanrı'dan gelen bir cevap gibiydi. İlk karım
Ana'yı ve adını koymaya fırsat bulamadığımız çocuğumu
kaybetmek, sonra ülkemin düşman tarafından işgal
edilmesi, Helsinki'nin yakılması, sonra topraklarımın
çoğunun elimden alınması... Mina'yı düşündüğümde tüm
bunlar bile önemsiz geliyordu. O benim kurtuluşumdu,
hayattaki ikinci şansımdı. Varlığımın en derin yaralarına
merhem olmuştu ve bu yaralar çok derindi.

Bu yeni dünyanın acımasız gerçekliğinin bile onun bana
hissettirdikleri, bana verdiği umut karşısında hiçbir şansı
yoktu. Bir an bile düşünseydim, aşkımızın ne kadar
imkânsız olduğunu, bizim için bir gelecek olmadığını
bilirdim, ben otuzlu yaşlarının ortalarında sıradan bir
çiftçiiken ve o bir kralın kızıiken değil.

General, kırsal bölgeyi ele geçirip kendine bağlayan canavarın ta kendisi.

Ama hiç daha derine inmedim. Düşünmek istemedim. Aşkın yüzeyinde yaşamaktan, beni bir günden diğerine sürüklemesine izin vermekten, çalkantılı sulardan ve ileride beni parçalara ayırmaya hazır duran sivri kayalardan korkmamaktan memnundum.

Huş ağaçlarının ötesinden toynak sesleri geldi ve bir sığırcık sürüsü Mina'nın yaklaşmasından korkarak aniden yaprakların üzerinde uçmaya başladı. Ormanın başlangıcında duruyordum, kulübem virajdan zar zor görülebiliyordu. Eğer başka biri yaklaşıyorsa, huş ağacı ve böğürtlen çalılarının arkasından değil, patika olmayan yoldan gelecekti. O olduğunu bu şekilde anladım.

Şimdi kendimi onunla buluşmak için koşarken, buğday tarlamı geride bırakıp ağaçların arasında kaybolurken buldum. Neredeyse gölete, buluşma yerimize varmıştım ki onun atını ağaç gövdelerinin arasında gördüm, beyaz kabukların üzerindeki gözler beni izliyordu. Hatta belki de beni yargılıyordu.

Mina pelerinliydi, gri kukuletası başını örtüyordu ve kukuletaı kaldırıp yüzünü görünür hale getirmesini hayretle izledim.

Yaklaştığımı gördü ve gülümsedi, o kadar neşeliydi ki neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

O her zaman gördüğüm en güzel kadın olacaktı.

Mina'nın saçları bir pelerin gibi etrafında dalgalanıyordu; kızıl ve kestane rengi, yanmış ağaç kabuğu ve ahududu tonları, rüzgâr saçlarını yüzünden uzaklaştırırken sarı teller ışığı yakalıyordu.

Saçları ölmekte olan bir gün batımının ateşli ışığının rengindeydi, geceye karışmadan önce son bir kızılık patlaması. Teni taze inek sütü renginde, gözleri açılmış yaprak rengindeydi. Gülümsemesi güneş ışığıydı.

O benim her şeyimdi.

Göğsümde ani bir sıcaklık hissettim, o kadar güçlü bir duyguydu ki neredeyse fiziksel bir acıydı. Işığın yüzünde parladığı o anda onun tüm güzelliğini görebiliyordum ve o anda onu ölçüsüz bir şekilde sevdiğimi biliyordum.

"Merhaba Valtu," dedi kırık bir Almanca ile.

"Merhaba sevgili Mina," dedim, Almancam onunkinden çok az daha iyiydi. İsveç'in Finlandiya üzerindeki egemenliği nedeniyle Fince büyük ölçüde yasaklanmıştı ve ben İsveççe konuşmayı, okumayı ve yazmayı, ayrıca ticaret amacıyla biraz Almanca öğrenmiştim. Ama ilk günlerimde ben Rusça anlamıyordum ve Mina da sadece biraz Almanca biliyordu. Yine de bunun bir önemi yoktu, çünkü onunla birlikteyken kelimelerin pek bir anlamı yoktu. Başka yollarla iletişim kuruyorduk.

Attan indi ama ben onu yakalamak için çoktan yanına gitmiştim, kollarıma aldım ve yere indirdim.

Çok yakın olduğumuz, resmi hissettiğimiz ve birbirimizi gerçekten tanımadığımız utangaç bir an vardı, ama eğilip onu omuzlarından tutarak ve sertçe öperek bunu sildim.

Bir şaşkınlık çığlığı attı -bazen ona karşı oldukça sert davranırdım, tutkum dizginlenemezdi- ama bu çığlık yerini şehvete bıraktı. Her halükarda, birbirimizle fazla zamanımız olmadı. Son iki ay boyunca

Her sabah sadece birkaç dakikalığına bir araya geliyorduk, hepsi gizliydi ve bize verilen zamanla yapabileceğimiz her şeyi yapıyorduk.

Bu aciliyeti hissederek, öpücüğüm derinleştikçe parmaklarım tenine bastırdı, sanki ona tutunmazsam eriyip gidecekmiş gibi, sanki rüzgârda savrulan bir yaprakmış gibi.

Hevesle karşılık verdi, kollarını boynuma dolayarak beni kendine çekti. Saatler gibi gelen bir süre boyunca bu şekilde öpüştük, birbirimizi keşfettik, birbirimizin tadına baktık, daha fazlasını istedik. Hayatım boyunca hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi böyle arzulamamıştım ve onu öptükçe daha da açlık çekiyordum.

Sonunda birbirimizden ayrıldık, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. "Seni özledim," dedi, sesi gırtlaktan gelen bir fısıltı gibiydi.

"Ben de seni özledim," diye cevap verdim, çilek rengi saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

Daha fazlasını söylememize gerek yoktu. İkimiz de ne istediğimizi, neye ihtiyacımız olduğunu, ayrı kaldığımız saatlerde ve günlerde ne hayal ettiğimizi biliyorduk.

Elini tuttum ve onu ağaçların arasından gölete doğru götürdüm, kalbim beklentiyle çarpıyordu.

Güneş huş ağaçlarının arasından süzülüyor ve her şeyin üzerine güzel, titrek bir ışık yayıyordu. Suyun kenarına vardığımızda ona döndüm ve onu bir kez daha kollarıma aldım.

Öpüştük, vücutlarımız birbirine yapıştı ve ben tahta gibi sertleşmişim. Elini aşağı kaydırarak beni sikimden yakaladı ve zevkten nefesim kesildi. Zamanla bana karşı daha cesur davranmaya başlamıştı, merakı her türlü çekingenliği azaltıyordu. Ona yapmayı arzuladığım o kadar çok şey vardı ki, küfür gibi, ağza alınmayacak şeyler ve

biliyordum ki

Bana izin verdiği zaman. Bundan zevk bile alırdı. Ona yıldızları gösterirdim.

Pantolonumun üzerinden beni okşamaya başladı, eli yukarı aşağı hareket ediyordu ve ben daha fazla dayanamadım. Ona ihtiyacım vardı, tam o anda ve orada, yoksa patlayacaktım.

Onu tuttum ve yumuşak bir yosun parçasının üzerine bıraktım, o da arkasına yaslandı, bacaklarını açarak beni yaklaştırmaya çağırdı, elbisesinin katmanları bulutlar gibi etrafında dalgalanıyordu.

İki kez sormama gerek yoktu. Elbisesini yukarı ittim ve pantolonumu çıkardım, bacaklarının arasına kaydım, yumuşak bir hamleyle kendimi içine ittim. Her zaman olduğu gibi çoktan ıslanmış ve benim için hazırды.

Haykırdı ve hareket etmeye başladım, kalçalarını kavradım ve ona vurdum. Su bedenlerimizin yanında kıpırdıyor, rüzgâr ağaçları hışırdatıyor ve ben her şeyi o kadar net hissediyordum ki, sanki yeni bir şeye, kendimin daha yüksek bir versiyonuna yükseliyordum, sanki bir zamanlar karımı ve çocuğumu benden aldığı için lanetlediğim Tanrı'ya daha yakındım. Mina'nın derinliklerinde olmak başka bir yola, başka bir hayata, daha iyi bir hayata adım atmak gibiydi.

Orgazmımın arttığını hissedebiliyordum, etrafımda gerildiğini hissedebiliyordum ve zamanın geldiğini biliyordum. Elimi bacaklarının arasına kaydırdım ve uzun bir inilti çıkarana kadar kaygan ve kaygan olduğu yeri ovuşturdum. Orgazmı oluşmaya başladı, vücudu gerildi ve sonra etrafımda patladı. Kalçalarını kavradım ve kendimi gidebildiğim kadar derine ittim, boşalırken onu orada tuttum, vücudum o kadar kuşatıcı bir zevkle sarsıldı ki, başımın geriye doğru takıldığını hissettim.

İkimiz de bitirene kadar orada kaldım, vücudu altımda gevşedi ve sonra geri çekildim, yanıma döndüm ve ona baktım.

Zor nefes alıyordu, göğsü kabarıyordu ve dudaklarında memnun bir gülümseme vardı, rengi koyu kırmızıydı, kendi dudaklarımdan morarmıştı. İçimi bir sükûnet duygusu kapladı, her şeyin yoluna gireceğini hissettim.

Bana baktı, güneş değiştikçe gözlerinin rengi derinleşiyor, yanaklarının pembesi soluyordu. Sonra solgun alnında bir korku ifadesi belirdi.

"Ne oldu?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

Dudaklarını birbirine sürttü, narin kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Sana bir şey söylemem gerekiyor..."

"Bana neyi anlatacaksın?" Dirseğimden destek alarak biraz doğruldum.

Yutkundu, boğazı hafifçe kıpırdadı ve ben en uygunsuz düşünceye kapıldım, boynunu ısırmalıydım, dişlerimi onun yumuşak etine batırmalı ve kanını içmeliydim.

Bu hissi uzaklaştırmak zorundaydım, zaman zaman aklıma gelen diğer müstehcen düşüncelerden çok uzaktı. Anlayamadığım ama yakında çok iyi anlayacağım bir şekilde tehlikeli hissediyordum.

Boynuna nasıl baktığımı fark etmemiş gibiydi. "Hamileyim," dedi.

Kelimeler bana devrilmiş bir ağaç gibi çarptı. Neredeyse inanamıyordum.

"Hamile mi?" Dünya kendi ekseninde dönüyormuş ve bana bu hayatta devam etmem için bir yol daha verilmiş gibi hissederek tekrarladım. "Emin misin?"

Dudağını ısırđı ve başını salladı. Hissettiğı çatışmayı onda hissedebiliyordum, sanki altıncı his aniden bana bahşedilmişti. Benim bebeğim olduğı için mutluydu ama nasıl tepki vereceğimden ve sonrasında ne yapacağımdan korkuyordu.

Ama gerçek şu ki, mutluydum. Kendimden geçmiştim. Onun yaşadığı korkuyu, durumun imkânsızlığını hissetmeliydim ama hiç de öyle hissetmiyordum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum..." dedi ve gözlerini kaçırarak devam etti.

Doğrudum ve ona doğru uzandım, parmaklarımı çenesinin altına koyarak bana bakmasını sağladım. "Ne yapacağını bilmiyor musun? Bebeğimizi doğuracaksın, Mina. İstedığın bu değil mi?"

Başını salladı, yeşil gözlerine parlak bir ışıltı geri döndü. "Evet, öyle. Ama nasıl yapabileceğimi bilmiyorum. Senin baba olmanı istiyorum ama... bunu öğrenemezler. Beni öldürürler."

Normalde biri babasının onu öldüreceğini söylediğinde bu abartılı olur. Ama Mina söz konusu olduğunda, generalin bunu yapacağını biliyordum. Onun hem kadınları hem de çocukları katlettiğini görmüştüm. Kendi kızının canı bağışlanmayacaktı.

"Benden başka kimseye söyledin mi?" Ben sordum.

Başını salladı ama sonra durdu. "Sadece hizmetçim. Ona söylemedim ama o biliyordu." Gözlerim fal taşı gibi açıldı ama o beni rahatlatmak için hemen devam etti. "Merak etme. Onu bebekliğimden beri tanırım. O asla söylemez. O benim için bir anne gibidir."

Sadece bunun doğru olduğunu umabilirdim. Her iki durumda da, etrafta dolaşıp bunu öğrenmek istemiyordum. Elini tutup ağzıma götürdüm ve avucunu öptüm. "Bir yolunu bulacağız. Bizi bulamayacakları bir yere kaçabiliriz."

Nereye kaçacağımızı bilmiyordum.

Rusların ülkenin çoğunu ele geçirdiği düşünülürse bu olabilir, ama o anda bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Omuzlarının hafiflemesini ve çenesindeki gerginliğin gitmesini izledim. "Tamam. Onlar anlamadan hemen gitmemiz gerekecek." Uzandı ve karnını ovuşturdu. Elbisesinin katmanları altında, bunu anlayamazdınız ve elimi oraya koyduğumda bile bana normal geliyordu. Ta ki karnından elime doğru bir sıcaklık ve elektrik dalgası hissedene kadar. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, sanki hayatın kendisini hissediyor gibiydim. Kolumda şimşeklerin dolaştığını görebiliyordum.

"Nereye gideceğimizi düşünüyorsun?" Mina olanlardan habersiz bir şekilde konuştu.

"Bilmiyorum," dedim bir an sonra, elimin altındaki saf yaşam hissiyle dikkatim dağılmıştı. Bana ne oluyordu?

"Burada mı doğdunuz yoksa aileniz başka bir yerden mi geldi?" diye sordu.

"Evlat edinildim," dedim ona. "Gerçek ailemi hiç tanımadım."

"Oh? Bu ilginç," dedi.

"Benim bir doğum günüm bile yok," dedim dalgınca, hâlâ kollarımdaki ve ensemdaki tüyleri diken diken etmeye yetecek enerjinin içimde dalgalandığını hissediyordum.

"Bunu değiştirmemiz gerekecek," dedi, elimi karnından çekecek şekilde hareket ederek. "Belki çocuğumuzla aynı doğum gününe sahip olabilirsin. Umarım nereye gidersek gidelim, müziğimi çalabilirim. Tek sorun, arp çalmak için çok şişman olacağım."

Mina kendine göre başarılı bir müzisyendi, ancak bana şarkı söylerken sesi o kadar net ve melodikti ki doğal bir yeteneği olduğuna inandım. Bir bakıma, onun müziğe olan tutkusu yıllar içinde benim de müziğe başlamamı sağladı.

"Arp olmadan ayrılmak zorundayız," dedim ona. "Bir atın sırtına sığmayacak hiçbir şey olmadan. Ama söz veriyorum, güvende olduğumuzda sana istediğin her şeyi alacağım."

Tam bir aptaldım. Hiç param yoktu. Buğday mahsulümün tamamı babasına gitti ve o da bana hayatta kalmam için zar zor bir şeyler verdi. Bulunmadan asla kaçamayacağımızı, bizim için mutlu bir son olmayacağını bilmeliydim. Bunun sadece ölümle sonuçlanacağını biliyor olmalıyım.

Ama söylediğim sözlere sadece bir aptalın inanacağı gibi inanıyordum.

Ve Mina mutluydu. Bulutların arasından gelen güneş gibi sırtı ve bana uzanarak beni aşağı çekti, böylece onun üstündeydim ve beni derinden öptü. Ellerim bacaklarına gitti, onu tekrar hissetmek için sabırsızlanıyordum ve bu onun tenini son kez hissedişim olacaktı.

Her şey çok hızlı gerçekleşmiş olsa da, gerçekleşmeden dakikalar önce olacağını biliyordum. Çalılıkların arasından süzülen ayak seslerini duyabiliyordum, fısıltıları duyabiliyordum. İrkilerek etrafıma bakındım ama etrafımızda hiçbir şey yoktu. Vücuduma neler olduğunu tam olarak anlayamamıştım. O zamanlar gerçekte ne olduğumu ya da benim gibi olan herkes için olduğu gibi, gerçekleşmek üzere olan değişimi bilmiyordum.

Otuz beş yaşına giren bir arka plan. Gerçekte kaç yaşında olduğumu bile bilmiyordum.

Ve sonra gölün karşısında belirdiler. Generale bağlı beş asker. Beni ellerim Mina'nın üzerindeyken gördüler ve tek ihtiyaçları olan buydu.

Kılıçlarını çekerek bize doğru koşmaya başladılar ve ben de ayağa kalkıp onu buğday çuvalı gibi omzuma aldım. Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim ve sanki doğaüstü bir zarafetim vardı, yırtıcı bir hayvandan kaçan bir hayvan gibiydim. Yırtıcı hayvan haline geldiğimi çok az biliyordum.

Mina'nın atına koştum, onu omuzlarından aşağı attım, sonra ata bindim ve ormanda dörtnala koşturdum.

Adamlar yaya idiler ama atlarının yakınlarda olduğuna ve bizi gafil avlamaya çalıştıklarına şüphe yoktu. Ne kadar uzağa gidebileceğimizi, bu şekilde gerçekten kaçıp kaçamayacağımızı merak ettim. Eylül ayıydı ama kar yağana kadar en az bir ay boyunca ülkenin kuzeyine doğru at sürebilirdik. Belki de Kuzey Kutbu yakınlarındaki yerli halklar bizi boş alanlarda barındırırdı.

At olabildiğince hızlı gidiyor, kütüklerin ve derelerin üzerinden atlıyor, ağaçlardan ve kayalardan kaçıyor ve ikimiz de konuşmuyorduk. Mina arada bir inliyor ya da hıçkırıyordu ve hizmetçisi onu ihbar ettiği ve hayatlarımız hazır olduğumuzdan daha hızlı değiştiği için ağladığını biliyordum.

Nereye gittiğimizi bile bilmiyordum, ama sonra Mina'nın atının gürleyen sesini duydum - hızla koşan diğer atların toynakları.

Bize doğru geliyor.

Artık çok geçti.

Orman, içinden nehir geçen bir çayırılığa açıldığında, diğer tarafta atlı askerlerden oluşan bir ordu vardı.

Boğazımdan bir kükreme çıktı, derin, karanlık ve vahşi bir şey. Mina'yı korkuttu, askerleri ürküttü. Ama bu onları caydırmaya yetmedi. Atı ökçesi üzerinde çevirdim ama şimdi askerler arkadan geliyordu ve etrafımız sarılmıştı.

"Mina!" Generalin sesi sürüden geldi ve o içeri girerken atlar ayrıldı. Uzun boylu, zayıf bir adamdı ve heybetli bir yüzü vardı, sanki saf kayadan oyulmuş gibiydi. Bize uzanmak istercesine elini ileri uzattı. Ona Rusça bir şeyler söyledi, anlayamadığım ama yine de anladığım bir şey. Beni onu yakalayan, tecavüz eden, hamile bırakan kötü bir adammışım gibi gösteriyordu. Sanki yatağın altında saklanan ürkek bir köpek yavrusuymuş gibi onu kandırıyor, ona artıklar sunuyordu.

Ama Mina bu hurdalara kanmadı. Başını iki yana salladı, ellerini atın yelesine gömdü ve kıpırdamadı.

Generale Almanca olarak "Sizinle gelmiyor," dedim. "Benimle kalıyor."

General alaycı bir tavırla çenesini kaldırdı ve bana Almanca cevap verdi. "Rusça bile bilmeyecek kadar ilkel olduğunuzu unutmuşum. Yerinizde olsam dikkatli olurum. Eğer onu önemsiyor olsaydın, suçlarını itiraf ederdin. Onun özgür kalabilmesi için kendini ölüme mahkum ederdin."

"Peki ya bebek?" Mina sordu.

"Elbette isterseniz sizde kalabilir," dedi, bariz bir yalandı bu.

Ve bu olurken, kemiklerim yanmaya başladı, sanki içten dışa doğru yanıyordum. İçimdeki alevlerin damarlarıma karıştığını, bir şekilde, doğal olmayan bir şekilde güçlendiğimi hissettim ve işte o zaman açlık devreye girmeye başladı. Midemden gelen derin bir hırıltı atın kişnemesine ve sanki havalanacakmışız gibi altımızda gergin bir şekilde dans etmesine neden oldu.

Geriye dönüp baktığımızda yapmalıydık.

Her neyse, atın hareketi askerlerin harekete geçip bize doğru gelmeleri için yeterliydi.

Mina'nın atı daha da ürktü ve aniden yüksek bir kişnemeyle şaha kalktı ve Mina yere savruldu.

At dörtnala giderken attan atladım ve Mina'yı yakalayıp ayağa kaldırdım, onu korumak için önünde durdum.

İnsan formunda bir kurtmuşum gibi herkese hırladım.

Birkaç asker sinirli bir şekilde gülüyor, birbirlerine muzip bir eğlenceyle bakıyorlardı ama atları o kadar rahatsız olmuştu ki daha fazla ilerleyemediler. Yeri eşelemeye, başlarını savurmaya ve askerler yanlarına tekme attığında şaha kalkmaya başladılar.

İşte o anda anladım. Atlar benden korkuyordu.

Kendimden korkuyordum.

Ama nedenini bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki? Neye dönüştüğümü anlatacak bir kelime yoktu.

Askerler atlarından indi, bazıları Mina'nın atının gittiği yöne doğru gitti ve onlar da ürkmüş bir şekilde yavaşça bana yaklaştılar. Ta ki

General onlara Rusça öyle bir havladı ki, eğitimli maymunlar gibi aniden saldırdılar.

Onlarla savaşmak için elimden geleni yaptım ama Mina'yı korumaya çalışırken bunu yapmak imkansızdı. Sonunda onu güvende tutmak için nafile bir çabayla bir battaniye gibi üzerini örttüm.

Ama sonra her taraftan çok sayıda asker bizi yakalamak için nehri geçti ve sonra bizi parçaladılar.

Onu sürükleyerek götürdüler, topukları yerde iz bırakıyordu ve benim için çığlık attı, ellerini uzattı ve ben ona ulaşamadım, etrafımda bu kadar adam varken, beni yerimde tutarken olmazdı.

Tüm öfke, tüm hiddet, acı ve ıstırap içimde kabardı.

Kendimi bir şeye dönüşürken hissettim.

Kemiklerimdeki ateş, içimdeki açlık, öldürmek, sevişmek ve yemek için duyduğum saf hayvani dürtü. Askerler de bunu hissetmişti ve tüm atlar gitmişti, hatta general bile atından inmişti.

Mina'yı saçlarından yakaladı ve çığlık atmasına neden oldu.

Onu sırt üstü çamura attı.

"Dur!" Çığlık attım, içimden kopup gelen bir başka insanlık dışı ses boğazımı parçaladı.

"Bebeğe ne olacak?" diye Almanca alay etti general.

Botunu kaldırdı.

İndirdi.

Korkunç bir ağır çekimde.

Mina'nın tam karnına bastı.

Acı içinde inledim, nefes nefese kaldım, pençelerimi sıktım, bu kâbusun ortaya çıkmasını engellemek için elimden geleni yapmaya çalıştım. "Mina!" diye haykırdım.

Kızın nefesi kesilmişti, adamın botu hâlâ onu itiyordu ve kız babasının ona yardım etmesi için uzanmaya çalışıyordu, nefes nefese kalmıştı, yüzü acı ve dehşet içinde buruşmuştu.

Ama ona yardım etmedi.

Rusça bir şey söyledi. Anladığım bir kelime.

Fahişe.

Sonra kılıcını çıkardı. Çaresiz hissetmekten bıkmıştım.

Kemiklerimdeki ateş beni acıya boğmakla tehdit ederken daha sert savaşmaya başladım, ancak acı, olmak üzere olan şeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Onun adını sayıkladığımı, sesim kısılana kadar bağırdığımı hatırlıyorum, sanki bu tek başına bir şeyleri durdurabilirmiş gibi. Ama şimdi biliyorum ki kader harekete geçtiğinde inatçıdır.

Hiçbir şey onu durduramaz.

General kılıcını Mina'nın başının üzerine kaldırdı.

Güneşin kılıç üzerindeki parıltısı gözlerini kırptırana kadar gözleri genişledi.

Bir an için tereddüt etti.

Dünyanın yavaşlaması için bir an.

Mina'nın öleceğini fark etmesi için bir an.

Onu kaybedeceğimi anladığım bir an.

Aynı anda yoluma çıkan herkesi öldüreceğimi biliyordum.

"Kalbim her zaman seninkini bulacak!" diye bağırdı.

Kılıcı indirdi.

Boynunu kesip başını kopardı. Kafası bana doğru yuvarlandı ve ayaklarımın dibinde durdu.

Güzel, cansız gözler gökyüzüne bakıyor, baharda açılmış yaprakların renginde.

Kayıptan, dehşetten dolayı üzülmek için zaman yoktu. Ağlamaya, yas tutmaya, hatta şok hissetmeye bile zaman yoktu.

Bir canavara dönüştüm.

Kendimi tutmaya çalıştığım şeye tamamen teslim oldum, insanlığımın o son parçası da Mina'nın kesik kafasından akan kan gibi benden uzaklaştı.

Ateşten bir güç dalgasıyla, kanımı donduracak kadar insanlık dışı, yeryüzünü sarsacak kadar yüksek bir kükreme daha çıkardım ve savaştım. İleri atıldım, yırtıcı bir ayı gibi pençeledim, ısırdım.

Askerler kılıçlarını bana sapladılar ama beni öldürmediler ve acı sadece tatlı geldi ve kılıçlarını elime alana kadar devam ettim. Askerler arasında ilerledim, boyunlarını ısırdım, boğazlarını yırttım, göğüslerine, yüzlerine, kafalarına sapladım, hepsini yok ederken kan kaybından ölmelerini sağladım.

General bu noktada kaçmaya çalışıyordu. Tepelere doğru yaya olarak koşuyordu. Onu koruyacak kimsesi kalmamıştı.

Onu kovaladım, bu sefer daha çok bir oyun gibiydi, sanki bundan gerçekten zevk alıyordum, avcı ve av. Giderken manyakça güldüm, yavaşladım ve hızlandım, zaten kaçma şansı olmadığını bildiğim halde kaçma şansı olduğunu düşünmesine izin verdim.

Sonunda yere düştü, ayağa kalkamayacak kadar bitkin düşmüştü ve ben de onun üzerindeydim.

Parmaklarımı göz çukurlarına soktum, gözbebekleri avuçlarımın içinde kalana kadar gözlerini oyduum, sonra çığlık atarken gözlerini zorla ağzına soktum. Çenesini tuttum ve çiğnemesini ve boğulmasını sağladım.

Sonra bedenimi onunkinin üzerine koydum, yeni bilenmiş dişlerimle boynunu ısırdım ve içimdeki açlık nihayet tatmin olana kadar, çığlıkları ölümün içinde kaybolana kadar kanını içtim.

Bu benim sonumdu.

Bu başka birinin başlangıcıydı. Başka bir şeyin.

İnsanları ve hayvanları öldürmek, kanlarını içmek ve güneşe seyahat ederken gerçek benliğimi gizlemek, Estonya'ya bir tekneyle geçmek, sonra da saklanmanın daha kolay olduğu Doğu Avrupa'da kaybolmak onlarca yılımı aldı ve sonunda benim gibi olan başkalarıyla tanıştım.

Dönüştüğüm şey için bir terim olduğunu keşfettiğimde.

Bir vampir.

Ve öz ailemin de vampir olduğunu. Eğer beni onlar yetiştirmiş olsaydı, otuz beş yaşında insandan vampire dönüşeceğimi bilirdim.

Ama bilmiyordum.

Kendi hayatımı kurtarmak için zamanında öğrendim. Ama

Mina'nınkini kurtarmak için çok geç.

Beni sonsuzluğa kadar takip edecek lanetli bir hayattan kaçmak için çok geç.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2 DAHLIA

YINE RÜYA GÖRÜYORUM. Bir kabus.

Her zamanki gibi.

Yerdeyim, üşüyorum ve korkuyorum. Kaos etrafımı sarıyor: gürleyen toynak sesleri, at kişnemeleri, çarpışan metaller ve şiddetin uçurumundaki pek çok insanın hissi. Tepemde bir adam duruyor, bir tür zırh giymiş, bana bakarken yüzü kötülük ve aşağılama dolu. Çizmelerini ortama geçirmiş, rahmime bastırıyor ve rüyamda herhangi bir acı hissetmesem de yine de canım yanıyor. Sevgilimi öldüreceğine, hamile olduğuma ve bebeği öldürmeye çalıştığına, beni öldürmek istediğine dair gelip giden belirsiz hisler var. En rahatsız edici duygu ise onun benim babam olması.

Kılıcını havaya kaldırıyor ve kafamı kesmek istediğini anlıyorum. Çığlık atıyorum ama boğazıma takılıyor ve ses çıkaramıyorum, ne kadar çırpınsam da hareket edemiyorum. Çizmesi beni kıştırdı ve rüyaların insanı yaptığı şekilde güçsüzüm. Olduğum yerde donup kaldım.

Sonra bir ılık daha. Bir adamdan. Bu benim adım, anlayamasam da benim adım olduğunu biliyorum. O kadar kan dondurucu ve ilkel bir Şey ki tüylerimi diken diken ediyor. ılık atan adamı görmek için başımı çeviriyorum ama onu göremiyorum. Askerler tarafından geride tutuluyor ve ona ne kadar odaklanmaya çalışsam da, o sadece bulanık bir adam.

Ama olanları durdurmak istediğini biliyorum.

Ama yapamıyorum.

Onun ıstırabını, bana olan sevgisini ve benim ona olan sevgimi hissediyorum ve o anda kaçmak için, onunla birlikte olmak için, kaçmak için her Şeyi yaparım.

Evet, kaçmak zorundayım.

Ve yukarıdaki adama, babam olduğunu düşündüğüm Őeytana bakmak için döndüğümde, bıçak alçalıyor ve parıltı gözlerimi kapatmama neden olana kadar güneşin ıŐıėını yakalıyor.

Kafam kesilmeden hemen önce soğuk terler içinde uyanıyorum. Bazen bıçağın girdiğini hissediyorum, sadece bir gıdıklanma, ve sonra Nefes nefese kaldım.

Şu anda olduğum gibi.

Bu sefer bunun sadece bir rüya olduğunu, hala kafamın yerinde ve güvende olduğumu anlamam başımın dönmesi ile bir anımı alıyor.

Ama güvende değilim, gerçekten değil.

Hayatımda hiç bu kadar güvensiz olmamıştım.

Tanımadığım bir yatakta dik oturuyorum, çarŐaflar bacaklarıma dolanmıŐ, bedenim titriyor. Yatmadan önce kapattığıma yemin etsem de pencere açık ve soğuk, nemli bir esinti odaya girerken perde dalgalanıyor. Venedik'in kendine özgü bir kokusu var.

uyarıldığım gibi nahoştu, ama yine de rutubetli ve küflüydü, açıktaki gelgit gibi deniz kokusu vardı.

İyisin, diyorum kendime. Yeni dairende güvendesin. Sadece nefes al.

Daha fazla hava almak için burnumun ucunu geriye itiyorum ve kalp atış hızımın normale döndüğünü hissedene kadar birkaç kez derin nefes alıyorum. Ama sakinleşmeme rağmen başım dönüyor. Lanet olası jet lag. Avrupa'ya seyahat etmeyeli yıllar oldu, ne kadar kötü olabileceğini unutmuşum. Jet-lag'i hafifletmek için bazı şifalı bitkiler ve büyüler kullansam bile hiçbirisi bende işe yaramıyor. Eminim denesem biraz başarı elde edebilirim ama bu görev için harcayacak fazla enerjim olmadığından, eski usul melatonin ve kahve yoluyla bununla başa çıkmam gerekecek.

Telefonumu elime alıp saate bakıyorum. Üç buçuk. Artık uyumak için çok yorgunum ve jet lag ile başa çıkmak için en kötü şeyi yapmaya karar veriyorum: Seattle'daki evimde saate bakıyorum. Akşam yedi buçuk. Güneş hala doğmuş olacaktı. Zihnimde güneşin Puget Sound'da nasıl parladığını, arkadaşım Kathy'nin muhtemelen bana mesaj atıp yemekten sonra bara gitmek isteyip istemediğimi soracağını canlandırabiliyorum. Acıma duygusuyla da olsa bu jesti takdir ederdim ve muhtemelen bir geceyi daha yalnız geçirmek için onu reddederdim.

Sanırım bu bir hataydı, parmaklarımdaki yüzükleri evirip çeviriyordum. Burada olmamalıydım. Eve dönüp normal bir hayat yaşamaya çalışmalıydım.

Ama yine de buradayım. Buradayım çünkü bu kendimi cadılara, loncaya ve Bellamy'ye kanıtlamak için son şansım. Eğer başarısız olursam, her şeyi sonsuza dek kaybederim. Ve sonra, evet, ben

gidip tekrar normal bir hayat yaşamaya çalışabilirsin. Ama normal olmadığınızı bildiğiniz halde normal bir hayat ne işe yarar ki?

Pencereden içeri güçlü bir esinti daha girdiğinde perde aniden dalgalanıyor ve tam kalkıp perdeyi kapatmak üzereydim ki, havada asılı duran bir buhar akışı gibi içeriye sis akmaya başlıyor.

Bir an durup izliyorum, sisin pencereden nasıl öylece girebildiğine şaşıyorum, ta ki içimde huzursuz bir his oluşana kadar, sanki biri damarlarıma soğuk sıvı dökmüş gibi. Belki de bu sis değildir.

"Git buradan," diye fısıldıyorum sertçe. Venedik ile Murano arasındaki lagüne bakan apartmanda köşe bir dairem olmasına rağmen, duvarların ne kadar ince olduğunu bilmiyorum. "Burada istenmiyorsun."

Her neyse, eğer biri beni duysa ya da görse sisle konuşan bir deli olduğumu düşünürdü, ama bunun sadece sis olmadığını biliyorum. Başka bir şey olduğunu hissedebiliyorum, havada örümcek ağları gibi duruyor, sanki odada bir şey arıyor.

Ben.

"Dahlia."

Adım bir nefes gibi fısıldanıyor.

Aniden ayağa kalkıyorum ve avuç içlerimle havayı pencereye doğru itiyorum ve sis dağılıyor, kalan parçacıklar pencereden geri akıyor. Pencereyi hızla kapattım ve bunu yaparken dışarıya baktım. Binanın ana katından dışarıya doğru uzanan küçük bir rıhtım var ve orada bağlı hiçbir tekne olmamasına rağmen, ucunda duran karanlık bir figür gördüğüme yemin edebilirim. Ama onda bir sorun var. İlk bakışta bir insana benziyor, ama cama doğru bastırdıkça

daha iyi görebilmek için, daha fazla kayıyor gibi görünüyor, sanki kendini rıhtıma indiriyor, mümkün olmaması gereken yönle doğru yayılıyor. Sanki insanlık dışı uzunlukta dört bacağı varmış gibi.

Nefesim camı buğulandırıyor ve hemen ovalıyorum ama tekrar baktığımda karanlık figür gitmiş. Rıhtım bomboş.

Tamam, bu da neydi böyle?

Jet lag, diyor içimden bir ses. Yorgunsun. Bu jet lag.

O sesin bunu çok fazla düşünmeyeyim, endişelenmeyeyim diye söylediğini biliyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, endişelenemem. Buna gücüm yetmez. Tüm enerjimi yarın sabah ve ondan sonraki her gün için, kılıcım kanın tadına bakana kadar sihrime vermeliyim. Bir hata yaparsam boku yerim. Vampirler insanları okumakta çok iyidir ve bir cadının kokusunu bir mil öteden alırlar. Eğer maskem bir an için kayarsa, beni bitirir.

Drakula dedikleri kişi.

Yakınlaşmam gereken kişi.

Buraya öldürmek için gönderildiğim kişi.

UYUMAYA DEVAM ETMEDİM. GÖRENE KADAR UYANIK KALDIM.

Şafak ufku yalıyor, lagünü kalay ve pembenin tonlarına boyuyordu. Sabah ilerledikçe enerjimin azalabileceğini düşünerek büyüünün içine dalmaya karar verdim. Aynanın önünde durup niyetlerimi fısıldayarak bir saat geçirdim, bir yandan da kurutulmuş lavanta demetlerini yaktım.

duman dedektörlerini harekete geçirmemesini umarak kopal reçinesiyle birlikte eve döndüm.

Başkalarının gerçek niyetinizi görememesi için üzerinize bir maske ya da kalkan koymak anlamına gelen cazibe büyüğü yapmanın sorunu, gerçekten test edene ve diğer insanlarla tanışana kadar işe yarayıp yaramadığını bilmemenizdir. Neyse ki loncadaki bağlantım Livia okula giderken benimle bir espresso içmek için buluşacak, böylece en azından kendimi doğrudan tehlikeye atmadan önce büyüğün işe yarayıp yaramadığını öğrenebileceğim.

Bu düşünce içimde küçük bir heyecan yaratıyor. Yansımama bakıp gülümsüyorum ve bu beni rahatlatıyor. Belki de rekabetçi güdümü, oyunun eğlenceli kısmını kaybettiğimden korkmuştum. Avin heyecanını. Adaleti sağlama, intikam alma arzusu. On üç yaşından beri bana öğretilen şey buydu; düşmanı öldürmek, iyi bir iş çıkarmak ve bundan gurur duymak.

Yine de son iki yıl boyunca, o zor normal hayatı yaşamaya çalışırken, bunca zaman beynimin yıkanmış olabileceğini düşünmeye başladım. O yanımın açık bir yara gibi sızladığını hissettim ve bu beni korkuttu çünkü avcı içgüdülerimi kaybetmek, bende ciddi bir sorun olduğu gerçeğiyle, vampirleri öldürmekten bu kadar zevk aldığım gerçeğiyle yüzleşmek anlamına geliyordu, yapmak için eğitildiğim şey bu olmasına rağmen.

Yansımama gülümsemeye devam ediyorum, sonra dişlerimi açıp temiz ve beyaz görünüp görünmediklerini kontrol ediyorum. Yüzüme biraz daha eyeliner sürmeye karar veriyorum. Beni cadı olarak tanımayabilir ama ona yaklaşmak istiyorsam güzellik oyunumu geliştirmeliyim. Eminim okuldaki çoğu öğrenci

Konservatuarda sınıfa makyajlı gelinmiyor ama benim bir şekilde öne çıkmam gerekiyor.

Çok solgun olan yanaklarıma biraz allık sürüyorum ve keşke fondötenim çillerimi kapatabilseydi diyorum. Göz kalemim gözlerimdeki yeşili ortaya çıkaran koyu bir bronz ve parmaklarımı saçlarımda gezdirerek gevşek bukleleri ayırıyorum. Hiçbir zaman seksi bir bomba olamayacağım, her zaman eski tablolar ve heykellere ait bir görüntüm olacak

-Çok güçlü bir çene, Romalı burnu... Ama gerekirse bir adamı dize getirmek için gerekenlere sahip olduğumu biliyorum. Eğer Drakula da benzerleri gibiyse, benim kolay bir av olduğumu anlayacak ve beni zorlayan o olacak, tersi değil.

Görünüşümden memnun bir şekilde derin bir nefes alıyorum ve sırt çantamı alıp omzuma atıyorum. Birks ayakkabılarım, geniş paçalı kot pantolonum ve kabarık yeşil üstümle öğrenci olmanın gereklerini yerine getirdiğimi düşünüyorum.

Küçük dairemden çıkıyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum ve sandaletlerimin tabanları fayanslarda yankılanarak dar ve dolambaçlı merdivenlerden inip binadan çıkıyorum. Lonca burayı benim için şehrin kuzeyindeki Cannaregio bölgesinde bulmuştu. Bina biraz köhne ve çok basit, ancak bir müzik öğrencisinin bu şehirde karşılayabileceği profile uyuyor.

Telefonumdaki haritayı çıkarıp Livia'yla buluşacağım kafeye doğru bir rota çiziyorum. Yol tariflerinden hoşlanmayan biriyim ve genellikle yolumu bulmak için içgüdülerimi kullanırım ama Venedik tuhaf bir canavar. İki gündür buradayım ve ne zaman yürüyüşe çıksam kayboluyorum. Ara sokaklar ve caddeler birleşip dönerek

Binaların ve kanalların çıkmaz sokakları. Daha önce bir sokaktan geçtiğinize yemin ettiğinizde bile, o sokak başka bir sokak oluyor ve gitmeyi umduğunuz yönün tam tersine gidiyorsunuz. Burada karanlık, aydınlık ve değişken bir enerji var.

Güneş binaların üzerinden yeni yeni görünmeye başlıyor ve sokaklar uykulu olsa da kanallar motorlar ve her yöne giden teknelerle canlı. Arada sırada binaların arasından Büyük Kanal'a bir göz atıyorum ve balık ya da sebze yüklü teknelerin mallarını dükkânlara, pazarlara ve restoranlara getirdiğini görüyorum ve tabii ki her zaman var olan vaporettolar suda ilerliyor.

Daha önce hiç Venedik'e gitmemiştim, bu yüzden hala böylesine kötü şöhretli bir şehirde olduğum gerçeğine alışmaya çalışıyorum. Biraz rüya gibi hissettiriyor ve eğer cazibem ya da görevim hakkında bu kadar endişelenmeseydim, bundan çok daha fazla keyif alabilirdim. Bildiğim kadarıyla, işim bitene kadar Benedetto Marcello Müzik Konservatuvarı'nda öğrenci kılığında olacağım, bu yüzden gitmeden önce burada olmanın tadını çıkarmak için yeterli zamanım bile olmayabilir. Gir ve çık, işin özü bu.

Kahve dükkânı küçük, birkaç masa ve sandalye dükkân ile kanal arasına sıkışmış. Livia'yı dışarıda bir macchiato ile otururken görüyorum ve bana el sallıyor.

"Seni zor tanıdım," diyor ayağa kalkarken, beni omuzlarımdan hafifçe tutuyor ve her iki yanağıma birer öpücük konduruyor.

"Yani işe yarıyor mu?" Endişeli hissederek soruyorum. Bana tekrar bakıyor ve başını sallıyor.

"İşe yarıyor," diyor, etkilenmiş gibi. "Otur, bir kahve iç. Sana bir espresso getireyim mi? Ne istersiniz?"

"Sahip oldukları en büyük kahve," diyorum ona ve oturuyorum. Bana alaycı bir bakış atıyor, kaşları yukarı kalkıyor. "Siz Amerikalılar hiç öğrenmiyorsunuz, değil mi?"

"Hey, en azından gitmeye götüremeyeceğimi biliyorum."

Buna alışmak biraz zaman alacak. Bir balık gibi kahve içerim ve bir Starbucks alıp bir saat boyunca içmeye çok alışkınım. İtalya'da hazır kahve pek duyulmamıştır ve çoğu içecek, hatta latte bile bir çay fincanına sığar. Kahvenizi bir dikişte içiyorsunuz ve sonra gününüze devam ediyorsunuz ki bu bana çılgınca geliyor.

Livia kahve ile geri dönüyor, fincan ve tabağı kolaylıkla taşıyor.

"Grazie," diyorum ona, dikkatle elinden alıyorum.

"Prego," diyor otururken. Livia'nın kökeni Lübnanlı ama hayatının büyük bir kısmını İtalya'da geçirdiği için İtalyan cadılar loncasının bir parçası ve onunla sadece bir kez tanışmış olmama rağmen ondan gerçekten hoşlanıyorum. Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarında, uzun siyah saçları ve gür kirpikleri var ve büyücülükle ilgili derin bir anlayıştan geldiğini bildiğim zarif bir tarzı var. Gerçekten içine daldığınızda, bir büyücü gibi büyülendiğinizde, yeryüzüyle ve yukarıdaki ve aşağıdaki tüm alemlerle bir olmaya başlarsınız - ya da öyle derler. Benim zanaatım öncelikle öldürmekle ilgiliydi. Bıçak kullanmakta iyiyimdir, nasıl saldıracağımı bilirim ama o ruhanilik ve zarafetten fena halde yoksun gibiyim.

Espressomdan bir yudum alıyorum, gücü karşısında gözlerim açılıyor. Yumuşatmak için hemen bir küp şeker atıyorum.

Livia tepkime kıkırdıyor, sonra ifadesi ciddileşiyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Hâlâ biraz jet-lag oldum," diyorum ona. "Ama iyi olacağım."

"Peki ya sihirle? Büyü etkisindeyken nasıl hissediyorsun?"

Bir an için bunu düşünüp vücudumu gözden geçiriyorum. "Biraz efervesan hissediyorum. Sanki tenimde dans eden minik şampanya baloncukları var."

"Ama bu kendini gizlemek için kullandığın ilk glamour değil, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve bir yudum daha alıyorum, espresso çoktan soğumuş ve hafif tatlı. "Hayır. Sadece bu sefer farklı hissediyorum."

Bir vampirden cadı olduğumu gizlemek için en son ne zaman glamor kullandığımı ona anlatmak istemiyorum. Bundan bahsetmek, iki yıl boyunca loncadan atılmamın nedeninden bahsetmek olurdu. Bu yüzden geri dönmek için tek şansım bu.

"İşe yarıyor," diyor. Koyu renk gözleri daralıyor, şimdi beni dikkatle inceliyor. "Normal bir insan, bir öğrenci gibi görünüyorsun. Ve gücün çok kuvvetli, hakkını vermeliyim." Duraklıyor. "Ama biraz endişeliyim. Azalmadan bunu ne kadar sürdürebileceksin?"

"İşi yapmak için yeterince uzun."

"Ama işiniz düşündüğünüzden çok daha uzun sürecektir."

Daha dik oturuyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Nereden biliyorsun? Drakula'ya yeterince yaklaşıp onu özel bir yerde öldüreceğim."

Bu birkaç günden fazla sürmez, bir hafta? Onu yalnız yakalamak zor olursa belki birkaç hafta."

"Bellamy dün gece beni aradı," diyor ciddiyetle. "Yapabilirsin -Ve kendiniz duymak için onu aramalısınız. Ama Drakula, Profesör Aminoff, o artık çok daha büyük bir resmin parçası. Çok daha ölümcül bir resmin. Son birkaç gün içinde Saara ve Aleksi adlı vampirler Venedik'e yerleştiler. Nerede, bilmiyorum. Gallerli bir cadı olan Lisbeth'ten çaldıkları bir kitap olduğu söyleniyor. Lisbeth ölü bulunduktan sonra kitap kayboldu."

"Ölü mü bulundu? Onu öldürdüler mi?" Lisbeth'i tanımıyorum - dürüst olmak gerekirse çoğu cadıyı da tanımıyorum - ama bir cadı arkadaşın ölümü yutulması zor bir hap. Bizden geriye çok az kişi kaldı.

"Saara ve Aleksi yaptı," diyor, sesi keskin. "Profesör Aminoff'un bir mazereti var, o buradaydı. Ve bu olayla hiçbir ilgisi olmaması da mümkün. Ama siz yaklaşıp kadar bunu bilemeyiz. Bellamy'nin şu anda odaklanmanızı istediği şey, Saara ve Aleksi'ye yaklaşmak için profesörü kullanmak. Nerede kaldıklarını öğren. Kitabı bulun. Sonra da hepsini öldür."

Gözlerimi kırpttırıyorum, yeni bilgileri almaya çalışıyorum. İşimde, uyum sağlayabilmek bir avantajdır ama bu yeni plan beni şaşırtıyor. "Bunu sindirmek için biraz daha zamana ihtiyacım olacak," diye itiraf ediyorum, umarım sesim zayıf çıkmaz. İhtiyacım olan son şey onun beni Bellamy'ye rapor etmesi ve görevden alması.

"Bu hiçbir şeyi değıştirmemeli" diyor. "Sadece okulda daha uzun süre kalacaksın. Cazibene daha uzun süre ihtiyacın olacak."

Zayıfladığını hissettiğinde, başka bir büyü yapmak için zaman ayır. Sadece Drakula'nın değil, Saara ve Aleks'i'nin de denetiminden geçecek kadar güçlü olmasını isteyeceksin. Ve diğer herkesi. Kim bilir bu şehirde gerçekten kaç vampir yaşıyor. Bazen yüzlerce gibi geliyor."

Kahvemin kalanını yutuyorum, kafein adrenalinle karışıyor. "Kitabı bu kadar özel yapan ne?"

"Bu bir büyü kitabı."

"Yani? Elinde bir tane olan pek çok vampir tanıyorum." Özellikle bir tanesi var, San Francisco'dan Absolon Stavig, kütüphanesi bunlardan oluşuyor ama diğer vampirlerden biraz farklı. Kendi türüne ya da kendisi dışında kimseye sadık değil ve cadılarla çok fazla anlaşma yapıyor. Bildiğim kadarıyla kitaplardan aldığı büyü yaşadığı evden dışarı çıkmıyor.

"Bu sıradan bir büyü kitabı değil," diyor gözleri acımasızca bakarak. "Başka dünyalara portallar açabilir."

Tamam. Şimdi dikkatimi çekti.

"Özür dilerim... Portallar mı?"

Livia başını sallıyor. "Cadı onu saklamakla görevliydi, yani aslında kimsenin onu bulamaması gerekirdi. Ama belki de merakına yenik düştü. Her iki durumda da Saara ve Aleks'i kitabı öğrendiler, oraya yolculuk ettiler, cadıyı öldürdüler ve kitabı aldılar. Artık portalları kendileri açma yeteneğine sahipler."

Kafa derimdeki deri huzursuzca karıncalanıyor. "Peki onlarla ne yapacaksın?"

Livia yavaşça omuz silkiyor ve bir güvercin sürüsü yakınına konarken etrafına bakınıyor. "Bilmiyorum. Bellamy onların

krallarının yaşadığı Kızıl Dünya'ya bir geçit açıyor."

"Ama Skarde öldü."

"Öyle. Ama o diyarda yaşayan başka vampirler ya da yaratıklar da olabilir." Duraklıyor, gözlerini bana dikmeden önce oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyor. "Canavarlar bile."

Birden güvercin sürüsü sanki onu duymuş gibi havalanır. Muhtemelen duymuşlardır.

"Neden?" Fısıldıyorum.

"Bilmiyorum," diyor. Sonra ayağa kalkıyor ve sundress'ini düzeltiyor. "Ama bunu öğrenmek senin görevin. Rehberin ve sahadaki cadı arkadaşın olarak sana elimden geldiğince yardım edeceğim ama bu senin görevin Dahlia. Bellamy bu görevi sana emanet etti."

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Ona aslında görevimin sadece Venedik'e gelip müzik okuluna kaydolmak, orada profesör olan Drakula'ya yaklaşmak ve sonra onu öldürmek olduğunu söylemek için. O yıllar boyunca pek çok kişiyi öldürmüş bir vampirdi ve bir avcının görevi de insanları öldüren vampirleri bulup adalete teslim etmektir. İşimi iyi bir şekilde tamamladıktan sonra Kuzeybatı Pasifik'e geri dönecek ve avcı olarak loncadaki hayatıma devam edecektim.

Ama şimdi bir değil üç hedefim var, diğer ikisine erişmek için profesörüme yaklaşmam gerekiyor ve sonra bulmam, sonra tüm vampirleri öldürmem ve sonra kitabı Bellamy'ye geri getirmem gereken vampir dünyalarına portallar açan sihirli bir kitap var.

Bunun için kaydolmadım.

Yine de yaptın, diyor kafamın içindeki ses. On üç yaşındayken, Bellamy senin vasin olduğu ve ailenin intikamını almaya söz verdiğin anda bu işe girdin.

"Harika olacaksın," diyor Livia masaya vurarak. "Güven bana. Okulun bittiğinde bana mesaj at ve gelişmelerden beni haberdar et, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve o uzaklaşırken "Kahve için teşekkürler!" diye bağıyorum. Elleriyle bana küçük bir el sallıyor ve sonra bir ara sokakta kayboluyor.

İç çekiyorum ve sandalyede oturarak birkaç dakika geçiriyorum, dar kanaldan geçen birkaç tekneyi izliyorum, konuşulan İtalyanca'nın melodik seslerinin havayı doldurmasını dinliyorum. Burada ne kadar uzun süre oturursam o kadar güvende oluyorum. Burada ne kadar uzun süre oturursam, o kadar az rol yapmak zorunda kalıyorum.

Bütün gün burada oturup işimden kaçabilirim. Bu işi yapmak zorunda bile değilim, geri çekilebilirim, Bellamy'ye anlaştığımız şeyin bu olmadığını söyleyebilirim. Ama bir yanımda bunun bir test olduğunu biliyor. Tüm bunları bir süredir biliyor ve son dakikada, ben zaten buradayken üzerime yıkmak istiyor olabilir.

Büyürken benim koruyucum olmuş olabilir ama Bellamy'ye çoğu zaman güvenmezdim. Her zaman benim için bir ders, bir art niyet vardı.

Bir güvercin aniden karşımdaki sandalyenin ucuna konuyor ve başını eğiyor.

"Hey," diye fısıldıyorum ona, şekerden biraz alıp masanın üzerine serpiyorum. "Bana bir iyilik yaparsan bunu alabilirsin."

Güvercin başını tekrar eğiyor ve ardından temiz pembe ayaklarıyla masanın üzerine atlıyor.

İyilik nedir? Bana soruyor gibi.

"Sadece bana göz kulak ol," diyorum ona. "Sanırım boyumdan büyük işlere kalkıştım."

Güvercin bunu düşünür gibi olur ve uçup gitmeden önce bir şeker tanesi alır. Hmmphf. Cevap yok.

Bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum. Hayatım boyunca hiçbir kavgadan geri adım atmadım. Her zaman benden bekleneni yaptım. Bu da bir istisna değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3 DAHLIA

Telefonumu çıkarıp yerimden kalkıyorum ve konservatuara giden yolu bulmak için GPS'i kullanıyorum. Ponte de la Cortesia'ya vardığımda, turistler güzel köprüyü çoktan doldurmuşlardı, okula doğru dümdüz ilerliyorum.

Benedetto Marcello Müzik Konservatuarı, Büyük Kanal'a bir taş atımı uzaklıkta iki binada yer almaktadır. Venedik'in geri kalanına hem zarif hem de her yerde görülebilecek şekilde uyum sağlayan bu binalar müzisyenler için uygun bir yuva gibi görünüyor. Hoş geldin paketimi internetten çoktan almıştım, bu yüzden okula güvenle giriyorum, günün ilk dersine gitmeden önce duvardaki haritayı kısaca kontrol ediyorum.

Okulun içi, yükselen tavanları ve süslü oyma pervazlarıyla zengin ve görkemli. Koridorlardaki büyük ekranlar ve iki bina arasına yerleştirilmiş bir bahçe alanının yanı sıra YouTube'da konuk müzisyenlerin veya öğrencilerin çaldığı konserler sırasında peri ışıklarıyla süslendiğini gördüğüm iç avlular gibi birkaç modern dokunuş da var. Binayı çevreleyen katlar

Avlular havaya açıktır ve sütunlarla desteklenerek okula büyük bir saraydaymış hissi verir.

Sonunda sınıfı buluyorum, yolda kütüphanenin girişinden geçiyorum. Daha fazla zamanım olsaydı kafamı içeri sokardım - kütüphane tüm İtalya'da ki en önemli kütüphanelerden biri, elli binden fazla kitabın yanı sıra önemli tarihi eserler de var ve çalıntı bir büyü kitabını saklamak için mükemmel bir yer gibi görünüyor, özellikle de işin içinde profesör varsa.

Bunun yerine gidip sınıfın dışında bekliyorum, öğrencilerin içeri girişini izliyorum ve telefonumu kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. Bazıları çiftler halinde ama çoğu birbirini tanımıyor gibi görünüyor. Hepsi bana bakıyor ama garip bir şekilde değil, daha çok sınıflarına katılıp katılmayacağımı merak ederek, bu da rahatlatıcı çünkü göze çarpmadığım anlamına geliyor.

Derin bir nefes alıp telefonumdaki geri sayımı izliyorum. Çok erken gelmek istemiyorum ama geç de kalmak istemiyorum. Her şeyi doğru yapmalıyım, bunu kasıtlı olarak yaptığımı belli etmeden ilgisini çekmeliyim.

Dersin başlamasına iki dakika kala içeri girdim.

Bu benim müzik tarihi dersim. Birkaç akademik dersim var, diğerleri ise uygulamalı ve Profesör Aminoff hem bu derste hem de uygulamalı derste öğretmenim oluyor. Bu bir tesadüf değildi elbette. Loncaya göre bu benim son şansım olsa da, sanırım beni seçmelerinin nedeni (muhtemelen beni seçmek zorunda olduklarını hissettiler) bana ikinci bir şans verme konusundaki cömertlikleri değil, muhtemelen müzik deneyimi ve yeteneği olan tek avcı olduğum içindi, özellikle de Drakula'nın uzmanlık alanı olan tuşlar söz konusu olduğunda.

Hemen doğru koltuğu bulmak için odayı tarıyorum, ancak ön tarafta sadece iki koltuk kaldığı için fazla seçeneğim yok. Orada olduğundan emin olmak için hızlıca profesöre bakıyorum ve o kısa bakışta içimdeki rüzgârın dışarı çıktığını hissediyorum. Bu çok garip, çünkü vampirler genelde bende ilkel bir öfkeye varan kızgınlık ve tiksinti hissi bırakırlar. Ne kadar çekici, ne kadar seksi, ne kadar uhrevi olduklarının bir önemi yok, tüm bunların ötesini görüyorum ve sadece ne kadar ahlaksız, vahşi ve korkunç olduklarına çarpılıyorum. Onları gerçekte oldukları gibi görüyorum: ahlaksız, canavarca katiller.

Ve Drakula'ya ilham veren Profesör Valtu Aminoff'a bakarken, nefesimi keserken onun gerçekte ne olduğunu görüyorum.

Masasının üzerine eğilmiş, bir şeylere bakıyor - belki telefonuna, belki müfredata, ama hiç şüphem yok ki, öyle görünmese bile dikkati sınıfa giren herkesin üzerinde. İyi ya da kötü, benim dikkatim kesinlikle onun üzerinde.

Fotoğrafını daha önce gördüğüm için ne beklemem gerektiğini biliyordum: uzun boylu, yapılı, siyah saçlı ve başka bir yüzyıla yakışan güçlü yüz hatlarına sahip bir adam. Ama onu şahsen görmek bambaşka bir şeydi.

Başlangıç olarak, evet uzun boylu ve yapılı ama bundan fazlası var. Koyu kömür rengi kot pantolon ve göğsünü belli eden beyaz bir gömlek giymiş, kolları dirseklerine kadar gelişigüzel itilmiş ve aceleyle giyinmiş gibi görünüyor. Ön kolları çoğu vampir gibi solgun değil, sanki doğuştan hafif altın sarısı bir parıltısı varmış gibi. Masaya yaslanma şekline bakılırsa

Ön kolundaki damarlar ve kaslar patlayarak doğal olarak sahip olduğu doğaüstü gücü sergiliyor.

Omuzları geniş, gömleğinin içine doğru kıvrılıyor, göğsü geniş, pazuları kollarının büyük kısmını kaplıyor ve onu 1.80 boylarında tahmin ediyorum. Boyuna ve ne kadar kaslı olduğuna rağmen hantal değil. Yine de oldukça zayıf ve uzuvları oldukça uzun; vampir olmasından ya da sadece kendisinden kaynaklanıyor olabilecek tuhaf bir zarafeti var.

Bir de yüzü var. Kalın siyah saçları dalgalı, uzun, neredeyse çenesini geçecek şekilde dökülüyor, parmaklarınızı içinden geçirmek isteyeceğiniz türden saçlar. Kaşları düşük, doğal olarak kemerli ve koyu renk, uzun kirpiklerle çerçevelenmiş derin kahverengi gözleri barındırıyor. Burnu benimki gibi ince, ama ona çok daha yakışıyor, ağzı geniş, dudakları dolgun, güçlü bir çenesi var. Tıraş olmuş ama gün bittiğinde saat beş yönünde gölgesi olacağını söyleyebilirim.

Sınıfa giren her öğrenci, cinsiyeti ne olursa olsun, bu adamın büyüüne kapılırdı. Eminim buradaki lakabı Profesör Ateşli ya da Professore Bello gibi bir şeydir. Ama hepsi ona olan ilgilerini, tüm parçalarını bir araya getirdiğinizde son derece çekici, cinsel açıdan cazibeli, karizmatik bir insan olduğu gerçeğine bağlayacaktır. Kim bakmaz ki? Ama eğer yüzeyin altını görebilselerdi, 300 yaşındaki birinin yaşam deneyimlerini, ayrıca dünyanın en ölümcül yırtıcısı olduğunu ve doğaüstü güçlere sahip olduğunu görebilselerdi, Profesör Aminoff'un onları neden bu kadar etkilediğini anlayabilirlerdi.

Yani, beni etkiliyor ve neyle karşı karşıya olduğumu çok iyi biliyorum. Ve bunu çok geç fark ediyorum, çünkü yerime oturmak üzereyken, gözlerimi kaçırmak üzereyken, doğrudan bana bakıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

O anda savunmasızdım, olduğum yere mihlanmıştım ve ancak masasına dönüp baktığında yeniden nefes alabileceğimi hissettim. Beni orada yakalamıştı. O bir saniye için beni gerçekten ele geçirmişti ve ben bu konuda hiçbir şey yapamadım. Doğrudan karanlık gözlerine baktım ve onun için her şeyden vazgeçmek istedim, masasına uzanmak, boynumu ortaya çıkarmak ve kendimi ona sunmak istedim.

O saniyede, artık emrinde büyü olan bir cadı değildim. Artık olmak için eğitildiğim avcı değildim. Artık avcı da değildim. Avlanan bendim ve onun avıydım ve bundan mutluydum.

Ama sonra tüm duygularım geri geldi, ardından panik geldi. Cazibemin ardını göremedi, değil mi? Benim bir cadı olduğumu biliyor mu, gerçekte kim olduğumu biliyor mu?

Daha göz göze geldiğimiz ilk anda onun için eğilmemi isterken işimi nasıl yapacağım?

Bu düşünceleri yutuyorum ve rolümün içinde kaybolmak için elimden geleni yapıyorum. Neyse ki bana dikkat ediyorsa, ki eminim ediyordur, hızlı kalp atışlarımı ve kızarmış yanaklarımı okulun ilk gününde gergin olmama bağlayabilirim.

Çantamdan tarih ders kitabımı, defterimi ve kalemimi çıkarıp (elle not almak dizüstü bilgisayardan daha iyidir) her öğrenci gibi dersin başlamasını beklerken ona bakıyorum.

"Ah," diyor dik durup omzunun üzerinden duvardaki saate bakarak. "Sanırım dersimize başlayabiliriz. Benim adım Profesör Valtu Aminoff, ama lütfen bana Valtu deyin." Bunu İtalyanca söylüyor, aksanı akıcı. Sayısız dili akıcı bir şekilde konuşabildiğinden hiç şüphem yok. Çocukluğumda ve üniversitede Almanca ve Fransızca öğrenmiş olsam da, başka bir dile gerçekten hakim olmak için bir ya da iki büyü gerekir. Sonuç olarak, İtalyancayı hızlı bir şekilde öğrendim ama yazmak benim için zor olabiliyor ve konuşurken kesinlikle İtalyan gibi konuşmuyorum. O ise sanki Venedik'te doğmuş gibi görünüyor ve öyle konuşuyor. Belki de öyledir. Cadıların tarih kitaplarında Drakula'nın Rusya'da doğduğu yazıyor ama yanılıyor olabilirler.

Rusya düşüncesi kafamda bir anıyı canlandırıyor, yerde yatarken benimle Rusça konuşan bir adama baktığım bir anı. Ama bunun bir anı değil, bir rüyadan, dün gece gördüğüm kabustan bir parça olduğunu fark ediyorum. Tüm o rüyalarda konuşulan dili hiç anlayamamıştım, ama şimdi anlıyorum.

Neden Rusça rüya görüyordum?

"Şimdi hepinizin müzik öğrencisi olduğunuzu biliyorum," diye devam ediyor, derin, hafif melodik sesi dikkatimi tekrar ona çekiyor, "ve muhtemelen tarih hakkında bir sıçan kışını umursamıyorsunuz. İşinizi biliyorsunuz, öyle diyorsunuz. Bana Mozart hakkında her şeyi anlatabilirsin, değil mi? Verdi'yi biliyorsun, tabii ki biliyorsun, burası İtalya. Peki ya Mendelssohn? Onun başarısını kıskanan Wagner tarafından antisemitizme maruz bırakıldığını biliyor musunuz? Peki ya yedi yaşındayken Do minör tonunda 23 barlık bir parça olan Sadness'i besteleyen Barber'a ne demeli?" Duraklıyor, dudaklarında çarpık bir gülümseme, sanki gülümsüyormuş gibi

kendi kendine. Yanımdaki koltukta oturan kızın içten içe bayıldığını duyduğuma yemin edebilirim. "Hepinizin burada olduğunu biliyorum çünkü yaylı çalgılar, perküsyon, tuşlar, her ne olursa olsun yeteneklerinizi mükemmelleştirmek istiyorsunuz. Sizler bir sonraki seviyeye yükselen müzisyenlersiniz. Ama gerçekten müzik çalabilmek için müziğin nereden geldiğini anlamanız gerekir. Bunun başka bir yolu yok."

Bu konuşmayla birlikte Profesör Aminoff dönem boyunca öğreneceklerimizi anlatmaya başlıyor ve ben de normal bir öğrenci gibi dinlemek ve not almak için elimden geleni yapıyorum. Sadece notlarım otomatik pilottaymışım gibi yazılıyor, çünkü asıl yaptığım onu anlamaya çalışmak. Bu vampiri ne heyecanlandırıyor? Neye tutkuyla bağlı? Bu sınıfta çok daha güzel ya da yakışıklı olan diğer öğrenciler arasında nasıl öne çıkacağım? Onu kendime nasıl sevdireceğim, onu yalnız bırakacak kadar, hayatına sızacak kadar, böylece buraya yapmak için gönderildiğim işi yapabilecek kadar?

"Ve sen," Valtu'nun sesi düşüncelerime nüfuz ediyor ve dikkatini bana çevirdiğini fark ediyorum. Aslında, sınıftaki herkesten kendileri hakkında biraz bilgi vermelerini istediğini şimdi fark ediyorum.

Herkesin gözü üzerimde ve Valtu bana hafifçe sırtıyor, koyu renk gözleri dikkatimi vermediğimi fark etmiş gibi parlıyor (tek düşündüğüm o iken ironi).

"Peki ya ben?" Ona gözlerinin içine bakarak söylüyorum.

Sağ kaşını hafifçe kaldırarak bakışlarımı tutuyor. "Eğer siz de aynı şeyi yapmak ve kendinizi sınıfa tanıtmak isterseniz."

"Sanki anaokulundaymışız gibi mi?" diye soruyorum, sonra bana bakan sınıf arkadaşlarıma bakıyorum, bazıları söylediklerime gülümsüyor, birkaçı ise fazlasıyla ciddi görünüyor. "Pekâlâ o zaman. Benim adım Dahlia Abernathy. Victoria, British Columbia, Kanada'da doğdum. Tercih ettiğim müzik aleti org."

"Ah," diye mırıldanıyor profesör ve dikkatimi tekrar ona veriyorum. Şu anda masanın önünde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, pratik bir rahatlıkla masaya yaslanıyor. Koyu renk saçlarından bir tutam alnına düşüyor ve ona kırlarda dolaşan Heathcliff'in düşünceli, vahşi görüntüsünü veriyor, ya da ben öyle hayal ediyorum. "Bu yıl eğitim verdiğim dört orgcudan biri. Neslin tükeniyor. Bana bu enstrümanı neden aldığını söylemen gerekecek."

Omuzlarımı dikleştiriyorum, bir rol oynarken sahne makyajı gibi üzerimden kayan içsel bir güven beni yalanlıyor. "Sana nedenini göstermeyi tercih ederim," diyorum ona.

Şaşırmış gibi başını eğiyor, sanki onu tamamen yoldan çıkarmışım gibi bana bakıyor. "Pekala," diyor, sonra boğazını temizliyor ve bir sonraki öğrenciye geçiyor.

Ne yaptığımı bilmiyorum. Ona kendimi sevdirmeye çalışıyorum, meydan okuyup onu kızdırmaya değil. Geçmişte vampirlerle iyi geçinmek için daha kolay zamanlar geçirdim - öldürmelerimin çoğu onlara bir şekilde çekici geldiğim için başladı. Tek umudum Drakula dedikleri kişinin ona yaltaklanmamamı çekici bulması.

Ama bunu sadece zaman gösterecek.

BÖLÜM 4 VALTU

Fahişe dizlerinin üzerine çökmüş, iri gözleriyle bana bakıyor, eğer takma kirpiklerinden biri sarkıp onu felç geçirmiş gibi göstermeseydi bu çok çekici olurdu.

"Emmemi ister misin?" diye tatlı tatlı soruyor.

Sabırsızlıkla kıllanıyorum. "Dizlerinin üzerinde durmanın başka bir nedeni var mı, bebek surat?"

Bana tembelce sırtıyor. Sinsi görünmeye çalışıyor ama ben uyuşturucunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Uyuşturucu bana pek bir şey yapmazken, Kırmızı Oda'ya sık sık gelen insanların çoğu uyuşturucu kullanıyor. Sanırım her ne kadar sinirli, sınırları zorlayan, açık fikirli, cesur, kendilerine her ne diyorlarsa, bu kabadayılığı takınsalar da, insanların en nihilistleri vampirlerin varlığında titriyor. Kanlarından vazgeçmek istiyorlar, zorlanmak istiyorlar, bizim tarafımızdan kullanılmak istiyorlar, ancak bunların herhangi birini yapabilmek için uçurtma kadar yüksekte olmaları gerekiyor.

Bu beni rahatsız etmemeli. Geçen yüzyılın başında işlettiğimiz afyon batakhanelerinden bir farkı yok. Ve yine de

İşte buradayım, tahtımda çıplak oturuyorum ve tembel gözlü bir hatun aletimi şeker gibi inceliyor. Onu suçladığımı söyleyemem - etrafımızda bu kadar seks ve beslenme varken tahrik olmamak zor - yine de sıkılmış olabileceğimi düşünmekten nefret ediyorum. Biz vampirler can sıkıntısından vebadan kaçır gibi kaçırırız.

"Ne istersen yaparım," diyerek bacaklarımın arasına geliyor ve ellerini kalçalarımına bastırıyor. Daha iyi bir karar vermeme rağmen, horozum beklentiyle seğiriyor.

"Bir şey var mı?" Sesimin çok alaycı olmamasına dikkat ederek soruyorum.

"Her şeyi yaparım" diye tekrarlıyor, iri kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Kalçalarımı bırakıyor ve sikime uzanıyor, öne doğru eğilip başını lolipop gibi ağzına alıyor. Titriyorum ve saçındaki örgüleri çözmek için aşağı uzanıyorum. Elleriyle dizlerime uzanıyor, kendini destekliyor, onu sıkıştırmam için hazır bekliyor. Ama yapmadım. Elini iç uyluğumda gezdirmesine, sikimi emmesine ve kendisiyle oynamasına izin verdim.

"Senin için her diz çöktüğümde nefesimi kesiyorsun," diyor, o büyük kahverengi gözleri ve yüzündeki hülyalı ifadeyle bana bakıyor, cehennem gibi uyuşmuş. Bu kadar iyi görünen bir kadının burada bulunabileceğine inanmak zor ama insanlar bazen beni şaşırtıyor. Bizim seviyemizde olduklarını düşünmeleri ama sonunda sadece varoşlarda yaşamaları.

"Bu kadar basmakalıp laf yeter, bebek surat," diyorum ona. "İyi bir fahişe ol ve beni boşalt."

Bunun üzerine yanakları pembeleşiyor ve ben de onun aşağılanma sapkınlığından hoşlandığını biliyorum. Güzel, çünkü ben de ondan çok var.

dışarı. "O zaman kıcını burada istiyorum." Elimi göğsüme bastırıyorum. "Ve beni tekrar boşaltacaksın."

Sorgulamadan başını sallıyor. "Nasıl isterseniz Kont Drakula."

Sadece Drakula değil, Kont Drakula. Bu ismi seviyorum. Ama benim favorim değil. "Burada ben sizin karanlık lordunuzum ve bana öyle hitap edeceksiniz," diyorum ona.

"Evet, karanlık lordum," diyor.

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. "Sadece lorduma ne dersiniz?"

"Evet, lordum."

Sırıtiyorum ve sandalyede arkama yaslanıp sikimi emmeye devam etmesine izin veriyorum. Beni ağzının derinliklerine alıyor, dudakları şaftımda yukarı ve aşağı kayıyor, dili başın etrafında dönüyor. İnliyorum ve parmaklarımı tekrar saçlarında gezdirmek için aşağı uzanıyorum, beni emerken hareketlerine rehberlik ediyorum.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum. "Sikimi boğazının derinliklerine al. Boğulmanı istiyorum."

İnliyor ve dediğimi yapıyor, beni derinlere alıyor ve giderken sikimi ağzına alıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve kalçalarımı ileri itiyorum, ağzını yavaşça beceriyorum, yetenekli ağzının her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum.

"Mmm, bu iyi," diye homurdanıyorum, o daha sert emerken parmaklarım saçlarında sıkılaşıyor. "Sikimi nasıl aldığını seviyorum, böyle iyi bir küçük fahişe."

Ağzını sikmeye devam ediyorum, beni emerken inliyorum, her itişte daha derin ve daha sert. Toplarımın sıkılaştığını ve serbest bırakılmamın yaklaştığını hissedebiliyorum ve aceleye karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Aynen böyle," diye homurdanıyorum, boşalırken sikimi boğazının derinliklerine sokuyorum, sıcak d  llerimin her damlasını yutarken inliyorum.

Beni emmeye devam ediyor, ben tamamen t  kenene kadar sikimi saçıyor ve sonra uzanıp onu kucağıma   ekiyor. Beni   pmek i  in bir hareket yapıyor ama ben başıımı uzaklaştırıyorum. Kendi tadımı seviyorum ama bir insanı ağzından   pecek değilim.

"Arkanı d  n," dedim ona. "Ben kıcından beslenirken beni tekrar ağzına al."

G  zleri bir an i  in a  ılıyor ve kaybolmadan   nce bir parıltı beliriyor. Nabzını duyabiliyorum, kalbi Şimdi daha hızlı atıyor ve havada bir miktar adrenalin y  kseliyor. Korkuyor. İla  lar bile bu duyguyu yok edemiyor. Onun korkusunun kokusu beni   ılgına   eviriyor.

Yutkunuyor. "Nasıl istersen," diyor ve sesinde bir dalgalanma var.

Onu biraz rahat bırakmaya karar verdim. "Eğer senden beslenmemi istemiyorsan, ba  ka birini se  erim," diyorum ona. "Ne olursa olsun, kontrol  m   kaybetmediğimden emin olmak i  in birinin beni izlemesini sağlayacağım."

Kırmızı kadife ve siyah deriyle kaplı geni   odaya bakıyor. Sadece okul k  t  phanesindeki bir kapıdan girilen bu gizli d  nyada yapayalnızdır. Herkes sevi  iyor. İnsanlar insanlarla, insanlar vampirlerle, vampirler vampirlerle. Bazı vampirler besleniyor, ağızlarından serbest  e kan akıyor, bu gece g  revli olan birkaç vampir tarafından dikkatle izleniyorlar, onların g  revi benim gibi diğerlerinin kazara insanları   ld  rmemesini sağlamak. Eski g  nler artık yok.

ve insan hayatı her ne pahasına olursa olsun korunmalıdır, her vampir buna katılmasa bile.

En yakın arkadaşım olan Bitrus'a yanıma gelmesi için bir hareket yapıyorum. Bir insanla sikişmeyi yeni bitirmişti ve gönüllü olacak kadar doygun ve sevimli görünüyordu.

"Bitrus," dedim ona. "İzleyebilir misin?"

Başını sallayarak dudaklarını silerken koyu teni kırmızı ışıklar altında kıpkırmızı parıldıyor.

"Ve hâlâ senden beslenmemi istiyor musun?" Kıza söylüyorum, dişlerimin gücünü hissediyorum, dişlerimi sivrieltmek için can atıyorlar, açlığım artıyor. "Bu senin seçimin."

Derin bir nefes alıyor ve sonra başını sallıyor. "Evet, al beni. Benden beslen."

Sonra bana sarıldı. Sandalyeye doğru kayıyorum, böylece kıcı yüzümde, başı yine sikimde, 69.

Sırıtiyorum, anın tadını çıkarıyorum. Kanım güçlü, gücüm inkâr edilemez ve dişlerimin dilime baskı yaptığını hissedebiliyorum. O benim.

Kıcı yüzümdeyken yanaklarını ayırıyorum, her gizli yeri pembe, ıslak ve bekliyor. Başparmağımı amcığına bastırıyorum, sırtının eğilmesini ve kısık bir inilti çıkarmasını izliyorum.

Bitrus dişlerini tehditkâr bir tavırla göstererek ona, "İşe koyul," diyor.

İşe yarıyor. İtaat ediyor ve sikimi ağzına alıyor. Başparmağımı amından götüne doğru götürüyorum ve içeri itiyorum. Başparmağımın etrafında sıkılıyor ve tüm kanın bana doğru geldiğini biliyorum.

O tekrar sikimi emerken, dişlerimi kıcının yumuşak etine batıracak kadar öne eğiliyorum. Kan ağzıma hücum ederken inliyorum, tadı, kokusu ve gücü beni sarıyor. Onu tadarak bu kız hakkında bilebileceğim o kadar çok şey var ki, kendisinin bile bilmediği o kadar çok şey. Kan tarihin bir kaydı, onun tarihinin. Yediği, gördüğü, yaptığı, yaşadığı her şey ve sanki ben de yaşıyormuşum gibi içimden akıp gittiğini hissedebiliyorum, yüzeysel bir şekilde de olsa, televizyonda bir şey izler gibi. Şimdiye kadar yaşadığı en heyecanlı anın bu olduğunu biliyorum.

Onu emerken inliyor, sonra dişlerim etini yırtıp kanını ağzıma çekerken sesler bir soluğa, bir iniltiye dönüşüyor. Ona acı çektiriyorum, bundan kaçış yok, ama en azından acı zevkle karışık.

Başparmağımı kıcına sokuyorum, parmaklarım amının içinde kayıyor ve onu makaslıyor. Kan ağzıma ve boğazıma hücum ediyor, bir his patlaması, daha fazlası için yakıcı bir arzu. Daha fazla kan, daha fazla et, daha fazla kız. Onu boşaltmak istiyorum; kanın tadı bu şekilde çok daha tatlı.

Bitrus gözlerimle buluşuyor. Başının yanında duruyor ve sikimin ağzının içinde pompalanmasını izliyor. Çıplak ama tam olarak sertleşmemiş, odağı benim üzerimde ve kendimi kaptırmadığımdan emin olmak istiyor. Onlarca yıllık arkadaşlığımızdan sonra, beni işaretleri algılayacak kadar tanıyor ve her zaman çok kontrolsüz hale gelmeden önce beni durduruyor. Ne olursa olsun kontrolü kaybetmeyi sevmem, bu bana göre değil, bu yüzden bana doğru yaklaşmaya başladığında, bakışı bir uyarıya dönüştüğünde, beslenme zamanımın bitmek üzere olduğunu anlıyorum.

Bitirmekten bahsetmişken, fahiş e şimdi geliyor. Onu emerken tadını alabiliyorum, çözülrken kanındaki lezzet dalgası. Başparmağım kıcına gömülü, parmaklarım amının derinliklerine giriyor ve etrafımda kasılmalarını hissediyorum. Çekiliyorum ve ıslaklığına geri kayıyorum, onu birkaç kez daha beceriyorum ve sonra şimdi onu daha sert pompalıyorum, kalçalarım yüzüyle buluşuyor, horozum boğazının derinliklerine dalıyor. Kendime yaklaşmaya başladığımı hissediyorum, belimde zevk birikiyor, taşaklarım sıkılaşıyor.

Bitrus çenesini bana doğru eğiyor, bu da ısırığımla vahşileştığım ve onu incittiğim anlamına geliyor, sıcak kan derisinden ve çenemden aşağı dökülürken orgazmı acı çığlıklarına karışıyor.

Başımı sallıyorum ve bir hırıltıyla boşalıyorum, kızın ağzını dolduruyorum, bu sırada Bitrus elinde kalın bir metal zincirle yanıma geliyor. Burada çok fazla ip ve deri kayış kullanırız - esaret benim uzmanlık alanımdır - ama zincirler asi vampirler için ayrılmıştır. Deri bir kayışı bileğimin bir hareketiyle koparabilirim ama zincirlerin anlamı büyük.

Bitrus onu ellerinin arasında sallıyor, gümüş zincirler kırmızı kırmızı parlıyor, eğer beslenmeyi bırakmazsam beni bağlayıp diğerlerinden yardım isteyeceğini söyleme şekli bu. Gerçi söylemesine gerek yok, kız çoktan göğsümde ve karnımda biriken kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde üzerime yığıldı. Zar zor nefes alıyor ve bunun onu göklere çıkardığım için olduğunu sanmıyorum.

Göğsümün altından gelen daha derin bir kükremeye gözlerimi kapatıyorum ve dişlerimi çıkarıyorum. İçerideki hava

Kanının ve etinin sıcaklığına kıyasla oda onlara karşı çok soğuk geliyor.

Bitrus uzandı ve kızı sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi üzerimden aldı.

İyi olup olmayacağını sormak istiyorum ama şu anda kelimelerle konuşma yeteneğim yok, sadece seslerle iletişim kurabiliyorum. İki kadın gönüllünün onu odanın köşesindeki banyoya götürmesini izliyorum. Kanını yıkayacaklar, temizleyecekler ve nadiren de olsa çok fazla kan alındıysa kan verebilecekler. Acil durumlar için bir kan bankası tutuyoruz, eğer bir vampirin beslenmesi gerekiyorsa ve kimseyi bulamıyorsa, ama hepimiz taze kanı tercih ediyoruz, bu yüzden bazen depolarımızı çok tükenmiş insanlar üzerinde kullanıyoruz.

Bitrus tekrar yanıma geldi. "Havanda değilsin," diye mırıldandı.

Tahtta yavaşça doğruluyorum ve vücudumdaki tüm kana bakıyorum. Elimi ağzıma götürüp kalanları yalıyorum. Şimdiden canlılığını kaybediyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona.

"Huzursuzsun," diye yorum yapıyor.

Ben farkına bile varmadan zihnimden bu kelimeyi aldı. "Rahatsız edici olan düşüncelerime erişiyor olman," diye dikkatle itiraf ediyorum. Vampirler genellikle birbirlerinin duygularını olmasa da düşüncelerini algılama yeteneğine sahiptir, ancak yüzyıllar boyunca kendimi izinsiz girişlerden korumak için duvarlar ve korumalar koymayı öğrendim. Tek sorun, güvendiğim insanların yanındayken duvarların sarsılma eğiliminde olması.

"Anladığım kadarıyla bunu burada tartışmak istemiyorsun?" diye soruyor sesini alçaltarak. Normalde bunu konuşmanın bir anlamı olmazdı.

Kardeşlerimin doğaüstü bir işitme duyusu olduğu için gizemli davranıyorum ama şu anda, bu odada olan tüm inlemeler, inlemeler ve deri tokatlama ve sikiş sesleri yüzünden kimse bize dikkat etmiyor.

"Başka zaman. İçkiler yakında benim evimde," diyorum ayağa kalkarak. "Derse gitmem gerekiyor."

Bunun üzerine sırttı. "Bu tehlikeli bir alışkanlık Profesör," diyor unvanımla alay ederek. "Dersten önce beslenmek..."

"İşimde daha iyi olduğum anlamına geliyor," diyorum ona göz kırparak.

Odanın içinde kıvranan bedenlerin yanından geçerek arkadaki özel banyoya doğru yürüyorum, karanlık koridor iki vampir muhafızla çevrili. İçlerinden birine başımla selam veriyorum, Dessoude, tüm vampirlerin kralı ve babası Skarde'ın ölümüne karıştıktan sonra çalkantılı bir dönemden geçerken benim kişisel korumamdı. Aranan bir adam haline gelmiştim, karanlıkta üstü örtülü tehditlerle pusuya yatan pek çok kişi için bir düşman.

Ancak aradan biraz zaman geçti ve vampir dünyasının Skarde'ın düşüşüne minnettar olduğu ortaya çıktı. Vampirlerin tek istediği geleceğe doğru ilerlemekken, o çok güçlü ve geçmişimize çok bağlıydı. Çoğumuz için geçmiş bir mezar olabilir.

Banyoya girip duş alıyorum, kanı temizliyorum, vücudumun her santimini kokulu sabunla yıkıyorum. İnsanların koku alma duyusu bizimki kadar iyi olmasa da, işimi şansa bırakmıyorum. Konservatuardaki profesörlük görevime adım attığımda, bir insan rolüne bürünüyorum ve vampir doğamı bir maskenin ardında saklıyorum.

Kendimi huzursuz hissetmemin bir nedeni de bu olabilir. Birkaç hafta önce başladı, sadece bu uğultulu alt akım

Bu güzel şehrin karanlık kanallarından akıyor gibi görünüyor. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum, sadece havada bir değişiklik olduğunu ve bir şeyin gelmekte olduğunu ya da zaten burada olduğunu, gölgelerde saklandığını hissediyorum. Ve gölgelerde saklanan şeyin ben olduğumu düşünürsek, bu oldukça rahatsız edici.

Ellerimi başımın üzerinde ovuşturarak gerginlik hissini yok etmeyi umuyorum ama yine de orada. O kızıdan gelen taze kanın adımlarımı hızlandırması, baş ağrımı geçirmesi gerekirdi ama olmadı. Suyu kapattım ve duştan çıktım. Kurulandım ve hızlıca siyah bir kot pantolon ve siyah bir elbise gömleği giydim. Koyu renk saçlarımı geriye itiyorum, yüzümde dağınık bir saat beş gölgesi var, sonra kendime sertçe bakıyorum. Otuz beş yaşında değiştiğim o korkunç günden beri her zamanki gibi görünmeliyim. Saçlarım bile eskisi gibi. Yine de, herhangi bir grim ya da yeni çizgilerim olmamasına rağmen, gözlerimde yaş var. Gözlerimin içine bakıyorum ve çok fazla şey yapmış, çok fazla şey görmüş ve içten içe sadece biraz dinlenmeye, derin ve olaysız bir uykuya ihtiyacı olan ama bunu kendine itiraf edemeyen yaşlı bir adamın gözlerini görüyorum. Aynı zamanda bir canavar olan bir adam ve bu canavar giderek gücünü kaybediyor.

Kendime bakıyorum, insan olmanın ve yüzünüzün geri kalanının yıllar içinde değiştiğini görmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Yoksa değişim o kadar kademeli mi ki böyle hissettiriyor? Kim olurlarsa olsunlar ya da kaç yıl geçerse geçsin, yüzleri onlara her zaman tanıdık geliyor mu? Eski fotoğraflara bakıp geçmişteki hallerini tamamen başka biri olarak mı düşünüyorlar? Kendime ait çok fazla fotoğrafım olmamasına çalışıyorum.

ama 1700'lerde film olsaydı kendimi başka biri olarak görür müydüm merak ediyorum.

Derin nefes alıyorum ve omuzlarımı silkeliyorum. Yapmam gereken bir iş varken bunu düşünmenin bir anlamı yok.

Sırada orgcularla dersim var. Müzik tarihi dersim dışında bu dönem sadece iki uygulamalı ders veriyorum. Biri piyano, ki her zamanki gibi tıklım tıklım öğrenci dolu. Diğeri de org. Geçen yıl her iki dönem için de hiç orgcumuz yoktu, bu yüzden bu yıl dört tane olması sürpriz oldu.

En büyük sürpriz ise orgculardan birinin kendisi.

Genelde insanlardan pek hoşlanan biri değilimdir. Geçmişte onların size sadece trajedi ve kalp acısı getirdiğini öğrendim. Sadece sikişmek ve beslenmek için iyiler, eğer bir tür arkadaşlık veya ilişki isteseydim bir vampire bakardım. Ama gerçek şu ki, bunca yıldır ne bir arkadaşlık ne de bir ilişki bana çekici geldi. Zaten karmaşık olan hayatıma çok fazla karmaşa katıyor.

Ancak tüm bunlar dururken, sınıfımdaki orgcuyla ilgili bir şey var ki iki kez bakmama neden oluyor. Geleneksel güzellik standartlarına göre dünyanın en güzel kadını değil. Güçlü bir çenesi ve burnu var, gözleri daha küçük. Ama onda içimde bir şeyleri harekete geçiren bir şey var. Açlık tabii ki, çekici bir kadına bakıp da kanını tatmak istememek zordur. Aynı şey onları becermek istemek için de geçerli. Ama onda beni diken üstünde tutan başka bir şey vardı. Onu daha önce bir yerden tanıyormuşum ya da en azından görmüşüm gibi hissediyordum. Eski yüz hatları, soluk teni, saçları

Çilleri ve uzun kıvıll saçlarıyla, yolumun keşıştiğı herhangi biri olabilmirmiş gibi hissediyorum ama yine de aklıma belirli biri gelmiyor. Sadece içimden bir ses onun iyi ya da kötü gözümün üzerinde olması gereken biri olduğunu söylüyor.

Tam o sırada hava yasemin kokusuyla doluyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Valtu," diyor Saara banyoya girerken. "Kokunu aldığımı sandım."

Aynadaki yansıması arkamdan geliyor. Saara bir vampir, uzun uzuvları, bal rengi saçları, influencer'a dönüşmüş bir Rus süper model gibi inşa edilmiş. O ve kardeşı Aleksi, Venedik'teki vampirler üzerinde güçlü bir kaleye sahipler. Aslında, bu noktada sadece vampirlerin ötesine geçiyor. Tüm kanun yapıcılar, işadamları ve sosyetikler üzerinde de etkileri var. Uzun zamandır burada yaşıyorlar, ancak bir süreliğine başka bir yere taşındılar ve yakın zamanda geri döndüler. Ne olursa olsun, bu efsanevi şehir onların avucunun içinde.

Ama avucumun içinde değiller.

"Ben de tam gidiyordum," diyorum, arkamı döndüğümde birkaç santim ötemde, kırmızı parlak dudak parlatıcısıyla gülümsüyor.

"Öğleden sonra ikide nereye gidiyorsun?" diye soruyor, mavi gözleri keskin. "Ders vermeye mi? Bu maskaralıktan ne zaman vazgeçeceksiniz Profesör Aminoff?"

"Peki bu maskaralık ne olabilir, hmmm?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak soruyorum. "Ben bir profesörüm. Çok sayıda üniversiteden yeterlilik aldım. Kabul edilebilir bir ücret alıyorum. Öğrencilerim mezun oluyor ve ya harika ya da sıradan şeyler yapmaya devam ediyor, ama kısmen benim onlara öğrettiğim bir derece kazanıyorlar. Benim için maskaralık yok."

Gözlerini deviriyor ve kehribar rengi uzun bir saç telini parmaklarının arasında döndürüyor. "İnsan olduğun maskaralığı."

"Senin maskaralığından bir farkı yok," diyorum ona.

Dudağının köşesi hırıltıya dönüşerek onu çok çirkin gösteriyor. "Bu çok farklı Valtu. Olmadığım bir şeymişim gibi davranmıyorum. Paraya ihtiyacın olmadığı halde öğretmen olmak için para alıyorsun. Bu iğrenç bir şey."

Saara, eski para standartlarına göre çok fazla olmasa da işimden kazandığım tüm paranın çeşitli hayır kurumlarına bağışlandığını biliyor.

"O zaman belki de bunu zevk için yapıyorumdur," diyorum ona. "Etkileyici genç erkekler ve kadınlar her gün kapımdan içeri giriyor. Kan bundan daha taze olamaz."

Asitli bir kahkaha atıyor. "Seni tanımasaydım, sana inanırdım. Bir de sana Drakula diyorlar."

Ellerimi protesto için kaldırdım. "Bu unvanı ben istemedim. Bay Stoker'ın bana aşık olmasına engel olamam."

"Tüm dünyanın sana aşık olduğunu sanıyorsun Valtu."

Omuz silkiyorum. "Ve eğer doğruysa bu benim hatam değil." Ona neşesiz bir gülümseme gösteriyorum. "Şimdi, beni rahatsız etmeyi bitirdiyseniz, gitmem gerekiyor."

Yanımdan geçiyorum ama o yolumdan çekilmiyor ve omzum onunkine değiyor. Bir an için onun gerçekte kim olduğunu gördüm. Uzun bacaklı Slav bir manken değil, kemiklerden, krep gibi deriden ve kırmızı gözlerden oluşan bir şey.

Bir canavar.

Tüm vampirler canavardır, ama bazıları... ekstra özeldir. Bazıları Skarde'ın kendisi tarafından yaratılmıştır. Mevcut vampir nüfusunun yüzde doksan dokuzunu oluşturan insanlarla çiftleşme yoluyla değil, "eski-

onları ölüme yaklaştırmak, sonra da vampir kanıyla hayata döndürmek. Vampirleri bu şekilde yaratmanın tek sorunu, doymak bilmeyen kana susamış ilkel hayvanlara dönüşerek öfkeli canavarlara dönüşmeleridir. Bu şekilde vampir yaratmak vampirlik kurallarına aykırıdır ama bu Skarde'ı durdurmamıştır. Öldüğü ana kadar kanunların üstündeydi.

Bazıları yüzyıllar boyunca açlıklarını ve öfkelerini kontrol etmeyi öğrenmiş, insan derisinin altında gizlenene kadar canavarca formlarını bastırmışlardır. Ama bazen yaratığı saklamak zordur.

Omzumun üzerinden Saara'ya bakıyorum ve dişleri normale dönmeden önce bana dişlerini gösterdiğini görüyorum. "İyi günler Profesör," diyor bana, gözlerinde sinsi bir parıltıyla.

Orada ne gördüğümü, ne hissettiğimi biliyor. Ve bunu görmem hoşuna gidiyor.

Gerçeği.

Skarde'ın kızı olduğunu.

Bu benim için işleri karmaşık hale getirecek, değil mi? Vampir dünyasının çoğunun onun ölümünde bir rol oynadığına inandığını düşünürsek.

Tuvaletten hızla çıkıyorum, aceleyle kulübe giriyorum ve spiral merdivenin tepesindeki ana kapıdan çıkıp küçük, dar bir koridora giriyorum. Burada hiç ışık yok, bilerek, ama karanlıkta görebiliyorum. Kırmızı Oda'nın kapısı kapandıktan sonra önümdeki kapıya doğru yürüyorum ve iterek açıyorum.

Floresan ışıkla karşılaştım. İtalya'daki en etkileyici kütüphanelerden biri ve kitaplar hala işleniyor

floresan ışığın korkunç estetiği ile. Neyse ki bulunduğum yerde ışıklar loş, ama yine de beni irkiltmeye yetiyor.

Gözlerim alışıyor ve kütüphanenin arkasından koridorlara doğru ilerliyorum, müze olarak ayrılmış, nadir kitapların, müzik sayfalarının ve müzik eserlerinin sergilendiği bölümü geçiyorum, sonra da hevesli kunduz öğrencilerin çalışmak için kitapları karıştırdığı yığınların yanından geçiyorum.

Saara ne derse desin ya da diğer vampirlere nasıl görünürse görünsün, burada çalışmayı gerçekten seviyorum. Hayatım boyunca hep oradan oraya savrulduğum ve burada, Venedik'te kök salmasam da öğretmen olmak bana bir amaç duygusu veriyor, yüzyıllar boyunca öğrendiğim her şeyi aktarmanın bir yolu. Normal olmasam da kendimi nispeten normal hissetmemi sağlıyor.

Ve en önemlisi, Kırmızı Oda'ya kütüphaneden erişildiği için, oradan ben sorumluyum. Kendimi hangi şehirde bulduğum önemli değil, daha önce yoksa genellikle vampirler için bir beslenme kulübü kurarım. Vampirleri bir araya getiren kişi olmayı seviyorum. Saara'nın herkesin bana aşık olduğunu düşünmesinin nedeni öyle olmaları, çünkü ben onlara içmeleri için taze insan kanı ve becermeleri için taze insan bedenleri sağlıyorum. Her vampir Valtu'nun kim olduğunu bilir, Drakula şöhreti olmasa bile, çünkü bana ihtiyaçları var. Bu yüzden popülerim.

Belki benim sınıfımda değil. Büyük okulun görkemli koridorlarından geçip konser salonuna doğru ilerlerken, yüzümdeki küçümseme ifadesini şimdiden hayal ediyorum.

Benimle pek ilgilenmeyen tek kişi.

Dahlia.

Konser salonuna girip onu sahnede, borulu orglardan birinin başında oturmuş, parmakları ve ayakları çalmaya hazır bir halde gördüğümde, o düşmanlığı yeniden hissediyorum. Nasıl okuyacağımı bilemediğim kara bir bulut gibi etrafını sarıyor.

Kapıyı arkamdan kapatıp sandalye sıralarının arasından sahneye doğru yürürken ona yüksek sesle, "Ayaklarını pedallara değdirmeyecek kadar iyi bildiğini varsayıyorum," diyorum.

Donup kalıyor, kızıl saçları omzunun üzerinden öyle bir dökülüyor ki bana bir şelaleye vuran gün batımını hatırlatıyor. İçimde bir şeyler oluyor, onu yeniden tanıma hissi, doğrudan sikime giden bir adrenalin dalgasıyla birleşiyor.

Bisikletli İsa. Sanırsınız ki hepsini sistemimden atmışım.

"Yeterince iyi biliyorum," diyor, bankta dönerek
Yüzüme bak. Kendi organ ayakkabılarını çoktan giymiş, ince Adidas spor ayakkabıları bankın yanında duruyor.

Bir boğaz temizlendi ve sınıftaki diğer üç öğrencinin beklentiyle bana baktığını fark ettim. Şu ana kadar onları tamamen görmezden geldim ve Dahlia'nın aksine, çoğu öğrencinin olması gerektiği gibi hepsi sandalyelerin ön sırasında oturuyor.

Öğrencileri işaret ediyorum ve Dahlia'ya sabit bir bakış atıyorum. "Eee? Belki de hemen konuya girmek yerine sınıf arkadaşlarınızla otursanız daha iyi olur. Gördüğünüz gibi dört öğrenci ve sadece iki organ var."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ama hiç de azarlanmış gibi görünmüyor. Yavaşça org ayakkabılarını çıkarıp spor ayakkabılarını giyiyor ve sahneden inip diğerlerinin yanına oturuyor.

Başımı hafifçe sallıyorum ve diğerlerine hitap ederken yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "İlk pratik dersinize hoş geldiniz."

Onlarla birlikte müfredatın üzerinden geçiyorum. Tüm enstrüman öğrencilerinin katıldığı tarih dersinin aksine, bu dersteki her şey org üzerinde en iyi eğitimi almaya odaklanıyor. Buradaki herkes çalabilir, ancak bugün mesele ne kadar iyi çaldıklarını öğrenmek ve bu da kış resitali ve katılacakları diğer küçük konserler gibi ileriki aşamaları etkileyecek.

Daha sonra gösterilere geçiyoruz. Konser salonunun sahnesinde, pervazlı tavanların ve açık hava resimlerinin altında, sahnenin her iki yanında birer tane olmak üzere iki org bulunuyor. Ortaya yakın iki büyük piyanonun yanı sıra çello, perküsyon seti ve birkaç enstrüman daha var.

Öğrenciler teker teker Dahlia'nın başlangıçta oturduğu orgdaki yerlerini alıyor ve bir müzik parçası çalıyorlar.

İlk öğrenci, yirmi yaşından büyük olmayan İtalyan bir çocuk olan Leo, "A Whiter Shade of Pale "in çok canlı ve hareketli bir yorumunu çaldı. Bir sonraki öğrenci, otuzlu yaşlarında Bristol'den Margaret adında çilli bir kız, İtalyancası çok kötü olduğu için İngilizceye geçtim, bir Jehan Alain parçasının gürültülü bir versiyonunu çaldı. Johann adında sessiz ve düşünceli görünümlü bir Alman çocuk

Kendi yazdığını söylediği şaşırtıcı derecede neşeli bir şey.

Ve sonunda Dahlia orgcu ayakkabılarını tekrar giyip sıradaki yerine oturuyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, işaretimi bekliyor ve soluk teninin pürüzsüzlüğü, bordo kaşkorsesinin ince askısının altında beliren birkaç çil bir an için dikkatimi dağıtıyor.

Boğazımı temizleyip gözlerimi onunla buluşturuyorum. "Devam et o zaman Dahlia."

Başını sallıyor, parmakları tuşların üzerinde havada dururken gözlerini kapatıyor.

Sonra oynamaya başlar.

Toccata and Fugue in D minor. Şaka yapıyor olmalısın.

Muhtemelen dünyanın en ünlü org müziğı parçasıdır ve çoğı insan bunu yazanın Bach olduğunu bilmez. Tek bildikleri bunun Drakula'nın müziğı olduğu. Bu, vampirlerin, perili evlerin ve Hollywood'un dünyaya sunmak istediğı her türlü versiyonunun müziğıdir.

Ve işte Dahlia, onu çalıyor ve son derece iyi çalıyor.

Sanki biliyor, diye düşünüyorum kendi kendime. Ama tabii ki bilmiyor. Bilemez. Vampir kendini açıkça göstermedikçe insanlar vampirlere asla inanmaz. Ondan sonra geri dönüş yoktur ama o zamana kadar insan zihni buna izin vermez. Noel Baba gibi uydurma olduğumuza gerçekten inanıyorlar.

O da şarkıyı çalmaya devam ediyor, bu da onu durdurmazsam tüm uzun lanet şeyi çalacağını fark etmemi sağlıyor. Parmaklarındaki ve ayaklarındaki beceriyi, ne kadar zahmetsiz olduğunu izlerken bunu yapmak zor. Neredeyse benim kadar iyi. Üzerinde kafa yormam gereken bir şey daha.

"Teşekkür ederim Dahlia," diyorum yüksek sesle ve aniden duruyor, sanki kabalık ediyormuşum gibi omzunun üzerinden bana yüklü bir bakış atıyor. "Korkarım sözünüzü kesmek zorundayım yoksa bütün gün burada kalacağız."

Kaşları kalkık bir şekilde bankta dönüp duruyor. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Şarkı hakkında mı? En sevdiklerimden biridir."

"En sevdiklerinden biri mi?" Ağzının köşesi kalktı. "Bu oldukça klişe."

Kaşlarımı çatıyorum, vücudumun hareketsizleştiğini hissediyorum. "Klişe mi?" Tekrar ediyorum. Hay sikeyim. Belki de gerçeği biliyordur.

"Evet," diyor, gülümsemesi sırtmaya dönüşüyor. "Bir orgcu olarak."

Yutkunuyorum.

"Doğru." Bir orgcu olarak.

Vampir değil.

Leo'nun telefonunda dersin bittiğini bildiren bir alarm çalıyor. Burada zamanın nasıl geçtiğini anlamamak kolay olabilir.

"Pekâlâ, ilk dersiniz sona erdi. Hepinizle yarın görüşürüz."

Herkes sandalyelerinden kalkıp sınıfı terk ederken Dahlia'nın hâlâ bankta oturduğunu ve kıpırdamadığını fark ediyorum.

Ona hızlı bir gülümseme verdim. "Muhtemelen biraz

daha oynamak istediğini biliyorum ama korkarım başka bir ders geliyor.

burada."

Bana İngilizce olarak "Öğrencilerin dersten sonra pratik yapmalarına izin veriliyor mu?" diye soruyor.

Değişimi ben yaparım. "İzin almadan olmaz."

"Senden mi?"

Kollarımı göğsümde kavuşturarak başımı sallıyorum. "Evet."

"İzninizi alabilir miyim?" diye soruyor, sesi tatlı bir tona bürünerek sikime kan hücum etmesine neden oluyor. Bir an için onu Kırmızı Oda'da, dört ayak üzerinde, boşalmak için izin isterken görüyorum.

Lanet olsun.

"Bugün değil," diyorum ona, duruşumu değiştirerek. "O zaman başka bir gün?"

"Gördün mü?" diyorum kısık sesle, çenemle kapıyı işaret ederek. "Acele etsek iyi olur. Sanırım sırada teller var ve istediklerini elde edemediklerinde huysuz bir grup olabiliyorlar."

Benimle göz temasını kesiyor ve garip bir rahatlama hissediyorum, sanki çok fazla içime, tüm duvarlarımın ötesine bakıyormuş gibi. Hızla spor ayakkabılarını giyiyor ve ayağa kalkıyor, bana doğru yürürken saçlarını omzunun üzerinden süpürüyor ve birkaç adım ötemde duruyor. Onun kokusunu net bir şekilde alabiliyorum, bir yaz günü kır çiçeklerinden oluşan bir çayır. Koku bir anıyı tetikliyor ama yakalamak için çok hızlı ve geçici.

"Senden başka bir şey için izin isteyebilir miyim?" diye soruyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor. Onları okuyamıyorum. Orada bir cesaret, bir arzu var ve yine de tüm bunların altında beni küçümsediği hissine kapılıyorum.

Çok kafa karıştırıcı.

"Ne?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Seni bir şeyler içmeye götürebilir miyim?"

Ona göz kırpıyorum. Ciddi mi? Gülüyorum. "Bana bir şeyler içmek için çıkma mı teklif ediyorsun?"

Başını sallıyor, ağzı sert bir çizgi halinde.

Ona yarım bir gülümseme veriyorum, bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. "Yapamam... Ben bunu yapmam. Öğrencilerle çıkmak yani."

"Bunun bir randevu olduğunu kim söyledi?" diye sorar. Sonra omuz silkiyor. "Tamam. Yarın görüşürüz."

Sahnedan atlayıp sandalyelerin arasından geçerek kapıya doğru yürüyor ve bir sonraki sınıfın öğrencileri kemanlarıyla içeri girmeye başlamadan hemen önce oradan ayrılıyor.

Az önce bana içki mi teklif etti?

Ben de hayır mı dedim?

Keman öğrencileri bana tuhaf tuhaf bakıyor, ben de sahneden inip yanlarından geçerek koridorlara doğru ilerliyorum ve az önce olanları düşünmeye çalışıyorum.

Yalan söylemiyordum. Öğretmenlerin öğrencileriyle ilişkiye giremeyeceği ya da cinsel ilişkiye giremeyeceği kurallar kitabında yazıyor. İnsanlar bunun için kovuluyor ve ben de bir istisna olmayacağım. İsteyeceğim son şey buradaki işimi kaybetmek.

Sadece ilk içgüdümün onu geri çevirmek olmasına şaşırdım.

İlk etapta bana sormasına da şaşırdım.

Eğer bu bir randevu değilse -ki belki de biraz küstahça davrandım- o zaman sadece benimle birlikte olmak istemesi bile kafamı karıştırdı. Benden hoşlanmadığını sanıyordum. Aslında, yemin ederim hala hoşlanmıyor, bu da beni onun hakkında daha da meraklandırıyor.

Bu da başlı başına bir sorun.

Çünkü merak neredeyse her zaman başımı belaya sokar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5 DAHLIA

"CIAO BELLA," diyor Livia sandalyesinden kalkıp yanaklarıma birer öpücük kondururken. "Çok güzel görünüyorsun."

"Glamour hâlâ dayanıyor mu?" Sanki üzerimde görünmez bir kalkan varmış gibi başımı okşayarak soruyorum, ki sanırım bazı açılardan öyle.

"Sen söyle," diyor ve oturmamı işaret ediyor.

Bugün Cuma, kahve içmek için buluşmamızdan birkaç gün sonra. Bütün hafta boyunca gergin olmamaya çalıştım, gergin olsam bile bunu okuldaki ilk haftam için gerginmişim gibi göstermeye çalıştım. Her an cazibemin elimden kayıp gidebileceğinden ve Profesör Aminoff'un beni olduğum cadı gibi görebileceğinden endişe etmemek zordu.

"Şimdiye kadar çok iyi," diyorum ona. "Sanırım."

"Yorucu ama değil mi?" diyor, yüzümü öyle bir inceliyor ki bitkin görünüp görünmediğimi merak ediyorum. "Dış görünüşü korumak zorunda kalmak. Sadece büyü'nün devam etmesini sağlamak için harcadığın enerji anlamında değil, kim olduğunu gerçekten saklamak için harcadığın enerji anlamında da." Bana sırtıyor, dişleri kahverengi tenine karşı bembeyaz. "Ama neyin yardımcı olacağını biliyorum. Ben

Sana bir kahve getireyim. Bir espresso daha mı, yoksa başka bir şey mi istersiniz?"

"Bir macchiato iyi olurdu," diyorum ona. "O espressoları çok hızlı içiyorum."

Livia bana anlayışlı bir şekilde başını sallıyor ve kafeye gitmek için ayağa kalkıyor.

Deri postacı çantamdan aynamı çıkarıyorum ve ne kadar yorgun görüldüğümü görmek için yüzümü kontrol ediyorum. Gözlerimin altında kapaticımın bile yok edemediği koyu halkalar var. Öğretmenini baştan çıkarmak üzere olan bir femme fatale gibi görünmek için çok fazla. Profesörle şansımın hiç yaver gitmemesine şaşmamalı.

Denemedikleri için de değil. Vampirler sizi etkilemekte iyidirler ama bu kolayca etkilendikleri anlamına gelmez. İlk gün cesur davrandım, ertesi gün onu bir şeyler içmeye davet ettiğimde daha da cesur davrandım. Oyunumdan çok etkilenmiş görüldüğü için onu daha da etkileyebileceğimi düşündüm ama beni geri çevirdi. Bunu o kadar kolay yaptı ki, sanki denememin bile eğlenceli olduğunu düşündü.

Egomun darbe almadığını söyleyemem. Ama belli ki artık uzun soluklu bir işim var.

"Evet," diyor Livia, elinde iki kahve ile geri dönerken. Kahveleri masaya koyup tekrar oturuyor, ellerini çenesinin altında birleştiriyor, sabah güneşi arkamızdaki binanın üzerinden süzülüp parmaklarındaki gümüş yüzükleri aydınlatıyor. "Valtu ile herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?"

Kahveden bir yudum alıyorum, yutkunurken gözlerim kısa süreliğine kapanıyor. Buradaki kahve insanın tüylerini diken diken edecek kadar sert. "Henüz değil," diye itiraf ediyorum. "Bu işler zaman alır."

Gülümsemesi sıkılaşıyor. "Sana katılıyorum. Ancak, düşündüğümüz kadar çok zamanımız olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Sıcak ve güneşli Eylül havasına rağmen sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor. "Ne demek istiyorsun?" Dikkatlice soruyorum.

"Hissetmiyor musun?" diye soruyor, sesi alçalarak. "Havadaki değişimi?"

Başımı sallamadan önce bir süre ona bakıyorum. "Hava durumu mu?"

"Pek sayılmaz. Sanırım Venedik'te hâlâ çok yenisin," diyor bir hayal kırıklığı notuyla. "Belki de cazibe duyularınızı da köreltiyordur."

Bu konuda yanılmıyor. Duyularım her zamanki kadar güçlü değil ve içgüdülerim biraz karışık. Dürüst olmak gerekirse, bu duygudan nefret ediyorum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Tüm enerjim dış görünüşüme yöneliyor: cazibemi koruyup gerçek benliğimi gizlemek, İtalyancamın daha yüksek bir seviyede akmasını sağlamak ve orgu profesyonel bir seviyede çalmama izin vermek.

"Ama size söyleyeyim," diye devam ediyor, "işler daha da kötüye gidiyor. Bunu hissedebiliyorum. Buradaki diğer birkaç cadı da hissedebiliyor ve Bellamy..."

Beklentiyle ona bakıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

"Onun nasıl olduğunu bilirsin," diyor bilmiş bir ifadeyle. yarım gülümseme. "O her zaman her şeyin farkında. O da hissediyor. Bu yüzden daha fazla çaba göstermelisin."

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," diyorum ona sertçe. "Vampirlerin elinde portalları açan bir kitap olduğunu ve bunu onlardan almamız gerektiğini anlıyorum, ama eğer profesör

Tehdit, neden daha önce icabına bakılmadı? Anladığım kadarıyla Bellamy aslında Valtu'dan kurtulmamı istiyordu. Neden şimdi? Son iki yıldır oyun dışı kalmış olabilirim ama kulaklarım hep açıktı. Kuzey İskandinavya'da olanlardan, Skarde ve Jeremias'ın yok edilmesinden sonra Drakula'nın bir zararı olmadı. Eğer buraya onu öldürmek için gönderildiysem, neden şimdi? Neden yıllar önce değil? Valtu son zamanlarda ne yaptı ve dahası, neden onunla başa çıkamadınız?"

Gözleri bir an için açılıyor. "Bir vampiri mi savunuyorsun?"

Bunun için ona ters ters baktım. "Elimde olsa hepsini öldürürdüm." "Sanırım cevap b u , değil mi? Öldürürdün Çünkü yapabiliyorsun. Ben sadece bir cadıyım Dahlia. Ayrıntıları istersen bir deniz cadısı. Avcı değilim. Vampirleri öldürmek için eğitilmedim. Bunun için okula gitmedim. Bellamy tarafından genç yaşta seçilmedim. Senin yaptığını yapamayacağımı çok iyi biliyorsun. Vampirler bir avcıdan başkası tarafından ve modernes kılıcıyla öldürülemez."

"Bu doğru değil," diye tartışmanın iyiliği için belirtiyorum. "Avcı olmayan cadıların vampirleri öldürdüğünü daha önce de duydum. Normal insanların da vampirleri öldürdüğünü duymuştum."

"Şans eseri ya da kazara. İnan bana, Bellamy ya da loncadan herhangi biri Drakula'yı ortadan kaldıracak kişinin ben olabileceğimi düşünseydi, bunu çoktan yapmış olurum. Kendimi senin kadar iyi büyüleyemiyorum ve onu öldürecek kadar nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum. Sonuçta bıçağı olan sensin." Kahvesinden bir yudum alarak duraksıyor. "Dışarıda sizden çok yok."

"Biliyorum," diyorum yorgunca. "Sürekli bunu hatırlıyorum." Bellamy, ailem öldürüldükten günler sonra teyzemin evine geldiğinde, bana ihtiyaç olduğunu çünkü dünyada benden çok az kaldığını söylemişti. Aileme bunu yapan vampirlerden intikamımı ben almazsam kim alacaktı?

"O zaman ne kadar önemli olduğunuzu ve hepimizin size güvendiğini anlarsınız."

Derin bir iç çekiyorum ve bir şeker paketini yırtıp açıyorum, kahvenin etkisini yumuşatmak için fincanıma döküyorum. "Tanrım, baskı yok." "Dinle," diyor Livia, elini masanın üzerine koyarak ve öne doğru eğilerek yüz ifadesini yumuşattı. "Seni korkutmak istemiyorum. Sadece Bellamy ile telefonda konuştuğumda beni korkuttu. O portal ne kadar uzun süre açık kalırsa, o kadar çok şey ortaya çıkacak. Onları gördüm Dahlia."

Ona kaşlarımı çatıyorum, o ürperti geri geliyor. İlk defa korkmuş görünüyor. "Ne oldu?"

Ağzı bir tebeşir çizgisine benzeyene kadar dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. "Canavarlar," diye fısıldıyor. "Onları kanallardan çıkarken gördüm."

Gözleri yanıımızdaki kanala dalıyor ve benim gözlerim de onu takip ediyor. Bir gondol geçmeyi henüz bitirmiş, gondolcu teknedeki selfie çeken çifte İtalyanca şarkı söylüyor, karanlık, bulanık su gondolcunun küreğinden çıkan küçük girdaplarla dolu. Güneş yüzeyde parıldasa da, sanki suyun altındaki derinliği hissediyormuşum gibi huzursuz bir hisse kapılıyorum. Binaların temellerini oluşturan kireçtaşı duvarları, batık tekneleri, lastikleri, kalın

Dipte kil ve çamurun içinde saklanan bir Şey hissi.

"Canavar neye benziyordu?" Ona sordum.

Sadece başını sallıyor ve bana bakıyor. "Bir Şey çıkmaz diye bir Şey söylemek istemedim."

"Eğer bir Őeyse... neye benziyordu?" "Bilmiyorum.

Dışarısı karanlıktı ve ben de eve doğru yürüyordum.

Gece dairemdeydi ve... ilk başta suda yüzen siyah bir p torbası olduğunu düşündüm. Yanına gidip onu çıkarmaya hazırdım, turistlerin attığı bir p olduğunu düşündüm, anlıyor musunuz? Ama sonra hareket etti. Uzun siyah parmaklarıyla sudan dışarı uzandı," elini uzattı, parmakları abartılı bir Şekilde sertleşmişti, "ve ben... donup kaldım. Sonra kendini gölgenin içine çekti, artık onu göremiyordum ama duyabiliyordum. Yürüdüğünü duyabiliyordum, ıslak, damlayan... sürünen bir ses. Bykt Dahlia. Çok büyüktü."

Doğaüstü olaylara yabancı değilim. Annem ve babam cadıydı ve annem tavan arasında ruh çağırma seansları düzenlerdi, ancak bunlar akrabalarımızla iletişim kurmak içindi ve bu zamanlarda hiçbir zaman korkunç ya da kötü bir Şey olmadı, genellikle sadece büyükannem ışıkları açıp kapattı ya da büyükbabamın bedensiz sesi ruh kutusundan gelip bize iyi olduğunu söyledi. Daha sonra, niversitedeyken, yurt odama Mary adında bir hayalet musallat oldu, ama yine zararsızdı. Gecenin bir yarısı benimle konuşmaya çalıştığında ve ertesini gün sınavım olduğunda can sıkıcıydı ama yine de zararsızdı. Livia'nın bahsettiği ise tamamen başka bir Şey. Canavarlar. Sadece

Bildiğim canavarlar vampirlerdi. Kendi gözlerimle gördüklerim sadece onlardı. Diğer her şey sadece efsaneydi.

"Muhtemelen bir vampirdir," diyorum, onu rahatlatmaya çalışarak. "Bazı vampirlerin başka formları olduğunu biliyorsun. Orijinal halleri. Deli olanlar."

"Ya değilse? Ya portaldan çıkan yaratıklardan biriye? O zaman ne olacak?"

"O zaman..." Omuzlarımdaki yük ağırlaştıkça nefes vererek, "Sanırım daha çok çabalamam gerekiyor," diyorum.

Cesur bir yüz ifadesi takınarak doğrulur. "Güzel. Bellamy'ye haber veririm."

"Bu konuda benimle iletişime geçmemesinin bir nedeni var mı?" Dikkatlice soruyorum.

"Onunla konuşursan cazibenin kaybolacağını düşünüyor gibi görünüyor. Bu riski göze almamak en iyisi."

Hmmm. Bellamy ile sadece loncanın bana ikinci bir şans verdiğini söylemek için beni aradığında kısa bir süre konuştum. İhtiyacım olan tek şey buydu. Onunla bir daha hiç konuşmasaydım mutlu olurdum. İlişkimiz iyi bir şekilde bitmedi. Benim yedek babam olmaktan çıkıp göz açıp kapayıncaya kadar bir yabancıya dönüştü.

Yakınlarda bir yerde bir kilise çanı çalıyor, sesi ciddi ve telefonuma bakıyorum. Müzik teorisi dersimin zamanı geldi, ne yazık ki Profesör Vampir'le değil.

Kahvemini kalanını bitirirken Livia'ya "Gitmem gerek," diyorum.

"Tamam," diyor. "Gelecek hafta bu saatte mi?"

Sandalyemden kalkıp başımı sallıyorum ve çantamı omzuma atıyorum. "Bir sorun yaşarsam sana mesaj atarım," diyorum ona.

"Umarım yapmazsın" diyor, yüzü asılıyor. "Dikkatli ol, tamam mı? Ciddiyim."

Ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Elimden geleni yapacağım. Her konuda."

Güneşin tenimde daha sıcak hissetmeyi dileyerek okula doğru ilerliyorum. Binaların gölgeleri uzun, kanallar karanlık ve hala turistlerle dolu olmasına rağmen, ürkütücü his beni sınıfıma kadar takip ediyor. Ders sırasında bile dikkatimi vermekte zorlanıyorum. Müzik teorisinin inanılmaz sıkıcı olmasının da faydası yok.

Ders sonunda bittiğinde, evime gitmek istemiyorum. Çok küçük ve izole ve günün bu saatinde sıcak bir kutu gibi hissettiriyor. İnsanların etrafında olmak istediğim nadirdir - her şeyden önce yalnızlığı arzularım - ama Livia ile yaptığım konuşmadan sonra yalnız kalmak istemiyorum.

Kütüphaneye gitmeye karar verdim. Bu hafta sadece iki kez girmiştım, ikisi de sadece göz atmak içindi ama şimdi bazı sınavlarım ve projelerim olduğu için çalışmaya bir an önce başlamanın iyi olacağını düşündüm.

Kütüphane okulun arka tarafındaki en üst katta yer alıyor. Yüksek kemerli tavanları, açık hava boyaları ve pervazlarıyla, eğer gelişigüzel bir havası olmasaydı, ihtişamıyla konser salonuna rakip olabilirdi. Olması gerekenden daha karanlık, sanki ışık çok uzağa gitmiyor ve sıralar garip bir şekilde dizilmiş. Eski kitapların o alışıldık kokusu, vanilyamsı lignin kokusu yok.

Kütüphanenin arka tarafında, camla bölünmüş bir odada, nadir el yazmaları ve müzik sayfalarının sergilendiği bir tür küçük müze var. Orada Profesörü buluyorum.

Aminoff, ortadaki büyük bir masanın arkasında duruyor ve elleri plastik eldivenlerle kaplı bir zarfı açıyor.

Bir an için yığınları karıştırıp derslerim için gereken kitapları bulmam gerektiğini düşünüyorum ama vampiri tanımadan geçirdiğim her saniyenin bu sözde portalın açık olduğu bir saniye daha fazla olduğunu biliyorum.

Ve bunun bir önemi yok çünkü Valtu'nun kendi kendine gülümsemesini ve sonra başını kaldırmadan bana bakmasını izliyorum, bu onu hem seksi hem de uğursuz, ölümcül bir kombinasyon haline getiriyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, kaçma dürtüsü beni çekiştiriyor.

"Dahlia," diyor sessizce, doğrulurken. "Peki bu akşam burada olmanı neye borçluyum?"

İngilizce konuşuyor ve ses tonu eğlenmiş ama kuru, sanki görmeden yapabileceği biriymişim gibi. Hislerimiz karşılıklı.

"Birkaç kitaba bakacaktım," diyorum ona. Ona doğru yürüyorum ve cam odanın girişinin hemen dışında duruyorum. "Ne yapıyorsun?"

Elindeki eski bir kitabı havaya kaldırır. "Az önce 1700'lerden kalma nadir bir el yazması bağış aldım. Kapağı yıpranmış ama içi sağlam."

Bulduğum yerden bakıyorum. "Kimden gelmiş?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Burada her zaman bağış alıyoruz. Şu anda bazılarını sıralıyorum." Bana bakıyor. "İçeri gel."

Tereddüt ediyorum. "Eminim nadir kitaplarınızın üzerinde nefes almamı istemezsiniz."

"Çok fazla sarımsak mı?" diye soruyor, dudaklarını bir kez daha bükerek. "Artık İtalya'dasın, rossa. Tüm gözeneklerimizden sarımsak akıyor."

Bir an için bana taktığı yeni lakabı görmezden geliyorum ve Hollywood'un vampirleri öldürme ya da kovma yöntemlerinin gerçekten işe yaramasını diliyorum. Sarımsak mı? Hayır. Gördüğünüz gibi Valtu onu yiyor. Gümüş mü? İnce parmaklarında birkaç gümüş yüzük var. Güneş ışığı mı? Vampir İtalya'da yaşıyor. Vampirlerin genel olarak güneşten hoşlanmadıklarını biliyorum çünkü gözleri ve derileri çok hassas, ama kesinlikle onları öldürmüyor. Haç mı? Bazı vampirler kiliseye gider. Kalbe bir kazık mı? Elimdeki özel avcı bıçağı Mordernes'in bıçağı olmadığı sürece, kalpleri onun etrafında atmaya devam edecektir. Sadece başlarını kesmek ve bazen de ateş hayatlarını gerçekten sona erdirebilir.

Kılıcımı düşününce parmaklarım seğirmeye başlıyor, Valtu da bunu fark ediyor.

"İyi misin?" diye soruyor, esneyen elime bakarak.

"Zihinsel olarak org çalışıyorum," diye yalan söylüyorum. "Sadece bazen yaptığım bir şey."

Gözlerime bakıyor ve nefesimi içime çekmek zorunda kalıyorum, karanlık bakışlarındaki yoğunluk odadaki oksijeni alıyor gibi görünüyor. Yalan söylediğimi biliyor, değil mi? Onu öldürebilecek bıçağı kullananın ben olduğumu, metal kabzanın bir zamanlar birbirimize kaynaşmışız gibi avucuma mükemmel bir şekilde oturduğunu biliyor.

"Ah," diyor sonunda dikkatini tekrar kitaba vermeden önce. "O zaman seni tutmama izin verme."

Çıkışa gitmek istiyorum. Dönüp yığınların arasında kaybolmak istiyorum ya da belki de doğrudan daireye geri dönmek istiyorum.

Her şeye rağmen. Nabzım hızla atıyor, saçlarımın uçları hala diken diken ve lanet olsun, korktuğumu anlayamıyor mu?

Yine de kalıyorum. İnatçı olduğum ya da bu işi gerçekten yapmak istediğim için değil (ikisi de doğru olsa da), onun yanında olmaya mecbur olduğum için. İşin kötüsü, beni zorlamak için gücünü mü kullanıyor yoksa başka bir şey mi, hormonların çıldırması gibi, anlayamıyorum.

Ben de onun yanındaki odaya girdim ve bana bakarken tek kaşını kaldırdı. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Ona soruyorum, bakışlarım yanındaki yırtılmış zarf yığının ve yanlarında sergilenen kitaplara gidiyor. "Bunların hepsi bağış mı?"

Uzun bir süre bana bakıyor -yanaklarımın yanmasına yetecek kadar uzun bir süre- sonra başını sallıyor. "Öyleler."

"Hepsi anonim mi?" "Hepsi anonim."

"Sence de bu garip değil mi?" Ben soruyorum.

Masanın kenarındaki çekmecedен bir kutu lateks eldiven çıkarıp bana uzatıyor. "Zengin insanlar eksantriktir," diyor ben kutuyu alırken. "Hepsi kutsal emanetleri teslim etmekle anılmak istemez, özellikle de bu emanetlere vicdansızca diyebileceğimiz bir şekilde rastlamışlarsa. Ayrıca, kısa bir süre önce acqua alta'nın gelgit dalgası kütüphaneyi sular altında bıraktı ve en değerli kitaplarımızın çoğunu mahvetti, bu da bağışların artmasına neden oldu. Onları Venedik'te zemin katta barındırmanın iyi bir fikir olduğunu kim düşündü, bilemiyorum."

"Bu, kütüphanenin neden bu kadar yeni hissettirdiğini açıklıyor," diyorum ona eldivenlerimi giyerken. Ona çok

yaklaşmak istemediğim için masanın ucunda duruyorum.

"Evet, taşımak için daha iyi bir iş çıkarabilirlerdi," diyor kuru bir sesle. "Buradaki ısklılandırma berbat. Ama en azından kitaplar güvende."

Uzanıp bana bir kitap uzatıyor, sonra yanına bir kalem ve kütüphane kartı koyuyor. "Bunu henüz kontrol etmedim. Sadece bir anlam çıkarmaya çalış ve kartın üzerine temel özelliklerini yaz. Kataloglamada yardımcı olacaktır."

Kitabı dikkatlice çevirip açıyorum ve burada eksik olan kokuyla karşılaşıyorum. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve açtığımda Valtu yine bana bakıyor ve birden gülümsediğimi fark ediyorum.

"Eski kitapların kokusuna neyin sebep olduğunu biliyor musun?" diye soruyor bana.

Ona zafere yakın bir gülümseme veriyorum. "Lignin. Kağıttaki ahşabın parçalanması, artı tutkal, mürekkep ve diğer kimyasallar."

"O zaman biliyorsun," diyor, bana tekrar bakmadan önce elindeki kitabı karıştırıyor. "Bunu okuyabiliyor musun?"

Küflü sayfalara bakıyorum. Mürekkep biraz solmuş ama İtalyanca ve yeterince açık. Başımı sallıyorum. "İtalyancayı konuştuğumdan daha iyi okuyabiliyorum."

"Bence gayet iyi konuşuyorsun."

Bana iltifat etmesini reddediyorum. "Sesim berbat çıkıyor ve bunu sen de biliyorsun."

Gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama gözleri dans ediyor. Aman Tanrım. Bana gerçekte ne olduğunu unutturacak bir tarzı var. "Bir Amerikalı için aksanın mükemmel."

"Ben Kanadalıyım."

"Oh doğru. O zaman gerçekten iyi gidiyorsun. Ama yazarlığın? Bunu zaman gösterecek."

Ona yazımın daha da kötü olduğunu söyleme zahmetine girmiyorum. Büyücülük yoluyla bir dil öğrenmek, özellikle de kısa bir süre içinde ancak bu kadarını yapabilir.

Bunu aklından bile geçirme, diye hatırlatıyorum kendime. Ya düşüncelerini duyarsa?

Ama vampirler bazı insanlarla bunu yapabilse de, benim cazibem onun benimle bunu yapmasını engelliyor. En azından ben öyle varsayıyorum. Aksi takdirde ilk günden niyetimi bilirdi.

"Söyle bana," diyor düşünceli bir şekilde, "neden burada okumaya karar verdin?"

"Venedik beni her zaman büyülemiştir," diyorum ona.

"Ama geçen gün derste buraya ilk kez geldiğini söylemiştin."

"Yani, Venedik fikri beni her zaman büyülemiştir."

"Anlıyorum. Peki seni büyüledi mi?"

Hayır, ama vampiri parasının karşılığını veriyor.

"Beni kazanmak kolay değil," diyorum ona alaycı bir gülümsemeyle.

"Anlayabiliyorum,"

diyor. "Sen de öyle,"

diye ekliyorum.

Kaşlarını çatıyor, merakla bana bakıyor. "Bunu sana söyleten ne?"

"Seni bir içki içmeye davet ettim ve sen hayır dedin," diyorum açıkça.

Kaşları havaya kalktı. "Ve bunun beni kazanmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır dedin," diye tekrarlıyorum.

"Hayır demek zorundaydım," diyor alaycı bir ifadeyle.
"Beni ne tür bir beyefendi sanıyorsun?"

"Senin pek de öyle biri olduğunu sanmıyorum," diyorum açıkça.
Bunun üzerine kahkahayı patlatıyor, gülümsemesi loş odaya ihtiyacı olan tüm ışığı veriyor. Ensemdeki tüyler yeniden diken diken oluyor ama bu sefer korkmuş bir şekilde değil. Keyifli bir şekilde. Sanırım bu da kendi içinde korkutucu.

Boğazımı temizliyorum, midemdeki dalgalanma hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Neden Venedik'tesin?" diye soruyorum.

"Ben mi?" diye soruyor gülmeyi bıraktığında. "Neden olmasın?" Sonra yüz hatları hafifçe sertleşiyor, ağzı aşağıya doğru dönüyor. "Sanırım Venedik hâlâ buradayken onu görmek, deneyimlemek istiyorum."

"Hâlâ burada mısın?"

"Bu şehir sonsuza kadar burada kalmayacak," diyor eline bir kalem alıp kütüphane kartına bir şeyler karalamaya başlarken. "Suların her yıl yükselişine bakılırsa, 2100 yılına kadar her şeyin sular altında kalacağını söylüyorlar."

Şaşkınlıkla dudaklarımı büzüyorum. "Ama o zamana kadar çoktan ölmüş olacaksın," diyorum ne söylediğimin farkında bile olmadan. Normal bir insanın söyleyeceği şey bu, tabii ki gerçeği bilmiyorlar, 2100'e kadar ölmeyeceğini, çünkü ölümsüz olduğunu.

Teknik olarak gelecek hafta ölebilir diye düşünüyorum kendi kendime. Kendi elimle. Ama o bunu bilmiyor.

"Sadece hayatımız boyunca olan şeyleri mi önemseyeceğiz?" diye soruyor, gözleri ciddi, kaşları koyu gölgeler oluşturacak şekilde alçalıyor. "Sen öldükten sonra olan şeylerle ilgilenmenin bir zararı yok. Dünya birilerine miras kalmalı, değil mi?"

Evet, sanırım sen. Üniversitedeki derslerimden birinde, bir cadı arkadaşımın ölümsüz oldukları için vampirlere sempati duyduğunu söylediğini hatırlıyorum, iklim değişikliğinin etkileriyle gerçekten uğraşmak zorunda kalacak olanlar onlardı çünkü dünyadaki son kişiler onlar olacaktı. Daha sonra temiz dünya girişimlerinin çoğunun arkasında vampirlerin olduğundan bahsetti, ancak bu yüzden görmezden gelindi. Cadılar vampirlerin iyi şeyler yaptığını duymaktan hoşlanmazlar. Bu tüm inançlarımıza, bize telkin edilen her şeye aykırıdır.

"Bana bir şey söyle Dahlia," diyor, sesi alçalıyor, sertleşiyor, kafa derimin karıncalanmasına neden olacak kadar, sanki kafa masajı yapıyormuşum gibi. Öne doğru eğiliyor, ellerini masanın üzerine yayıyor. Güçlü, iri ve yetenekli, iki gümüş yüzük, biri kuş kafatası mührü, diğeri mum. "Tuhaf gelebilir ama... sizi bir yerden tanıyor muyum?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Hayır..."

Başını eğiyor ve gözlerinin beni incelemeye başladığını hissediyorum, kendimi hafifçe öne doğru eğilmiş hissediyorum, sanki onun irislerinin kenarında duruyormuşum gibi, kahverengi, siyah ve altının tonları gecenin içindeki bir gölet gibi önümde yayılıyor ve beni dalmaya davet ediyor.

"Çünkü," diyor ve şimdi sesi kafamın içinde bir yılan gibi dolaşıyor, "seninle daha önce tanışmışım gibi hissediyorum." Kelimeleri adeta tıslıyor.

Gözlerim çırpınıyor, kapanmak istiyorum, bakışlarının havuzuna düşmek istiyorum, yüzmek değil batmak istiyorum ve oltadaki bir balık gibi çekime karşı savaşmak zorundayım.

"Hiç San Francisco'ya gittin mi? Üniversiteyi nerede okudun?" dedi aniden ve birden dengemi yeniden kazandım. Düşecekmişim gibi hissediyordum ama kitap hâlâ elimde, dimdik ayaktaydım.

Yutkunmayı başardım. "Uh. Um. Üniversiteye İskoçya'da gittim. Ve hayır, San Francisco'ya hiç gitmedim. Neden?"

"Sadece sık sık gittiğim bir yer. İskoçya gibi.

Neresi?" "Aberdeen." Nefesim kesildi.

"Şaka yapmıyorum," diyor. "Orada çok zaman geçirdim. Bir süre Cruden Bay'de yaşayan çok iyi bir arkadaşım vardı."

"Oh?" Söylemeyi başarıyorum. "Ne zaman? Belki ben ders çalışırken siz de oradaydınız. Belki beni sokakta gördün ya da belki bir partide kısa bir süre tanıştık."

Kıkırıyor ve tekrar kütüphane kartına bakıyor. "Düşündüğünden çok daha yaşlıyım. Hayır, sen okuldayken orada olduğumu sanmıyorum. Sanırım o yüzlerden birine sahiptin."

"Belki sana içki içmek için geri çevirdiğin başka bir kızı hatırlatıyorumdur," diye düşünüyorum.

Duraklıyor, bir an bana bakıyor. "O zaman aynı hatayı ikinci kez yapmayacağımı düşünürsün."

Tamam. Bu ona tekrar içki teklif etmem için bir işaret mi? Yoksa bunu düzeltecek mi? Ama profesör hiçbir şey söylemiyor, sadece kendi kendine küçük bir melodi mırıldanıyor ve kütüphane kartına yazmaya devam ediyor. Dolgun dudaklarının kenarlarında şakacı bir gülümseme seziyorum.

Çok yaklaştım. Çok yakınmışım gibi hissediyorum. Ama belki de yanlış yapıyorum. O baştan aşağı bir avcı. Bir kan emici. Bir hayvan. Bir yırtıcı. Ve ben de avım. Onun peşinden bu kadar utanmazca gitmemeliydim, kendimi onun için bir tepsiye koymamalıydim. Peşinden gitmeye

alışkın,

Takip edilen kişi olmamak. Muhtemelen bir kadını avlama düşünceci bile onu zorluyordur.

Onun sertleştiğini düşününce vücudum hemen geriliyor, ani bir ihtiyaç patlamasıyla bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor.

Tanrım. Bunu düşünemem.

Ama tabii ki öyle olmalıyım. Kitabın yerini öğrenmek şöyle dursun, Valtu'ya onu öldürecek kadar nasıl yaklaşabilirim ki? Bu da işimin bir parçası. Bazen vampirleri bu dünyadan yok etmek için yapmak istemediğin şeyleri yapman gerekir. Bunu daha önce de yaptım. İnsanların utanç verici, aşağılayıcı olarak göreceği şeyler yaptım. Avcı loncası dışındaki bazı cadılar bile bazen yapmak zorunda kaldığımız şeyler için bize acıyor.

Sanırım fark şu ki, şimdi kendimi bir şeyler yapmak isterken buluyorum.

o.

Geri adım atmaya karar verdim. Onu kendi haline bırakmaya. Asla alamayacağım

Bu kadar güçlü olmaya devam edersem herhangi bir yerde.

Eldivenlerimi çıkararak ona "Gerçekten ders çalışmam gerekiyor," diyorum.

Başını kaldırıp kaşlarını şaşkınlıkla birleştiriyor. "Şimdiden mi?"

"Bu yüzden buraya geldim," diyorum, onları masanın altındaki çöp kutusuna koyup omzumdaki çantayı düzeltiyorum.

"Eğer benim dersim içinse, makalenin teslimine birkaç hafta var," diyor.

"Önceden başlamayı severim," dedim ona. "Pazartesi görüşürüz." Sonra arkamı dönüp nadir kitapların ve eserlerin bulunduğu cam odadan çıkıyorum ve

kütüphanenin karanlık yığınları. Yarı yarıya peşimden gelmesini bekliyorum ve gelmeyince bir hayal kırıklığı hissediyorum.

İç çekiyorum, bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyorum ve keşke yanımda bir hırka getirseydim diyorum. Burası geceleri bile çok sıcak ve bunaltıcıydı, ama kütüphanenin derinliklerinde çıplak kollarımın tüylerini diken diken eden derin bir serinlik var.

Yığınların arasında biraz zaman geçirip birkaç kitap çıkardıktan sonra masalara doğru ilerliyorum. Çoğu sandalyede öğrenciler oturuyor, bu yüzden odanın arka tarafına gidiyorum, ışık daha da azalıyor, ta ki uzun boş bir masa görene kadar, neyse ki çalışma alanını aydınlatmak için birkaç masa lambası var.

Oturuyorum, gözlerim duvardaki tuş takımlı metal kapıya, sonra da onun üzerindeki kemerli vitray pencerelere kayıyor. Bu kapı nereye gidiyor olabilir? Belki de gerçekten değerli eşyaları orada tutuyorlardır. Ne de olsa profesörün üzerinde çalıştığı kitapların bulunduğu cam vitrinleri kırmak çok zor olmazdı.

Bir kitabı açtıktan sonra kalemimi ve not defterimi çıkarıp notlar almaya çalışıyorum. Denemelerimiz için özgür bırakıldık ve nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum ama sanırım en çok Modest Mussorgsky ilgimi çekti, bir zamanlar büyücülük ve okült ile ilgili olduğundan şüphelenilen bir Rus besteci. Bana hitap eden bir şeyler bulmaya çalışarak, elimdeki onu konu alan kitapları gözden geçirmeye başladım. Üniversiteden sadece altı yıl önce mezun olmuş olmama rağmen

Ömür boyu önceydi ve bir makale oluşturma fikri bana yabancı geliyor.

Ama araştırmayı yürekten seviyorum. Bunu yapmak için saatlerimi harcayabilirim ve öyle görünüyor ki iki kitabı hızlıca bitirdiğimde, bir yığın not aldığım ve telefonum bana kapanış saatinin yaklaştığını söylediğinde bunu yapmış oluyorum.

"Hâlâ buradasın," diye arkamdan Valtu'nun sesi geliyor, sözleri aynı anda hem sert hem de zarif. Bir ürperti bastırıyorum ve omzumun üzerinden ona bakmak için koltuğumda dönüyorum. Bana bu şekilde sinsice yaklaşmamalıydı ama işime aşırı odaklanmıştım, duyularım körelmişti ve ne de olsa o bir vampirdi. Kar kadar sessiz olabilirler.

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olmalıyım," diyorum ona. Hızla ayağa kalkıp kitapları kapamaya başlıyorum ve birden Valtu arkamda, masada bana bakıyor. Kokusu beni sarıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

"Mussorgsky," diyor sessizce kitapları not ederken. "İlginç bir adam."

"Öyleydi," diye düzeltiyorum, çünkü 1800'lerde ölmüştü. "Tabii ki. Öyleydi."

Sertçe yutkunuyorum. Bu vampirle tanıştığım dan beri ilk kez korktuğumu hissediyorum. Dehşete kapılmadım ama korkunun karıncalanması çok belirgin. Eğer gerçekten kim olduğumu ve buraya ne yapmak için gönderildiğimi biliyorsa, beni tam burada, bu karanlık, boş kütüphanenin arkasında öldürebilir ve ben onu durduramam. Morderne's'in bıçağı dolabımda saklı. Tamamen savunmasızım.

"Seninle eve kadar yürümeme ne dersin?" diye devam etti. "Geç oldu."

Ona göz kırpıyorum ve sonra arkamı dönüp kitaplarımı topluyorum. Belki de yanılmamışımdır. Aramıza mesafe koyup geri çekildiğim an, kendini kovalamaya daha da mecbur hissediyor.

Dikkatli ol, kendime hatırlatıyorum. Bu iyi bir şey olmayabilir.

"Beni eve bırakmana ihtiyacım olduğunu nereden çıkardın?" Yüzümü ona dönüp kitapları göğsüme bastırarak soruyorum.

Bana sinsi, çarpık bir gülümseme veriyor. "Şehri bilmiyorsun, rossa. Tehlikelerle dolu olabilir." Sesi son kelimenin üzerine hafifçe alçalıyor, masa lambası yüzünü gölgeler içinde bırakıyor.

"Ne gibi?"

"Yanlış bir adım atarsan," elleriyle bir dalış hareketi yapıyor, "doğruca kanala girersin."

"Sanırım idare edebilirim," diyorum ona. "Ve nerede yaşadığımı bilmiyorsun, köşeyi dönünce oturabilirim."

Aslında, nerede yaşadığımı biliyor mu merak ediyorum. Sanırım okul kayıtlarında olabilir. Burada gizlilik yasalarının ne kadar katı olduğundan ve öğretmenlerin buna erişip erişemeyeceğinden emin değilim.

"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Cannaregio. Chiesa della Madonna dell 'Orto'nun yanında."

"İlginç," diye belirtiyor. "O bölgenin perili olduğunu biliyor muydunuz?"

Üzerime soğuk bir hava geliyor. "Görmedim. Hayaletlere inanmamam çok kötü."

"Hayaletlerin var olması için onlara inanmak zorunda değilsiniz. Onların sadece sana inanması gerekir." Arkasını işaret ediyor

çenesiyle. "Hadi ama. Burada son kalanlar biziz. Kapatmam gerek."

"Sen de mi buranın kütüphanecisisin?"

"İhtiyacım olduğunda," diyor gizemli bir şekilde.

Masadan uzaklaşıyorum ve arkadaki metal kapıya doğru başımı sallıyorum. "Bu nereye gidiyor?"

"Değeri Bilinmeyen Kütüphanecilerin Gizli Cemiyeti'nin Genel Merkezi," diyor ve ana kapıya doğru yürüyor. Bir süre onu izledikten sonra arkasından gidiyorum. Siyah kot pantolon, siyah moto botlar ve ince kesimli siyah bir kazak giyiyor, bu da onu gecenin yarattığı gibi gösteriyor, ama aynı zamanda seksi bir kış parçası gibi görüldüğünü de inkar edemem.

"Artık pek de sır sayılmaz," diyorum ona yetiştiğimde. Şaka yaptığını biliyorum ama bu benim merakımı daha da artırıyor.

Ön kapıları açıyor ve ana ışıkları söndürmeden önce yeterince yaklaşmamı bekliyor. Kütüphane karanlığa bürünerek onu siluet haline getiriyor ve bir an için gözleri kırmızı parlıyor, yüzünün olması gereken boşlukta kıpkırmızı ışıklar belirliyor.

Titrek bir nefes çekiyorum ve koridora çıkıyorum, ışıkla rahatladığımı hissediyorum.

Bana hızlıca gülümsüyor ve ardından kapıyı arkasından kilitliyor. "Şimdi nerede kalmıştık?"

"Beni eve bırakmaya çalışıyordun," diyorum. "Sanırım hayaletlerden falan korunmaya ihtiyacım var."

Koridordan merdivenlere doğru ilerlerken, "Çoğunlukla erkekler," diyor.

"Öyle mi?"

"Eminim sokaklarda sizi takip eden bir İtalyan erkek sürüsü vardır."

"Ve beni onlardan koruman mı gerekiyor?"

"Sadece onlara da içki teklif etmediğinden emin olmak istiyorum," diyor ve bu beni güldürüyor. Vampirlerin komik olmasına alışık değilim. Onların yanında gerçekten gülecek kadar rahat olmaya da alışkın değilim ama Valtu bir şekilde gardımı indirmeme izin veriyor.

Seni zorluyor, bu yüzden kendime hatırlatıyorum. Bunların hiçbirisi gerçek değil. Sana hissetmeni istediği şeyi hissettiriyor.

Geceye adım attığımızda, yakındaki restoranlardan gelen kızarmış sarımsakla birleşen tuzlu su, gelgit ve deniz suyu kokusu üzerimizden akarken bunu aklımda tutuyorum. Eylül ayında bile Venedik kalabalık ve turistler yanımızdan geçip gidiyor, karnaval kostümleri giymiş insanlar onları gösterişli hediyelik eşya dükkanlarına çekmeye çalışırken Almanca, İngilizce ve Mandarin havayı dolduruyor.

Dönüp sokağa çıkıyorum, Valtu da yanımda yürüyor. Hareketlerinde beni kışkıandıran bir tarz var, sanki burada hiç yokmuş gibi, ipeksi bir rahatlıkla hareket ediyor. Bildiğim kadarıyla bir rüyanın parçası olabilir.

"Ee, Dahlia Abernathy," diyor ellerini ceplerine sokarak. "Bana kendinden biraz daha bahset."

İşte başlıyoruz. Mümkün olduğunca çok doğru söyleyerek yalanlarımı düz tutma zamanı.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Aberdeen'de üniversiteye gitmenize ne sebep oldu?"

"Babam İskoç'tu," diyorum ona, ki bu yalan değil. "Bu yüzden okula orada gitmek istedim. Sonunda iki seçenek arasında kaldım.

orada ve Glasgow'da, ama okyanus kıyısında olmak istedim. Kuzeybatı Pasifik'te büyüdüm."

"Peki ne aldın?" "Bütün bunları bilmiyor musun?"

Bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Sınıfıma giren her öğrenciyi araştırmıyorum."

"Belki de yapmalısın. Ya bir psikopat çıkarsa?"

Hafifçe gülüyor. "Bunu anlamamanın bir yolu var."

"Ve?" Bir köprüde durup sarhoş bir sırt çantalı sürüsünün tökezleyerek geçmesine izin verirken ona soruyorum. "Benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

"Biliyor musun," diye düşünüyor, beni köprüye götürürken elini sırtıma koyuyor, "henüz kararımı vermedim."

Elinin baskısı hafif olsa da, bu bana ilk dokunuşu. Sanki üzerimde hiçbir şey yokmuş gibi tenini üzerimde hissediyorum. Damarlarıma kadar iniyor, onları bal gibi sıcak ve yoğun hale getiriyor ve o tuhaf dizlerimi sıkma hissi geri geliyor.

Kendimi toparlamayı başarıyorum ve içten içe çözülüyormuşum gibi hissetmeme rağmen bana rehberlik ederek köprüye doğru yürüyorum. Daha önce bana dokunan tüm vampirler (ve daha fazlası), hiçbiri bana böyle hissettirmedi.

Ben bu duyguyu düşünürken, bize korkuyla yan gözle bakan ve haç işareti yapan bir rahibenin yanından geçiyoruz.

Valtu komplocu bir tavırla eğilerek, "Senin dinsiz olduğunu düşünüyor gibiydi," diyor.

"Ben mi?" diyorum. Bir an için dehşete kapılıyorum, çünkü burada dinsiz olan o. Ama tabii ki bu doğru değil. Cadılar da en az vampirler kadar kâfirdir. Türlerimizi aynı olarak gruplandırıdığım tek zaman, aynı önyargılarla karşılaştığımız tek zamandır. Sanırım aradaki fark, insanların cadıların var olduğunu bilmeleri, sadece bunun vampirler için de geçerli olabileceğinden şüphelenmeleri.

"Rahibeler yalan söylemez," diyor. "Ama sorun değil. Arkadaşlarımın kutsal şeylere saygısızlık etmesini tercih ederim."

Keşke bilseydin, sanırım. Ama benimle arkadaşlık etmekten hoşlandığını ima ettiğine göre, kabul ediyorum.

"Yani Aberdeen Üniversitesi," diye devam ediyor. "İlginç bir okul."

"Öyle mi? Açıkçası pek bir şey hatırlamıyorum. Ders çalışmaktan çok parti yapıyordum." İkimizin de bildiği bir şey varsa o da üniversite içinde gizli bir bölüm olduğudur. Hogwarts gibi ama şamatası ve tuhaflığı yok. Dışarıda tarih okuyup diplomamı alıp gidiyordum ama içeride diğer avcılarla birlikte vampirleri nasıl öldüreceğimi öğreniyordum. Diğer cadılar malum sebeplerden dolayı bize Buffyler derdi. Sınıfımda sadece altı kişi vardı. Her yıl daha da azalıyorlar.

Ama tabii ki Valtu bunu bilmiyor çünkü cazibem işe yarıyor.

"Demek akşamdan kalmayken mezun oldun. O zaman nereye gittin?"

Ona "Kanada'ya dönüyorum," dedim ama aslında Boston'un dışında yaşıyordum ve Bellamy ile lonca beni nereye göndermek isterse oraya gönderilmeye hazırdım. Bazı yıllar her ay öldürmem gereken bir vampir oluyordu. Diğer

o zamanlar işler daha yavaştı. "Bazı tuhaf işler yaptım, kendimi bulmaya çalıştım, bu tür şeyler, sonunda müziğimi daha ileri götürmek istediğime karar verene kadar. Tabii ki bu da beni buraya getirdi."

Başını sallıyor, buna inanmış gibi görünüyor. "Peki buradan ayrıldıktan sonra ne yapmayı planladığını biliyor musun? Söylememde bir sakınca yoksa, doğuştan büyük bir yeteneğiniz var."

Doğaüstü yetenek demek istiyorsun.

"Söylemene aldır mıyorum," diyorum utangaç bir rol oynayarak. "Ama ben buna inanmıyorum."

"Yapmalısın," diyor. "Hayatım boyunca sayısız müzisyen gördüm ve hiçbirini beni şu ana kadar senin etkilediğin kadar etkilemedi."

Tamam, şimdi yanaklarımın gerçekten kızardığını hissediyorum. Sanırım kendi yeteneğim var - bunu üniversitede de geliştirdim - sadece onun seviyesine ulaşmak için sihir bana yolun geri kalanında yardımcı oldu.

Yürüyüşün geri kalanında müzik ve müzisyenler hakkında konuşuyoruz ve itiraf etmeliyim ki onun büyükler hakkında şiirsel ağdasını dinlemekten zevk alıyorum, aynı zamanda duymadığım bazı küçümsenmiş olanlar hakkında da. Vampirleri geçmiş hakkında konuşurken dinlemenin en güzel yanı, her kelimeye tutunmanızı sağlayan doğal hikaye anlatıcıları olmalarının yanı sıra, tarihin büyük bir kısmını ilk elden deneyimlemiş olmalarıdır. Valtu'nun hangi müzisyenleri tanıdığını ya da en azından performanslarını bizzat izlediğini, hangilerini tanımadığını kolayca söyleyebilirdim. Neden hiç şöhret olamamış bu kadar çok müzisyen tanıdığını açıklıyordu.

Çok geçmeden, evime varmadan önceki son köprüye ulaştık. Tam üzerinden geçiyorduk ki midemde beni neredeyse hasta edecek asidik bir burkulma hissettim.

Duraklıyorum ve Valtu hemen yanımda duruyor,

kaşlarını çatıyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama köprünün altından yüksek bir ses gelince aniden kapatıyor.

Tedirgin bir bakış alışverişinde bulunuyoruz. Etrafımızda başka kimse yok ve sadece çevredeki binalardan gelen birkaç ışık var. Onlar da kanalın içine kadar ulaşmıyor gibi görünüyor ve yanımızdan hiç tekne geçmiyor. Sessizlik, durgunluk ürkütücü ötesi.

Tekrar su sesi duyuluyor ve ikimiz de köprünün kenarından bakıyoruz, onun eli tekrar belime gidiyor ve ben de taş korkulukları kavıyorum. Hemen altımızdaki suda bir şey var, yüzeyin altında yüzüyor ve dalgalanmalara neden oluyor. Büyük ve uzun ve sonra aniden dalgalar duruyor.

"Bu da neydi böyle?" Valtu sorar.

Ona bakıyorum. "Venedik'te nehir su samuru var mı?" Başını sallıyor. "Hayır."

"Ama yunuslarınız var. Belki foklar?"

Bunu düşünüyor gibi görünüyor, sonra sanki havadaki bir şeyi ölçüyormuş gibi yukarıya ve etrafımıza bakıyor, burun delikleri açılıyor. "Belki de."

Gergin görünüyor, bu da beni daha da gergin yapıyor. Tek düşünebildiğim Livia'nın sudan çıkarken gördüğünü sandığı şey. Aynı zamanda hafta başında penceremin altındaki rıhtımda gördüğümü sandığım bu şekli de düşünmeme neden oluyor. Eğer bunlar gerçekten de açılan bir portaldan gelen canavarlarsa, Valtu neden bu kadar endişeli görünüyor?

Tabii hiçbir fikri yoksa.

"Gitmeliyiz," diyor tedirgin bir şekilde, eliyle beni tekrar köprünün üzerinden geçiriyor ve sonra apartmanlara doğru ilerliyorum. Birkaç binanın önünden geçiyoruz.

ve arkalarında ağaçları ve bahçeleri saklıyor gibi görünen, sonbaharda öpülmüş yaprakları ay ışığında solgun görünen yıkık dökük eski duvarlar ve sonra benim binamın önündeyiz.

"Burada yaşadığına inanamıyorum," diyor binaya bakarak.

"Ödeyebileceğim tek şey bu," diyorum ona, savunmaya geçmemem gerektiği halde, çünkü sonuçta lonca ödüyor.

"Öyle demek istemedim," diyor. "Burası şehirdeki en lanetli yerlerden biri."

"Dediğim gibi, ben hayaletlere inanmam," diyorum ona.

"Ya da sudaki yaratıklar, öyle görünüyor. Çok pragmatik."

Ona biraz omuz silkiyorum. Bu köşede loş bir ışık var ve binadaki pencerelerin çoğu karanlık, terk edilmiş hissi veriyor. Ön kapının üzerindeki tek ışık zayıf ve deli gibi titriyor, şüphesiz vampirin varlığından etkilenmiş. Yüzüne hareketli gölgeler düşürüyor, gözleri parlıyor gibi görünüyor, elmacık kemikleri daha belirgin.

Onun ne olduğunu ve senin ne olduğunu hatırla, kendime hatırlatıyorum. O senin düşmanın. Bu sadece bir oyun.

"İçeri girsem iyi olacak," diyorum ve kalın bir gerilim kordonu aniden etrafımı sarıyor. Neredeyse onun bedeninden benimkine akan gümüş bir elektrik hattı görebiliyorum. Birbirimizden birkaç metre uzaktayız ama yine de bir çekim hissediyorum, sanki daha yakın olmamızı istiyor.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor, gözlerinde karanlık ve tehlikeli bir şey parıltıyor, gölgeler arasında gidip geliyorlar.

"Sizinle eve kadar yürümeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Seni daha yakından tanımaktan keyif aldım Dahlia Abernathy."

"Gönüllü olduğun için teşekkürler," diyorum ona, ama kelimelerim fısıltıyla çıkıyor.

Bir adım öne çıkıyor ve ben içgüdüsel olarak bir adım geri çekilmek istiyorum, onun yırtıcı içgüdülerinin devreye girdiğini hissediyorum. Panik içinde bir an için beni ısırmaya ya da öpmeye çalışacağından korkuyorum. Enerjisinden bir şey anlayamıyorum.

Ama sonra elime uzanıyor, onu ağzına götürüyor ve arkasından öpüyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Ve aynen böyle, dünya parlıyor, aydınlanıyor, değişiyor ve aniden...

Müzeye benzeyen bir yerin içindeyim.

Etrafımda Viktorya döneminden kalma gibi giyinmiş insanlar var ve Valtu önümde duruyor, aynı şekilde elimi tutuyor. O da şık bir yelek giymiş, başında silindir bir şapka var.

"Tanıştığımıza memnun oldum Lucille," diyor İngiliz aksanıyla ve bana sadece aşk olarak tanımlanabilecek bir bakışla bakıyor.

Sonra birden görüntü kayboluyor ve tekrar binamın dışındaki karanlığa dönüyoruz.

Ne oluyor lan?

Valtu bana, "Pazartesi günü görüşürüz," dedi. "İyi geceler."

Sonra elimi bırakıyor ve dönüp gecenin içine doğru yürüyor.

Ve az önce ne olduğunu merak ediyorum.

BÖLÜM 6 VALTU

Bu günlüğe yazmayı en son denediğimden beri yıllar geçti. Her seferinde yıllarca ortadan kayboluyor, sonra bir kitap rafında ya da boş olduğuna yemin ettiğim bir sandığın dibinde ortaya çıkıyor. Belki de bu defter de anılarım gibi lanetlidir. Belki de benimle dalga geçmekten hoşlanan bir iblis tarafından kontrol ediliyordur, beni her şeyle yeniden yüzleştirmeden önce hayatımı tüm acılarıyla yaşamama izin veriyordur.

Kitabı okudum. Bay Stoker'ın sonunda Drakula demeye karar verdiği Ölmeyenler. Aptalca bir isim. Bana Romence'de "Şeytan" anlamına geldiğini düşündüğünü söyledi ama yıllarca Romanya'da yaşamış biri olarak tamamen yanılıyor. Kitabı yayınladıktan sonra benim fikrimi hiç sormadı. Benimle sadece bir kez, o da ben Dublin'deyken görüştü. Birlikte bir gece geçirdik ve sonra yollarımızı ayırdık. O bana vampir olmakla ilgili başka soru sormadı, ben de ona kitapla ilgili soru sormadım. Böylesi daha iyiydi. Onu bir daha hiç görmedim.

Ama kitap, Tanrım, lanet olası kitap. Mina ve Lucy'nin isimlerini alıp kitaba koymuş ama onları yanlış kişilere atfetmiş, hiçbiri benim sevgilim değil. Drakula

hiçbir aşk hikayesi verilmedi. Hâlâ bir konttum ama Valtu Aminoff ismi hiçbir yerde yoktu. Doğu Avrupa'da çeşitli şatolarda yaşadığım hikayelerimi aldı ve onları saf saçmalığa dönüştürdü. Doktor Van Helsing lanet bir vampir avcısı oldu, inanabiliyor musunuz? En azından ismi doğrudu. Peki bu Renfield denen adam da kimdi? Sanırım bir yazarın zihni gerçeklikle ancak bu kadar başa çıkabilir. Stoker asla benim hikayemi yazmaya kalkışmadı, o kendi hikayesini yazmak istedi, kontrolün tamamen kendisinde olduğu bir hikaye. Kontrolün onda olmasını severdi Bram, ki ben bundan nefret ederdim. Aramızda asla yürümezdi.

Ama bu günlük tekrar elime geçmişken, Drakula olmadan ve Drakula'nın hikayesi benim hikayem olmadan önce, bir konyakla oturup gerçek ve doğru olanı hatırlayabilirim.

VIKTORYEN ÇAĞ Londra - 1888

"KORKUNÇ GÜN," VAN HELSING DEDİ, KOYARAK AŞAĞI ONUN Gazete bir anlığına pencereye vuran yağmura baktı, dışarıdaki sokaklar toynak sesleri ve kirli su birikintilerinde sıçrayan at arabası tekerlekleriyle doluydu.

Şekere uzandım ve kahveme bolca koyup karıştırdım. "Bu havaya alışık olmadığına inanmakta güçlük çekiyorum."

Gazetesinin üzerinden bana ters ters baktı. "Yağmurun benimle aynı fikirde olduğunu sanırsın ama ben ona dayanamıyorum. Güneşe de dayanamıyorum."

"Çoğumuz yapamayız," diye düşündüm, içgüdüsel olarak bölümlere ayırmadan önce kahvenin kokusu bir an için beni bunalttı. Eğer bunu dakika dakika yapmasaydık, dünya manzaralar, sesler ve kokularla çok zengin olduğu için delirirdik.

"Senin dışında," dedi Van Helsing.

Omuz silktim. "Güneş gözlüğü çok işe yarar."

"Bu şeylerin içinde gülünç görünüyorsun," diye belirtti.

Tekrar omuz silktim. "Gülünç görünüp görünmemek hiçbir zaman umurumda olmadı. İnsanlar her halükarda bana bakmanın bir yolunu buluyor, ben de onlara anlayabilecekleri bir sebep verebilirim."

"Anladığınızdan emin olduğum nedenlerden dolayı bayanlar size bakıyor," dedi huysuzca.

"Erkekler de öyle," dedim gülümseyerek.

Beni görmezden geldi. "Onları sadece zorlayabilirim, doğal bir yeteneğin var gibi görünüyor Val."

Bu bende bir gülümseme daha yarattı. "Hepimiz bu kadar yakışıklı olamayız, Doktor."

Homurdandı ve okumaya geri döndü. Oldukça korkunç bir gündü ama bu onun ruh haline gayet uygun görünüyordu. Helsing ve diğer vampirler gibi güneşten nefret etmediğim doğrudu ama sanırım onlar güneşi görmezden gelmeyi bilmiyorlardı. Güneş cildimizi pek rahatsız etmiyordu, sadece gözlerimiz çok hassas olduğu için güneş gözlükleri, şehirde nadiren görülse de, çok işe yarıyordu.

Güneşte canlandırıcı bir şey buluyordum, sanki bana enerji veriyordu. Çok uzun süre çok fazla olursa bitkin düşerdim, ama arada bir patlaması ruhuma tonik gibi gelirdi. Açlığımı bastırmaya bile yardımcı oluyordu ve iyi olmaya çalıştığım zamanlarda Güney İspanya, İtalya, Yunanistan ve Fas'ın güneşli iklimlerine kaçarsam aylarca beslenmeden kalabiliyordum.

Ama Londra'da çok daha sık beslenmek zorundaydım. Sadece bunu düşününce bile açlık hissettim ve bunu bastırmak için kahvemın kalanını içtim. Çoğunlukla işe yaradı.

Doktor gazetesini yere bırakıp bana bakarak, "Oldukça zayıf görünüyorsunuz," dedi. "En son ne zaman beslendiniz?"

"Ben iyiyim," dedim ona umursamaz bir tavırla. Son sefer hakkında çok fazla düşünmek istemiyordum. Whitechapel'de, Doktor Helsing'in sık sık kaynak yaptığı yerde, dünyanın özlemeyeceği birini arıyordum. Orada onlardan çok vardı, ortadan kaybolabilecek ve kimsenin gözünü kırpmayacağı insanlar. Üzücü bir yerdi, ama kendime hayatta kalmak için beslenmem gerektiğini, bu hayvan olarak doğmamın benim suçum olmadığını, onların yoksulluk içinde doğmalarının da muhtemelen onların suçu olduğunu söyledim. Kendime onlara iyilik yaptığımı ve sefaletlerini sona erdirdiğimi söyledim. Bu suçluluk duygusunu bastırmaya yardımcı oldu. Bedenini sokaklarda satmaktansa ölmek daha iyidir, ya da kendime böyle söyledim.

Ama en son beslediğimde, avım karşı koydu. Sarhoştı ve yaşlıydı, ama yine de savaştı. Bir adı bile vardı, Mary Ann, bilmek istemediğim. İsimlerini bilmek her zaman işleri zorlaştırırdı. Bu yüzden çiftçiler

asla sığırlarına isim vermezler. Boğazını kesip kanını bu şekilde boşaltmak zorunda kaldım. Çok vahşî hissettirdi, bir vampirin tarzına uygun değildi. Isırmayı ve beslenmeyi tercih ederdim, hayvanlar böyle yaratılmıştı.

Gecenin bir yarısıydı ve onu öldürüp karnını doyurduktan sonra cesedini Buck's Row'daki sokağa bıraktım ve kimse görmeden bir anda ortadan kayboldum. Beslenme sırasında sık sık kendimi kaptırırdım, şiddet beni ele geçirirdi ve dikkatli olmazsam zaman içinde kaybolabilirdim.

Günler sonra ölümüyle ilgili soruşturmayı gördüm ve daha dikkatli olmadığım için kendime kızabilirdim. Cesedi saklamalıydım. Bunu sokakta yapmamalıydım.

Kimse Finlandiyalı bir Kont'un cinayet işlediğinden şüphelenmez, Marylebone'da büyük bir evde yaşarken, servetimin çoğunu yoksullara ve diğer hayır kurumlarına bağışlarken değil. Vampirler o kadar da kötü değildir, bir asır boyunca yatırım yapıp biriktirdiğimiz para başkalarının hayatlarını iyileştirmemize yardımcı oluyorsa -sonunda o hayatları ellerinden alsak bile.

Ama henüz bir çözüm yoktu. İnsan canı almadan nasıl yaşayacaktık? Geçmişte bazı insanlara gerçeğimi itiraf etmiş olsam da, çoğunluk benden korkmaya başladı ve bazıları beslenmeye gönüllü olsa bile, beni kim kontrol edecekti? Bir vampir beslendiğinde tüm kontrolünü kaybeder, kana susamışlık onu her zaman daha iyi yapar. Kimseyi öldürmeden beslenebilmemin tek yolu yanımda beni durdurabilecek birinin olması. Ama Van Helsing bunu yapar mı? Yoksa o da mı katılır?

Tabii ki Van Helsing en iyi çözümlü buldu; doktor oldu. Artık ihtiyacı olan tüm kana ulaşabiliyordu, her ne kadar avlanmaktan zevk alsa da.

"Seninle birkaç flakon paylaşmaktan mutluluk duyarım Val," dedi, bazen birbirimize yaptığımız gibi düşüncelerimi anlıyordu.

"Ben iyiyim," dedim tekrar. Eski kan zaten aynı değildi. Kahvemin kalanını bitirdim ve hem yorgun hem de huzursuz hissederek iç çektim. "Havanın tadını çıkarıp British Museum'a gitmeye ne dersin? Duyduğuma göre yeni bir sergi açmışlar."

Van Helsing dışarı çıkmayı pek sevmezdi, günlerini tıp çalışarak ya da sıkıcı bir kitapla dinlenerek geçirmeyi tercih ederdi, ama canı istemese bile gezilerimde bana eşlik ederdi. O vücudu incelemeyi severken, ben insanların nasıl çalıştığını incelemeyi severdim. Onları harekete geçiren, birbirlerinden farklı kılan neydi? Müze bunu yapmak için harika bir yerdi. Pek çok insan olduğundan daha zeki ya da tarih ve sanatla ilgileniyormuş gibi davranırken bile, maskelerinin altında nasıl olduklarını görmek hoşuma gidiyordu.

"Yeni bir sergi," diye düşündü Van Helsing ayağa kalkarken. "Belki de çoğu insan için yeni. Bizim için asla yeni değil." Biz vampirlerin bile tanık olmadığı pek çok tarih olduğu düşünülürse biraz abartılı bir ifade ama doktor 1400'lerde doğduğu için bunu görmezden geldim.

Arabamı çağırdık ve müzeye doğru yola çıktık, çoğu gün kolay bir yürüyüştü ama doktorun yağmurun güzelliğini mahvettiğine dair homurdanmasını dinlemek istemedim.

Kıyafet. Şehirdeki hiç kimseden daha fazla serveti yokmuş gibi davranıyordu.

Yeni sergi, beyaz kanatta yer alan Uzak Doğu, özellikle de Çin ve Japonya'dan resimlerden oluşuyordu. İçeri girdik ve kalabalığa katıldık - Londra'daki herkesin hava koşullarından kaçmak için aynı fikre sahip olduğu görülüyordu.

Her zamanki gibi Antik Mısır eserlerine bakmak için zaman ayırdık. O zamanlar ikimiz de hayatta olmadığımız için, tüm toplumları bizi büyölüyordu. Sık sık hiyerogliflere, mumyalara ve mezarlara bakar ve o zamanlar vampir olsaydık kim olabileceğimizi merak ederdik. Ancak vampirler ancak on ikinci yüzyılda hepimizin kralı olarak adlandırılan Skarde aracılığıyla ortaya çıktığı için, soylarımız o kadar eskiye dayanmıyor.

Sonunda sergiyi görmek için beyaz kanada doğru yol aldık. Toplanmış bir kalabalık vardı, bu yüzden resimleri görmek için beklerken zaman ayırdık, etrafta dolaşırken verdiğim ya da katıldığım çeşitli partilerden birçok insanı tanıdım.

İşte o zaman onu duydum.

Melodik bir kahkaha şarkısı.

Sanki müzenin içinden süzülüp beni tam kalbimden vurdu.

Hemen kaskatı kesildim, kan damarlarımda bir davul gibi gürültüyle dolaşıyordu.

Olamaz.

Bu imkansızdı.

Ama yine de o olduğunu biliyordum.

"Ne oldu?" Van Helsing yüzümdeki tuhaf ifadeyi ve donup kaldığımı fark ederek sordu.

Ona cevap bile veremedim. Onu gördüğümde ciğerlerimdeki tüm hava ve dilimdeki tüm kelimeler çalındı.

Serginin karşısında, birkaç başka kadınla konuşan Mina vardı.

Mina, benim gerçek aşkım. Uzun zamandır kayıp olan aşkım.

Bir asır boyunca unutmaya çalıştığım Mina, çünkü onu hatırlamak çok fazla acı veriyordu.

Ve işte buradaydı. Kadife desenli bordo bir elbise giymiş, kızıl saçları kıvrılmış ve harap bir şapkanın altında toplanmış, düzgün bir hanımefendiydi. Belinin küçük olmasına rağmen, şüphesiz korsesinin kısıtlamalarından dolayı, onu son gördüğümünden beri kilo almış gibi görünüyordu. Bu onda büyüleyici görünüyordu - ilk günlerde ikimiz de çok zayıftık - ama sevdiğim Mina ile karşımda duran Mina arasındaki tek fark buydu.

Kendimi ona doğru yürürken buldum, sanki harika, garip bir rüyadaymışım gibi, önünde durana kadar. Arkamda Van Helsing'in ayak seslerini duydum, ne yaptığımı sorduğunu duydum, ama ona aldırmadım.

Mina'nın konuştuğu hanımlardan ikisi beni görünce aniden durdular, ağızları bir anda kapandı. Görünüşümle rahatsız edildiklerini hissettiler ve sanki arkadaşlarını koruyormuş gibi beni azarlamaya hazır görünüyorlardı, ama ben sadece onlara baktım.

Beni burada istiyorsunuz, dedim onlara zihnimin içinde, onları zorlayarak. Bizi yalnız bırakacaksın.

Sıradan bir insanın fark edemeyeceği bir değişimle gözlerinin kararmasını dikkatle izledim ve ikisi de aynı anda başlarını sallayarak Mina'dan uzaklaştılar.

Mina şaşkınlıkla onlara bakıyordu, sonra bakışları benimkilere yöneldi.

Gözlerinde bir tanıma ifadesi bekliyordum, başka bir hayattan, eski sevgilisinin yüzüne baktığını anlatan bir şey.

Ama orada bir tanıma yoktu. Kıvılcım yoktu. Yüzümü inceledi ve yüzümü beğendiğine ama kim olduğumu bilmediğine karar verdi.

Sadece bir yabancı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu ve şimdi aksanı zarif İngiliz aksanına dönüşmüş olsa da sesini ya da bakışlarındaki doğrudanlığı yanlış anlamak mümkün değildi.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedim hafifçe eğilerek. "Gelip merhaba demek zorundaydım. Görünüşe göre bir zamanlar tanıdığım birine benziyorsunuz."

Bunun üzerine kaşlarını çattı, gözlerinde anlayış vardı. "Dur tahmin edeyim, uzun zamandır kayıp bir aşk mı?"

Tanrım, hala ateşi vardı.

Bu gerçekten oydu. Çenesinin güçlü kıvrımından, mükemmel soluk tenine, burnunun ortasındaki hafif kambura, her iki yanağındaki çillerden oluşan takımyıldızına ve yeşil gözlerinin ortasındaki mavi ve altın rengi yıldız patlamasına kadar.

Açılmış bahar yapraklarının rengi.

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdim. Sevinçten sırtıtmamak için elimden gelen tek şey buydu. "Öyle de diyebilirsin." Durakladım ve elimi uzattım. "Benim adım Valtu. Valtu Aminoff."

Van Helsing arkamdan, "Kont Valtu Aminoff," dedi ve ben bu söz karşısında irkildim.

Mina ikimize de kuru bir bakış attı. "Oh, bir kont. Bu çok kötü. Prestijin yokken daha ilgi çekiciydin." Elimi avuçlarının arasına aldı ve saten eldiven giymiş olmasına rağmen elinin altındaki nabzı hissedebildim. "Lucille Rollins."

Elini dudaklarıma götürdüm, gözlerimi ondan ayırmadan elinin arkasını öptüm. Onu nasıl da zorlamak istiyordum. Beni olduğum gibi görmesini istedim. Ama bunu yapamazdım, ona yapamazdım.

"Tanıştığımıza memnun oldum Lucille," dedim, dudaklarım elinin üzerinde uzun süre kaldı. Sabununun ve çiçekli parfümünün kokusunun altında bile aynı kokuyordu. Gözlerim bir an için kapandı ve gölet kenarında birlikte olduğumuzu, onun hayatı sona ermeden ve benimki başlamadan önce yaşadığımız o saf mutluluğu hatırladım.

Çok uzun zaman oldu diye düşündüm.

Doktor araya girerek, "Ben Doktor Van Helsing," dedi. Mina'nın -pardon, Lucille'in- elini tuttu ve sıktı.

İkimizden de şaşkın görünüyordu ve ben çılgınca onu hayatımda nasıl tutacağımı bulmaya çalışıyordum. Bundan sonra benden kurtulamayacaktı. Bana tekrar aşık olacaktı, bunu çok iyi biliyordum.

"Müzeye sık sık gelir misin?" diye sordu, ondan bana ve tekrar bana bakarak ve gerçekten söylemek istediğini söylemeyerek nezaket ve kibarlık oyunu oynadığını biliyordum. Kalbinin hızla atmaya başladığını, nabzının boynunda çırpındığını hissedebiliyordum.

Teni giderek ısıniyordu, doğal kokusu giderek güçleniyordu. Tüm bunlar onun benden tahrik olduğunu gösteriyordu ve ben de bunu fark ettikçe, yeri olmamasına rağmen daha da tahrik oluyordum.

O anda Doktor'un sesi aklıma geldi. İkimizin arasında neler olup bittiğini sezdiğine şüphe yoktu.

Sana hiç Mina'dan bahsettim mi? Ben de ona sordum. Aptalca bir soruydu çünkü ona milyonlarca kez anlatmıştım.

Her vampirin anlatacak hüznünlü bir aşk hikayesi vardır.

Bana göz kırptı, sonra da şimdi bize kaşlarını çatmış olan Lucille'e baktı.

Bu o mu? Dedi. Bu nasıl olabilir?

Kadere inanır mısınız, Doktor? Ya insanların birden fazla hayatı varsa?

Biz kendi aramızda konuşmaya devam ederken Lucille belki de destek almak için arkadaşlarına baktı ama onlar yine de bizi görmezden gelmek zorunda kaldılar.

"Müzeye sık sık geliyoruz," dedim boğazımı temizleyerek ve onu rahatlatacağını umduğum bir gülümsemeyle. "Bugün buradaki Uzak Doğu sergisine bakmak için geldim. Yaklaşabildiniz mi?"

Başını salladı ve bana rahatlamış bir gülümseme verdi. "Hayır, henüz değil. Kalabalıklarda iyi değilimdir."

"Ah," dedim. "Eğer isterseniz size eşlik edebilirim. Çoğu insanın benden uzak durmasını sağlamak gibi esrarengiz bir yeteneğim var."

Bir an için bunu düşünmüş gibiydi, sonra bana utangaç bir gülümseme verdi. "**P e k a l a**," dedi ve sonra

Kalabalık. "Görünüşe göre arkadaşlarım filmi kendi başlarına izlemeye gitmişler."

"O zaman kaçırmayacaksın," dedim kolumu uzatarak.

Başını salladı ve bana doğru adım attı, böylece elim sırtının küçük kısmına gitti.

Umarım ne yaptığını biliyordur, dedi Van Helsing zihnimde. Vampirken onu hiç tanıımıyordun. Dikkatli olmalısın.

Bunu görmezden gelmek istedim ama o haklıydı. Mina'nın yanında hiç vampir olmamıştım.

Onun ölümü benim yeniden doğuşumla, vampire dönüşümle aynı zamana denk geldi.

Av olabilecekken onu hiç sevmemiştim. Bir avcıyken hiç kimseyi sevmemiştim.

Yine de elimi Lucille'in sırtından çekmedim, ona gülümsedim ve onu resimlere doğru götürdüm, onunla bir kez daha kan dökülmeden bir gelecek yaratmaya kararlıydım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7 VALTU

"BEN BİR YIRTICIYIM" diyorum Bitrus'a, sandalyemde arkama yaslanıp başımı güneşe doğru eğerek. İtalya'da yılın en sevdiğim zamanı, güneşin çok fazla acıtmadığı ama bedenimi sıcaklık ve enerjiyle doldurduğu zaman. Bahçemden nemli bir esinti geçiyor, dallardaki kan portakallarını sallıyor, zeytin ağaçlarının gümüş yaprakları tüy gibi hışırdıyor. Yanımızdaki kanalda bağlı tekneler bir melodi gibi rıhtımın tahtalarına vuruyor.

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diyor Bitrus. Turuncu renkli şarabından bir yudum alırken ona bakıyorum, gözleri Blade'i gururlandıracak gölgelerle kaplı. "Bir kadın seninle ilgilenmiyormuş gibi görünene kadar senin onunla ilgilendiğini hiç görmedim. Bu hem insanlar hem de vampirler için geçerli."

"Ama bu seferki farklı," diyorum ona. "Ve ne olduğunu anlayamıyorum. Sanki onu bir yerden tanıyor gibiyim, ama ne kadar zorlarsam zorlayayım, beynim bir tuğla duvar örüyor."

"Dürüst olmak gerekirse Valtu, onu geri çevirmene şaşırdım," diyor.

"Ben de öyleyim," diye itiraf ediyorum. "İçgüdüsel bir şeydi. Açıkçası öğrencilerle çıkmamam gerekiyor. Bunu yapan son profesör kovuldu. Ama aynı zamanda bilinçaltımın başka bir seviyesinden de geldi."

"Belki de onu çekici bulmuyorsundur. Yürüyen her şeyi beceriyorsun ama eminim senin de sınırların vardır."

"Komik." Ona alaycı bir bakış attım. "Keşke durum böyle olsaydı. Daha kolay olurdu. Hayır, Bitrus, o çok güzel. Genç, esnek ve güzel. Kanının kokusu..."

Gözlerimi kısıtım. Geçen geceki kokusu, kanının ve yaşam gücünün kokusu... ona çok ama çok kötü şeyler yapma isteği uyandırdı bende.

"O zaman belki de onun yanında kontrolünü kaybedeceğini biliyorsundur. Yeni bir sayfa açmaya çalışıyorsun ama son zamanlarda seni görüyorum..."

Bana geçen günkü Kırmızı Oda'yı hatırlatmasına gerek yok.

"Belki de öyledir," diyorum, tekrar yukarıdaki mavi gökyüzüne bakarak. "O kadar sıcak ve soğuk ki. Bir an üzerime geliyor ve ben geri çekilme, kaçma isteği duyuyorum ve bu gülünç çünkü o sadece bir kız. Sonra beni umursamıyormuş gibi davranıyor ve ben de onu takip edip yere sermek ve ziyafet çekmek istiyorum." Gerçi onu yere yatırıp becerme dürtüsü kana susamışlığımdan bile daha güçlü. Dediğim gibi, çok kötü şeyler yapmak istiyorum.

"Kaç yaşında?" Bitrus soruyor.

"Yirmi sekiz," diyorum ona. "Ama bir şekilde daha yaşlı görünüyor. Görünüşünde değil ama... gözlerinde. Her zaman değil, ama bazen ona şöyle bir bakıyorum, sanki

onun gerçek yüzünü görüyorum ve yaşı bir ruh görüyorum."

"Yaşı ruhlar hakkında ne derler bilirsiniz," diyor. "Eğer vampir değillerse, bu genellikle çok fazla travma geçirdikleri anlamına gelir. Kendilerine yaşı bir ruh oldukları ya da yaşlarına göre yaşı göründükleri söylenen her ocuk, hiç şüphesiz hızlı büyümek zorunda kaldıkları, çoğu yetişkinin yaşıayacağından daha fazlasını yaşıamak zorunda kaldıkları içindir."

"Peki bu sonuca nasıl varıyorsun?" diye sordum. "Genliğindeki sen miydin?"

Bitrus omuz silkiyor, güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakarken şarabından bir yudum daha alıyor. Başlangılarım hakkında ondan daha fazla konuşmuyorum. Vampirlerle ilgili bir anlayış vardır, genellikle geçmişlerinde ne kadar geriye giderseniz o kadar mutsuz olurlar, bu yüzden bu konudan kaçınma eğilimindedirler.

"Belki de," diyor. "Bana yaşı bir ruh olduğum söylendi, ama sadece yirmili yaşlarımda Nijerya'dan ayrıldığımda. O zamanlar insanlar savaş nedeniyle yerlerinden edilenleri görmeye alışık değillerdi. Ama ben daha gençken, İngilizler Sokoto'yu ele geçirdiğinde, her ocuk bana benziyordu. Her ocuk yaşı bir ruhtu. Her ocuk hızlı büyümek zorundaydı, başkalarının göremeyeceği şeyler görmüştü."

"Bu savaş ne zamandı?" Bölgenin geçmişini hatırlamaya çalışarak soruyorum.

"1900'lerin başı," diyor. "Sana kıyasla genç olduğumu biliyorsun." Bana parlak bir gülümseme veriyor. Sonra gülümsemesi kayboluyor ve şarabından bir yudum daha alıyor. "Taşınana ve geçiş dönemimi yaşıayana kadar her şeyi geride bıraktığımı hissetmedim. Bazen ne kadar kolay olurdu diye merak ediyorum.

tüm bunları bir vampir olarak yaşamış olmak. Ne olduğumu biliyordum, birlikte yaşadığımız ve seyahat ettiğimiz insanlar da vampirdi, ama hala insan ve gençken... Sanırım her şeyi daha fazla hissediyorsunuz."

Buna bir şey demiyorum. Sadece gözlerimi kapadım ve ılık esintinin beni yıkamasına izin verdim. O gerçekten de hâlâ genç. Bu gezegene geleli sadece yüz yıldan biraz fazla oldu. Mina'yı kaybettikten sonraki ilk yüz yıl en zor olanıydı. Aklımı kaybetmişim ve korkunç bir ün kazanmışım.

"Ama her neyse," diyor daha dik oturarak. "Gençliğimin hüzünlü hikâyelerini tartışmak için burada değiliz. Kendine ait üzücü bir hikâyesi olan ya da olmayan bu kızı tartışıyorduk."

"O bir insan," diyorum ona, şarap kadehimi elime alıp bordo sıvıyı evirip çevirerek, "ve insanlar acının içine doğarlar. Kısa hayatlarını ya ondan kaçmaya ya da ondan yükselmeye çalışarak geçirirler. Dahlia'ya gelince, onun da bir yükü var ama ne olduğunu bilmiyorum. Onu çözemiyorum."

"Denemekten çıldıracaksın," diyor. "Seni tanıyorum Val. Sahiplenmeye ve takıntı haline getirmeye başladığında ve bir şeyin gitmesine izin veremediğinde gözlerinde o bakış var."

"Beni hiç bir insanın yanında bu şekilde gördün mü? Hiç sanmıyorum."

"Bir insan değil, hayır. Bir vampir de değil. Ama bir fikre kapıldığınızda, tam da iş bulduğunuz okulun içinde Kırmızı Oda'yı açma fikri gibi, iş bitene kadar o fikrin peşini bırakmadınız. Ele geçirildin."

"Ben ele geçirilmiş değilim, sadece merak ediyorum."

Bitrus bana inanmıyormuş gibi homurdanıyor ve şarabının kalanını bitiriyor.

"Biraz daha ister misin?" Ona sordum.

"Yapmasam daha iyi," diyor elini sallayarak. "Bu gece iyi düşünmem gerek."

"Oh? Anlat..."

"Biriyle tanıştım," diyor tereddütle.

"Şuna bak. Dahlia yüzünden bana dert yanıyorsun ve biriyle tanışan sensin... vampir mi yoksa insan mı?"

"Vampir," diyor.

"O zaman onları Kırmızı Oda'da gördüm."

"Var," diyor. "Yine de sessizler. Muhtemelen fark etmezsiniz."

"Her şeyi fark ediyorum, Bitrus. Neye benziyorlar?"

"Uzun boylu. Yakışıklı. Beyaz saçlar. Storm'un erkek versiyonu gibi."

Kırmızı Oda'ya sık sık gelen beyaz saçlı siyah vampirler pek yoktur. Kim olduğunu hemen anladım. "Sebastian?"

"Evet. Ama adı Bash. Her neyse, önemli değil, sadece biraz arkadaşlık istedim ve o da aynısını istiyor. Çok fazla insan tanımıyor, bilirsiniz."

"Bitrus ve Bash," diye düşündüm. "Bir sitcom gibi konuşuyorsun. Ya da bir giyim markası. Her iki durumda da birlikte kulağa hoş geliyorunuz."

"Oh, bırak şunu. Ciddi bir şey değil. Sadece biraz eğlenmek istiyorum." "Ve bunu hak ediyorsun," diye hatırlatıyorum ona. Bitrus evliydi

Bir araba kazasında ölene kadar uzun bir süre bir kadınla, bir insanla birlikte oldu. Ani ve trajik bir olaydı.

yaklaşık on yıl önce oldu, o zamandan beri başka biriyle birlikte olduğunu görmedim.

"Peki, Bash'i randevunuz için nereye götürmeyi planlıyorsunuz?"

"Bu bir randevu değil," diyor. "Ben de bilmiyorum. Şehirde yeni olduğu için turistik şeyler yapabiliriz diye düşündüm."

Tıpkı Dahlia gibi. Teklifini kabul edersem onu nereye götüreceğimi düşünmeden edemiyorum. Tasmaından tutup yatak odama götürürüm herhalde.

"Hiç gondola binmedim," diye ekliyor gülerek. "Bundan daha turistik bir şey olamaz."

"Bu konuda dikkatli olun. Bugünlerde suda garip şeyler gizleniyor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Omuz silkiyorum ve şarabımın kalanını bitiriyorum. "Muhtemelen bir şey yoktur. Ama dün gece Dahlia'yı dairesine götürürken suyun içinde bir şey vardı. Çok tuhaf bir kokusu olan çok büyük bir şey."

"Büyük balık mı?"

"Balık değil. Tam olarak göremedim ama çok uzun olduğu belliydi. Beni etkileyen kokusu. Tanıdık ama korkunç bir şekilde kokuyordu. Sanki ölüm getiriyormuş gibi."

Bitrus güneş gözlüklerini indiriyor ve kaşlarını çatıyor. "İyi misin Val? Ölümün bizim için gelemeyeceğini unuttun mu?"

"Olabilir ve bunu sen de biliyorsun," diyorum oldukça sert bir şekilde. Boğazımı temizliyorum. "Her neyse, bu beni huzursuz etti. Son zamanlarda havada bir şeyler var."

"Sen de öyle diyordun."

Ona bakıyorum. "Hissetmiyor musun?"

Dudaklarını birbirine sürterek bir şeyler düşünüyor. Sonra başını bana çevirip sesini alçaltıyor. "Bir şeyler hissediyorum. Bir tür değişim gibi. Sanırım her şey Saara ve Aleksi kasabaya geri döndüğünde başladı."

Haklı olabilir. Haftalar önce Kırmızı Oda'da yeniden ortaya çıkıp bir süre kalacaklarını söylediklerinden beri bu huzursuzluk hissi var.

"Sanırım Skarde'ın kızı," diyorum ona sessizce. Şehirde nerede yaşadıklarını bilmiyorum ama bir vampirin duyma yetisi rakipsiz olduğu için şansımı denemesem daha iyi. Onlardan hoşlanmadığımı biliyorlar ama bunu ilk elden duymak bu şehirdeki huzuru bozar.

Bitrus titriyor, dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Ben olsam şaşırmazdım. O bizim gibi değil. Aleksi'nin onun kardeşi olması gerekiyor ama ben ondan böyle bir his almıyorum."

"Kardeş birçok anlama gelebilir," diye hatırlatıyorum ona. Ben de aralarında bir kardeş havası göremiyorum ama bu bir şey ifade etmiyor. Vampirler, özellikle de çok yaşlı olanlar, aile ilişkileri konusunda biraz daha gevşektir diyebiliriz.

"Sence neden geri geldiler?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Nereye gittiklerini bile bilmiyorum."

"Yanlarında bir şey getirmiş olmaları mümkün," diyor.

"Ne gibi bir şey?"

Omuz silkiyor ve kendini sandalyesine göre ayarlıyor. "Bilmiyorum. Belki henüz tanışmadığımız bir ya da iki vampir. Belki lanetli bir obje. Kara büyü..." diye devam ediyor,

kaşları çatıldı. "D ü ş ü n d ü m de, geçen gece garip bir şey oldu."

"Ne?"

"Gece uyandım, sanki bir şey beni uyandırmıştı. Bir kapı çarpması gibi. Yataktan kalktım ve banyo kapısının yavaşça açıldığını gördüm. Kendi kendine."

Devam etmesi için ona bakıyorum. "Ve?"

"İçerisi karanlıktı ama yemin ederim bir gölgenin hareket ettiğini gördüm. Bu mümkün olmamalıydı ama yine de sanki banyoda, küvette fiziksel olarak bir şey varmış gibiydi. Birdenbire üşüdüm. Kutup soğuğu gibi. Hissettiğimizde soğuk olduğunu anlarsınız. Neredeyse korkuyordum. Sonra kendime aptal olduğumu söyledim. Banyoya girdim, ışıkları açtım. Orada bir şey yoktu tabii." Duraklıyor. "En tuhafı da sonrasında aynaya bakamamamdı. Korkuyordum. Bunu açıklayamam. Vampirlerin yansıması olmaz derler ya? Bu sefer, yemin ederim, sanki aynaya baktığımda bana bakan başka birini görecektiğim gibi hissettim."

Bitrus'un korkusunu yeni kolonya sürmüş gibi hissedebiliyorum. Bu ana kadar gerçekten korkmamıştı. Ama şimdi damarlarında adrenalin dolaşıyor.

"Eminim sadece korkmuşundur," diyorum ona.

"Öyle olduğumu biliyorum," diyor. "Ama sen kanallarda canavarlar olduğunu söylüyorsun ve ben de aynamda ruhumu çalmaya hazır bir şey olduğunu düşünüyorum, yani..."

"Teknik olarak onun bir canavar olduğunu hiç söylemedim," diye hatırlatıyorum ona.

"Bu geceki planlarım ne olursa olsun, yansımamdan ve sudan kaçınmam yeterli. Bak ne diyeceğim, eğer

Hâlâ biraz şarap teklif ediyorsanız, kabul edeceğim."

Kıkırdıyorum ve kalkıp ona bir şişe daha şarap getirmek için evime gidiyorum.

PAZARTESİ ÇABUK GEÇTİ. SONSUZ BİR

Hayatınızdaki hafta sonlarının sayısı arttıkça, düzenli bir işte çalışıyor olsanız bile onlara tutunmak asla büyük bir mesele değildir. Benim için zamanın hızla geçmesine sevindim, hem de tüm yanlış nedenlerle.

Dahlia'yı göreceğim anlamına geliyordu.

Tarih dersi sırasında onunla konuşacak çok zamanım olduğundan değil. Orada sadece ona değil, herkese bir şeyler öğretmek için bulunuyorum ve nihayet dersten sonra onunla biraz konuştuğumda, hafta sonunun nasıl geçtiğini, belki hayalet görüp görmediğini sorduğumda, bana karşı soğuk davrandı. Yine sıcak ve soğuk.

Bugün ise daha çok bire bir zaman geçireceğiz. Öğrencilerime kış resitali için birkaç yaylı ya da nefesli çalgı eşliğinde çalacakları bir parça vermem gerekiyor. Her öğrenci farklı bir şey alıyor, tarzlarına ve beceri düzeylerine göre seçtiğim bir şey.

Dahlia ilk sırada.

Dört öğrenci beni izlerken ayağa kalkıp dosyamı açıyorum ve her öğrenciye kendi parçasını veriyorum.

Dahlia bugün özellikle büyüleyici görünüyor. Bana başka bir zamanı hatırlatan romantik nane yeşili bir elbise, kontrast için Doc Martens ile eşleştirilmiş. Uzun kıvılcı saçları

çıplak omuzları, ona verdiğim notalara bakıyor.

"Önce benim göstermemi ister misin?" Ona soruyorum.

Bana bakıyor, gözleri elbisesine uyuyor, gözlerinde ateşli bir kararlılık var. "Hayır. Bunu ilerledikçe anlayabilirim."

Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Kadın yardımdan nefret ediyor gibi görünüyor.

Ona gülümsüyorum ve orga doğru başımı sallıyorum. "Pekâlâ, Bayan Abernathy. Buyurun."

Ayağa kalkar ve çenesini dik tutarak orga doğru yürür. Kâğıdı özenle sehpa yerleştirir, sandaletlerini çıkarır, çoraplarını ve org ayakkabılarını giyer, sonra yerine geçer.

Gözleri müzik sayfasının üzerinde gezinirken onu dikkatle izliyorum, her şeyi içine alıyor, anlamlandırmaya çalışıyor. Sanki matematiksel bir denklem kurar gibi, elleri ve ayaklarıyla onu hayata geçirmeye çalışmadan önce kafasında nasıl kurduğunu görebiliyorum.

Boğazını temizliyor ve sanki işaretimi bekliyormuş gibi omzunun üzerinden bana sabırsız bir bakış atıyor.

Sadece hafifçe başımı sallıyorum.

Sonra oynamaya başladı. Onda görmediğim bir özgüvenle hemen atlıyor. Parça tamamen org ile başlıyor ve büyük bir patlama ile başlıyor. Ünlü bir müzisyen tarafından değil, şahsen tanıdığım bir sanatçı, Sigmund Krahe tarafından bestelenmiş. Tüm karamsarlığı, zamansızlığı ve gizemiyle Dahlia'ya çok yakıştığını düşündüğüm hızlı ve öfkeli, akıldan çıkmayan bir parça.

Ve nasıl da iyi çalıyor. Org'un ona verdiği tepkide, ayaklarının ve parmaklarının ne kadar hızlı uçtuğunda büyülü bir Şey var. Kendi elementinde, notalarla bir oluyor ve bu beni çok sertleştiriyor. Performansının geri kalanını izlemek için oturmak zorundayım çünkü vücudumdaki tüm kan doğrudan sikime akıyor, müzik, onun müziği, hcrelerimi eziyor. Bu Tanrı'nın müziği, hem cennete hem de cehenneme açılan, gnahkrlar ve azizlerle dolu bir kilisenin müziği, hepsi bizi olduğumuz gibi düşmüş yaratıklar haline getirmek için dönüyor.

Nefesimi tutarak izliyorum, bir tür sıcak sersemliğe srkleniyorum, sanki bir ağın içinde dnyormuşum, bir büyüye kapılmışım gibi, sonunda almayı bitirene kadar.

Kendimi alkışlarken buluyorum, gerçekliğe geri dönüyorum. Sınıf arkadaşları da alkışlıyor. Mükemmel bir performans değildi - pratik yapmak bunu başaracaktır - ama cesurdu, cesurdu ve son derece büyüleyiciydi.

Bankın üzerinde dönüyor, yanakları kızarmış, gülümsemesi parlak ve bu kadar güzel birini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Muhteşem bir mzikti," diyor nefesi kesilmiş bir halde. "Sigmund Krahe kim?"

Kalbimi sakinleştirmeye çalışarak boğazımı temizliyorum. "Hakkını vereceğini bildiğim bir müzisyen."

"Adını hiç duymadım," diyor ama gözlerindeki parıltıdan nasıl oynadığıyla gurur duyduğunu anlıyorum. şu anda beni etkilemekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Beni memnun etmek istiyor. Bunu bilmek güzel. Bu beni daha da sertleştiriyor.

"Resitalden sonra bu değişebilir," diyorum ona, hüngür hüngür ağlayan bir aptal gibi değil de yine profesörü gibi davranmaya çalışarak.

"Onu ünlü yapabilirsin."

Ne yazık ki ders sırasında ereksiyon olmak hoş karşılanmıyor, bu yüzden diğer öğrencilere geçmem ve Dahlia'yı şimdilik unutmam gerekiyor. Neyse ki Bristol'lu kadın Margaret'le uğraşıyorum, oynadığı oyundan hayat çıkarma konusunda esrarengiz bir tarzı var ve kendimi buna göre sakinleşmiş hissediyorum.

Ders bitip Dahlia yürüyüp gidene kadar ona yetişip durduruyorum, parmaklarım dirseğine hafifçe bastırıyor.

Merakla bana bakıyor, bir şey söylememi bekliyor.

Normalde burası onu zorlayacağım kısımdır. Ondan bir içki ister ve içmesini sağladım.

Ama bunu onunla yapmaya kendimi ikna edemiyorum, özellikle de içki içmek isteme ihtimali varken.

Bunun yerine, bunu hiç söylemiyorum.

"Senin için seçtiğim parçadan memnun musun?" Ona sordum.

"Çok," diyor. "Gerçi bana olması gerekenden daha fazla güveniyor gibisin. Bunu öğrenmek o kadar da kolay değildi."

"Sanırım sizi test etmeyi seviyorum. Ne de olsa ben senin öğretmenimim."

Bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Bana sürekli hatırlatmanıza gerek yok Profesör Aminoff," diyor uzaklaşmadan önce.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8 YILDIZ

ÇİÇEĞİ

Tarih sınıfımdan bir çocuk ders kitaplarımdan birini göstererek "Bunu ödünç alabilir miyim?" diye soruyor. Bu geç saatte kütüphanede bulunan birkaç kişiden biriyiz, odanın en çok ışık alan ön tarafına yakın bir masada oturuyoruz.

"Devam et," diyorum ve ona uzatıyorum. Yarından sonraki gün ilk sınavımız var ve bu sınavda başarılı olmam gerekiyor. Herhangi bir ezberleme ya da odaklanma büyüsü kullanmayı göze alamam çünkü bu enerjimi cazibemden uzaklaştırır, bu yüzden benim için eski moda tıkınma.

Son zamanlarda pek uyuyamıyor olmamın da bir faydası yok. Büyünün kendisinden mi, büyüünün fazla mesai yaparak beni hem gergin hem de yorgun tutmasından mı yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum ama rüyalarım düzensiz. Onları gerçekten hatırlayamıyorum ama çok gerçek, çok canlı hissediyorum. Ne zaman tutmaya ve sabit tutmaya çalışsam, görüntüler uçup gidiyor. Geceleri hiç rüya görmemek için dua ediyorum çünkü beynim hiç dinlenmiyormuş gibi geliyor ve her zamankinden daha yorgun uyanıyorum.

İki cuma önce Valtu beni bu kütüphaneden eve bıraktığından beri kendimi hiç iyi hissetmedim. O zaman

Suyun içindeki şeyden ürktüğünde ve daha sonra elime iyi geceler öpücüğü verdiğinde ve aniden başka bir yere taşındığımda.

Hala bir anlam veremiyorum. O bölgenin perili olduğunu söylemişti. Bir hayaletin kabloları benimkilerle mi karıştı? Bunun olduğunu duymuştum, başka bir yaşamdan arta kalan enerjiye girdiğinizde. Gördüğüm şey bu olabilir mi?

Ama Valtu neden oradaydı? Neden 1800'lerden kalma bir kont gibi giyinmişti? Görmek istediğim şey bu muydu? Ortak bir anı gibi, onun da benim görmemi istediği şey bu muydu?

Normalde bunu aşırı yorgunluk, tüm bu portal işinden korkmak, önümüzdeki iş hakkında endişelenmek ve bir yalanı yaşamakla başa çıkmanın stresi olarak geçirirdim. Yine de bu deneyimin önemli olduğunu düşünmeme neden olan bir şey vardı. Bana bir şey mi söylemeye çalışıyordu? Belki de bilinçaltım? Bilemiyorum.

Ve bunu düşünerek de fazla zaman geçiremem. Çalışmam gereken bir sınav ve etkilemem gereken bir vampir var ve ben sadece birinde ilerleme kaydediyorum.

Valtu ile aramızdaki şey şu ki, muhtemelen karamsar biri olarak görüldüğümü biliyorum - ve genel olarak öyleyim - ama ben ne kadar geri çekilirsem, onun o kadar öne çıktığını öğreniyorum. Birbirimizin ayaklarından kaçmaya çalıştığımız bir dans gibi. Tek sorun, bir şeylerin onu bir hamle yapmaktan ya da bir sonraki adımı atmaktan alıkoyması. Benden hoşlandığını görebiliyorum. Onu eğlendirdiğimi. Kafasını karıştırdığımı. Ve belki de cazibem onu bir vampirin yapabileceği şekilde zorluyor. Ama her ne sebeple olursa olsun, mesafesini korumayı başarıyor. Belki de bir öğretmenin bir öğrenciyle çıkması çok büyük bir risk, ama o bir vampir ve biliyorum ki

insanlarla Jedi akıl numaraları yapardı. Fakültedekileri herhangi bir yalana kolayca ikna edebilirdi.

Bu da benim bir adım öne çıkmama, onun da bir adım geri gitmesine neden oluyor ve dönüp duruyoruz. Şu anda o da kütüphanede, eserler bölümünde, yeni bağışları inceliyor. Buraya ilk geldiğimde yanına gidip yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmak istedim ama onun yerine kendimi diğer birkaç öğrenciyle birlikte bu masaya oturtup ders çalışmaya zorladım.

Telefonumu kontrol ediyorum. 10'a 10 dakika var. Kütüphane birazdan kapanacak. Tam kalkıp birkaç kitabı rafa geri koymak üzereydim ki birden kütüphanenin içindeki hava buz gibi oldu ve ensemden hastalıklı bir karıncalanma hissettim.

Vampirler.

Kütüphanenin kapısı açılır ve çok uzun boylu, çok güzel iki insan içeri girer. İkisi de son derece şık giyinmiştir; bir adam şık bir lacivert takım elbise, bir kadın ise podyumdaymış gibi giymeyi başardığı sade siyah bir elbise giymiştir. Uzun bacaklı ve zayıftırlar; yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudakları, parlak mavi gözleri ve bronz tenlerine karşı bal sarısı saçları vardır.

Diğer öğrenciler de onları fark ediyor, kitaplarından başlarını kaldırıp ilgiyle bakıyorlar, muhtemelen vampir oldukları için değil, giyim tarzları yüzünden.

Sonra kafamın içinde bir kadın sesi duyuyorum.

Bizi görmüyorsun.

Diğer öğrenciler otomatik olarak kitaplarına ve dizüstü bilgisayarlarına bakıyor, okuyor ve yazıyorlar.

Dişi vampir bizi zorluyor ve eğer bu oyunu sürdürmek istiyorsam, ben de aynısını yapmalı ve beni etkiliyormuş gibi davranmalıyım.

Dikkatimi kendi kitabıma veriyorum ve kadının bakışlarını başımın üzerinde hissediyorum. Sıcak, sanki bir lazer kafatasımda bir delik açmaya çalışıyor ve içimi karıştırmaya, belki de düşüncelerimi okumaya çalıştığını fark ediyorum.

Neden ben? İhtiyacım olan son şey
bu. O zaman baskı durur.

"Bu kadar erken saatte burada ne yapıyorsun?" Yanıma gelen Valtu'nun gergin sesini duyuyorum ve arkamda durduklarını biliyorum.

"Kimsenin bu kadar geç saate kadar çalışacağını düşünmemiştim," diyor kadın. "Bir avuç inek."

Buna neredeyse gülecektim.

"Seni duyabiliyorlar," diye tıslıyor Valtu.

"Onları mecbur bıraktım," diyor. "Dikkatlerini vermiyorlar. şimdi bizi odaya götür. nceki akşam yemeğimizi bunun için kısa kestik. şehrin belediye başkanı, biliyorsunuz."

Yani bu vampir, her kimse, Venedik belediye başkanıyla yemek mi yedi? İlginç.

Valtu i çekiyor. Arkamdakileri göremesem de, enerjisinden bu kadından hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Güzel. Ben de ondan hoşlanmıyorum.

Yrdklerini duyuyorum ve koridorda yeterince uzaklaştıklarından emin olduktan sonra sandalyemden kalkıp kitaplarımı alıyorum, onları yerleştirmek için raflara doğru ilerlerken bir yandan da onlara göz kulak oluyorum. Çok yakın olmamak için rafların karşı tarafında durmaya dikkat ediyorum.

Nefesimi tutarak hareketsiz kalıyorum ve raflardaki boşluklardan onları fark ediyorum. Valtu onları odanın en arkasındaki kapıya götürüyor, tuş takımına bir kod giriyor ve sonra üçü de zifiri karanlıktan içeri adım atıyor, kapı arkalarından kapanıyor.

Ne oluyor be?

Sonra aklıma geldi.

İki vampir.

Kim olduklarını biliyorum.

Saara ve Aleksi. Beni neden bu kadar korkuttukları belli. Kitap onlarda. Bu da demek oluyor ki kitabın o kapının arkasında olma ihtimali var. Belki de orada saklıyorlardır.

Kitabı unut, diyor içimden bir ses. Eve git, bıçağını al ve hepsini öldür. Şu anda kolay hedefler. O ikisi kitabı almak için bir cadıyı öldürdü, onları öldürmek senin önceliğin.

İçgüdülerimi görmezden gelmek çok zor. Ben bunun için eğitildim. Bu yüzden buradayım. Bıçağı alıp buraya dönmeli ve onları öldürmeliyim.

Ama o zaman içeri nasıl gireceğim? Sanırım Valtu'yu beni içeri alması için büyüleyebilirim, ama bu pek olası değil.

Tek bildiğim bir şeyler yapmam gerektiği. Bunun gibi çok şansım olmayacak.

Kitapları ait olmadıkları bir rafa geri itiyorum, sonra koridorlardan aceleyle masama geri dönüyorum, eşyalarımı çantama koyuyorum ve yola çıkıyorum. Ne olursa olsun, ne yapacağıma karar vermek için eve dönmem gerekiyor. Muhtemelen Livia'ya mesaj atıp ona haber vermeliyim ama bu işleri daha da karmaşık hale getirebilirmiş gibi hissediyorum.

İŖi yapıp yarın akŖam bir Ŗeyler içmek için onu yüz yüze gördüğümde rapor vermek daha iyi.

Asıl soru Ŗu: Ne yapıyorum ben? Bıçağı alıp okula geri dönmek ve bir Ŗekilde o zamana kadar kapanmış olacak kütüphaneye geri girmek mi?

Hayır. Her ne kadar iki vampiri öldürmek için intikamcı bir ihtiyaç duysam da, bu konuda akıllı davranmalıyım. Eğer Ŗimdi çuvallarsam, her Ŗey biter.

Venedik'in karanlık sokaklarında aceleyle ilerliyorum ve efor sarf etmekten ısınıyor olsam da havanın bir serinliğı var ve sis kanalların arasından süzölüyor, bulanık yüzeyin üzerinde geziniyor. Sonbahar gerçekten gelmiş gibi hissediyorum ve keŖŖe okula hırkamı getirseydim diyorum ama bu düşünceler elimdeki acil meselenin yanında arka planda kalıyor.

Daireme adımımı atana kadar ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Her Ŗeyimi alıp götürecekt, daha önce hissettiğim gibi hissedersen yarın derse bile giremeyebilirim, ama en azından bana cevaplar verecek.

Bir an için cazibemi bir kenara bırakmalıyım. Astral seyahat yapmalıyım.

Astral seyahat yapmak kolay bir Ŗey değıl, ama cazibe büyüsu yapmak da öyle. Akademide her ikisi de öğretilmiş olsa da, astral seyahat benim için her zaman daha zor olmuştur. Yapabiliyorum ama diğerkleri kadar uzun süre yapamıyorum ve ertesi gün beni tamamen bitkin bırakıyor. Ama Ŗu anda kitabın nerede olduğunu bulmak için tek şansım bu, özellikle de Valtu ve uzun bacaklı vampirler o gizemli odada birlikteyse.

Kapıyı arkamdan kilitliyorum ve bavulumdan taşan dağınık giysilerimi toplayarak yerleri temizlemeye başlıyorum. Birkaç haftadır burada olmama rağmen, bir yanım daha uzun süre burada kalacağımdan korktuğu için bavulumu açıp kıyafetlerimi asmaya başlamak istemiyor. Ayrıca tembelim.

Yer açtıktan sonra, malzemelerimi sakladığım küçük ahşap sandıktan tebeşir alıyorum ve eski ahşap zemine büyük bir beş köşeli yıldız çiziyorum, içine uzanabileceğim kadar büyük bir daire. Mumlarımı çıkarıp dairenin kenarlarında yakıyorum, her birini yakarken büyülü sözler mırıldanıyorum, zihnimi astral seyahatimi tezahür ettirmeye odaklıyorum, Valtu'yu, vampirleri ve kitabı düşünüyorum. Her mumun yanına güçlendirmek için bir parça berrak kuvars yerleştiriyorum.

Sonra ışıkları söndürüyorum ve pencereyi biraz açıyorum, rüzgarın bilincimin bedenimi terk etmesi için bir akış oluşturmaya yetecek kadar. Alevler nemli esintide titriyor ama sönmüyor.

Ardından, koleksiyonumdan dört kristal daha alıp mumların üzerinden dikkatlice geçerek çemberin içine giriyorum ve hiçbir şeyi bozmamak için uzanmak için acele etmiyorum. Sırt üstü yatıyorum, gözlerim tavana bakıyor ve bana rahatlık ve güven getirmesi için solar pleksusuma küçük bir ametrin jeneratörü yerleştiriyorum. Bir elimle vampirlerden korunmak için bir parça siyah turmalini yumruk yapıyorum, diğer elimle de zihnimi açmak için angelit yapıyorum. Son olarak, üçüncü gözümü açmak için alnıma çok nadir bulunan bir moldavit parçası yerleştiriyorum. Hemen moldavitin titreştiğini ve cildime ısı yaydığını hissediyorum. Zor bir ilişkim oldu

Enerjisi çok yoğun olduğu için moldavitle, ama bu tam da bunu yapmak için ihtiyacım olan yardım.

Her şey hazır olduğunda, rahatlamak için elimden geleni yapıyorum. Biraz meditasyon yapıyorum, zihnimi temizliyorum, bedenimi terk ettiğim görüntüsünü ortaya çıkarıyorum. Ancak bunu her yapmaya çalıştığımda odağımı kaybediyorum ve tekrar yere çekildiğimi hissediyorum.

Zamanın çok önemli olduğunu bilmek yardımcı olmuyor, ancak dünyadaki tüm zamana sahipmişim gibi davranmak zorundayım. Olmasına izin vermeliyim, zorlayamam.

Zihnim uyanık, bedenim uykuda, ilahi söylemeye başlıyorum.

Tüm odağım gözlerimin arasındaki yanan moldavite gidiyor, aslında kristal değil cam olan, on beş milyon yıl önce dünyaya çarpan bir meteorun sonucu olan parıltılı yeşil bir kristal. Onu kullandığımda, sanki evrenin kökenini içinde hissedebiliyorum.

Sonunda kendimi sakin ve huzurlu hissedene kadar, ametrin kendimi canlı ve berrak hissetmeme yardım edene kadar, kendimi enerji dalgalarının vücudumda aşağı yukarı yuvarlandığını hissettiğim titreşim aşamasına girdiğimi hissetmiyorum. Sonunda bir tekme geliyor ve bedenimden ayrılıp ruhlar alemine giriyorum. şimdi havada süzölüyorum ve pencereye doğru yönelip esintinin beni alıp götürmesine izin veriyorum. Yerde yatan bedenime dönüp bakmıyorum, bu görüntü çok şok edici olurdu ve geri çekilirdim. Onun yerine kendimi apartmanımın hemen üzerinde süzölürken buluyorum, önümde uzanan lagün, karanlık suları şehrin ışıklarını yutuyor gibi görünüyor.

Yaptığım şeye hayret etmemeye çalışıyorum -böyle yapmak büyüyü bozuyor gibi görünüyor- bunun yerine onu kabul ediyorum ve yapabildiğim sürece kullanıyorum. Astral düzlemde, istediğinizi yaratmakta (mantık çerçevesinde) veya istediğinizi yapmakta özgürsünüz, ama

ben

Buradayken eğlenmek gibi bir niyetim yok. Sadece işimi yapmam gerekiyor.

Elbette ruhani düzlemde olmak, binamın karşısında bulunan Ölümler Adası San Michelle gibi ruhani önemi olan yerlere çekildiğim anlamına geliyor. Venedik'te ölümleri gömemediğiniz için sadece mezarlardan oluşan bu adanın çağrısı güçlü, ama ben konservatuara doğru yol alıyorum. Oraya o kadar hızlı ulaşıyorum ki sanki ısınlanıyorum ve birden kütüphanenin içinde buluyorum kendimi.

Oradaki ve buradaki birkaç masa lambası dışında tüm ışıklar kapalı ve kesinlikle kapalı ve boş. Metal kapıya odaklanıyorum ve kapıdan geçiyorum, sonra koridor gibi hissettiren siyah bir boşluktan geçiyorum, sonra başka bir kapıdan geçiyorum.

Ve sonra...

Ben

oradayım.

İlk başta nerede olabileceğimi ya da neler olup bittiğini bilmiyorum. Bir bedenim olmamasına rağmen, tüm duyularım hala yerinde ve seksin misk kokusu ve kanın metalik tonu beni çarpıyor. Sarmal bir merdivenin tepesinde olduğumu ve penceresiz geniş bir odaya baktığımı fark ediyorum. Duvarlar kırmızı kadife, mobilyalar siyah deri, apliklerde yanan mumlar koyu gölgeler saçıyor. Bir BDSM kulübünde bulabileceğiniz kayışlar, zincirler ve diğer mekanizmalar var, eğer gotik bir manastırda yapılıyorsa.

Ayrıca her yerde sevişen insanlar var ve birçok kayış, ip ve zincir kullanılıyor, bu da bana buranın gerçek bir BDSM kulübü olduğunu düşündürüyor.

Neden kan gibi koktuğunu fark edene kadar. Her yerde var.

Beslenme.

Coşkulu seks yapan her çift, üçlü ya da grup seks için, beslenen, eşit oranda kan içen vampirler var, bazıları aynı anda hem sikişiyor hem de içiyor. Altımdaki odanın her yerinden derin nefesler ve inilti gelir ve buradan ayrılmam gerektiğini biliyorum. Astral formumda bile kendimi güvensiz hissediyorum ve sanki bunların hiçbirini görmemem gerekiyormuş gibi. Kalmam için çok tehlikeli.

Ama kendimi durduramıyorum. Burada neler olduğunu çok merak ediyorum ve kitabın tüm bu vampirlerin arasında bir yerde olma ihtimali hâlâ var.

Yavaşça ana kata iniyorum, Valtu'yu ya da uzun bacaklı vampirleri arıyorum ama bu çıplak kıvranan bedenler denizinde onları bulmak zor. Aynı anda çok fazla şey oluyor, odaklanmam gereken çok fazla şey var.

Sonunda kendimi en yakınımıdaki insanlara bakmaya zorluyorum. Bir kadın var, bir insan kadın, ipek kurdelelerle demir direkli bir yatağa bağlanmış, bacakları tamamen açılmış ve bilekleri yatak başlığına bağlanmış. Güzel bir sarışın, belki yirmili yaşlarının başında ve gözleri kocaman, çenesi zevkten gevşemiş. Bir vampir onu becerirken ve başka bir adam açlıkla göğüslerini emerken inliyor ve ağlıyor. Dudakları kızın üzerinde çalışırken kanlı izler bırakıyor ama kan alıyor gibi görünmüyor.

Uzun boylu, çıplak, zayıf bir adamın sırtıtarak yatağa yaklaşmasını izliyorum. Aleti kalın ve sert, ucunda bir damla prekum parlıyor ve onu Aleksi olarak tanıyorum. Odanın sıcaklığına rağmen omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Kadın onu gördüğünde nefesi kesilir ve bağlarına karşı mücadele etmeye başlar ama faydası yoktur.

Şu anda onu beceren adam bir iniltiyle çekilerek Aleksi'ye kayması için yer açıyor ve diğer adam göğüslerinden uzaklaşıyor.

"O değil," diye haykırıyor ama Aleksi sadece sırtıyor, dişleri gözlerimin önünde keskinleşiyor. Kötü niyetli bir kahkaha atıyor ve kızın derinliklerine doğru itiyor, kızın vücudu zorlanmanın etkisiyle sarsılıyor.

Onu siken vampir gülerek, "Senin besleneceğinden korkuyor," diyor ve elini sikinin üzerinde gezdiriyor. Yine sertleşmiş, vampirlerin genelde olduğu gibi her an kalkmaya hazır. "Onu daha önce doyurmuştuk zaten. Verecek fazla bir şeyi kalmamış olabilir."

Aleksi Doğu Avrupa aksanıyla, "Bir taştan su çıkarabilirim," diye düşünüyor, daha sert ve daha hızlı itiyor. "Değişiklik olsun diye onu düzgünce sikeceğim. Kanını gerçekten pompalayacağım. Bu büyük bir fark yaratacaktır."

Kadının tekrar çığlık atmasını, vücudunun orgazmla gerilmesini ve serbest kalmasını, amının Aleksi'nin etrafında sertçe kenetlenmesini izliyorum. Saniyeler içinde korkmaktan sert boşalmaya geçti. Vampirlerden ne kadar nefret etsem de, konu onlarla seks yapmak olduğunda hiçbir insan onlarla kıyaslanamaz. Bu bana flashbackler yaşıyor. Ateşli, seksi ve lezzetli bir şekilde ahlaksız ve bir bedenim olmamasına rağmen bacaklarımın arasının ıslandığını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Gözlerim hala çifte odaklanmış, onu beceren adamın yatağın yanında durmasını, sikinin sert ve hazır bir şekilde kızın ağzına sokmaya çalışmasını izliyorum.

"Aklından bile geçirme," diye hırılıyor Aleksi ona. "O artık benim. Onunla işim bittiğinde hiçbir işe yaramayacak."

"Bir kadın asla işe yaramaz değildir," diyor diğer vampir, "ölmüş olsa bile."

Aleksi diğer vampir uzaklaşana kadar dişlerini gösteriyor, sonra Aleksi'nin göz bebekleri kızarıyor ve kızın boynunu ısırıyor. Dişlerinin mide bulandırıcı bir patlamayla deriyi deldiğini duyabiliyorum.

Tam zamanında arkamı döndüğümde Valtu'nun odanın sonundaki siyah lake kapıdan çıktığını görüyorum, iki yanında muhafızlar duruyor. Bir an için onu burada, bu ortamda gördüğüme çok şaşıyorum, sonra böyle düşündüğüm için kendimi azarlıyorum. Tabii ki burada. O da diğerleri gibi bir vampir. Aleksi'nin buraya girmesine izin veren de o, sanki buranın kapıcısı gibi.

Ne yazık ki profesörüm şu anda çıplak değil. Siyah pantolon giyiyor, ayakları çıplak ama gömleksiz ve bu dikkatimi çekti. Vücudunun üst kısmı mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, geniş omuzları olan pürüzsüz bir cilde, hafif bir göğüs kılı tozuyla geniş ve sıkı bir göğse ve bir hazine iziyle tamamlanmış karın kaslarına sahip. Güçlü, erkeksi ve hükmedici görünmenin ötesinde. Şu anda burada onu izlediğimi anlamadığı için çok minnettarım, yoksa beni çenemde salyalarla ona bakarken yakalayabilirdi.

Valtu sinirli görünüyor, kara kaşları çatılmış ve Aleksi ile kıza doğru yürüyor.

"Şu anda seni kim izliyor?" Valtu neredeyse ona havlıyor.

Aleksi ona hiç aldırış etmez. Kendini tamamen kana susamışlığa kaptırmış, kızı sikerken onu tüketiyor.

"Hey!" Valtu elini Aleksî'nin omzuna bastırarak ısırtığı yerinden oynatacak kadar sert bir şekilde onu neredeyse yataktan düşürdüğünü söylüyor. Kadının boynundan aşağı kan fışkırıyor, köprücük kemiklerinde birikiyor ve yumuşak bir çığlık atıyor, gözleri boş bakıyor.

Aleksî dişlerini göstererek Valtu'ya kükrüyor, konuşurken kan fışkırıyor. "Bu ne lan!?"

"Onu öldürüyorsun!" Valtu bağıyor. "Kuralları biliyorsun." "Kurallar mı?!"

Gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde Aleksî yatağın üzerinden atlıyor ve Valtu'yu geriye doğru itiyor, bir eli boğazına dolanıyor ve havada geriye doğru süzülüyorlar ve Valtu kadife duvarlara çarpıyor.

"Kurallar!" Aleksî, Valtu'nun yüzüne alaycı bir ifadeyle bakar. "Senin koymaya çalıştığın hiçbir kurala uymuyorum. Bu şehir bana ait. Benim şehrim. Senin hiçbir şeyin yok. Burayı yarattığın için kendini tanrı mı sanıyorsun? Vampirlerin çoğu akşam yemeği için öldürebildiklerinde daha mutlu olurlar, tasmaıyla yemek yerken değil."

Valtu geri adım atmıyor. Bir an Aleksî'nin mavi gözlerinin içine bakıyor, burnundan sertçe nefes alıyor, sonra bir hırıltıyla Aleksî'yi itiyor ve Aleksî duvara yaslınsın, ön kolu soluk borusuna dayansın diye etrafında döndürüyor. Şok olmuştum ki Valtu diğer eliyle aşağı uzandı ve Aleksî'yi tam anlamıyla taşaklarından yakaladı.

"Eğer burayı sevmiyorsan, o zaman buraya gelme," diye hışırıyor Valtu, gözleri delici. "O zamana kadar kuralları dinleyeceksin. Bunlar sadece benim kurallarım değil, konseyin ve bu şehirdeki vampirlerin üzerinde anlaştığı kurallar. Onları çiğnemek istiyorsan, devam et, ama bunu

sen buradasın, o zaman ben de senin küçük taşaklarını teker teker koparacağım."

"Sevgili kardeşim," Saara yavaş yavaş etrafta toplanan kalabalığın arasından beliriyor. Kardeşi gibi o da çıplak ve Valtu'ya doğru ilerleyerek ince ellerini onun omuzlarında gezdiriyor. İçimi bir kıskançlık dalgası kaplıyor ve onun Valtu'ya dokunmasına verdiğim tepkinin bu kadar içgüdüsel olmasına şaşıyorum. Valtu'nun yüzündeki küçümseyici ifadeyi rahatlatarak fark ediyorum; kızın dokunuşundan duyduğu rahatsızlıkla dudaklarını bükmüş.

Çenesini Valtu'nun omzuna yaslıyor, neredeyse onun kadar uzun olduğu ve Valtu da 1.80'i çoktan aştığı için bunu yapmak kolay. "Aleksi," diye mırıldanıyor ve Valtu'nun sıkı tutuşu altında kıvranan kardeşine bakıyor. "Düşman edinmek için dönmedik. Sadece dostlar." Eğilip dudaklarını Valtu'nun dış kulağının üzerine koyuyor ve gözlerinin kapanmasına, sertçe yutkunurken boğazının hareket etmesine neden oluyor.

Hay aksi. Belki de bundan hoşlanıyordur.

"Söz veriyorum uslu duracak," diye fısıldıyor Valtu'ya. "Ben de uslu duracağıma söz veriyorum. Bu gece için benden ne istersen yapacağım."

İçimden bir kıskançlık duygusu daha geçiyor ve elimdeki konuya odaklanabilmek için onu uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

Valtu homurdanarak Aleksi'nin taşaklarını bırakıyor ve Saara'yı üzerinden fırçalıyor. Birkaç adım uzaklaşıp ellerini saçlarında gezdirdikten sonra dönüp kardeşlerin yüzüne bakıyor.

Ancak şimdi gerçekten kardeş olup olmadıklarını merak etmeye başlıyorum çünkü kollarını Aleksi'nin üzerinde gezdiriyor, Valtu'ya yaptığı gibi onun tenini okşuyor.

Aleksi'nin de umurunda değil gibi görünüyor. Valtu'ya öfkeli ve biraz da acı içinde görünse de Saara'nın dokunuşuna sırtını yaslıyor. Saara onu sakinleştiriyor gibi görünüyor.

Bu, her türlü berbatlığın üzerine daha fazla berbatlık eklemeye devam ediyor.

Valtu onlara derin bir sesle, "Misafirperverlikten uzak durmak istemiyorum," diyor. "Ama burası kutsal bir toprak ve güvenli bir yer. Buraya gelen insanlar," diye arkasındaki kalabalığı işaret ediyor, "akşam yemeğimiz olmaya gönüllü olanlara güvenlik sözü veriliyor.  lmek istemiyorlar. Eğer bunu onurlandıramıyorsanız, o zaman burada bulunamazsınız. Hepimiz için her şeyi tehlikeye atarsınız."

Lanet olsun. Valtu'nun gerçekten böyle bir şey yaptığından haberim yoktu. Bir beslenme kulübünün varlığından şüphelenmiştim, dünyada çok sayıda olduğunu biliyorum ama Valtu'nun bir tane yöneteceğini hiç düşünmemiştim. İnsanları öldürmeye bu kadar karşıysa ve diğer vampirlerin beslenmesini d zenliyorsa, o zaman nasıl bir avcı tarafından öldürülmeye layık biri olabilir? Madem geçmişteki adaletsizliklerini (her ne ise) şimdi telafi etmekten fazlasını yapıyor, neden lonca beni onu öldürmem için buraya gönderdi?

Bu işte bir terslik var. Hiç olmadı. Belki de Valtu'nun asıl hedefim olmadığını düşünmeye başladım. Belki de Bellamy bana yalan söyledi -bu ilk kez olmazdı- ve bana Drakula gibi yüksek profilli bir hedef vermesi ilgimi çekmek, bunca zaman uzak kaldıktan sonra bununla başa  ıkabileceğime inanmam için yeterliydi. Ve belki de Saara, Aleksi ve bu lanet kitap tüm bunların gerçek hedefleriye, belki de çok korkacağımı ya da bunu yapacak güvene sahip olamayacağımı düşündü.

Muhtemelen haklı. Başlangıçta görevimin Saara ve Aleks'i'yi öldürüp kitabı almak olduğunu bilseydim, belki de hiç kabul etmezdim.

Gerçi kimi kandırıyorum ki? Hayatta yeniden bir amaç edinebilmek için her şeyi kabul edebilecek kadar alçalmıştım.

Bir amacım olduğu düşüncesiyle dikkatimi tekrar Valtu'ya veriyorum. Görünmeyen hoparlörlerden müzik yükselmeye başlıyor, bana üniversite yıllarımdaki NIN dönemimi hatırlatan yavaş, seksi bir endüstriyel ritim. Valtu'nun yanında, başka bir adamın dirseğini tutan, kafası tıraşlı, yakışıklı, siyah bir adam beliriyor. Karanlık bakışlarından diğer adamın muhtemelen buralı ve kesinlikle insan olduğunu söyleyebilirim. Siyah adam Valtu'ya bakıyor, Valtu da ona bakıyor ve sanırım vampirlerin sık sık yaptığı gibi telepatik bir konuşma yapıyorlar.

Siyah adam elini Valtu'nun omzuna koyar ve ona bir şeyler fısıldar, Valtu'nun dudağını ısırmasına neden olan bir şeyler. Sonra adam uzaklaşıyor ve İtalyan insan Valtu'nun önünde dizlerinin üzerine çöküyor.

Diğer herkes daha önce yaptıklarına geri dönüyor. Saara Aleks'i'yi bir yere götürüyor, vampirler insanları beslemeye ve becermeye devam ediyor ve sonra Profesör Aminoff'un önünde diz çökmüş bir adam var, uzanıp fermuarını açıyor.

Vay anasını.

Bu gerçekten oluyor mu?

Kalıp bunu izlememeliyim. Kitabı aramaya devam etmeliyim. Ama içten içe kitabın burada olmadığını biliyorum. Aleks ve Saara onu Valtu'ya bırakmazdı.

Her ikisi de vampiri küçümsüyor gibi görünüyor, bu da kapının arkasındaki bu odanın sadece beslenmek ve sevişmek için olduğu anlamına geliyor.

Gitmeliyim.

Ama

gidemem.

İtalyan adam Valtu'nun sikini fermuarından çıkarırken bakakalıyorum. Sert, kalın ve uzun ve kutsal cehennem, her santimi çok güzel. Adam yumruğunu onun etrafına sararken gözleri kapanıyor. Valtu'nun ağzı bir tıslamayla açılıyor ve adamın eli, dudaklarını ona götürmeden önce sikini yukarı aşağı hareket ettiriyor.

İçimden bir sıcaklık akıyor ve tahrik olduğum gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Bu gördüğüm en ateşli şey, profesörümün önümde başka bir adam tarafından emilmesini izlemek. Bir an için Valtu'nun aslında eşcinsel olduğunu ve bu yüzden beceriksiz girişimlerimin çoğunu savuşturduğunu düşünüyorum, ama sonra onu bana bakarken yakaladığımda gözlerinde açlık gördüğümü biliyorum, sadece kanıma değil, cinsel bir açlık. Valtu muhtemelen çoğu vampir gibi etiketsiz, akışkan cinsellikleriyle tanımlanmak istemeyen ya da buna ihtiyaç duymayan biri.

Öyle bile olsa, bunu izlememeliydim. Ama başka tarafa bakamıyorum. Valtu'nun sikine ve onu emen adamın ağzına bakmaktan kendimi alamıyorum. O adamla yer değiştirmek istiyorum, dizlerimin üzerinde olmak ve öğretmenimin gözlerini yuvalarından fırlatmak istiyorum.

Tanrım, Dahlia. Kendine gel.

Ama yapamıyorum. Valtu derin ve alçak sesle inliyor ve içimdeki sıcaklık giderek artmaya başlıyor, kontrolden çıkan bir ateş gibi. Tanrım, kendimi boşaltmak, boşalmak için her şeyi yaparım ama yine de yapamam...

Birden Valtu sanki düşüncelerimi duymuş gibi başını kaldırdı.

Bana doğru bakıyor.

Sanki beni gerçekten görüyor.

Sonra gözleri tekrar kapanıyor ve geliyor, iniltileri odayı dolduruyor.

Ve birdenbire bir hava akımına kapılmış gibi odadan dışarı çekiliyorum, duvarların, şehrin içinden emiliyorum, sıcak rüzgârdan başka bir şey yok ve sonra tekrar bedenime düşüyorum.

Sarsılıyorum, uzuvlarım dairemin zemininden yükseliyor, uykuya dalarken aniden yere düşmüş gibi çırpındığınızda hissettiğiniz o duygu.

Nefes nefese, şok içinde dimdik oturuyorum, kristaller yere çarpıyor. Mumlar hala etrafımda yanıyor, pencere bir aralık açık ve deniz esintisini içeri alıyor. Her şey bıraktığım gibi.

Ellerimi vücudumun her tarafına bastırıyorum, hislerimi, duyularımı ve burada olduğum bilgisini hızlıca değerlendiriyorum. Artık orada, beslenme odasında, kütüphanede, astral düzlemde değilim, bedenime, evimin zeminine geri döndüm.

Bacaklarımın arasında amansız bir zonklama varmış gibi hissediyorum.

Ama daha bunu düşünemedim, sürüklendiğimi, bedenimin yere doğru düştüğünü hissediyorum. Başım yere çarpıyor ve her şey karanlığa gömülüyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9 DAHLIA

BEN ÖLECEĞİM.

Yine rüyadayım. Bunun bir rüya olduğunu biliyorum, lüsidim ve kontrol edebiliyorum. Ya da edebilmeliyim. Ama ne yaparsam yapayım, kurtulamıyorum.

Üstümdeki adam, babam olduğunu bildiğim adam, çizmesini karnıma geçirmiş, sertçe bastırıyor ve ben kıvraniyorum, kaçmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Onu kontrol etmeye, çizmesini çıkarmasını sağlamaya, lucid rüya gördüğümde sık sık yapabildiğim oyunu değiştirmeye çalışıyorum ama yine de hareket etmiyor.

Gözlerindeki bakış saf bir nefret. Bu adamın benim babam olduğunu ve yine de benden o kadar nefret ettiğini düşünmek beni kahrediyor ki, piç bir çocuk, serflerinden birine ait bir çocuk doğurmaktansa ölmemi tercih ediyor.

Ve o orada, kendime söylüyorum. Sevgilin orada.

Her zaman bu anları takip eden sahneyi görmek için başımı çeviriyorum. Göremediğim bir adamın, onu tutan ve onunla savaşılan askerler tarafından korunduğu sahne. Şimdi onun çığlıklarını duyuyorum ve acı verici bir şekilde tanıdık geliyorlar,

karnıma tekme atıyorlar. Benim için ağlıyor, benim için çığlık atıyor, beni kurtarmak istiyor.

Babamın kılıcını indirip kafamı keseceğini biliyorum ve kaderimi durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama gözlerimi sevdiğim adama odaklıyorum, çünkü onu seviyorum, bunu kemiklerimin derinliklerinde hissediyorum, bu rüyanın ötesine, evrene kadar uzanan bir duygu.

Çünkü bu bir rüya mı?

Adam dövüşürken izliyorum ve onu daha fazla görmeye başlıyorum, başının üst kısmını, siyah, kalın dalgalı uzun saçlarını ve sadece bundan, sadece bu küçük bakıştan kim olduğunu biliyorum.

Beni çığlık attırıyor.

Ama çığlık boğazımda düğümleniyor.

Ve bıçak beni ikiye bölerken dünya durgunlaşıyor.

Dünya her zaman olduğu gibi kararmak yerine beyazlaşıyor.

Daha önce hiç görmediğim kadar parlak ve daha parlak ve sonra uzayda savruluyorum, yıldızların arasında, en güzel ışık gösterisinde savruluyorum ve sonra düşüyorum, geri düşüyorum.

Uyandım.

Gözlerini

aç.

Dairemin tavanına bakıyorum.

Zifiri karanlık. Sadece pencereden gelen zayıf bir ışık var ve zar zor görebiliyorum.

Dirseklerimin üzerinde duracak şekilde kendimi yukarı itiyorum, başım kurşunla doluymuş gibi hissediyorum. Gözlerim loşlukta bazı şekilleri seçmeme yetecek kadar düzeliyor. Tebeşir çemberinin ortasında yerde yatıyorum. Bütün mumlar tamamen e r i m i ş t i , ki bu da

Yapacak on iki saatim var ve gece vakti... Yirmi dört saattir dışarıda mıyım?

Yüzümü buruşturdum ve başımı tekrar yere koyup düşünmeye çalıştım. Astral seyahati en son kullandığımda da böyle olmuştu, tüm enerjim çekilmişti ve bir gün boyunca uyumuştum. Bu da şu anda ertesi gece olduğu anlamına geliyor ve lanet olsun, saatin kaç olduğunu bilmiyorum, ama Valtu ile org çalışması da dahil olmak üzere okulun tam bir gününü kaçırmakla kalmadım, Livia ile bir şeyler içmek için buluşmam gerekiyor.

İçimi çekiyorum ve telefonumu almak için kotumun cebine uzanıyorum. Çıkartıyorum ve ekrana dokunuyorum. Saatin dokuz olduğunu söylüyor, bu da Livia'nın benimle buluşmak için çoktan yola çıktığı anlamına geliyor. Ayrıca Livia'dan birkaç mesaj ve birkaç cevapsız arama görüyorum ama yüz kimliğimi girmeye çalıştığında telefon kapanıyor.

Sikeyim.

Telefonu tekrar yere koyup tavana bakıyorum ve bir yarış atı gibi işemem gerektiğinden kalkmak için güç toplamaya çalışıyorum. Sonra telefonumu şarj etmem, çabucak üstümü değıştirmem ve-

Aman Tanrım.

Bir şey hareket etti.

Tavanda.

Tavanımda bir şey hareket etti.

Ona bakıyorum, odaklanmaya çalışıyorum, kalbim göğsümde tekliyor. Gözlerim hala telefonun ışığının bıraktığı beyaz izi görüyor ama göz kırparak onu uzaklaştırıyorum, ta ki...

Anlıyorum.

Hepsini görüyorum.

Günah kadar siyah, timsah büyüklüğünde bir yaratık tavanda duruyordu. Eğri büğrü dar parmakları ve alçıpana takılmış pençeleriyle uzun, cılız uzuvlar, bir ucunda kösele gibi siyah bir kuyruk, diğer ucunda soğanlı bir kafa. Dişler. Gıcırdayan açık dişler ve göz yerine kırmızı noktalar.

Kötü şey, bir ses kulağıma fısıldıyor.

Sonra kafamın içinde bağılıyor: Bu kötü şey!

Tavandaki kötü şey seğiriyor, bozuk bir makine gibi tıslıyor, yakut kırmızısı gözleri bana odaklanıyor.

Çığlık atıyorum.

Kanlı bir çığlık atıp ayağa kalkıyorum ve kapıya koşuyorum. Önce açılmıyor, sonra kilitlediğimi hatırlıyorum ve tavandaki şeyin hareket ettiğini duyabiliyorum.

Sonra bir gümbürtü duyuyorum, zemin ayaklarımın altında titriyor ve tam arkamda olduğunu biliyorum, pençeleriyle bana uzanıyor ve kapı yeterince hızlı açılmıyor, yeterince hızlı çıkamıyorum, beni de kendisiyle birlikte cehenneme sürükleyecek ve-

Kapının kilidi açıldı. Kapıyı çekip açıyorum ve dışarı koşuyorum, tam arkamdan kapıyı kapatırken siyah bir girdap görüyorum. Kapıya çarpıyor, gümbürdüyor ve şimdi kapı kolu dönüyor.

Anahtarlarımı bulmaya çalışıyorum, kotumun her cebini arıyorum, diğer taraftaki yaratık çevirmeye başlarken kapı kolunu düz tutmaya çalışıyorum. Koridorun diğer ucundaki biri dışarı çıkıyor ve çığlığımı duyup iyi olup olmadığımı soruyor ama cevap bile veremiyorum.

Sonunda kot pantolonumun arka cebinde anahtarlarımı bulup çıkarıyorum ve hızla kapıyı kilitliyorum.

Koridorda koşmaya başladım, bana şaşkın şaşkın bakan adamın yanından geçtim.

"Kuduz hayvan," diye mırıldanıyorum merdivenlerden aşağı inerken3 x, gerçek bir iblis değil de sadece kayıp bir rakunmuş gibi görünmeye çalışıyorum. "Haşere kontrolüne gidiyorum."

Binanın dışına ve karanlığa doğru koşuyorum ve koşmaya devam ediyorum, nereye gittiğimden emin değilim, sadece kaçmak zorundayım ve-

Köşeyi döndüm ve sert, uzun boylu ve esmer birine rastladım.

Tekrar çığlık atıyorum ve sonra güçlü eller pazularımı kavlıyor ve Valtu'nun "Dahlia? Ne oldu? Neyin var?"

Valtu? Ne oluyor lan? O neden burada?

Ben de ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Odamdaki kötü şeyden bahsedersen, muhtemelen kahramanı oynayıp araştırmaya gitmek isteyecektir. Hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini biliyor. Yine de bu olabilecek en kötü şey, tavandaki bir iblisten bile daha kötü, çünkü beş köşeli yıldızı, kristalleri ve mumları göreceksin ve benim bir cadı olduğumu anlayacak.

Ve lanet olsun, şu anda biliyor mu? Astral seyahat için harcadığım tüm enerji cazibemi mi tüketti?

Ama bana bakışına bakılırsa, kara kaşları çatık, derin gözleri endişe dolu, şüphelendiğini sanmıyorum. Cazibem dayanıyor olmalı.

"I..." En makul şekilde açıklamaya çalışarak söylüyorum. "Kötü bir rüya gördüm."

Kaşları derinleşiyor ve bana bakıyor. "Kötü bir rüya mı?"

Başımı sallıyorum, hızlıca yutkunuyorum, sonra masaları ona çeviriyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Omuzlarımı bırakıyor, birazcık da olsa üzgün görünüyor. "Endişelendim," diye itiraf ediyor, elini ensesine koyarak. "Bugün derse gelmedin..."

Oh. Doğru ya. "Hastaydım," diyorum zayıfça. "Aslında seni aradım..."

Bir an ona baktım. Beni aradı mı? Sanırım telefonumdaki cevapsız aramalar bunlardı. "Gelmeyince endişelendim. İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun. Ne oldu?"

Valtu'nun benimle bu şekilde ilgilenmesini sevdiğimi söylemeliyim. Gerçekten endişeli görünmesi bana yabancı bir duygu. En son ne zaman birinin beni sorduğunu ve bunda ciddi olduğunu hatırlamıyorum. Belki ailem...

Bunun üzerinde çok fazla durmadan önce ona hızlı bir gülümseme veriyorum. "Ben iyiyim. Sadece mide gribi. Telefonumu şarj etme zahmetine giremedim. Günün büyük bölümünde uyumaya devam ettim."

"Ve daha yeni uyandın," diye belirtiyor, dudaklarını büzerken bana bakıyor. "Dün sınıfta giydiğin kıyafetlerin aynısını giyiyorsun."

Atletime ve bol paça kotuma bakıyorum, aniden gece havasının ne kadar soğuk olduğunun farkına varıyorum. "Üstümü değiştiremeyecek kadar yorgundum," diyorum aptalca.

"Yani kötü bir rüya gördün ve...?"

Omuz silktim. "Biraz yürüyüş kafamı toparlar diye düşündüm." "Dışarısı soğuyor," diye uyarıyor.

"O kadar sıcaktan sonra soğuk iyi geliyor."

Bir an için beni inceliyor. "Ayağa kalkmana sevindim," diyor. Önümüzdeki meydana doğru eliyle işaret ediyor. "Yürüyüşünüzde size eşlik etmemin sakıncası var mı?"

Ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Hiç de değil," derken buluyorum kendimi. Ama elbette bu bir tür sorun çünkü Livia her an buraya gelebilir. Ya bize rastlarsa? Ya Valtu'yla birlikte olduğumu fark etmeden önce beni tanıyormuş gibi davranırsa?

Köprüye doğru ilerlerken, "Bir rüya görmüş olmalısın," diyor. "Kalbinin hızla çarptığını duyabiliyorum."

Ona yan gözle bir bakış attım. "İyi duyuyor olmalısın."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Rüya ne hakkındaydı?"

Derin bir nefes alıyorum ve cesur olmaya karar veriyorum. "İçinde sen vardın."

Kaşları kalkıyor. "Ve bu kötü bir rüya mıydı?" Başımı sallıyorum. "Öyleydi."

"Rüyanızda ne yaptığımı sorabilir miyim?"

"Sanırım beni kurtarmaya çalışıyordun," diye itiraf ediyorum, gerisini ona anlatmak istemiyorum.

"Seni kurtarmak mı?" Şaşırmış görünüyor. "Neyden?"

Başımı sallıyorum, köprüyü geçerken bir an için alt dudağımı kemiriyorum. "Emin değilim."

"Peki kurtardım mı?" diye sorar, sesi giderek zayıflar. "Yani seni kurtardım mı?"

"Bilmiyorum. Uyandım."

"Ve hayatın için kaçmaya mı karar verdin?"

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Ben her zaman en mantıklı insan değilim."

Yavaşça başını sallıyor, bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Bence mantıklı olmak abartılıyor. Bu şekilde daha az sürpriz olur. Bence hayatı eğlenceli kılan şey sürprizlerdir, sence de öyle değil mi?"

Ona bakıyorum, sokak lambaları yüzünün çukurlarına gölgeler düşürüyor. Dün gece onu bir insana aletini yalatırken gördüğümü düşünüyorum. Bach hakkında ders vermediği ya da bize tuşlar üzerinde doğru el yerleşimini öğretmediği zamanlarda bu tür bir yaşam tarzı sürdürdüğünü düşünmek. Dışarıdan seksi ama saygın Profesör Aminoff. İçi ise ahlaksız, kan emici bir vampir fahişe.

Tekrar hissediyorum. Bacaklarımın arasındaki basınç, damarlarımda daha yoğun pompalanan kan, sütyenime karşı sertleşen meme uçlarım, hepsi dün geceki görüntüsü, ona yapmak istediğim her şey, onun bana yapmasını istediğim şeyler.

Burnundan derin nefes alıyor ve bunu anlayabildiğini biliyorum. Görünüşe göre ondan saklayabildiğim tek şey gerçekte kim olduğum.

"Daha uzun bir yürüyüşe çıkmak istersen," diyor, sesi artık ılık bir banyo gibi ipeksi bir nitelik kazanıyor, "belki seni kütüphanedeki bağışlar konusunda bana yardım etmeye ikna edebilirim."

Normalde evet derdim ama dün geceki rüya, iblis ve vampir seks zindanından sonra toplum içinde kalmam gerektiğini hissediyorum. Valtu'nun yanında gardımı düşürebilirim ama ne kadar ilgili görünse de onunla yalnız kalmaya da tam olarak güvenmiyorum

benim hakkımda. Yani, beni telefonla aradı. Sınıfta olmadığım için çok üzgün olduğu için numaramı öğrendi ve bana ulaşamayınca neredeyse kapımın önünde belirdi. Vampirlerin avlarını takip etmeleriyle bilindiklerini biliyorum, bu yüzden bu beni biraz geriyor.

Kendime onun ne olduğunu ve neler yapabileceğini hatırlatıyorum. Ahlaki değerleri varmış gibi görünebilir ama o hâlâ bir avcı ve siz de hâlâ bir avsınız.

Şimdilik.

"Ya da," diyor beni okumuş gibi, "biraz sakinleşip rahatlamaman gerekiyormuş gibi görüldüğüne göre, sonunda içki teklifini kabul etmeme ne dersin?" Bana dizlerimin bağını çözen hınzır bir gülümseme fırlatıyor. "Isırmayacağıma söz veriyorum."

Keşke benim bildiklerimi bilseydin.

"Elbette," dedim ona. "Ama korkarım cüzdanım yanımda değil, o yüzden size borçlanmak zorundayım."

"Eminim idare edebilirim."

"Ayrıca yakınlarda bir yerde olmasını rica ediyorum çünkü deli gibi işemem gerekiyor." Kaşları havaya kalktı. "Sanırım bu bilmen gerekmeyen bir bilgiydi."

Gülüyor. "Senden daha çok bilgi almayı planlıyorum. Seni baştan çıkarıcı buluyorum, biliyorsun. Seni tam olarak anlayamıyorum."

Güzel, kendi kendime düşünüyorum. Bu şekilde kalsın.

"Ne kadar içtiğime bağlı," diyorum ona.

"Not edildi," diyor. "Muhteşem negronis yapan iyi bir bar biliyorum. Hemen şurada."

Dar sokağa bakıyorum ve o anda Livia'nın aceleyle bize doğru yürüdüğünü görüyorum, sanki geç kalıyormuş gibi

benimle

buluşma

k için.

Hay

sikeyim.

Lütfen bir şey söyleme, lütfen bir şey söyleme, diye düşünüyorum. Gözlerim ona çevrili ve beni fark ettiğinde bunu anlayabiliyorum, gözleri bir an için parlıyor, sonra Valtu'ya gidiyor ve hızla önüne bakıyor, yüzü donuk, sanki bizi hiç görmemiş gibi. Neyse ki onun bana baktığı anda Livia'ya bakmıyordu yoksa tanıdığını anlayacaktı.

Ancak, sokaktaki diğer insanlarla birlikte yanımızdan geçerken, Valtu'nun kafası neredeyse dönüyor ve burun delikleri açılıyor.

Livia'ya odaklandığında ona bakıyorum ve nefesimi tutuyorum, yüzünü bozan saf nefretten başka bir şey değil.

Vay anasını.

Bir cadıyı sadece koklayarak tanır.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

DAHLIA

Valtu, dar sokakta aceleyle ilerleyen ve sonunda kalabalığın içinde kaybolan Livia'yı takip etmek için boynunu bükmeye devam ederken İZLİYORUM.

"İyi misin?" Ona sordum, çünkü normal bir insan böyle yapardı.

"Hmmp?" diye homurdanıyor ve bana dönüp bakıyor. Yüzü bir şimşekten daha hızlı bir şekilde korkunç ve öfkeli bir halden boş ve pasif bir hale dönüşüyor. "O da neydi öyle?"

"İyi misin dedim?" Ne bulacağını görmek için bastırıyorum. "Bir hayalet görmüş gibisin. Ama yeniden öldürmek isteyeceğin bir hayalet gibi."

Bana göz kırpmıyor, görünüşe göre şaşırmış. "Hepsini anladın mı? Hayır, hayır, tanıdığım birini gördüğümü sandım. Hoşlanmadığım birini ama yine de birini."

Normal bir insan bu noktada ona baskı yapar mıydı? Yoksa peşini bırakırlar mıydı?

Boş vermeye karar verdim ve ona anlayışlı bir gülümseme verdim, bu arada o da çoğu zaman olduğu gibi kendine güvenen bir yaratığa dönüşmeye çalıştı.

"Her neyse," diyor boğazını temizleyerek. "İşte geldik."

Kanal boyunca dizilmiş küçük masaları olan bir bara gittik. Suda gördüğümüz tuhaf şey ve tavanımdaki iblisin muhtemelen aynı şey olduğunu düşündüğümde kendimi yüzde yüz güvende hissetmesem de, oldukça romantik.

Restoranın ana binasındaki tuvaleti hızlıca kullanıyorum ve dışarı çıktığımda Valtu restorandan bir şal tedarik etmiş ve benim için sandalyemi çekerken bir centilmen gibi omuzlarımdan geçiriyor. Negroniler çoktan masadaydı ve garson gelip siparişlerimizi aldı, Valtu bize keçi peyniri ile doldurulmuş kızarmış kabak çiçeği tabağı getirdi.

"Gerçekten, bana yiyecek almak zorunda değilsin," diyorum ona, şalı vücuduma daha da yaklaştırarak. Az önceki adrenalinin etkisi geçtiğinden, soğuk ve nemli hava daha çok hissediliyor.

"Ya açsam?" diye sorar. "Ayrıca, hasta hissettiğine ve kıyafetlerinle uyuduğuna göre bir şey yemediğine eminim. Şal nasıl?"

"Sıcak, teşekkür ederim," diyorum ona. Etrafımıza, kanalın üzerinden gelen sise bakıyorum. Teknesiyle yanımızdan geçip giden ve hoparlörlerinden hip hop çalan bir gence rağmen ürkütücü ve uğursuz. "Sonbahar çok çabuk geldi," diye ekliyorum içkimden bir yudum alarak. Tatlı, acı ve güçlü, tat alma tomurcuklarımı cesur hissettirecek şekilde vuruyor. Buna çok ihtiyacım vardı.

Buna bir şey demeyince ona bakıyorum. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, ben içerken sessizce beni izliyor. Omuzlarını açıkta bırakan lacivert Henley gömleğinin içinde

kaslı kolları ve koyu renk gözlerindeki hafif baştan çıkarıcı bakışla, bir an için gerçekten bir erkekle randevudaymışım gibi davranabiliyorum. Normal bir erkekle. Eninde sonunda öldürmem gereken bir vampir değil, İtalya'da tatilde olan seksi bir adam ve ben sadece romantizm ve seks dolu bir gece arayan bir yol arkadaşıyım.

"Evet," diyor Valtu alçak bir sesle, boğazını temizleyerek. "Sonbahar burada çabuk düşer. Giyotin gibi, bir gecede." Duraklıyor, dudaklarını yalıyor ve ben kendimi onun ağzına bakarken buluyorum. "Senin için eve dönmek nasıl bir şey? Kuzeybatı Pasifik'te de aynı şeyi hissettiğinizi tahmin ediyorum."

"Bu çok daha erken oluyor. Genellikle İşçi Bayramı hafta sonu yazın bitip sonbaharın başladığının işaretidir. Yağmurlar gelir ve hiç durmaz."

"Ailen hala orada mı yaşıyor?"

"Annemle babam öldü," diyorum çok açık bir şekilde.

Göz kırpmıyor. "Oh. Kahretsin. Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Hiç ölmeyecek biri olarak ölümler hakkında bir şeyler duymak tuhaf olmalı. Biz ölümlüler için bir tür acıma hissediyor olmalılar.

Omzumu zayıf bir omuz silkmeyele kaldırıyorum. Ne diyeceğimi hiç bilemiyorum. "Sorun değil. Uzun zaman önceydi."

"Onlar öldüğünde sen kaç yaşındaydın?" diye soruyor.

"On," diyorum, başka tarafa bakarak. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Bunu hissetmek istemiyorum, çok çabuk gelen, içimi bir yangın gibi saran öfke ve hiddeti değil. Onları öldürenlerin kendisi gibi vampirler olması durumu daha da karmaşık hale getiriyor.

"Tanrım," diye yemin ediyor nefesinin altında. "Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum." Yüzündeki ifadeye bakarak

Bana nasıl öldüklerini sormak istiyor. İnsanlar her zaman sormak ister ve çoğu zaman da sorarlar.

Ama yapmıyor. Onun yerine, "Bu seni birçok yönden değiştirmiş olmalı." diyor.

Bunu söylemek şaşırtıcı çünkü beni kesinlikle değiştirdi. Sanki hiç kimse bunu fark etmemiş ya da kabul etmemiş gibi geliyor. Fark edebilecek, dikkat edebilecek tek insanlar ailemdi. Başımı salladım ve içkimden daha büyük bir yudum aldım. "Sanırım bundan sonra bir taneye daha ihtiyacım olacak." Bardağımı geri koyarken kenarına vuruyorum.

"Seni suçlamıyorum. Konuşma mutsuz bir konuya kaydığı için özür dilerim" diyor. Çok meşgul görünen mutfağa bakıyor ama nasıl oluyorsa garson hemen dışarı çıkıp yanımıza geliyor. Az önce Valtu'nun onu zorlamasını izlediğime şüphe yok.

"Nasılız?" diye soruyor garson İngilizce olarak, aniden ekstra özenli. "Bir içki daha ister misiniz? Yemeğiniz birazdan gelecek, beklettiğim için özür dilerim."

Valtu başını salladı ve bize bir negronis daha getirdi. Sanırım bu gece sarhoş olma görevindeyim ve sanırım o da aynı görevde.

İçkimden bir yudum daha alırken merakla beni izliyor.

"Ne olursa olsun, Dahlia, bence inanılmaz bir kadına dönüşmüşsün."

Eğer bu kadar samimi görünmeseydi bu sevimsiz cümleye gülerdim. "Çocukken nasıl biri olduğumu bilmiyorsun," diyorum ona. "Çoğu insan ancak başlarına korkunç şeyler geldiğinde kötü yönde değişir."

"Çoğu insan güçlenir," diyor sessizce. "Çoğu, ama hepsi değil. Peki sen hangisiydin? Güçlendin mi? Yoksa kötü yönde mi değiştin?"

Tırnaklarımı cama vuruyorum, kalitesiz manikürümün yontulmuş siyah uçlarını fark ediyorum. "İkisi de."

Çünkü ailem ölmeden önce hayatımda en azından onlardan gelen bir sevgi vardı. Sevgim vardı ve masumum. Onlar öldükten sonra, benim için tüm sevgi yok oldu ve masumiyetim kayboldu.

Bir katil oldum.

"Onlar öldükten sonra sana kim baktı? Nereye gittin?" diye soruyor.

Bir an dudağımı emdim, keşke ona gerçeği söyleyebilseydim, böylece neden değiştiğimi gerçekten görebilseydi. "Bir amcamla gittim."

Yalan. Bellamy bir anda ortaya çıktı. Ailem ölmeden önce onu sadece birkaç haftadır tanıyordum. Ziyarete geldi, yakınlarda kaldı. Benimle çok ilgileniyordu ve ailem de onu şakaya vuruyordu ama bu bir tedirginlikten kaynaklanıyordu. Geriye dönüp baktığımda, annemin ondan korkup korkmadığını merak ediyorum. Babam kesinlikle ondan hoşlanmıyordu. Ama lonca yüzünden buralarda takılacağını açıkladılar. O zamanlar bana bunun nedenini söylemediler ve benim de onunla bir ilişkim olmasını istemiyor gibiydiler.

Sonra da öldürüldüler.

Bir gün okuldan sonra onları mutfakta buldum.

Kan... çok fazla kan vardı. En çok bunu hatırlıyorum. Güpegündüzdü ve kan her yerdeydi ve daha sonra çığlık atacaktım çünkü bu lanet vampirler onlardan beslenmeye bile zahmet etmemişlerdi.

Onları öldürüp kanlarını bırakmışlar, sanki tatmaya değmezmiş gibi.

"Anladığım kadarıyla amcanın gözetiminde işler pek yolunda gitmemiş," diyor dikkatle ve gözlerinin üzerimde olduğunu, beni incelediğini hissedebiliyorum. Hiçbir şeyi ele vermek istemiyorum ama içimdekileri dökme ihtiyacı hissediyorum.

Bakışlarıyla karşılaşmak istemediğim için başımı sallıyorum. Onun yerine kanalın karanlık sularına bakıyorum. "Onu iyi tanıımıyordum. Açıkçası şoktaydım. Beni bu küçük kasabaya götürdü, bir koyda, hiçliğin ortasında, adanın kuzey ucunda. Yeni bir okul ve her şey yeniydi. Param vardı, biliyorsunuz onun da parası vardı. Ama o..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum, "O sahteydi. Beni hiçbir zaman gerçekten önemsemedi. Bunu sonradan öğrendim. Beni yanına aldığı için bunun bir ebeveyn olacağı anlamına geldiğini düşündüm. Ama beni bir insan olarak gördüğünü hiç sanmıyorum. Birkaç yıl önce aramız açıldı ve ilişkimizin ne kadar sahte olduğunu öğrendim. Ben onun için her zaman... tek kullanımlıktım."

"Onunla hala konuşuyor musun?"

Başımı sallamak üzereydim ama durdum. Gerçeği söyledim. "Keşke yapmasaydım. Üzerimde açıklayamadığım bir etkisi var. Sanki bana bir insan olarak değer vermediğini bilsem de yine de ilgisini çekmek istiyorum. Bana sorarsanız oldukça acınası bir durum."

"Bu acınası değil Dahlia. Bu sadece... insani." "O zaman bazen keşke insan olmasaydım diyorum."

Gözleri karanlık bir şekilde parlıyor. "Bunu istemezsin."

Tecrübelerine dayanarak konuştuğunu biliyorum ama bazen vampir olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. O üstünlüğe sahip olmak, toplumun kurallarına göre oynamak zorunda olmamak. Belki de

Nasıl farklı olduğumu, neden herkesten farklı olduğumu bilseydim, olduğum kişi olmazdım. Vampirler bunu benimsemiş görünüyorlar, bundan, farklı olmaktan zevk alıyorlar. Çoğu gün kendimi zar zor insan gibi hissediyorum, burada var olduğumu bile hissetmiyorum ve bu beni içten içe normal olmadığım için öldürüyor. Başka biriyle oturup bir şeyler içmek, sohbet etmek ve herkes gibi toplumda yer almak bile bana tamamen yabancı geliyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor sessizce, kafamın içinde uzun süre düşündükten sonra.

Neden ona karşı dürüst olma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum. Sanırım bunun nedeni insanlara karşı hataya varacak kadar dürüst olmam, bunu hak etmeyen insanlara, güvende olmayan insanlara açılmam ve yine de kim olduğumun özüne asla tamamen açık olamayacağım. Nereye gidersem gideyim bir yalanı yaşıyorum. Bu dünyadaki çoğu insan benim bir cadı olduğumu bilmiyor, ne yapmam için telkin edildiğimi bilmiyor, vampirlerin varlığından bile haberdar değil. Evdeyken benimle takılan bir ya da iki arkadaşım var ama ne olduğumu bilmiyorlar ve beni sadece maske taktığımda, olmamı istedikleri kişi gibi davrandığımda, o akşam için hangi role uygun olduğumu düşünüyorlarsa öyle davrandığımda seviyor gibiler. Ve eğer biriyle gerçek bir ilişki içinde olsaydım, gerçek doğamı onlardan saklamam gerekirdi. Nereye gidersem gideyim, kendimi asla gerçekten ortaya çıkaramam.

"Biliyor musun, en son ne zaman biriyle çıktığımı hatırlamıyorum."

Bana yumuşak bir gülümseme verirken başını eğiyor. "Bunun bir randevu olmadığını sanıyordum."

Açıklamak için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Bunun yerine içkimden bir yudum alıyorum ve garson tam zamanında kızarmış kabak çiçeği tabağıyla gelip garipliği bastırıyor.

Yemeğimize yumuluyoruz ve Valtu'ya bir bakış atmadan edemiyorum. Sabırla yiyor, çatalını özenle tutuyor, şüphesiz yüzyılların ona bahsettiği görgü kuralları var. Vampirlerin insan olarak doğduklarını, otuz beş yaşında (dişiler yirmi bir yaşında) dönüşene kadar insan bedenine sahip olduklarını ve bu gerçekleşene kadar hepimiz gibi yemek yediklerini biliyorum. Ayrıca vampir olduklarında hayatta kalmak için kana ihtiyaç duyduklarını ve kan için başka hiçbir şeye benzemeyen bir açlık duyduklarını, ancak ara sıra yemek de yediklerini biliyorum. Görünüşe göre Valtu'nun bu konuda bir sorunu yok, ancak bundan ne kadar zevk aldığından ya da ne kadarının normallik gösterisi için olduğundan emin değilim.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum Bayan Abernathy," diyor ısırtıklar arasında, sesi nazik. "En son ne zaman çıktığınızı hatırlayamıyorsunuz."

"Bu doğru," diyorum ona. "Gerçekten hatırlayamıyorum. Biriyle çıkmıyorum, hiç ilişkim bile olmadı. Hiç aşık olmadım."

Şimdi gerçekten şaşırdı ama benim ona bunları söylediğim için şaşırdığım kadar değil. Başka aptalca bir şey söylememek için kızarmış çiçeği hızla ağzıma tıkıyorum.

"Sana ne kadar güzel olduğunu söylememe gerek yok," diyor. "Bunu zaten biliyor olmalısın. Yani bunun insanların seni çekici bulmamasıyla ilgili bir mesele olmadığını biliyorum."

"Ama öyle," diye sözünü kesiyorum, yemeğimi hızla yutarak. "Öyle. Ve sorun görünüşüm değil, yeterince güzel

olduğumu biliyorum, sorun

İnsanlar beni tanıdıkları anda..." Gözlerimi kaçırıyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum. Bunu ona neden söylüyorum ki?

Derin bir nefes alıyorum. "Tekinsiz vadi olayını biliyorsun, değil mi?"

Kaşları bir araya geliyor. "Bir şey nasıl neredeyse insan gibi görünür ama onda bir tuhaflık vardır ve bu da onları başkaları için itici kılar?"

Dudağımı ısıırıyorum, bardağımı masanın üzerinde yavaşça çevirirken gözlerim ellerime odaklanıyor. "Evet. Bu. Bazen insanların benden bu hissi aldığını düşünüyorum. Sanki onlara benziyorum, neredeyse onlar gibiyim, ama sonra bende onlara farklı olduğumu söyleyen bir şey var. Onlarla aynı olmadığımı. Bu yüzden de uzak duruyorlar."

Sessiz ve neredeyse ona bakmaya korkuyorum. Bunu daha önce hiç kimseye itiraf etmemiştim, sanırım kendime bile zar zor itiraf ettim.

Ama gözleriyle karşılaştığımda, sanki bende bir şey fark etmiş, belki de ikiyle ikiyi bir araya getirmiş gibi bana bakıyor.

"Hiç biri hakkında böyle hissettiniz mi?" diye soruyor. "Birine bakıp bir şeylerin doğru gelmediğini düşündüğünüz oldu mu?"

Bir vampirin bana bu soruyu sormasındaki ironinin farkındayım ve birden ikimizin ne kadar benzer olduğumuzu anlıyorum. Aramızdaki fark, insanların doğal olarak vampirlere ilgi duyması, onları bu kadar çekici ve ölümcül kılan içsel bir cazibeye sahip olmaları. Ve öyle olmasaydı bile, kesinlikle onları zorlayacak güce sahipler.

"Evet," diyorum yavaşça. "Ama bu beni korkutmadı. Herkesi korkuttuğum gibi beni de korkutmuyor."

Hafifçe öne eğiliyor, bir tutam siyah saç alnına düşüyor ve ben kendimi öne uzanıp saçlarını kulağının arkasına doğru tararken buluyorum, teni dokunuşuma karşı soğuk, saçları ipeksi yumuşaklıkta. Gözleri benimkilerle buluşuyor, yoğun bir maun fırtınası ve şimdi o kadar yakınız ki...

Elimi hızla geri çekip aramıza mesafe koyuyorum.

Kalın kalın yutkunuyor, ben içkimden hızlıca bir yudum alırken beni izliyor. Şu anda kendimi çok çılgın hissediyorum, titriyorum. "Peki ya benim de seninle aynı şeyleri hissettiğimi söylesem?" diyor usulca, parmaklarını masaya bastırarak. "Tam olarak neden bahsettiğini bildiğimi söylesem?"

Normal bir insan onu başından savardı. Ona "saçmalama, sen prestijli bir müzik okulunda başarılı ve yakışıklı bir profesörsün" derlerdi. Numara yapmaya devam etmek için bunları söylemeliyim ama yapamam. İstemiyorum. Lanet hayatımda bir kez olsun ilişki kurabileceğim birini istiyorum.

"Gerçekten mi?" Fısıldıyorum.

Ciddi bir şekilde başını sallıyor ve kendimi onun gerçek hikayesini, gerçek geçmişini, normalde ona sormam gereken her şeyi merak ederken buluyorum ama soramıyorum çünkü o sadece kim olduğunu saklayacak, tıpkı benim gerçekte kim olduğumu saklamam gerektiği gibi.

"Çocukken hiç arkadaşım yoktu," diyorum bir süre sonra. "Gerçekten yoktu. Ve nedenini anlamıyordum, biliyor musun? İyi olmak, herkese iyi davranmak için çok çabaladım, gerçekten. O kadar çok denedim ki üzücüydü. Yine de herhangi bir şey için en son seçilen hep ben olurdum. Okulda eşleşmemiz gereken ödevler olduğunda kimse beni seçmezdi. O zaman öğretmen beni biriyle eşleştirmek zorunda kalırdı ve ben her zaman

eşleştirildiğim kişideki kızgınlığı görürdüm. Öğretmenler

nedense beni de sevmezdi, hiç sıram gelmeden konuşmadığım ve ödevlerimi her zaman yaptığım halde. Ve ne zaman futbol, beyzbol ya da başka bir şey için bir takım olsa, oldukça atletik olmama rağmen her zaman en son ben seçilirdim. Her zaman bir hediye almama rağmen doğum günü partilerine asla davet edilmeyen biriydim. Okul otobüsünün arkasında hep tek başıma otururdum. Hiç en iyi arkadaşım olmadı, olduysa da kısa bir süre sonra bende bir sorun olduğunu anladılar. Ne zaman ağzımı açsam çocuklar beni duymazdan gelirdi, yetişkinler de aynısını yapardı. Sanki tuhaf sessiz çocuğun çocuklarıyla takılmasını istemiyorlardı. Ve hala bende ne olduğunu bilmiyorum. Neyim var bilmiyorum. Anlamadım... Anlamadım..."

Gözlerim yaşıyor ve susmam gerektiğini, her şeyi mahvettiğimi, çok fazla şey söylediğimi ve kesinlikle en kötü kişiye söylediğimi biliyorum ama elimde değil. Her zaman bunun bir cadı olduğum için olduğunu ve insanların bende bunu gördüğünü, damarlarımdaki büyü nedeniyle farklı olduğumu gördüklerini ve bunun onları korkuttuğunu düşündüm. Ve eğer bu doğruysa, bunu anlayabilirdim. Ama sonra Bellamy ile yaşamaya başladığımda diğer cadıların yanında büyüdüm ve sonra avcılar için akademiye gittim ve aynı şey oldu. Aynı lanet şeydi. Bunun cadı olmakla hiçbir ilgisi yoktu, ne kadar iyi, komik, zeki ya da ilgili olmaya çalışsam da insanlar benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Ben de denemeyi bıraktım.

Dünyadan kaçmayı ve yalnız kalmayı seçtim. Günlerimi sadece iyi kitaplarla geçirdim.

Ve güvenebileceğim tek kişi ben oldum.

Ama hala neden böyle olması gerektiğini bilmiyorum. Beni bu kadar sevimsiz yapan şey ne? Gerçekten o kadar kötü, içim o kadar kırık mı?

"Ben iyi bir çocuktum," diye devam ediyorum, gözyaşlarım artık yüzümden aşağı akıyor ve onları durduramıyorum, konuşmayı kesemiyorum, "ailem ölmeden önce iyi bir çocuktum. Neden ben olduğumu hiç anlayamadım. Mesela neden... Bir keresinde, sekiz yaşımdayken, çok yalnızdım ve çok çaresizdim, telefon rehberini çıkardım ve sınıfımdaki her bir çocuğu arayıp benimle oynayıp oynamayacaklarını sordum. Ve her biri hayır dedi. Hepsi hayır dedi."

Aman Tanrım. Şimdi gerçekten ağlıyorum. Neyim var benim böyle?

Gözyaşlarımın arasından Valtu'ya bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Çok özür dilerim. Bunu sana neden anlattığımı bilmiyorum." Etrafıma bakıp insanların bize dikkat edip etmediğini anlamaya çalışıyorum ve bu kızın randevusunda neden ağladığını görmek için bana doğru atılan birkaç meraklı bakış var. Kendimi sebepsiz yere aptal durumuna düşürüyorum. Venedik'te bir gecede içkinin tadını çıkarıyor olabilirdim ama bunun yerine, aslında buraya öldürmek için gönderildiğim lanet olası bir vampir olan öğretmenimin önünde çocukluğumdaki boktan şeyler için ağlıyorum.

Her şey karmakarışık.

"Üzülme," diyor Valtu, öne doğru uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor, teni soğuk ama elektrikli. "Bunu bana söylüyorsun çünkü bana söylemen gerekiyor. Anlatmak istiyorsun. Ve bana güvenebileceğini biliyorsun. Benim de senin gibi olduğumu biliyorsun."

Vampirler ortalama bir insandan ne kadar farklı olursa olsun, geçmişinde kim olduğu umurunda değil, içimi döktüğüm her şeyle ilişki kurmasına imkân yok.

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı siliyorum. "Seni öpebilir miyim?"

Kıpırdamadan duruyorum, şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne?" Az önce beni öpmek mi istedi?

"Seni öpmek istiyorum," diye tekrarlıyor, gözlerinde yoğun bir ateş yanıyor.

"Şimdi mi?" Gözlerimi ona kırpıştırarak neredeyse kekeliyorum. "Ben ağlarken mi?"

Cevap vermiyor. Sadece hareket ediyor, siyah bir parıltıyla masaya doğru eğiliyor.

Elleri yüzümün iki yanına gidiyor, parmak uçları elmacık kemiklerime baskı yapıyor, saçlarıma giriyor ve dudakları benimkilere geliyor, yumuşak ve tatlı. Ağızlarımız birbirine karşı açılırken gözyaşlarımın tuzunu tadabiliyorum. Öpücüğü nazık, narin ama yine de yabancı ve ilkel bir şey var, dudaklarının kenarlarında karanlık ve sert bir şey dönüyor, içimin derinliklerinden garip bir tepki ortaya çıkarıyor.

Onun dokunuşuyla bedenimin zayıfladığını, onun içinde eridiğimi hissediyorum ve dillerimiz buluştuğunda, negroninin tatlı acı tadı gözyaşlarımın tuzuyla karıştığında ağızına doğru yumuşakça inliyorum ve bu daha önce yaşadığım hiçbir öpücüğe benzemiyor. Sanki içimde bir şeyler açılıyor, bedenim her dokunuşa, dilinin benimkine karşı her hareketine tepki veriyor.

Ve sonra beni nefessiz bırakarak yavaşça çekiliyor, sanki koltuğumdan aşağıya ve masanın altına bir su birikintisine kayabilirmişim gibi.

Gözlerimi açıp ona doğru kırpıştırıyorum ve parmaklarımın tutunmak istercesine masanın kenarını sıkıldığını fark ediyorum.

Beni öptüğüne inanamıyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, dilinin ucunu dudaklarının kenarında gezdiriyor, bana bakarken gözleri o kadar derin düşüncelere dalmış ki yanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Gözyaşlarında ne tattığımı biliyor musun?" diyor o kadar alçak ve sert bir sesle ki ensemdeki deri karıncalanıyor.

"Ne?" demeden önce dudaklarım güçsüzce açılıp kapanıyor.

"Karanlık."

Vücudum kaskatı kesiliyor ve ona bakıyorum.

"İçindeki karanlığı hissettim." Şimdi fısıldıyor, sözleri beni bir pelerin gibi sarıyor.

O bilemez. Karanlığımı asla bilemez. Neden orada olduğunu. Aldığım her canla, yaptığım her korkunç şeyle nasıl biriktiğini.

Boğazımı temizliyorum. "Bunu gözyaşlarımdan mı anladın?"

Bakışları hafiflemiyor. "Kendim için hissetmek istedim. Seni tanımak için. Sana neden bu kadar çekildiğimi bilmek için. Ve şimdi biliyorum. İçimdeki karanlık, senin içindeki karanlığı çağırıyor."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Başka biri olsa onlara tuhaf davrandığını söylerdi ama içimdeki karanlığı gerçekten tadabildiğinden hiç şüphem yok. Sadece bunu görebildiği için mutluyum. Eğer ayrıntılara girseydi.

"Ben ödemeye gidiyorum," diyor ve aniden ayağa kalkıp restoranın içinde kayboluyor. Acaba şimdi

çok fazla şey söylediğini düşünüyor.

İçkimin kalanını bitirdikten sonra ayağa kalkıyorum, içkinin ve duygusal kusmuğun etkisiyle biraz sersemlemiş hissediyorum, şalı katlayıp sandalyenin üzerine koyuyorum.

"Bunu yanına almak ister misin?" Valtu bana yaklaşıırken şalı başıyla işaret ederek soruyor.

Ona bir bakış attım. "Bir restorandan şal çalmıyorum."

"Sana vermeleri için onları ikna edebilirim."

Eminim yapabilirsin. "İyi olacağım."

"O zaman seni eve bırakayım. Seni sıcak tutarım." Gülümsüyor. Neredeyse utangaç, biraz da kurnaz.

"Bu hoşuma gider," diyorum ona, birdenbire utandığımı hissederek.

Sonra bana elini uzattı. Kendi elini. Sadece utanmakla kalmıyorum, sanki biri göğsüme şampanya dökmüş gibi kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Sadece onun eli ve beni çoktan öptü ama yine de bundan çok daha büyük bir şeymiş gibi geliyor. Sanki ona tutunmak, içinden çıkamayacağım bir şeye adım atmak gibi.

Ama elimi onunkine koyuyorum ve o da sıkıca kavırıyor, teni aynı anda hem sıcak hem de soğuk. Kavrayışı çok kuvvetli ve damarlarımda kelebeklerin uçuştüğünü hissediyorum, teması beni teşvik ediyor, etrafımızda bir elektrik hissi dönüyor.

Beni sokağa geri götürüyor ve yan yana, eli elimde yürümeye devam ediyoruz ve bunun bana yaptığı bir vampir şeyi olabileceğini ve bu yüzden elimi tutmak istediğini biliyorum, ya da belki de sadece alkol ve sinirlerim, ama içim ve dışım sıcak hissediyorum.

"Sana orada söylediklerimi biliyorsun," diyor, biz yürürken sesi alçak ve düşünceli, "seni hissedebildiğimi,

Seni gözyaşlarından tanıyorum... Başka bir kadın olsa başka yöne kaçardı. Sana söylediğim şey normal değildi. Ama yine de sana aynı şeyi söyledim. Ve sen kaçmadın. Neden kaçmadın?"

Sertçe yutkunuyorum, boğazımda hızlanan nabzın farkındayım. "Bilmiyorum. Belki de en derin, en üzücü duygusal hasarlarımı aniden sana boşaltmamla aynı nedendir. Başka bir erkek olsa bana deli der ve çekip giderdi. Gerçekten de öyle, hem de çok daha azı için. Ama sen değil..."

Aniden duruyor, tam küçük bir köprünün tepesindeyken beni kendine doğru çekiyor. Diğer eliyle avucunu yanağıma dayıyor ve çözmeye çalıştığı bir şifreymişim gibi yüzümü inceliyor.

"Yemin ederim daha önce tanışmıştık. Nerede ve ne zaman olduğunu bilmiyorum." Dudaklarını yalıyor, "Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Sadece bana anlattığın her şeyi bir şekilde zaten bildiğimi biliyorum. Sanki seni tanımadan tanıyormuşum gibi. Sanki bir gün uyanacağım ve her şey ortaya çıkacak."

Beni tanıdığını düşünmesi çok garip. Belki de ona eski bir sevgilisini hatırlatıyorumdur. Bazen ben de onun için aynı şeyleri hissediyorum. Ama istediğim son şey her şeyin ortaya çıkması.

Daha yakına eğiliyor, gözleri gözlerimi arıyor, şehrin soluk ışıkları karanlıkta ateş böcekleri gibi görünüyor. "Sana çekiliyorum Dahlia, tıpkı bir yarasanın aleve çekilmesi gibi."

"Ateşe pervane demek istiyorsun," diye düzeltiyorum onu, gülümsememeye çalışarak.

Bana hınzırca sırıtıyor. "Ben yaraları tercih ederim. Güvelerin dişleri yoktur. Ben bir şeylerin biraz ısırılmasını severim."

Sonra gülümsemesi kayboluyor ve aniden beni tekrar öpüyor. Bu kez gözyaşlarının tadı yok, onun yerine iliklerime kadar hissettiğim derin ve yakıcı bir öpücük, hem geçmiş hem de geleceği yeniden yazan bir öpücük ve kesin olan tek şey şimdiki zaman. Dudakları en olgun meyveler gibi yumuşak ama sert ve onda içimde ham ve ağrıyan bir şeye dokunan bir tür yumuşak çaresizlik var.

Nefesimi tutmak için geri çekiliyorum. "Başın belaya girecek-" ama boynumun arkasından tutup beni tekrar, bu sefer daha sert öptüğünde kelimeler ağızımdan dökülüyor. Öpücükten, dişlerinin sertliğinden, alt dudağımı yalayışından başım dönüyor. Dişlerini düşünmeden edemiyorum, köpek dişlerinin dönüşmesi için hiçbir şey gerekmediğini, beni anında öldürebilecek bir yaratıkla öpüştüğümü. Yine de bu çoğu kadın için yeni bir korku değil.

Ve profesörüm Valtu'dan korkmuyorum. Sadece bunun sonuçları olabileceğinden korkuyorum. Yakalanırsak fakülteden ve kendimden. Çünkü Drakula'yı baştan çıkarmak her zaman planın bir parçasıydı ama bundan asla zevk almamam gerekiyordu. Bunu asla istememem gerekiyordu.

Ama ben biliyorum.

Ve bu beni çok korkutuyor.

O kadar ki geri çekiliyorum ve en küçük bir mesafe bile bir parçamı geride bırakıyormuşum gibi hissettiriyor.

"Biri görecekt diye endişelenmiyor musun?" Dudaklarını alnıma bastırırken nefes almaya çalışarak fısıldıyorum.

"Yapmayacaklar."

Kendine has yöntemleri var. Bu köprüde yanımdan geçen herkesin bizi gerçekten görmediğine şüphe yok. Saklanıyoruz.

göz önünde.

Vücudum onu evime getirmek istiyor. Onun dokunuşunu başka hiçbir şey gibi arzulamıyorum. Ama yapamıyorum. Ne bıraktığım haliyle ne de içeride olası bir iblis varken. Sadece açık pencereden çıktığını umabilirim; içeri bu şekilde girdiğini varsayıyorum. Ama iblisler hakkındaki bilgim çok uzaklara gitmiyor. Bunların hiçbirisiyle uğraşmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

"Yarın sınavım var," diye birden ağızımdan kaçırdım.

Gözlerini açıyor ve başını sallayarak bir adım geri çekiliyor ama eli hâlâ sıkıca benimkini tutuyor. "Demek öyle." Boğazını yüksek sesle temizliyor. "Sanırım ders çalışman gerekiyor."

Sanırım seni incelemeyi tercih ederdim ama başımı salladım. "Evet. Tanrıya şükür her zaman yaptığım gibi her şeyi son dakikaya bırakmadım."

Bir an için alt dudağını emiyor ve ben onu tekrar öpmekten başka bir şey istemiyorum. "Eminim geçeceksin," diyor.

"Geçmek için yeterli değil," diyorum ona. "İyi bir not almak istiyorum."

"İyi bir not alacağından eminim," diyor bilmiş bir ses tonuyla.

"Sakin bana iyilik yapmaya kalkma," diye uyarıyorum. "Kendi isteğimle iyi notlar almam gerekiyor."

"Yardım etmek mi? Aklımdan bile geçmezdi." Bana ikna edici bir gülümseme veriyor. "Yine de seni eve bırakmama izin ver. Söz veriyorum seni rahat bırakacağım."

Yolun geri kalanında el ele yürüdük, ta ki benim binamın önünde durana kadar.

"Ben şimdi yukarı çıkıyorum," diyorum ona.

Elini belime dolayarak beni yerimde tutarken diğer eliyle çenemi kavlıyor. "Ve seni tekrar öpeceğim."

Bu kez dudaklarının baskısı çok zayıf, çok hafif ama yine de dizlerimin titremesine, midemin taklalar atmasına neden oluyor. "Dahlia," diyor ağzıma karşı mırıldanarak. "Karanlığından utanmanı istemiyorum. Ondan korkmanı da istemiyorum. Ben narin bir adam değilim. Küstah, değişken, kontrolcü ve talepkârım ve her zaman, her zaman istediğimi alırım. İstedğim şey senin karanlığının benimkiyle oynaması. Onu çok güzel bir şekilde canlandırmak istiyorum, böylece onun içinde birlikte eğlenebiliriz."

Dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırıyor, sonra çekiliyor ve gözlerimin birkaç santim ötesine bakarken hiç nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. "Seni seçiyorum. Ve eğer beni kabul edersen, geri dönüş yok."

Yutkunmaya çalışıyorum. "Peki benim bundan kazancım ne olacak?" Fısıldıyorum, sesim hafifçe titriyor.

Gözleri kısılrken ağzının kenarı sırtarak kalkıyor. "Sadece hissetmeyi hayal ettiğin şeyleri hissediyorsun. Yapmaktan çok korktuğun şeyleri yapabiliyorsun. Kaçtığın karanlığın içinde yaşıyorsun. En çok istediğin bu değil mi? Artık hiçbir şeyden korkmayacak kadar dehşet noktasının ötesine itilmek?"

Vay anasını.

"Dediğim gibi," diyor huysuzca, başparmağını dudaklarımda gezdirerek, "ben narin bir adam değilim. Sert olabilirim. Acıya neden olabilirim. Bazen benden nefret etmene neden olabilirim. Ama her zaman senin yanında olacağım. Seni her zaman seçilmiş hissettireceğim."

Burada neyi kabul ettiğimi bilmiyorum ama başımı sallıyorum.

Çünkü yapmak
zorundayım. Çünkü
seni istiyorum.

"O zaman beni seç," diyorum usulca.

Eğildi ve beni yanağımdan öptü. "Zaten öptüm. Seni ilk gördüğüm gün." Geri çekiliyor ve binayı işaret ediyor. "Lafı açılmışken, eğitimine karışmadan önce yollarımızı ayırsak iyi olur, gerçi sınavı başarıyla geçeceğini biliyorum."

Ve böylece Valtu yeniden profesörüme dönüşüyor, çekici ve samimi ve beni dehşet noktasının ötesine iteceğini hiç söylemiyor.

Anahtarlarımı ana kapıya koymak için dönüyorum ve omzumun üzerinden ona bakarak duraklıyorum. "Kulağa aptalca gelebilir ama ben odama gidene kadar beklemenin bir sakıncası var mı? Suyun hemen sonundayım."

"Tabii ki hayır," diyor. "Yine de yapardım." "Hangi odada olduğumu bilemezdin."

"Ben olsam anlardım." Gülümsemesi gecenin karanlığında parlıyor.

Bir şekilde rahatladım. Binanın içine giriyorum, sonra merdivenlerden daireme çıkıyorum. Kapının dışında bekliyorum ve derin bir nefes alıyorum. Eğer diğer tarafta hala bir iblis varsa, çok ama çok üzüleceğim.

Hızlıca anahtarları takıyorum ve kapıyı iterek açıyorum, öyle sert açıyorum ki bir gümbürtüyle açılıyor.

Işıklar yanıyor.

Işıklar açık ve yerim temiz. Mum yok, tebeşir yok, kristal yok.

Ve pencere kapalı.

"Ne oluyor lan?" Dikkatlice içeri girip etrafa bakıyorum.

Mutfak tezgahının üzerinde bir not vardı.

Ben alırım.

Bana aldırma ama kendimi içeri aldım. Senden haber alamamıştım ama sonra seni hedefin yanında gördüm. Ne olduğundan emin değilim ama evinizin durumuna bakılırsa bir fikrim var. Bu arada burada bir temizlik yaptım ve koruyucu bir büyü ve bazı koğuşlar koydum çünkü ilk girdiğimde burada bir iblis olduğundan oldukça eminim. Telefonunu şarj et ve sabah beni ara. Livia.

Komik olan şu ki, yazdığı onca şey arasında en çok dikkatimi çeken şey Valtu'dan hedef olarak bahsetmesi oldu. Bunun doğru olduğunu bilmeme rağmen, bu bana doğru gelmiyor.

Valtu'dan bahsetmişken, notu hızla bir kenara bırakıp pencereye koştum ve dışarı baktım. Valtu'nun aşağıda ve yan tarafta, gecenin içinde bir gölge gibi durduğunu görüyorum. İyi olduğumu bildirmek için elimi kaldırıyorum. O da elini kaldırıp bana başıyla selam verdikten sonra şehrin karanlığına doğru uzaklaşıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11 VALTU

O günleri hatırlamak, onları bu günlüğe yazmaya devam etmek acı verici oldu. O zamanlar içlerinde çok fazla neşe vardı, gelecek için çok fazla umut vardı. Pek çok açıdan gençtim, çünkü aşk bizi şekillendirip değiştirmeden önce hepimiz daha gençtik. Mina'yı yeniden bulmanın tüm sorunlarımı ortadan kaldıracağını düşünecek kadar safmışım. Tek yaptığı her şeyi daha da kötüleştirmek oldu.

Ama o zamanlar cennet gibiydi. Vampir olduğumu bilmediği ve onunla evlenirsem ölümlü bir hayat yaşamaya mahkûm olacağı gerçeğini o kadar ileride düşünmemiştim. O bir gün ölecek ve ben yaşamaya devam edecektim. O kadarını düşünmeme izin vermedim çünkü şimdiki zamanın tadı çok tatlıydı.

Şimdi ise tüm bu anıların tadı ölüm gibi geliyor.

VIKTORYEN ÇAĞ

Londra - 1888

"MUHTEMELEN İÇERİ GIRMEMELİYİM," DEDI LUCY KÜÇÜK BİR SESLE, Marylebone'daki ön kapıma yaklaşıırken endişeli bir ses, evimin dışındaki gaz lambaları titriyordu.

"Peki neden?" Dirseğini bırakarak sordum.

Çenesini eğdi, ağırbaşlı bir şekilde bana baktı. "Çünkü seninle hiç yalnız kalmadım. Senin evinde değil."

"Ve?" Söylediğini duymak, bana niyetimi söylemesini istiyordum.

"Ve ne istediğinizi biliyorum, Kont Aminoff." Devam etmesi için ona baktım. Derin bir nefes aldı. "Bir hanımefendi evlenmeden önce asla vücudunu bir erkeğe vermez."

"Peki bunu sana kim söyledi?" Şapkamı çıkarıp kolumun altında tutarak ona bakarken gülümsememi gizlemeye çalışarak sordum. "Ailen mi? Arkadaşların mı? Tanrı'nın kendisi mi?"

Lucy'ye yaklaşık iki aydır kur yapıyordum. O günlerde birbirinizi tanımak için acele etmezsiniz ve bu durumda her şey onun yararınaydı. Ne de olsa Lucy'yi zaten tanıyordum. Onu Mina olarak tanıyordum. Geçmiş yaşamı hakkında hiçbir şey hatırlamıyor gibi görünse de, o anda bunun pek bir önemi yoktu. Bir gün hatırlamak zorunda kalacağını biliyordum. Bir gün hatırlamasını sağlayacaktım.

Bunu yapmanın yolunun seks olduğunu düşündüm. Bu benim her şey için çözümüm gibi görünüyor. İçine girdiğim anın beni gerçekten tanıyacağı an olacağını düşündüm. Her şeyimi. Ama on yedinci yüzyıl Finlandiya'sında Mina'nın ırzına geçmek, Victoria dönemi İngiltere'sinde Lucy'yi yatağında çıplak bırakmaya çalışmaktan çok daha kolay oldu.

Bununla birlikte, bu gece onun zayıfladığını söyleyebilirdim. Aylarca müze sergileri, tiyatrolar ve yürüyüşler için masum randevular

Londra'nın birçok bahçesini ve parkını gezerken, o da benim kaprislerime boyun eğmeye başlamıştı. Beni kendi isteğiyle istemesini istediğim için onu zorlamamak için elimden geleni yaptım, ancak birkaç kez mantığını aklından çıkarmayı başardığımı ve şehvetli doğasının öne çıkmasına izin verdiğimi itiraf ediyorum.

Ne yazık ki mantık ortadan kalktığına bile, bir hanımefendi olmak, toplumun ve Tanrı'nın ne düşüneceği ve doğdukları anda kadınların üzerine yüklenen tüm bu yükler konusunda eski moda bir suçluluk duygusu vardı.

Bu gece ona yıldızları gösterecektim. Ona hayatındaki Tanrı'nın kim olduğunu gösterecektim, görünmeyen bir yaratıcı değil, ben, çok daha merhametli ölümsüz bir varlık. Adımı haykıracak kadar sert boşaldığında, işte o zaman gerçek dini, seks dinini keşfedecekti.

Van Helsing ise benim deli olduğumu düşünüyordu. British Museum'daki o ilk seferden sonra Lucy ile sık sık görüşmüştü; üçümüz sık sık birlikte operaya giderdik. Lucy'den çok hoşlanıyordu ama onun benim eski aşkımın reenkarnasyonu olduğu fikri ona pek uymuyordu. Bir vampir olmasına rağmen, doktor bilim ve mantığa son derece düşkün olan bir başka kişiydi. Ona göre bu mantıklı değildi ve bu yüzden doğru olamazdı. Reenkarnasyon inanılır bir şey değildi.

Ama bunların hiçbirisi benim için önemli değildi. Van Helsing Lucy'ye bakıp güzel bir genç kız görmüş ve Mina'yı kaybetmenin travmasını ona yansıttığımı düşünmüş olabilirdi. "Ne de olsa," demişti bir keresinde, "o günlere ait fotoğrafik bir kanıt yok. Mina'nın bir resmine hiç sahip olmadın. Eminim aynı kişi olmadıkları halde aynı kişi olduklarını düşünüyorsundur. Eğer Mina'nın fotoğrafını

Şu anda mezarda olsaydınız, eminim sadece aynı göründüklerini görürdünüz. Sana onu hatırlatıyor, hepsi bu ve o olmasını o kadar çok istiyorsun ki her şeye inanacaksın."

Doktorla dalga geçtim. Kendisini daha iyi hissettirecekse buna inanmasına izin verdim.

Ama biliyordum. Bunun Mina olduğunu, uzun zamandır kayıp olan aşkım olduğunu biliyordum ve ona kim olduğumu ve birbirimiz için ne olduğumuzu hatırlatmak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Görünüş olarak hiç de fena olmadığımı biliyordum, bir kont olarak statümün olduğunu biliyordum, elimde çok para vardı, şehirde muhteşem bir evim vardı, yıllar boyunca topladığım nadir eserler ve sanat eserleri vardı. Lucy'nin benimle ilgilenmesi için birçok neden olduğunu biliyordum ama asıl nedenin bana karşı açıklayamadığı bir şeyler hissetmesi olduğuna inanmayı seçtim.

Bana karşı güven duymasını sağlayacak bir şeyler hissediyordu çünkü bilinçaltının derinliklerinde kim olduğumu biliyordu. Ne kaybettiğimizi biliyordu.

Ama o gece, bir sonraki adımı atmak için can atıyordum. Onunla yapmak için can attığım şeyleri yapmak, bedenimi onunkiyle kutsal olmayan bir birliktelikte bir araya getirmek için onun güvenine ihtiyacım vardı.

Sonunda görmesini sağlamak için.

O zamanlar Lucy ailesiyle birlikte şehrin dışında bir malikanede yaşıyordu. Ailesi varlıklı olmasına ve kendilerinin de şoförleri olmasına rağmen, onu her zaman makul bir saatte şoförümün eve getirmesini sağlardım. Ancak bu geceki oyun, tam tiyatroya vardığımızda iptal edilmişti, bu yüzden onu evime geri getirmenin ve daha iyi bir kelime bulamadığım için kızlığını bozmanın mükemmel bir zaman olduğunu düşündüm. I

Sanırım, onu kızışmış bir köpek gibi becermek de konuyu anlatırdı.

"Evime adım atmanın seni kirleteceğini düşündüren nedir?" Ona sordum.

Utangaç bir şekilde kıkırdadı, oyun oynuyordu. "Sezgilerim sanırım," dedi. "Ne de olsa ben bir kadını, Kont Aminoff."

"İstersen seni her zaman eve götürebilirim," diyorum, görüş alanının dışında kalan arabayı işaret ederek. "Ben sizin emrinizdeyim. Seçim sizin."

O güzel yeşil gözlerinin ardında gerçek bir savaşın sürdüğünü görebiliyordum.

"Sanırım içeri gelmek istiyorum," dedi sonunda.

Tanrım, bu sözler beni hemen sertleştirdi. O da gelecekti.

"İyi seçim," dedim ona. Kapının kilidini açtım ve içeri girdik. İçerisi zar zor aydınlanıyordu; büyük salonda ve oturma odasında, ben yokken hizmetçilerimin açık tuttuğu birkaç parafin lamba yanıyordu, tavandaki gaz lambaları ise söndürülmüştü.

Lucy etkilenmiş bir şekilde etrafına bakındı. Ailesinin taşradaki evi kadar büyük değildi ama zenginliğim farklı şekillerde sergileniyordu. Elinden tuttum ve oturma odasındaki kadife kanepeye götürdüm, sonra hızla evin arka tarafına, hizmetçilerin odasına geçtim. Hizmetçilerden biri Han adında bir Alman'dı, şansı yaver gitmeyen ve depresyonla uğraşan bir vampirdi. O zamanlar onu sadece yardıma ihtiyacı olan zavallı bir ruh olarak görüyordum. O günlerde vampirler depresyona girebileceklerini bile düşünmezlerdi çünkü fiziksel hastalıklara karşı bağışıklıkları olduğuna inanırlardı.

Bozukluklar, yaşılanma ve hastalıklar... Durum böyle olsa da zihin bu şekilde çalışmaz.

Han'ı gördüm ve ona akşam için evde olduğumu, misafirim olduğunu ve rahatsız edilmemesini söyledim. Bu eve getirdiğim kadınlara ve onlara yaptığım şeylere alışkındı, bu yüzden rahatsız etmeye cesaret edemeyeceğini biliyordum.

Sonra mutfağa geri döndüm, birkaç yıl önce Bordeaux'daki bu küçük ama güçlü bağdan aldığım bir şişe kırmızı şarabı aldım ve oturma odasında Lucy'ye katıldım.

Ayağa kalkmış, şöminenin yanındaki köşede duran enstrümanlara hayranlıkla bakıyordu: bir keman, bir çello ve bir piyano.

"Oynuyor musun?" diye sordu. Başımı salladım.

"Oynarım."

Gözleri ıslıl ışıldı. Müziği seviyordu. "Senin hakkında bunu bilmiyordum."

"O zaman evime daha önce gelmeliydin," dedim. Bara doğru yürüdüm ve şişeyi yere bıraktım, tirbuşonla açtım ve ikimize birer bardak doldurdum. "Bize," dedim ona, gözlerinin derinliklerine bakarak.

"Bize," dedi. Şarabından bir yudum aldı, bakışları yoğunlaştı ve işte o an onun kokusunu alabildim. Benim için hazır olduğunu gösteren muhteşem bir koku. Kahretsin, bunu özlemiştim.

"Bu geceye," diye ekledi, bu kez daha büyük bir yudum alarak.

Kadehi geri kapattım, belki de bu kadar nadir bulunan bir şarap için israftı ve "Belki bana biraz müzik çalabilirsin" dediğinde, onu yüzünden tutuyordum, elim arkasıdaydı

Sırtını döndü ve şarap kadehi yere düştü, yumuşak halıların üzerinde zıpladı, şarap bir kan lekesi gibi döküldü.

Hafif bir çığlık attı ve ben de onu sertçe öptüm. O ana kadar fiziksel temasımız iffetli taraftaydı, Mina'nın vücudunu ne kadar derin ve yakından tanıdığımı düşünürsek bu bir işkenceydi. Lucy'nin yanında uslu durmalıyım, kendimi tutmalıyım ve bakire olduğumu ve daha önce hiç böyle bir erkekle birlikte olmadığını bilmeme rağmen, ona karşı çok hassas olamayacağımı biliyordum. Sadece sertlikten hoşlanmasını umabilirdim.

"Valtu," diye fısıldadı ağzım boynuna gittiğinde ve onun kokusunu içime çektim, teninin tadına baktım, damarlarında ısırma için yalvaran kanının şarkısını duydum. O anda Van Helsing'in Mina'nın yanında asla bir vampir olmadığım, sadece kurnaz bir insan olduğum hakkında söylediklerini hatırladım.

Dişlerimi geçirmemi, sonunda onun kanının tadına bakmamı engellemeye yetti. Bunca yüzyıl boyunca sadece kanının tadının nasıl olacağını, amının ki kadar tatlı olup olmayacağını hayal etmişim.

Ama şimdi, amcığının iş görmesi gerekiyordu.

Camı kenara iterek onu kilimlerin üzerine getirdim ve hararetle elbisesini çıkarmaya çalıştım. O kadar çok kanca ve düğme vardı ki, hiçbirini geçebileceğimi sanmıyordum. Sonunda kıyafetlerini yırttım, sanırım ona yenilerini alacağımı söylemiş olabilirim. Elbisesinin mahvolacağı düşüncesiyle önce itiraz etti ama korsajı yırtarak açtım ve göğüsleri serbest kaldı. Kremi soluk tenini, iri göğüslerini, havada sertleşen meme uçlarını gördüğümde, hemen orada boşalacaktım gibi hissettim.

Onu tekrar öptüm, o mükemmel dolgun göğüslerinden birini avucumun içine aldım, sıktım ve başparmağımla meme ucuyla alay ettim. İnledi, ben onu okşarken sırtı kamburlaştı, altımda kıvrılırken diğer pembe ucu yaladım.

"Tanrım," diye tısladı dişlerini sıkarak. "Oh Valtu. Lütfen durmayın."

Ama acele etmemeliydim.

Sırıtarak dilimi göğüs ucunda gezdirdim, dilimin ucuyla alay ettim, teninin tadına baktım ve zevkle inlediğini duydum. Ellerim kalçalarına doğru ilerledi, eteğinin katlarını ve kıvrımlarını yukarı çekti, parmaklarım çekmecesinin bel bandının üzerinde kıvrılıp aşağı çekmeye hazırlandı, ta ki onunkinin açık bir kasık olduğunu keşfedene kadar. Eskiden bu tarzın bu kadar kullanışlı olmasına bayılırdım.

"Nazik ol," diye fısıldadı bana.

Sadece hınzırca gülümseyebildim. İlk başta nazik davranacaktım, ama sonra vahşice isteyecekti. Aşkımı tanıyordum. Henüz bilmeseydi bile nelerden hoşlandığını biliyordum.

Bacakları birbirinden ayrılana kadar ellerimi kalçalarının arasına koydum, her santimini tatmam için yalvarıyordu. Azı dişlerimin çıkma tehlikesi geçirdiğini hissettim ama dilimin ucuyla onları tekrar içeri ittim. Onu farklı bir şekilde besleyecektim.

Yüzümü o lezzetli amcığa doğru eğdim, kokusu ve tadı beni zamanda geriye götürdü. Mina. Benim Mina'm.

Neredeyse avizeyi titretecek kadar yüksek bir sesle haykırdı ve ben de önce yavaşça, sonra daha hızlı, daha sert yaladım, ta ki ağzıma doğru eğilene kadar

O kadar sertti ki, o yumuşak kalçalarıyla beni boğacağını sandım.

Sonra iki parmağımı ıslaklığının derinliklerine soktum ve hızla sokup çıkararak onu hazırladım. "Oh Tanrım," dedi keskin bir nefesle, elleri saçlarımı kavradı, ben klitorisini emip yalarken, dilim onu yutuyor ve vücutuna elektrik karıncalanmaları gönderiyordu. O bir tanrıaydı. Zamanın içinden benim için gönderilmiş bir tanrıça. O benim kaderimdi.

"Bunu seviyorum," diye fısıldadı, kelimeleri düzensizdi ve saçlarımı tutup başımı amına daha sert itti. "Seni orada seviyorum," diye devam etti, yüzüme doğru eğilirken nefes nefese kalmıştı. Bu işte o kadar yeniydi ki, o kadar masumdu ki, bir erkekten bu zevki alabileceğini bilmemesine bayılıyordum. Ya da bir vampirden, olduğu gibi.

Bildiği tek şey, bunu istediği, beni istediği ve buna hazır olduğuuydu.

"Oh Valtu!" diye haykırdı ve parmaklarımın etrafında daha da sıkılaştığını ve ıslandığını hissettim, yaklaşıyordu.

Memnuniyetle onu yemeye devam ettim, kokusunu bedenimin derinliklerine çektim ve boşaldığında, dilimin üzerine boşaldı, ömür boyu beklemenin tatminini hissettim. Hayal kurmanın. Dilemenin.

Ona bakmak için vücutu boyunca ilerledim.

Titriyordu, güzel saçları dağılmıştı, yanakları kızarmıştı ama bana gülümseyerek bakıyordu.

"Seni istiyorum," dedi zor nefes alarak. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Tamamen."

"Biliyorum," dedim. "Ben de seni istiyorum. Hayal edebileceğinden çok daha fazlasını."

Seni yüzyıllarca bekledim.

"Şimdi," diye yalvardı uzanırken, parmak uçları yüzümde, dudaklarımda geziniyordu. "Şimdi, lütfen. Senin için çok acı çekiyorum. Böyle olabileceğini bilmiyordum."

Onu tamamen anladım.

Ama tüm istediğimi anlamadı.

"Dört ayak üzerine kalk," dedim ona. "Kıçın kızıışmış bir orospu gibi bana doğru."

Gözleri kocaman açıldı, ağzı ay gibi yuvarlaktı.

Ona toplayabildiğim en yumuşak, en tehditkâr olmayan gülümsemeyi verdim. "Ben iyi donatılmışım. Yumruk gibi sıkıyım. Bu canını yakacak, anlıyor musun? Canın yanacak, muhtemelen kanayacaksın..."

Sözümü yarıda kestim çünkü taze kan akıtma fikri beni eskisinden daha da sertleştirdi. Bu parçamı uzak tutmam gerekecekti.

Boğazımı temizledim. "Kanaman olabilir. Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok, acıyı zevke dönüştürmek dışında. Sana nasıl yapılacağını göstereyim."

Elimle arkasını dönmesini işaret ettim. "Arkanı dön ve dizlerinin üzerine çök yoksa seni kaldırıp senin için yaparım."

Bana göz kırptı, aynı anda hem korkulu hem de meraklıydı, Mina'da olduğu gibi. Onunla nasıl başa çıkacağımı biliyordum.

Lucy söyleneni yaptı. Elbisesinin büzgüsünü ve katlarını yukarı ittim, sonra külotunu dizlerine kadar çekerek mükemmel kıçını çıplak bıraktım. Kremalı bir şeftaliye benziyordu ve bir ısırık almak için can atıyordum.

Onun yerine kalkıp kemanın yanına gittim ve yayı sehpadan aldım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu omzunun üzerinden şaşkınlıkla bana bakarak.

"Bu," dedim, keman yayını ellerimin arasında sallayarak ona gösterdim. Sonra sırtarak keman yayını sertçe kıcına doğru indirdim. Şaşkınlıkla çığlık attı, şiddetle sarsıldı.

"Valtu!" diyebildi.

"Acıyı hisset," dedim ona. "Hisset. Onu kontrol ettiğinizi bilin."

Tekrar yaptım, onu kırbaçladım. Tekrar bağırdı, beyaz teni pembeye dönmüştü.

"Seni kontrol etmesine izin verme," dedim ona. "Ondan kaçma."

Ona tekrar şaplak attım, sonra dilimi yayın geride bıraktığı çiğ pembe etinin üzerinde gezdirdikten sonra parmaklarım klitorisinin üzerinden geçti. Ondan gelen rahatlama iniltisi o kadar derindi ki kemiklerimde cınladığını hissedebiliyordum.

"Şimdi anlıyor musun, aşkım? Zevki ve acıyı?

Birini daha tatlı yapmak için diğerine nasıl ihtiyacımız var?"

Nefes nefese evet der gibi bir ses çıkardı.

Bu yüzden tahta aletle ona defalarca şaplak attım, telleri kırdım, yumuşak tenine yüksek sesle çarptığını duydum ve her seferinde haykırdı, sesi arzudan dolayı alçaldı. Etine çarpan yayın sesi odanın her yerinde yankılanıyor, doğrudan sikime zevk dalgaları gönderiyordu.

Ben ona şaplak atmaya devam ettikçe, zevk vermek için zaman ayırdıkça, onu boşalmaya yaklaştırdıkça coşku içinde kıvrandı. Bu sırada zonklayan sikim pantolonuma baskı yapıyordu. Sonunda daha fazla dayanamadım.

Onun sıkı ve ıslak olduğunu ve ağrıyan şaftımın etrafına sarıldığını hissediyorum.

Giysilerimi yırttım, pantolonumu ve çekmecelerimi kalçalarımın altına ittim. Sikim serbest kaldı, sertleşti ve zonkluyordu. Lucy omzunun üzerinden ona baktı, gözleri kocaman açılmıştı ve dudaklarını ısıırıyordu.

"Bu canını yakacak," diye tekrar uyardım onu arkasına geçerken. "Ama sana söz veriyorum, alacağın zevk buna değecek."

Başını salladı, yüzü beklentiyle gerilmişti.

Yavaşça, santim santim içine girdim. Düşündüğümünden daha da sıkıydı ve ben daha da içeri girmeye zorladığımda haykırdı. Sıkışma keskindi ama parmaklarım kalçalarını kavrarırken gözlerim çoktan başımın arkasında yuvarlanırken, onun sıkı sıcaklığına girip çıkmaya başladığımda hızla zevke dönüştü.

"Oh, Lucy," diye fısıldadım, onu becerirken kıkına bakıyordum. "Çok iyi hissediyorsun. Çok iyi."

Nefes alış veriş hızı ve sertliği, başı öne düşmüş, altındaki halıyı tutuyordu. Saçlarından bir tutam aldım ve başını geriye doğru çekerek onu becerirken omzunun üzerinden bana bakmasını sağladım. İlk seferinde bunun çok sert olduğunu biliyordum, ama kendini buna veriyordu, sanki doğuştan gelen bir seviyede daha önce benim tarafımdan becerilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu.

Gözlerinin içine baktım, onu becerirken elim tatlı klitorisini ovma için aşağı indi, tüm acının kaybolmasını, lanet olası yıldızları görmesini istedim. Onu karşımda görmek, gözlerini dikmiş arzuyla bana bakması, sikimin onun içinde olması, onu sertçe sikkem beni kendimden geçirmeye yetti.

Aklıma. Taşaklarımın gerildiğini hissettim ama bunun uzun sürmesini istediğim için kendimi tuttum.

"Şu anda boşalabilirim, Lucy dove," dedim ona. "Ama önce sen geleceksin."

Başını salladı ve sikimi içine sokup çıkarırken klitorisini daha sert ovuşturdu, bana karşı gerildiğini hissettim, amının sikimi daha da sıktığını hissettim.

"Ben... Ben..." diye haykırdı, nefesi boğazında düğümlendi, vücudu ter içinde kaldı ve ıslaklığı dışarı damladı, kokusu odayı doldurdu.

Yüksek sesli bir çığlıkla boşaldı, vücudu bana karşı kıvranıyordu, sikim onun derinliklerindeydi, kasılıyor ve kenetleniyordu. Onu rugburn verecek kadar sert becerdim, dar pembe amına girip çıktım.

"Evet, güvercinim. Evet, işte böyle. Benim için gel."

Halının üzerine yığıldı, nefes nefese kalırken gözyaşları ve ter yüzünü kapladı.

Ve boşaldım. Sert bir şekilde boşaldım, sikim onun içinde zonkluyordu, tüm vücudum orgazmın gücüyle titriyordu. Onu sonuna kadar becerdim ve boşaldığımda ve tükendiğimde, tamamen tükenmiş bir şekilde onun üstüne yaslandım.

Lucy daha sonra sessizce ağladı, yüzü halıya yaslanmıştı, teni terden nemlenmişti. Dölümle karışmış kanına bakmamaya çalışarak çekildim ve ne söyleyeceğimi bilemeden yanına uzandım. Çok mutluydum, tek istediğim onun da mutlu olmasıydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ona. "Seni incitmek istememiştim."

Bana döndü ve gülümsedi, gözleri yaşlarla doluydu. Birkaç tanesi kaçtı ve yüzünden aşağı aktı.

"Üzgün değilim. Hiç üzgün değilim," dedi gülümseyerek. "Sadece çok bunaldım. Hiç bilmiyordum... Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum."

Sonra onu öptüm, dudaklarında tuzlu gözyaşlarının tadı vardı. "Sen şimdiye kadar yaşadığım en güzel şeysin," Dudaklarına karşı mırıldandım. "Ve gitmene asla izin vermeyeceğim. Ne bu hayatta, ne de bir sonraki hayatta."

Ve bu birlikteliğimizin başlangıcı oldu. Ertesi gün ona evlenme teklif ettim.

Kabul etti.

İkimiz de çok mutluyduk.

Ama bela hemen yanı başımızdaydı. Hayat uzun süre mutlu olmamıza izin vermeyecekti. Geriye dönüp baktığımda, ona gerçekte ne olduğumu söylemeliydim. Bir vampir olduğumu. Kalan yıllarımı onunla birlikte dürüst gerçeklerle yaşayarak geçirmeliydim. En azından ona birbirimiz için kim olduğumuzu söylemeli, Mina olarak geçmiş yaşamına dair anılarını ortaya çıkarmasına yardımcı olmalıyım.

Sonunda bunu yaptığımda, çok geç olacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

DAHLIA

"SONUNDA!" Telefonu kulağımdan uzaklaştırırken Livia yüksek sesle konuşuyor, sesi sabahın bu saati için çok fazla.

"Kusura bakmayın, telefonum şarj olurken uyuyakalmışım," diyorum ona, Rio Madonna dell'Orto'ya doğru ilerlerken kot ceketimi daha da yakınımaya çekiyorum. Bu sabah hava puslu ve nemli ve Docs giydiğim için memnun olsam da, elbise giydiğim için hemen pişman oluyorum. Yaz gerçekten gitti.

"Yaptığın her şey için teşekkür ederim," diye çabucak ekliyorum ki nankör olduğumu düşünmesin. "Eve geldiğimde o iblisin beni beklediğini görmeyi bekliyordum."

"Demek bir iblis vardı," diye düşündü soğuk bir şekilde. "Ben de öyle hissettim. Cevap vermediğinde en kötüsünden korktum. Fark edildin, gitmek zorunda kaldın ya da... seni öldürdüler. Ama sonra seni Valtu'yla gördüm ve iyi görünüyordun ama emin olamadım. Dairene gittim ve kendimi içeri bıraktım-"

"Nasıl?"

Bir duraklama. "Büyü kullanmadım. Fazladan bir anahtar setim var."

"Dairemin fazladan anahtarı var mı?" diye sordum.

Hayır, bundan hoşlanmadım.

"Burası senin dairen değil Dahlia. Loncaya ait.
Ve şu anda sen de loncaya aitsin."

Turist kalabalığının arasından geçerken kaşlarımı çatıyor, sesimi alçaltıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, onlar sizi tamamen geri dönmeye layık görene kadar burada onların kontrolü altında olduğunuz anlamına geliyor."

Duruyorum, yayaların arasından sıyrılıp gölgeli bir duvara yaslanıyorum. "Ne? Bellamy ve ben bu konuda anlaşmamıştık. Bu tek şeyi yaparsam loncaya geri dönebileceğimi söyledi."

Kuru bir şekilde kıkırdıyor. "Loncaya bir kez girdin mi asla çıkamazsın. Hayatın boyunca içindesin. Bunu biliyorsun. Son görevinden sonra Bellamy emekli olmanın daha iyi olacağını düşündü. İzin aldın tabii ama yine de bize karşı görevine bağlıydın. Bir olmaya karar verdiğinde neye bulaştığını biliyordun."

"On üç yaşındaydım!" Telefona bağıyorum. "Ne yapmayı kabul ettiğimi bilmiyordum! Ailem öldürülmüştü ve Bellamy bana intikam almak istiyorsa katılmam gerektiğini söyledi!"

"Ve intikamını aldın, değil mi?" diyor, sesi sinir bozucu derecede sakın. "Yıllar boyunca kaç vampir öldürdün Dahlia? Kaç tane?"

Buna cevap vermek istemiyorum. "Ailemi öldürenleri asla öldürmedim."

"Nereden biliyorsun? Bilmiyorsun. Tek bildiğin, yapmak için doğduğun ve yetiştirildiğin şeyi yaptığın-"

"Ben bunu yapmak için yetiştirilmedim," diye haykırıyorum. "Ben de bunu yapmak için doğmadım."

"Lonca buna karar vermedi. Doğuştan katiller hakkında ne düşündüklerini biliyorsun. Sen seçilmişsin Dahlia. Ve ortadan kaldırdığın her vampirle, dışarıdaki başka bir çocuğun, senin gibi başka bir çocuğun, kendi ebeveynlerini vampirler yüzünden kaybetmesini önlüyorsun. Ya da eşlerini. Ya da kendi çocuklarını. Yaptığın şeyle insanları kurtarıyorsun ve bu yüzden bunu yapmaya devam etmelisin." Ağır ağır iç geçiriyor ve ben telefonu öyle sıkı tutuyorum ki kırmaktan korkuyorum. "Bir yemin ettin. İşe geri döndün. İşini bitir yoksa bir dahaki sefere odanda o iblisten daha kötü bir şey olacak."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

İç çekişi derinleşiyor. "Hayır. Demek istediğim, ne kadar uzun sürerse Saara ve Aleks'i'nin portalları açmaya ya da her ne halt ediyorlarsa onu yapmaya devam etmeleri için o kadar çok zamanları olur. O kitabı bulmalısın, hem de hemen. İsteyeceğin son şey Bellamy'nin oraya gidip işini senin yerine bitirmesi. İnan bana. Bunu istemezsin."

Sonra telefonu kapatıyor.

Hay sikeyim. Bu sabah yapmak istediğim konuşma bu değildi, hele ki ilk dersim dün gece uyuyakaldığım için çalışma fırsatı bulamadığım bir sınavken. Beynimin dün geceki olayların etkisinde olduğundan bahsetmiyorum bile.

Valtu ile aramda olan her şey.

Yani, gerçekten, dün kafamda neler dönüyordu? Bunu daha önce hiç kimseye yapamamışken, kendimi ona açabileceğimi düşündüren neydi? Livia'nın hatırlattığı gibi, ben bir avcıyım. Amacım onun gibi vampirleri öldürmek ve özellikle onu öldürmek.

Yine de ruhumu ona açmak istedim ve nedenini bilmiyorum.

Beni anlayacağını bir şekilde bildiğim için mi?

Onu anladığımı hissettiğim için mi?

O bir katil, elbette. Ama ben de öyleyim. Ne farkımız var?

İçimdeki bu karanlık, hayattan sonra hayat almanın bir sonucu.

Belki de içindeki karanlık aynıdır.

İkimiz de kötü insanlarız. En azından karnını doyurmaya, hayatta kalmaya çalışıyor gibi bir bahanesi var.

Benim bahanem ne?

Bunu kafamdan atmaya çalışıyorum. Odaklanmam gerekiyor. Caddeye geri adım atıyorum ve aceleyle sınıfa gidiyorum, artık geç kalıyorum. Komik olan şu ki, sınavda başarısız olup olmamamın hiçbir önemi yok çünkü bunların hepsi zaten bir oyun. Bunların hiçbirinin önemi yok ama yine de önemli hale getiriyorum. Önemli hale getiriyorum çünkü büyük bir parçam tüm bunların gerçek olmasını diliyor. Profesörüne aşık olan bir müzik öğrencisi olmak istiyorum. Tüm bunların basitliğini istiyorum.

Okula girerken kendime ona aşık olmadığını söylüyorum. Hedefine aşık olmayacaksın. Görevini bir kez daha tehlikeye atmayacaksın.

Ama son sefer farklıydı. Bir vampirle arkadaş oldum, Ottilie. Cinsel bir şey yoktu. Sadece ona çok yaklaştım. Ben onu manipüle edemedim o bunu beni manipüle etmek için kullandı.

Dersimi aldım. Bunu yaparken neredeyse hayatımı kaybediyordum.

Sınıfa en son ben giriyorum. Valtu masasından başını kaldırıyor ve beni görünce sertleşmiş yüz ifadesi rahatlayarak yumuşuyor. Muhtemelen dün gece bana anlattıklarından sonra ondan kaçtığım için gelmeyeceğimi düşündüğünü söyleyebilirim.

Bana dokunuşundan sonra.

Beni öpmesinden sonra.

Şimdi bile, onun karanlık bakışları benimkilere kilitlenmişken, bedenimin yeniden canlanmaya başladığını, içimde bir ateşin yükseldiğini hissediyorum.

İşte orada.

Çok güzel.

Masama oturuyorum, gözlerimi kaçırıyorum çünkü birbirimize bakmaya devam edersek diğer öğrencilerin bir şeylerden şüpheleneceğini düşünüyorum.

Ve Valtu hızla Profesör Aminoff'a dönüşüyor; bizi sınavın nasıl yapılacağına hazırlarken herkesin her kelimesine kilitlenmesini sağlayan cazibeli ve otoriter bir adam.

Hayatım boyunca her şeyi son dakikaya bıraktım. Yarın her zaman bir şeyler yapmak için tercih edilen bir gün olmuştur. İstediğim kadar çalışmamış olsam da, en azından geçen gece kütüphanede biraz çalıştığım için memnunum, çünkü sınavı yaparken cevapların çoğunu bildiğimi fark ettim. Sanırım bana yardımcı olması için bir ezberleme büyüsü kullanabilirdim, ama dürüst olmak gerekirse o astral seyahat beni tamamen mahvetti ve şimdi cazibemi kaybetme korkusuyla herhangi bir büyü kullanmaktan çok korkuyorum.

Sınav bittiğinde sınıf dağılıyor ve ben Valtu'nun masasına yaklaşmak istesem de başka bir öğretmen onunla konuşmak için odaya giriyor. Bir an için dün gece köprüde öpüştüğümüzü gören biri olduğunu ve azar işiteceğini düşünüp korkuyorum ama şakalaştıklarına göre durum pek de öyle görünmüyor.

Odadan çıkıyorum ve biraz şehre inip bir yerlerde erken bir öğle yemeği yemeye karar veriyorum. Ponte dell'Accademia'nın karşısında Valtu'nun bir keresinde bahsettiğini duyduğum bir tavernayı seçiyorum, belki işi bittiğinde buraya gelir diye umuyorum.

Ama yapmıyor. Yemekler oldukça pahalı olduğu için biraz bruschetta ve birkaç Aperol Spritz yiyorum, bir sonraki dersime daha vakit olduğu için yerel halkın yaptığı gibi oyalanıyorum. Sonra müzik teorisi dersim için okula geri dönme zamanı, ardından kompozisyon dersim - her ikisini de biraz heyecanla alıyorum. Sonunda günün son dersi olan pratik dersim için Valtu'yu konser salonunda tekrar görme şansım oluyor.

Bu sefer bana karşı farklı. Gözlerimle karşılaştığında gülümsüyor ama bakışlarının bende uzun süre kalmasına izin vermiyor. Sınıftaki diğer herkese benden daha fazla hitap ediyor, hatta normalde sevmediği kola şişesi gözlüklü İngiliz kıza bile.

Bunu bilerek mi yapıyor diye merak ediyorum, belki de daha önce konuştuğu öğretmen onu gerçekten uyarıyordu. Ya da belki dün gece çok güçlü geldi ve kendini korkuttu. İkisi de olabilir. Demek istediğim, çok güçlü geliyordu, sadece benim hoşuma gitti.

Bu yüzden yüz ifademi olabildiğince tatlı tutuyorum (ki kaltak suratlı olduğunuzda bu çok zor), yapabildiğim zaman ona gülümsüyorum. Ama sıra orgda bazı parçaları çalmaya geldiğinde, onun iltifatları bile yetersiz kalıyor. Bunun yerine ayaklarımın iç kısmından çalmak için bileklerimle biraz çalışmam gerektiğini düşünüyor ki bunu ilk kez duyuyorum.

Ama belki de bu onun güçlü olmasından kaynaklanmıyordur. Belki de onu korkutan bendim. Ona ailesi ölmüş, hiç arkadaşı olmayan, hiç kimseyle çıkmayan yalnız bir çocuk olduğumu ve doğuştan sevimsiz olduğumu söyleyen bendim.

Evet, öyle oldu. Lanet olası sorun benim.

Her zamanki gibi.

Ders bittiğinde herkes gidiyor ve sadece ben ve Profesör Aminoff kalıyoruz.

Kendimi son derece garip hissederek yanına gittim.

"Hey," diyorum ona, tam da yeni öğrenciler enstrüman çantalarını yanlarında sürükleyerek odayı doldururken.

"Hey," diye karşılık veriyor ve bana hızlıca gülümsüyor. Sanki sadece öğretmen ve öğrenciymişiz gibi. Ve belki de sadece buyuz. Belki de ben bir aptalım.

"Dinle," dedim. "Söylediklerini düşündüm, ayak bileklerim falan ve mesai saatleri dışında prova yapmak için konser salonunu kullanmak için izne ihtiyacım olduğunu söylemiştin. Yani... kullanabilir miyim?"

Boğazını temizleyip kaşlarını çatıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ben de siyah gömleğinin altından görünen pazularına bakmamak için elimden geleni yapıyorum. "Ne zaman?"

"Bu gece," diyorum. Klarnetlerini çıkaran öğrencilere elimle işaret ediyorum. "İşleri bitince."

Bunu düşünüyor, dudaklarını birbirine sürterken başka tarafa bakıyor.

Tanrım, o dudaklar dün gece gerçekten benim dudaklarımda mıydı?

"Tamam," diyor. "Ders bittiğinde buraya geri gel, senin için açık tutacağımdan emin ol."

"Teşekkürler," diyorum ona, uzaklaşmak üzereyken duraklıyorum. "Hey... iyi misin?"

Yüzü tamamen ifadesiz. "Neden olmayayım ki?"

Gözlerimi kırpıştırarak sert bir gülümseme takınıyorum. "Bir nedeni yok. Sadece bugün biraz keyifsiz görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diyor, sesi şimdi biraz daha keskin.

Aferin sana, bence.

Ondan önce dönüp hızla odadan çıkıyorum ve biraz kütüphaneye gitmeye karar veriyorum. Geçen geceden beri geri dönmemiştim ve yeni gözlerle bakıyorum. Bir yanımda profesörün gelmemesini umuyor, böylece tekrar normal ve iyiymişim gibi davranmak zorunda kalmayacağım. Bir yanımda da gelmesini umuyor.

Köşede bir sandalye buluyorum ve çocukken stres atmak ve bir şeye aşırı odaklanmak istediğimde yaptığım gibi, zamanın çoğunu ansiklopedileri karıştırarak ve karşıma çıkan her şey hakkında ciddi bir şekilde okuyarak geçiriyorum. Zaman akıp gidiyor ve telefonuma baktığımda son müzik dersinin bitmiş olduğunu görüyorum.

Eşyalarımı toplayıp binaya iniyorum ve konser salonuna gidiyorum. Dersler bittiği için okula bir durgunluk çökmüştü ve loş koridorlardan geçerken ünlü bestecilerin heykelleri ve

Ben yanlarından geçerken müzisyenler beni izliyor gibi görünüyor, tıpkı çeşitli portrelerdeki gözler gibi.

Sözüne sadık kalan Valtu konser salonunun kapısını bir aralık açık bıraktı. Kapıyı sonuna kadar ittim ve içeri girdim. Buraya daha önce hiç yalnız gelmemiştim ve bu tamamen farklı bir deneyim. Sanki bir konser devam ediyormuş gibi aydınlatılmış, tüm sandalyeler ve yukarıdaki balkon karanlıkta, sahnede sadece tek bir ışık var.

Tam orga nişan almış.

"Alo?" Koridordan içeri adımımı atarken usulca sesleniyorum. Etrafımdaki gölgelere bakıyorum, bana bakan şekiller ve gözler görmeyi bekliyorum ama gerçekten yalnız gibiyim.

Kapıyı arkamdan kapatıp koridordan aşağı iniyorum, sonra da merdivenlerden sahneye ıkıyorum.

Endişeyle tekrar etrafıma bakıyorum, sanki bu oda daha önce canlı ve nefes alan bir yermiş de şimdi ben buradayım ve nefesini tutuyormuş gibi hissediyorum.

Bankta oturuyorum, kot ceketimi ve botlarımı çıkarıyorum ve antamdaki organ ayakkabılarımı giymek üzereyim ama duruyorum. Burada kimse yok. Çıplak ayakla org çalmak ne kadar iyi hissettirirdi? Ayak pozisyonum üzerinde çalışmam gerektiğini söylemişti, belki de ilk başta ayakkabısız alarak bunu daha iyi başarabilirim.

Ayrıca, gittiğim her yere antibakteriyel mendil ve el dezenfektanı taşıyorum. Pedalları önce ve sonra temizleyeceğim.

Onları antamdan çıkardım, daha önce hijyenik olmayan biri yapmış olabilir diye sildim, sonra banktaki yerimi aldım ve elbisemi düzelttim. Valtu'ya odanın müsait olup olmadığını sorduğumda, bunu belki gelir de konuşuruz umuduyla yapmıştım... ya da

konusmaktan daha fazlası. Ama şimdi o burada olmadığına ve mekân bana kaldığına göre, resital için bana verdiği parçada gerçekten ustalaşmak zorundayım.

Notaya ihtiyaç duymadan hafızamdan çalmaya başladım. Yaylıların devreye gireceği sadece birkaç sessiz yavaş bölümle dörtünlü başlayan bir şarkı. Resitalden önce yaylı çalgılar öğrencileriyle prova yapmaya başladığımızda bu şarkıyı dinleyeceğim için heyecanlıyım.

Çalarken, Valtu'nun bana ayak bileklerim hakkında öğrettiklerini, ayaklarımın içinden daha fazla çalmak için onları nasıl çevirmem gerektiğini öğrenmek çıplak ayakla çok daha kolay, ama sonunda şarkıyı bitirdiğimde, ayak bileklerim yeni pozisyondan dolayı ağrıyor.

Onları ovmak için uzanıyorum ve balkondan yavaşça yükselen alkış seslerini duyuyorum. Nefesim kesiliyor, hızla döndüğümde balkonda alkışlayan karanlık bir figür görüyorum. Kırmızı gözler de gördüğüme yemin edebilirim ama bunun sadece benim hayal gücüm olduğunu düşünüyorum.

"Kim var orada?" Sesleniyorum, sesim hafifçe titriyor.

Tanrım, lütfen bana yine iblis olduğunu söyleme. Bu sefer müzikal performansıma patronluk taslıyor.

Ama sonra bir figürün ayağa kalktığını görüyorum, oda soğuyor ve silüetinden onun Valtu olduğunu anlıyorum. O vahşi saçları, boyu ve geniş omuzlarını her yerde tanıyabilirdim.

Koridorda zarifçe yürüyüp gözden kaybolmasını izliyorum, gözlerim o görünene kadar odanın arka tarafına, merdivenlerin olduğu yere çekiliyor.

Kalbim göğsümde hoplayıp zıplıyor ve o yaklaşırken nefesimi tutuyorum, koridordan aşağı iniyor, dışarı

Karanlıktan aydınlığa. Gözleri benimkilere yapışmış, düşük kaşlarının altındaki gölgeli bakışları yoğun.

Yüzer gibi hissediyorum. O kadar hafif ki uçup gidebilirim. Onu burada görmek, benim için geldiğini bilmek, beni gizlice izlediğini bilmek... Göğsümde kaç tane kelebeği serbest bıraktığından nefret ediyorum.

Sahneye yaklaşıp bana bakarken alçak ve yumuşak bir sesle, "Eleştirimi gerçekten ciddiye almışsın," diyor. Ayaklarıma doğru başını sallıyor. "En son ne zaman çıplak ayakla çalan birini gördüm bilmiyorum."

Çenemi kaldırıyorum, yerimde duramıyorum. "Burada kimsenin olduğunu sanmıyordum."

Sinsi bir sırıtış ağzını büküyor. "Yapmadığını biliyorum. Bu yüzden tek başına nasıl bir performans sergileyeceğini görmek istiyordum. Ben, sınıf arkadaşların ya da herhangi bir izleyici olmadan. Sadece kendin için çalarken nasıl oynadığını görmek istedim."

Neyse ki daha iyi oynamak için büyü yapmaya çalıştığımı görmedi.

"Ve?" Onu kışkırttım. "Sen ne düşündün?"

Sahne boyunca yürüyor, sonra merdivenlerden yukarı çıkıyor, bana yaklaştıkça kalbim göğüs kafesimde daha yüksek sesle atıyor. Tam yanımda durup bana bakıyor ve ben onun yanında kendimi çok küçük hissediyorum.

"Bence sende gerçek bir yetenek var Dahlia," diyor alçak bir sesle. "Ve müzikten gerçek bir keyif alıyorsun. Ve bunu görmek çok güzel."

Bu konuda biraz gurur duymaktan kendimi alamıyorum. Bir büyüünün yardımına rağmen, çaldığım şeyi gerçekten seviyorum.

Yarattığım müzikte gerçekten kaçıyorum. Kafamı her şeyden daha iyi boşaltıyor.

"Zihnindeki düşünceleri susturabildiğim tek zaman bu," diye itiraf ediyorum.

"Biliyorum" derken gözleri kibardı. Ben de öyleyim." Sonra orgu işaret ediyor. "Sana birkaç ipucu vermemin sakıncası var mı? Öğrencilerimle bire bir ders yapma fırsatım pek olmuyor."

Yutkunuyorum. Havadaki gerilim hemen yoğunlaşıyor ve nefes almayı zorlaştırıyor.

Başımı sallamayı başarıyorum, banktan kalkmak üzereyken omzuma sert bir el koyuyor ve içime bir elektrik çarpması gönderiyor. "Hayır, olduğun yerde kal."

Sesinde otoriter bir nitelik var, sessizce emrediyor.

Şimdi arkamdan geliyor, diğer eli diğer omzumda ve beni orga bakacak şekilde konumlandırıyor.

"Parmaklarınızı sanki başlamak üzereymişsiniz gibi tuşların üzerine koyun" diyor.

İtaat ediyorum, parmaklarımı yerlerine yerleştiriyorum.

Dudakları kulağıma değecek şekilde öne eğiliyor ve serin nefesini hissettiğimde ürperiyorum. "Sana rehberlik etmeme izin ver," diye fısıldıyor. "Her şeyi bırak gitsin."

Öne doğru uzanıyor, geniş ve serin avuç içleri çıplak kollarımın üzerinden aşağı kayıyor, arkalarında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakarak ellerime kadar gidiyor, kendi elleri benimkileri sarıyor, parmaklar parmakların üzerine bastırılıyor.

"Şimdi ellerine bakma," diyor kulağıma, zengin sesi ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Gözlerini kapat."

Gözlerim kapanıyor ve o devam ediyor. "Daha önce çalıştığımız gibi tuşları üçlü ve dörtlü gruplar halinde çalışıyorsunuz."

Hatırlamaya çalışıyorum ve hatırladığımda geriliyor, neredeyse ellerimi tuşlardan çekiyorum.

"Rahatla Dahlia," diyor sessizce, dudakları kulağımın kabuğunda hafifçe geziniyor. "Seni yakaladım. Bana teslim ol." Duraklıyor, dudaklarını kulak mememe indiriyor ve burnuyla kulak mememi okşuyor. "Şu andan itibaren kontrolün bende olmasına izin ver."

Sanki sıcak bir şimşek omurgamdan aşağıya, göbeğime doğru çakıyor.

Hay sikeyim.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başımı sallamaya çalışıyorum, ses çıkarmaya çalışıyorum ama şimdiden kendimi ona teslim ediyormuşum gibi hissediyorum.

Hafif bir homurtu çıkarıyor ve sonra parmaklarımı tuşların üzerine indiriyor. Gözlerimi kapalı tutuyorum ve onun kontrolü ele almasına izin veriyorum, o beni bir ipin ucundaki kukla gibi oynatırken müziğin orgdan akmasına izin veriyorum.

"Sadece pedallara konsantre ol," diye fısıldıyor bana. "Evet. İşte böyle. Ayağın içine. Evet. Notayı yakala."

Dediğini yapıyorum, notalar öncekinden daha yüksek ve daha net çıkıyor, odayı iliklerimde titreştiğini hissettiğim bir dramla dolduruyor. Kendime gülümsemekten başka bir şey yapamıyorum, benden istediği şeyi seviyorum.

"Evet," diye tıslıyor. "İşte iyi bir kız."

Bu övgü karşısında yanaklarım kızardı. Bunu ondan duymak ne kadar iyi hissettiriyor.

"Şimdi ellerimi seninkilerden çekeceğim," diye mırıldanıyor, ağzı şimdi boynuma gidiyor. "Ve sen oynamaya devam et. Ben de seninle oynayacağım."

Benimle oynamakla neyi kastettiğini sormak istiyorum ama sonra boynumun kıvrımını öpüyor, uzun, yumuşak, ıslak bir öpücük, ayak parmaklarımın pedalların üzerinde kıvrılmasını istiyor.

Nefes nefese kalıyorum, başım omzuna yaslanana kadar geriye gidiyor ve ellerini göğüslerimin üzerine indiriyor, parmakları meme uçlarımın üzerinde hafifçe geziniyor.

Aman Tanrım.

Bir nefes çekiyorum, neredeyse şarkıyı durduracaktım ama boynumu hafifçe emiyor ve "Çalmaya devam et. Tabii durmamı istemiyorsan."

Durmasını istemiyorum. Şarkıyı çalmaya devam ediyorum, parmaklarım tuşların üzerinde gezinirken onun parmakları meme uçlarımı sıkıştırıyor, göğüslerimi sıkıyor ve ben şimdi daha da fazla eğiliyorum, bacaklarımın arasında erimiş bir sıcaklık var.

"Vücudun başlı başına bir enstrüman," diye geveliyor, ben inleyene kadar kulağıma kadar yalıyor ve şimdi korsajımın üzerinden göğüslerimi avuçluyor. "Onu doğru çalmayı öğrenenleri ödüllendirir."

Meme uçlarımı bir kez daha sertçe çekiştiriyor ve ben çığlık atıyorum. Müziği çalmaya devam etmek için içimdeki her şeyi kullanıyorum ve şimdiye kadar şarkının içine etmediğime şaşıyorum. Zar zor konsantre olabiliyorum, tek düşünebildiğim şu anda ne kadar tahrik olduğum ve bunun ne kadar seksi olduğu.

Sonra Valtu ellerini yanlarımdan aşağı indiriyor ve yavaşça elbisemin eteklerini yukarı kaldırmaya başlıyor. Belime kadar yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor. Neyse ki orman yeşili ve dantelli bir iç çamaşırı giyiyorum ve hâlâ kapalı olduğundan emin olmak için kapıya bakıyorum.

"Boyun eğ," diye beni uyarıyor, dudaklarını çenemin kenarına getirirken sesi sertleşiyor ve ben gözlerimi

kapatıyorum

Tekrar. "Benim olmana izin ver ve kendini bana teslim et."

Kabul etmeye çalışarak küçük bir istek sesi çıkarıyorum ve parmakları külotumun altından kayarak tamamen ısladığım yere ulaşana kadar aşağı iniyor.

"Siktir," diye tıslıyor boynuma karşı. "Benim için nasıl da sıırılsıklamsın. Kokun sarhoş edici."

Beni koklayamaması gerektiği için bu konuda çıldırmak üzereyim, ama hemen onun bir vampir olduğunu ve damarlarımdaki kan da dahil olmak üzere her şeyin kokusunu alabildiğini hatırlıyorum.

Lanet olsun. Onun ne olduğunu ve benim ne olduğumu unutmam uzun sürmedi. Bana böyle dokunmaya başladığında ne kadar da çabuk unutmuştum.

"Oynamaya devam et," diyor, şimdi parmağıyla klitorisimi okşuyor, beni yayıyor. "Ben seninle oynarken sen de oynamaya devam et."

Söylediklerini yapmaya çalışırken nefesim kısa ve sık geliyor ama parmakları beni ovalayıp kızdırdıkça devam etmek daha da zorlaşıyor.

"Beni durdurma," diyor ve sonra bir parmağını içime sokuyor.

"Oh Tanrım!" Yumuşak bir şekilde haykırıyorum, sırtım kemerli, kalçalarım yükseliyor ve ayaklarım pedallardan kayıyor.

"İyi bir kız ol ve devam et," diye kabaca mırıldanıyor, bir parmağını daha sokuyor, derinlere daldırıyor ve ben onun etrafında sıkılıyorum, beni eliyle sikerken kasılmaya başlıyorum, başparmağı klitorisimi hızlı, ıslak dairelerle ovuyor.

Parmaklarımla devam etmeye çalışıyorum ama tek düşünebildiğim onunki olunca konsantre olmak çok zor. Şarkı solmaya başlıyor, ben tuşları kaçırdıkça notalar atlıyor.

"Sesin muhteşem," diye mırıldanıyor parmaklarını içime sokup çıkarırken, ıslak ses müstehcen ve org sesinin üzerinde bile duyulabiliyor. "Eminim boşalırken sesin daha da güzeldir."

Bir homurtu ile kulak mememi ısırtıyor ve parmaklarını daha derine sokuyor, G noktamın üzerinde sürüklüyor ve sonra boşalıyorum, ellerim şimdi tuşları kavlıyor, böylece organ benim kendi düzensiz çığlıklarımınla eşleşen tanrısal olmayan bir sesle haykırıyor. "Aman Tanrım, Aman Tanrım," diye bağıyorum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

kelimeler. "Valtu."

Elinin her tarafına boşalana kadar parmaklarıyla beni becermeye devam ediyor ve spazmlardan sarsılıyorum, neredeyse banktan düşüyorum.

Vay anasını.

Bu az önce mi oldu?

Başım dönüyor, içim milyonlarca havai fişek patlamış gibi aydınlanıyor ve hangi tarafın yukarı olduğunu bilmiyorum. Valtu beni yerimde tutuyor, nabzım yavaşlarken parmakları hâlâ içimde ve tekrar bedenime döndüğümü hissediyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum, başım geriye gidiyor ve omzuna yaslanıyor. Fresklerle kaplı tavana bakıyorum ve birden nerede olduğumu hatırlıyorum. Tanrım, profesörüm bana müzik dersi verirken beni parmakladı.

Neyse ki hâlâ kapalı olan kapıya bakmak için başımı çeviriyorum. "Sen çok yetenekli bir öğrencisin," diyor bana, sırtımı öperek.

başımın üstünde. "Ama seninle işim henüz bitmedi."

Arkamdan ayağa kalktı ve beni dirseklerimden tutup ayağa kaldırdığında şaşkınlık içindeyim, beni belimden yakaladı ve kığım yukarıda olacak şekilde beni döndürdü.

bütün tuşlara basıyor. Enstrüman, etrafımızı saran, dişlerimi takırdatan bir nota kakofonisiyle haykırıyor ve ben ne olduğunu anlayamadan bacaklarımı açıp çömeliyor, başını elbisemin altına gömüyor ve iç çamaşırımı çıkarıp yere atıyor.

Ağzının zaten hassas ve şiş olan yerime teması vücuduma ateşli bir sarsıntı gönderiyor ve yüksek sesle nefes alıyorum, ellerim otomatik olarak saçlarına gidiyor, parmaklarım yumuşak tellerinin etrafında kıvrılıyor.

Uzun, yavaş bir yalamadan önce klitorisime karşı gülümsediğini hissediyorum, sonra dilini içime doğru itene kadar takip ediyor. İnliyorum, kendimi canlı bir tel gibi hissediyorum, çatırdıyor ve yanıyor, yakında alevler içinde patlayacak.

Beni yalamaya ve emmeye devam ederken eli kalçalarımın aşağı yukarı kayıyor ve ıslak, sıcak dilinin klitorisime doğru kaydığı hissiyle ürperiyorum. Dili üzerimde geziniyor ve parmaklarım saçlarını sıkıca kavırıyor ve her saniye daha da ıslandığımı hissediyorum. Neredeyse ağzının içine damlayacağım.

Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve yüksek sesle inliyorum, tuşların üzerinde kayarken organım benimle yarışırcasına tekrar haykırıyor. Elleri kığımın altından kayıyor, emip yalarken beni ağzına doğru tutuyor, dilinin sıcaklığı her santimime çarpıyor.

Patlayacakmışım gibi hissediyorum. Daha fazla dayanamayacağım. Çok yakın, çok yakın.

Elimi saçlarının arasına sokuyorum, kalçalarımı ileri doğru sallarken sertçe çekiştiriyorum, amımı ağzına sürtüyorum, ihtiyacım var

Bana sunduğu her şeyi. Boşalmaya o kadar çok ihtiyacım var ki canım acıyor.

Aniden dili hızlı, sert vuruşlarla aşağı yukarı hareket ediyor ve kendimi birkaç dakikadır sallanıp durduğum o uçurumdan aşağı düşerken hissediyorum. Üzerime bir gelgit dalgası çökmüş gibi hissediyorum ve adını haykırıyorum, neredeyse organdan kayarken vücudum titriyor, beni yerinde tutan tek şey onun sıkı tutuşu.

"Orada kal ve bekle," diye emrediyor, ayağa kalkıyor ve pantolonunun fermuarını açmaya başladığında aklım dönüyor, horozunun şekli gölgelerde ana hatlarıyla beliriyor. Daha yeni iki kez boşalmış olmama rağmen, neredeyse ağzımın suyu akıyor ve-

KNOCK KNOCK.

Gözlerimiz büyüyor ve kapı kolunun sallandığını görmek için kapıya bakıyoruz.

Lanet olsun.

Valtu fermuarını tekrar çekip kapıya dönerken ben hızla orgdan kayıyor ve elbisemi düzeltiyorum.

Kapı açılıyor ve tanıdığım bir profesör kafasını içeri sokuyor.

"Ah, özür dilerim, orgdan duyduğum şu berbat..." diye devam etti ve kaşlarını çatarak bize baktı. "Özür dilerim... Bu bir ders mi?"

Valtu sahneden atlıyor ve profesörün kaşlarını çatmasına neden olan bir hareketle, doğaüstü bir kolaylıkla ayaklarının üzerine iniyor.

"Bizi burada görmediniz," diyor sessizce profesöre yaklaşırken. "Burada hiç kimse yok."

Profesör bir an Valtu'ya bakar ve sonra şaşkınlıkla odaya göz gezdirir. "Hmmmphf," der,

sonra başını sallar ve kapıyı arkasından kapatır.

Gözlerim kocaman oldu. Valtu'nun o adamı zorladığına inanamıyorum, hem de gözümün önünde. Jedi akıl oyunlarından bahsediyoruz.

"Neydi o?" Az önce önümde çok vampirce iki şey yaptığının farkında mı, yoksa ereksiyonu kafasındaki tüm kanı aldı ve net düşünemiyor mu diye merak ederek soruyorum.

"Merak etme, bir şey görmedi," diyor Valtu, gözleri parlayarak. "Yine de muhtemelen gitmeliyiz."

Başımı sallayıp ayakkabılarımı ve botlarımı hızla giyiyorum, çantamı ve ceketimi kaptığım gibi sahneden inip ona doğru koşuyorum.

Ancak nereye gittiğimizi göreceğiz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13 VALTU

Konservatuardan çıkıp Campo Santo Stefano'ya girerken Dahlia'nın yanında sessizce yürüyorum. Gece bıçak gibi kesilmiş ve meydanın dört bir yanındaki çeşitli kafelerin masaları akşam yemeği yiyen müşterilerle, açık havada oturmak için soğuğa göğüs geren turistlerle dolu. Yerli halk akıllıca içeride. Kimse bize dikkat etmiyor ve Profesör Fratelli'nin bizi konser salonunda gördüğünü bile hatırlamayacağını biliyorum. Eğer Dahlia'yla işler öyle ya da böyle devam edecekse, başka yöne bakmalarını sağlamak için zorlamam gereken daha çok insan olacak.

"Bu taraftan," diyorum Dahlia'ya usulca, uzanıp elimle onu yönlendirmek istiyorum ama işime bu kadar yakın olup ben farkına varmadan fark edilmemizi göze alamıyorum.

Ponte dell'Accademia'dan, hareketli Büyük Kanal'ın fotoğraflarını çeken insanlarla dolu yüksek ahşap köprüden geçiyoruz. Karşıdan karşıya uzanan sis kolları, sürekli hareket halinde olan, geçen tekneler, gondollar ve vaporettolarla dolu kanalın karanlık sularında dans eden şehrin loş ışıkları ile fotojenik bir sahne olabilirdi, ama ben

Ŗu anda aklımda tek bir Ŗey var ve onun tadını hala dilimde hissedebiliyorum.

Dün gece yollarımız ayrıldığından beri aklımdan çıkmıyor. Dün gece uyuduğumu bile sanmıyorum, bunun yerine karanlık saatler boyunca ona yapmak istediğim her Ŗeyi düşünerek mastürbasyon yaptım. O öpücük dün gece içimde bir Ŗeyleri açtı, ama bu sadece öpücük değildi, sadece tatlı dudaklarının nihayet nasıl bir tadı olduğunu bilmek değildi. Bana nasıl açıldığıydı. Haftalardır onun üzerinde kafa yorduktan sonra nihayet gerçekte kim olduğuna bakabildim. Bu sadece bir çatlaktan gözetlemeyi başardığım bir bakış değildi, hayır. Kalbini ve ruhunu masaya koydu, gümüş bir tepside sundu ve bunu daha önce hiç kimseyle yapmadığını biliyordum.

O beni seçti. Bana güvendi. Sırlarını güvende tutacağımı, yargılamayacağımı, anlayacağımı biliyordu.

Ve Bitrus'un uyardığı gibi, bu bende yeni bir takıntı yarattı. Onu benim saplantım haline getirdi. Onu mümkün olan her şekilde kendime ait kılmak istememe neden oldu, bu duygu o kadar derin ve sağlam ki beni Ŗaşırtıyor ama yine de gerçek.

Geriye çözmem gereken tek bir Ŗey kaldı. Ona güvenebilir miyim?

O korkup kaçmadan yapmak istediğim Ŗeyleri yapabilir, gerçekte olduğum kişiyi ortaya çıkarabilir miyim? Bir vampirle uğraşırken korku normaldir, ama onun korkusunun ne kadar yumuşak olduğunu bilmem gerekiyor.

Korkusunu kucaklayabilir ve sonunda benim karanlığımı kucaklayabilir mi?

Dorsoduro'da şehrin diğer tarafına geçip kuzeye, evime doğru ilerlediğimizde nihayet elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum. Teni elbisesinin içinden beni yakıyor, koluma yayılan ve başımı sıcak ve bulanık hissettiren bir ısı. Onun korkmasını bir kenara bırakın, üzerimdeki etkisi dehşet verici.

Dar bir sokakta yürürken "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor ve yanından geçtiğimiz bar ve kafelere merakla bakıyor.

"Benimle eve geliyorsun," diyorum ona, sesimi alçaltarak.

Bana bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor. Sonra dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Tamam," diyor sessizce.

Sanırım ona söylemek yerine sorabilirdim ama cevabının hayır olmasını istemedim. En azından ellerime ve ağzıma boşaldıktan sonra hayır diyeceğini sanmıyordum. O da en az benim kadar daha fazlasını istiyor ve ben ona pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını getireceğim.

Yürüyüş sırasında konuşmuyoruz. Dilimi ve ağzımı başka şekillerde kullanmak istediğimde anlamsız geliyor. Evime varana kadar "Vay anasını. Burada mı yaşıyorsun?"

Şöyle bir bakınca gurur duymaktan kendimi alamıyorum. "Ben satın alana kadar Oltre il Giardino adında bir oteldi. Ondan önce Alma Mahler adında ünlü bir kadına aitti ve yüzyılın başında burada yaşamıştı." Tabii ki Alma'yı sadece tanıdığımı değil, aynı zamanda onun sevgililerinden biri olduğumu da söylemiyorum.

Ön kapıya giden küçük meydanda yürüyoruz, etrafımızı saran ve bizi gizleyen siyah gül çalıları

ve içeri girdim. Otelin kendisi konukları karşılamak için beyaz ve parlaktı, ancak iç mekanı koyu griye boyadım, çok sayıda kırmızı ve siyah vurgu ve ceviz zeminler kullandım. Karanlık ve karamsar, bu da onu gözler ve ruh için çok daha kolay hale getiriyor.

Dahlia'nın dikkati hemen yıllar boyunca topladığım tüm değerli eşyalarımı sakladığım büyük oturma alanına gidiyor.

Duvardaki nadide tablolara, odadaki heykellere, raflara ustalıkla yerleştirilmiş kitaplara, şöminenin yanındaki antika müzik aletleri koleksiyonuna bakarken, "Ve bunların hepsi bir öğretmenin maaşıyla mı?" diye soruyor. Bir an için dejavu yaşıyorum, sanki tüm bunları daha önce görmüşüm, Dahlia'yı bordo elbisesiyle enstrümanların yanında dururken, saçlarını olduğu gibi toplayarak onlara hayran hayran bakarken görmüşüm gibi.

Sonra o görüntüyü, o keskin aşinalık hissini daha kavrayamadan, parmaklarımın arasından geçen kum gibi kayboluyor.

"Ben sadece bir öğretmen değilim," diye itiraf ediyorum, yavaşça ona doğru yürüyorum, ne kadar acı verici bir şekilde sertleştiğimi görmezden gelmeye çalışıyorum, aletim kotuma baskı yapıyor. Yatak odasına kadar gidebileceğimi bile sanmıyorum. Sorun değil. Şöminenin önündeki halı işimi görür.

Ve sonra başka bir görüntüyle tekrar vuruluyorum, bu sefer onu yerde beceriyorum, arkadan sertçe alıyorum, yanımda bir keman yayı var ve bir an için Londra'ya geri döndüğümü düşünüyorum. Lucy ile birlikte. Ama Dahlia'ya baktığımda, ince parmak uçlarını yontulmuş siyah cilayla arpımın kenarında gezdirirken, onun Lucy olmadığını biliyorum. Aynı kişi değiller. Birbirlerine hiç benzemiyorlar.

Ayrıca, onu bir daha görmekten uzun zaman önce vazgeçtim.

"Yani..." Dahlia merakla bana bakarak şöyle diyor. "Eğer sadece öğretmen değilseniz, başka ne iş yaparsınız? Müzeleri mi yağmalıyorsunuz?" Şöminenin yanındaki eski müzik kitapları yığınının yanında duraklıyor ve sonra bana parlak bir gülümseme veriyor, yüzünde bir farkındalık beliriyor. "Dur bir dakika. Kütüphaneden aldığın tüm o bağışlar. Onlar isimsiz bağışçılardan değil. Hepsi senden geliyor. Onları sen getirdin."

Beni orada yakaladı. Hafifçe omuz silkip yanına geliyorum ve elini uzatıp kendi elimle kavıyorum. "Onların güvenli bir yerde olmalarını istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Okulda gerekli tedaviyi görecekler ve onları görmesi gerekenler görebilecek. Eğer dünyayla paylaşamayacaksan böyle şeylere sahip olmanın bir anlamı yok. Ayrıca, bağış yapan tek kişi ben değilim. Richard Wagner de kendi payına düşeni bağışladı."

"Tüm bu nadir eserlere neden sahip olduğunuzu sorabilir miyim, yoksa bunun sadece bir öğretmen olmamanızla bir ilgisi var mı?" Duraksıyor. "Sen gerçek hayattaki Indiana Jones değilsin, değil mi?"

Gerçek hayattaki Drakula'ya ne dersin?

Başımı hafifçe sallıyorum ve elini sıkıyorum. "Keşke olsaydım. Hayır, ben sadece bir kontum."

"Kont mu?" diyor ölçülü bir şekilde. "Kont Chocula gibi mi?" Beyninin gittiği yer ilginçti. "Tabii. Kont Chocula."

Dürüst olmak gerekirse, eğer Drakula derse, vampir olup olmadığını sorarsa, ona yalan söyleyebileceğimi sanmıyorum. Sanırım ona gerçeği söyledim ve o da buna inanırdı ve onun damarlarındaki karanlık benim damarlarımdaki karanlığı çağırırdı.

Bu kadının nesi var ki onu da kendimle birlikte cehenneme sürüklemek istiyorum?

"Hangi ülkenin kontu?" diye soruyor. "Gerçekten nerelisin?"

"Belki de bu modası geçmiş bir kelimedir. Ben bir lordum." Ya da belki bu da modası geçmiş bir kelimedir.

"Yani size lordum diyebilir miyim?" diye soruyor aşırı tatlı bir sesle, gözlerine hararetli bir bakış geliyor.

Oh, bu değerli kız.

"Yapman için ısrar ediyorum," diyorum ona, ensesinden tutup ağzını sert, morartıcı bir öpücükle kendime getiriyorum. Dudakları en yumuşak kadifeden yapılmış gibi hissettiriyor, dili vücudumda yarattığı tahribattan dolayı aldatici bir şekilde masum, beni öperken boğazından güzel bir inilti kaçıyor.

Onu sert olabileceğim konusunda uyarmıştım ama omuzlarımı, sırtımı tutuşundan, tırnaklarının gömleğimin kumaşını delip geçmesinden, sertlikten hoşlandığını anlıyorum.

Dudaklarımı boynuna yerleştiriyorum ve bir an için kaskatı kesiliyor, adrenalın nabızı havaya yükseliyor, kokusu baharatlı. Sanki onu ısıracığımdan korkuyor...

Sonra bu koku kayboluyor, yerini uyarılmışlığının baş döndürücü kokusu alıyor ve elleri üzerimde, sikimi sertçe sıkamak için aşağı uzanıyor, ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve kalçalarımın öne doğru eğilmesine neden oluyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum boynuna karşı, bir an için tenini ısıriyorum, kulağına doğru yalamadan önce tadının tadını çıkarıyorum.

Ellerim kabaca eteklerinden aŖađıya iniyor ve elbisesini yırtmak istiyorum. Onu bu Ŗekilde yerde becermek istiyorum, bacakları belime sarılmıŖ, ellerim saçlarını kavıyor. Ona vururken göğüslerinin zıplamasını görmek istiyorum, ama sonra durmak istemiyorum. Onu yürüyemeyecek hale gelene kadar sikkemek istiyorum. Yorgunluktan bayılana kadar ve sonra ona tekrar sahip olmak zorundayım.

O bir uyuşturuğu ve ben de ilk vuruşunu yapan bir bağımlıyım ve aramızdaki bu garip kimyasal reaksiyon daha yeni başlıyor.

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha derinden, ellerim elbisesinin eteklerini topluyor, çıplak kalçalarının üzerinde kayıyor ve duraklıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor hafifçe geri çekilirken, zaten nefesi kesilmiş.

"Sanırım iç çamaşırını konser salonunun zemininde bıraktık," diyorum ona.

Gözleri kocaman açılıyor ve ben gülüyorum. "Merak etme. Erkenden gidip alacağım," diye onu temin ediyorum ve dudaklarımı boynuna götürüyorum. Kulak memesini ısıriyorum, aŖađıya, köprücük kemiğinin üzerindeki çukura doğru iniyorum ve burnumdan derin bir nefes alıyorum, böylece koku doğrudan başıma gidiyor. Kanının o tatlı mı tatlı kokusu. Parmaklarımı kalçalarının arasına sokarak dikkatimi dağıtıyorum. O kadar sıcak ve gereksiz yere ıslak ki, benim için acı verici bir Ŗekilde hazır ve işaret parmağımı klitorisinin üzerinden aŖađı kaydırıyorum. "Benim için aç," diyorum ve o da açıyor, duruşu genişliyor ve iki parmağımı içine sokuyorum. İnliyor, sırtı kamburlaşıyor, bastırıyor.

Ama parmaklarımı çekiyorum ve parmaklarımın yokluğundan duyduğu hayal kırıklığıyla yumuşak bir inilti

çıkarıyor.

"Ne?" diye soruyor, bana ihtiyaçla bakarak. "Bana dokunabilirsin."

Sanırım sana dokunmaktan fazlasını yapacağım.

"Artık benim olduğunu biliyorsun," diye fısıldıyorum, parmaklarımla onu tekrar okşarken kulağının kabuğunu yalıyorum. "Dün gece sana geri dönüş olmadığını söyledim ve bunda ciddiye dim."

"Evet, lordum," diye mırıldanıyor.

Kahretsin, buna bayıldım. Sikimin daha da sertleşebileceğini düşünmemiştim.

"İşte benim iyi kızım," diye övüyorum onu, parmaklarımı tekrar içine sokarak. "Peki efendin için başka ne yapacaksın?"

"Tanrım," diye fısıldıyor, gözleri kapanıyor, ağzı açık kalıyor. "Herhangi bir şey."

"Bunun için yalvar bana aşkım," diyorum uzanıp elbisesinin yakasını aşağı doğru çekerken, göğsü kabarıyor, meme uçları hava onları soğuttukça sertleşiyor. Onları burnumla dürtüyorum, alev alev yanıyorlar. "Seni becermem için yalvar bana."

"Lütfen," diye fısıldıyor.

"Lütfen, ne?" Göğüslerini emerek ve yalayarak soruyorum. Teninin tadı tuzlu ve tatlı, onsuz yaşayamayacağım bir lezzet. Her santiminin tadı cennet gibi.

"Lütfen," diyor tekrar, sesi titriyor. "Becer beni lordum, sana yalvarıyorum."

İnliyorum, sikim o kadar sertleşti ki kot pantolonumun fermuarını kırabileceğimi hissediyorum. Bu işte çok ama çok iyi.

Kulak memesini ısıriyorum, parmaklarımı tekrar klitorisinin üzerinde gezdirirken boynundan aşağı öpücükler bırakıyorum. Islak, çok ıslak ve hazır ve ben

onun kaygan hissine doyamıyorum. Yapabilirim

Bana duyduğu şehvetin kokusunu almalıyım. Tadına bakmalıyım, onun tadına bakmalıyım. "İtaatkâr bir kız gibi dokun bana," diyorum ona.

"Evet lordum," diye tıslıyor, bakışlarımla buluşmak için geri çekilirken gözleri parlıyor. "Ben seninim." Elleri fermuarıma uzanıyor, onu çözüyor, sikimi ellerinin arasına alıyor ve sertçe sıkıyor.

Tanrım.

Ona ihtiyacım var.

Onu mahvetmeliyim.

Karanlığın bizi sarmasına izin verin.

Onu döndürüp yere fırlattığımda çığlık atıyor, yemyeşil halı düşüşünü yumuşatıyor. Yüzüme doğru yuvarlanıp dirseklerinin üzerinde kendini yukarı itmeye çalışırken elbisesini hızla beline doğru itiyorum.

"Böyle kal," diye emrediyorum.

"Evet, lordum," diyor, gözleri şehvetten ağırlaşırken, sertçe yutkunarak geri yatıyor.

Orada duruyorum ve sanki onu inceliyormuşum gibi gözlerimin üzerinde dolaşmasına izin veriyorum, sikimin etrafında sert bir yumruk yapıyorum. O kadar güzel ki, teni kızarmış, göğsü kabarmış, yanaklarında pembe bir allık, dudakları ayrılmış ve gözleri arzu dolu. Vücudum yanıyor, kanım damarlarımda her an patlayacakmış gibi çarpıyor ve sikimi daha sert okşuyorum.

Bakışlarımı göğüslerinin üzerinde gezdirdiğimde titriyor, yakasının üzerinde dolgun ve açıkta, sonra elbisesinin eteğinin toplandığı yerin altında, sanki gözlerimi tam anlamıyla vücudunda hissediyormuş gibi davranıyor.

"Bakayım," diyorum, sikimi neredeyse acı verecek şekilde bir kez daha sıkarak. "Şu güzel amcığını göreyim."

Bacaklarını daha da açıp kalçaları yükselirken parmakları iki yanında kıvrılıyor.

"Aferin kızıma," diyorum ve önünde diz çöküyorum. Parmaklarımı yumuşak teninin üzerinde, kaygan ve pembe olan her şeyin üzerinde gezdiriyorum ve o kıvranıyor, kalçalarındaki kaslar hafif dokunuşumdan titriyor.

Karanlık bakışlarım onunkilerle buluşuyor ve parmaklarım klitorisini okşamak için yukarı kayarken onu izliyorum. Kalçaları bana doğru yuvarlanırken nefesi kesiliyor, ağzı hafifçe açık.

"Sen kötü bir kızsın, değil mi?" Sesim kısık bir hırıltıya dönüşüyor.

"Lordum için iyi bir kızım," diye pantolonunu indirdi.

"Şimdi benim için kötü bir kız olacak mısın?" Klitorisini okşayarak soruyorum ve o da arkasını dönüyor. "Karanlığına yenik düşecek misin?"

Parmaklarımı içine sokuyorum ve o inliyor, kalçaları ileri doğru sarsılıyor, elimi aşağı doğru iterken daha fazlasını istiyor. O halının üzerinde kıvranırken parmaklarımı içine pompalıyorum, o kadar sıcak, sıkı ve ıslak ki, zar zor dayanabiliyorum.

Lanet etek önüme düşüyor ve o kalçaların bana doğru savrulmasına ihtiyacım var. Eteği daha da yukarı itiyorum, tekrar beline dolanana kadar yukarı çekiyorum. Elimi uyluğundan aşağıya doğru yumuşatıyorum ve sonra dizinin altından geçirip tekrar bacaklarına doğru kaydırıyorum. Titriyor, sırtı kamburlaşıyor, daha fazlasını istiyor. Ona daha fazlasını vermek istiyorum ama bu şekilde değil.

Elimi sırtının altından geçiriyorum ve sanki bir tüyden daha ağır değilmiş gibi, yüzüstü yatana kadar onu ters çeviriyorum.

Ellerimi kıcına bastırıyorum, onları açıyorum, onu bana açıyorum. O kadar güzel ki, kıcı mükemmel derecede pürüzsüz, solgun ve dolgun.

"Çok iyi, çok iyi amına koyayım," diye homurdanıyorum, ıslak amını yalamak için öne atılıyorum.

Öpüyorum, parmaklarımla onu açıyorum, dudaklarım klitorisine bastırıyor. Parmakları başının yanındaki halıyı kazıyor, o da kıcını bana doğru bastırarak sırtını kavislendiriyor.

Artık kendimi tutamıyorum. Bu kadar dayanabildiğime şaşırdım.

Aletim tamamen serbest kalana kadar kot pantolonumu hızla aşağı itiyorum, sonra mengene gibi bir kavrama ile kıcını tutarak sırlıklam ıslak amına itiyorum.

Nazik değilim. Kendimi onun içine sokuyorum, elim saçlarına gidiyor. Başını geriye çekip boynunu kavislendiriyorum ve şok olmuş gibi bir nefes veriyor.

Sonra inlemeye başlıyor, ben onu yerinde tutarken ve içine girerken vücudu titriyor. Bu çok iyi, onun tarafından tamamen sarılmış olma hissi, sıcaklığının ıslak derinlikleri, ama daha fazlasını istiyorum. Onu tamamen sahiplenmek istiyorum.

Saçlarını bırakıyorum, elimde birkaç tel bırakıyorum ve hızımı artırıyorum, sikim tekrar tekrar içine gömülüyor, parmaklarım kalçalarını kavırıyor.

Sızlanıyor ve inliyor. "Evet, oh tanrım."

Sınıra yaklaştı, nefesinin kesik kesik gelmesinden anlıyorum ve ondan çekiliyorum. Bana şaşkınlıkla, neredeyse durdurduğum için acı çeken bir öfkeyle bakıyor.

Sol elimle saçlarından tutup kendime doğru çekiyorum. Gözleri kocaman açılmış, nefesi kesilmişti. "Senin en karanlık sırrın olacağım," diye fısıldıyorum, dudaklarımı kulağına bastırarak. "İstediğin bu mu?"

"Evet, lordum," diye inliyor.

Birdenbire elimi kaldırmak zorunda kaldım. Kıçına sertçe indiriyorum, tokat sesi odada yankılanıyor. Bir çığlık attı, sıçradı ve bir şey söyleyemeden diğer yanağına bir şaplak daha attım.

Kahretsin, bu konuda çok tanıdık gelen başka bir şey daha var.

"Hoşuna gitti mi?" Mırıldanıyorum ve eğilip dudaklarımı tenindeki çiçek açan pembe lekelerin üzerinde gezdiriyorum.

"Evet," diyor titreyerek.

"Şimdiye kadar çok iyi bir kız oldun. Sana gerçekten istediğin şeyi vereceğim."

Sikimi tekrar girişine doğru yönlendiriyorum ve altımda ihtiyaçla kıvranıyor, gözleri şehvetle dolu, ağzı açık ve nefes nefese.

Onu bir süre orada tutuyorum ve sonra sikimi içine derinlemesine sokuyorum, o kadar derin ki onu yere çiviliyormuşum gibi hissediyorum.

Kulaklarıma müzik gibi gelen bir çığlık atıyor, en tatlı ıstırabın çıığı.

Nefesimi kesiyor.

Ellerini arkasından çekip sırtının alt kısmına sabitliyorum ve onu yerinde tutarak bir hayvan gibi sikiyorum, itiş üstüne itiş, kıcı bana karşı sallanıyor, hepsini alıyor. Yüksek sesle ve ihtiyaç dolu inlemeleri odayı dolduruyor, taşaklarımın tenine çarpması gibi.

O çok yakın. Bunu hissedebiliyorum. Dizlerinin üzerinde durmaya çalışırken bacaklarının titrediğini hissedebiliyorum. Başını saçlarından geriye doğru çekiyorum, etrafımda sıkılaştığını hissettikçe sikim zonkluyor. İhtiyacım olan şey bu. Arzuladığım şey bu. Bu onun en derin yanı, en karanlık arzusu ve işte bu.

"Tanrım!" diye haykırıyor boşalırken. "Siktir, siktir, siktir."

Kendimi iliklerine kadar içine gömüyorum ve bunu hissederken inliyorum. Ateş, sıcaklık, tatlı acı, açlık, hepsi üzerime akıyor. Serbest kalması sikimi kavırıyor ve içimde nabız gibi atıyor, ben de şiddetle boşalıyorum. İçinin derinliklerine dökülüyorum, onu her zaman için işaretliyorum. O artık benim, istese de istemese de benim.

Geri çekilip ona bakıyorum, bakışlarımız buluşuyor. Ağır ağır nefes alıyor, başı öne eğik. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve başını kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. "Bana bak," diyorum.

Başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor, yüzü kızarmış, dudakları aralanmış.

"Ben sizinim lordum," diye fısıldıyor.

"Aferin kızıma," diyorum yanağından öperek.

Sonra ondan çekiliyorum. Dölümün kalçalarından aşağı ve haliya damlamasını izleyin ve bir karmaşa yaratmadan önce onu kurtarmak için zamanım var.

Elimi kalçasında gezdiriyorum, döllerimi parmaklarımda topluyorum ve tekrar amının içine itiyorum. Biraz sarsılıyor, şüphesiz yaptığım şeye şaşırıyor. Böylesi çok daha düzenli.

Ve şanslıyız ki ikimiz de çok uzun zaman önce vazektomi yaptırдық. Vampir spermleri

Muhtemelen türümün hayatta kalmasını sağlamak için mevcut doğum kontrol hapları veya yöntemleriyle. Şu anda bir çocuk sahibi olmaya dayanamam ve Dahlia'nın da hayatını mahvedecek bir vampir bebek istemediğinden eminim.

"Endişelenme," diyorum ona, dölümün geri kalanını içine geri kaydırıyorum, parmaklarım derinlere kayıyor. "Seni tekrar becermeden önce biraz dinlenmene izin vereceğim."

Ama şimdiden kalçalarını oynatmasından, dinlenmeye ihtiyacı olmadığını anlayabiliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

DAHLIA

Ertesi sabah bir mezarda uyandım.

En azından bir mezar gibi hissettiriyor, o kadar karanlık ki.

Valtu'nun yatak odasında olduğumu anlıyorum çünkü orada kaldığımızı hayal meyal hatırlıyorum ve dışarıdan gelen kuş seslerinden sabah olduğunu anlayabiliyorum ama vampir olsun olmasın odasının bu kadar karanlık olacağını düşünmemiştim.

Sonra gözümü kırpiyorum ve kirpiklerim bir şeye çarpıyor ve odanın karanlık olmadığını fark ediyorum - gözlerimin üzerinde bir şey var.

Nefes nefese, yüzümden çıkarmak için hareket etmeye çalışıyorum ama kollarım başımın üstünde, bileklerim birbirine bağlı.

Bağırmak için ağzımı açıyorum ama aniden yüzüme bir soğuk geliyor ve büyük, soğuk bir avuç dudaklarımın üzerine konuyor.

"Şşşt," diyor Valtu sessizce, sesi zengin ve yatıştırıcı. "Sadece benim. Profesör Aminoff."

Elini ağzıma daha sert bastırırken paniğe kapılmamaya çalışarak burnumdan ağır ağır nefes alıyorum.

Aman Tanrım.

Öğrendi, değil mi?

Ne olduğumu biliyor. Dün gece seks sırasında büyüm bozuldu ve benim bir cadı olduğumu biliyor, onu öldürmek için gönderildiğimi biliyor.

Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım. Beni öldürecek.

"Titriyorsun," diyor şaşkınlıkla.

Elini ağızımdan çekiyor ve parmakları yüzümün yan tarafına gidip elmacık kemiklerime hafifçe dokunduğunda nefes nefese kalıyorum. "Dün geceyi unuttun mu? Senin için ne ifade ettiğimi unuttun mu?" diye fısıldıyor.

Nefesimi toparlamaya çalışarak sertçe yutkunuyorum. "Neden... neden bağılıyım?"

"Çünkü" diyor. Tüm bildiği bu mu? "Çünkü ne?" Sen bir psikopat mısın?

"Çünkü korkunu görmek istedim," diyor son kelimeyi uzatarak. "Seni rahat ettiğin şeylerin ötesine zorlayacağımı söylemiştim."

"Aslında terör kelimesini kullandığınıza inanıyorum."

Korkum seni tahrik ediyor mu? Sormak istiyorum. Ama cevabı biliyorum. Elbette tahrik ediyor. Belki de benden beslenmeden benimle birlikte olabilmesinin tek yolu budur, korkuyu başka bir şekilde ortaya çıkarmak. Belki de tıpkı kandan beslendiği gibi korkumdan da besleniyordur.

"Terör öznedir."

Kollarımı tekrar başımın üzerinde hareket ettirmeye çalışıyorum ama onları bir şeye, belki de yatak başlığına bağlı buluyorum ve biraz debeleniyorum. Gülümsediğini duyar gibi oluyorum.

"Bunu ne zaman yaptın?" Panik yapmamaya çalışarak soruyorum. "Uyanmış olmalıydım."

"Bir ışık gibi sönmüştün," diyor. "Ve sonra ayak bileklerini yapardım. Bacaklarını açık tutardım. Sonra da dilimin üzerine boşalırken uyanmanı sağladım."

Hem gözlerimi bağlarken hem de bileklerimi birbirine ve yatağa bağlarken uyanmamış olmam doğru gelmiyor ama bunu kabul etmekten başka çarem yok. Ya bana bir şey yaptı, uykuda kalmam için beni zorladı ya da dün geceki seksten dolayı çok yorgundum.

Tamam, dün gecenin nasıl geçtiğini düşünersek, alt katta halısının üzerinde, sonra piyanosunun karşısında, sonra mutfaktaki masanın üzerinde tamamen becerilmek, sonra da duşta ona oral seks yapmak, kesinlikle ikincisi olabilir.

Onu görememekten nefret ediyorum. Ya bu odada yalnız değilsem? Ya burada onunla birlikte başka vampirler de varsa? Vampir seks zindanlarında neler yaptıklarını, insanları bir et parçası gibi nasıl paylaştıklarını gördüm. Burada da bana öyle mi yapacaklar? Elbette izlerken tahrik oldum ama isteksiz bir katılımcı olmak tamamen başka bir şey.

Demek istediğim, etrafınızdaki odanın neye benzediğini bildiğinizde isteyerek gözlerinizi bağlamak bir şeydir. Gerçek anlamda o şekilde uyanmak başka bir şey. Dün gece onun odasına girdiğimi bile hatırlamıyorum, sapkın bir şehvet kasırgasında bedenlerimizi ve yüzlerimizi birbirine çarpmakla meşguldük.

Çünkü dün gece öyleydi. Daha önce seks sırasında hiç bu kadar kaba davranılmamıştım, hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim.

ve ilkel. Valtu karanlığını çağırmaya kararlıydı ama her şeyden çok onun karanlığında boğulmak istediğini hissediyordum. Söylediği her şeyi yapardım, çünkü o anlarda o benim lordumdu. Kelimeleri söylemek iyi hissettirdi - lordum - sanki onları daha önce söylemiştim, sanki başka bir zaman kontrolü ele almasına izin vermiştim.

Ve şimdi o karanlık benim için tekrar geldi. O getirdi.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Sakin ol, güvercinim," diyor bana usulca ve bu cümle beynimi sarsıyor.

Neden bu kadar tanıdık geldi?

Bana daha önce de böyle seslendi mi?

Dün gece bana aşkım dedi ama bu... bu hafızamı canlandırıyor ve en yoğun deja vu hissinden başka bir şey uyandırmıyor.

Titrek bir nefes aldığını duyuyorum ve parmaklarını göğüslerimin üzerinde gezdirirken tenim sıçrıyor, meme uçlarım sıkılaşıyor.

Çıplağım. Tabii ki çıplağım.

"Seni böyle görmeye bayılıyorum Dahlia," diyor. "Tıpkı adaşın gibi iek açtığını biliyor musun? Kendimi yapraklarına gömmek istiyorum. Seni benim için açarken görmekten daha güzel bir manzara olamaz."

Başını aşağı eğiyor, böylece çenesinin kirli sakalını hissediyorum ve göğüslerime sürtüyor, cildim karıncalanıyor ve yanıyor, kalbim göğsümde sıçrıyor. Hafifçe üflüyor, nefesi soğuk ve nefesim kesiliyor.

"İşte bu," diyor. "Korkuyu bırak. Seni daha iyi bir yere götürmeme izin ver."

Pürüzsüz, serin avuç içleri göğüs kafesimin üzerinde, belimin kıvrımında, kalçalarımın kıvrımında, sonra göbeğimde ve aşağı doğru kayıyor. Bir elini kalçalarımın arasına kaydırıyor ve ben şok edici bir şekilde ıslanıyorum. Vücudum korkuyu yalayıp yutuyor, onu yakıt olarak kullanıyor.

Tanrım, ne kadar tahrik olduğuma inanamıyorum, sanki vücudum bunu uzun zamandır istiyordu ama beynime söylemeye hiç zahmet etmemişti.

"Benim için boşalmak ister misin Dahlia?" diye mırıldanıyor, başparmağı klitorisimin üzerinde kayıyor.

Sertçe yutkunuyorum, başımı sallıyorum.

"Kelimeleri söyleyişini duyayım," diyor.

"Evet lordum," diyorum, onun için oynamaya, bu rolde yaşamaya hazırım. "Sizin için gelmek istiyorum."

Dudaklarından alçak bir inilti çıkıyor. "İşte benim iyi kızım."

Başparmağını klitorisime doğru çekiyor ve ben bağlarıma karşı sarsılarak haykırıyorum.

"Hoşuna gitti mi, hmm?"

"Evet lordum," diye nefes alıyorum.

"Seni yalamamı istiyorsun, değil mi?"

"Ne istersen," diyorum, kalçalarımı kaldırıp eline karşı koymaya çalışıyorum.

"Ama ne istiyorsun, güvercinim?" diye soruyor, yine o lakabı kullanarak. Bunu söyleme biçiminde rahatsız edici derecede sevecen bir şey var, beynimin arkasındaki bir zevk noktasını gıcıklayan bir şey.

"Ne istiyorsun?" diye tekrarlıyor, elini çekerek beni boş ve daha fazlası için aç hissettiriyor.

"Beni boşaltmanızı istiyorum lordum," diyorum ona. "İçime boşalmanızı istiyorum."

"Sana zarar vermemi mi istiyorsun?" diye sorar.

Bu soru karşısında donup kaldım. Aklında ne var? Dün gece bana şaplak attığını ve hoşuma gittiğini biliyorum. Daha fazlasını kaldırabilirim. Saçımın bir kısmını kopardı. Bunu da kaldırabilirim.

"Korkuyorsun," diye mırıldanıyor, eli kalçamda geziniyor. "Sana yapabileceklerimden korkuyorsun. Ben de bana güvendiğini sanıyordum Dahlia."

Sana güvendiğimi hiç söylemedim. Neredeyse söyleyecektim ama dilimi ısırdım.

"Sana tekrar sorayım," diyor. "Seni boşaltmadan önce canını yakmamı ister misin? Acının en tatlı öpücüğünü, güneş ışığı altındaki kar gibi içinde eriyen acıyı ister misin? Eğer sana bu acının üstesinden geldiğini görmenin beni mutlu ettiğini, beni hayatımdaki her şeyden daha fazla zorladığını söylersem, canını yakmama izin verir misin?"

Aman Tanrım. Şu anda kendimi çok çılgın hissediyorum, sanki doğru düzgün nefes alamıyormuşum gibi, kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi. Korkuyorum, gerçekten korkuyorum ama artık eskisi gibi korkmuyorum. O gerçek korkuyu, hayatım için duyduğum korkuyu duymuyorum.

Hayır, şu anda saf merak. Korku ve beklenti.

Sarhoş olabileceğim bir kombinasyon.

"Evet," diyorum, ağzım kupkuru.

"Evet, ne, aşkım?" diye soruyor bacaklarımı ayırırken ve ben onun bacaklarımı aralarına yerleştirdiğini hissediyorum, yatak onun ağırlığının altında batıyor. Tanrım, onu istiyorum.

"Evet lordum," diyorum, ihtiyaçtan kıvranıyorum, sinirlerim bilinmezlikle dans ediyor, ne yapacağından emin değilim

Sonraki. "Bana zarar verebilirsin."

Sıcak bir şekilde kıkırdıyor, rahatlatan bir ses, tanıdığım adam gibi konuşuyor. Bunun Profesör Aminoff, okuldaki öğretmenim ve aynı zamanda Drakula, öldürmem gereken vampir ve şimdi de bu olduğu gerçeğini uzlaştırmak zor... Onun ne olduğunu bilmiyorum ama tek bildiğim onu o kadar çok istiyorum ki bu beni korkutuyor.

Çıplak kollarını kalçalarımın bastırıldığını, başını aşağı indirdiğini hissediyorum. "Şimdi seni yalayacağım," diye fısıldıyor, nefesi amımın üzerinde, beni soluk soluğa bırakıyor. "Ve seni olabildiğince ıslatacağım, olabildiğince sert boşalmanı sağlayacağım. Sonra da günün geri kalanını alsa bile seni kırılana kadar becereceğim."

O gün. Kafamın içinde bir yerlerde günün bir noktasında benim de onun gibi okula gideceğimi hatırlıyorum ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok gibi görünüyor. Eğer o endişeli görünmüyorsa, ben de endişeli değilim.

Dili klitorisimin üzerinde kayıyor, ıslak ve sıcak, vücuduma parlak bir zevk dalgası gönderiyor. Küçük bir çığlık atıyorum ve iplerimin sınırlarına karşı sarsılıyorum.

"Çok duyarlısın," diyor, sesi gırtlaktan geliyor, kelimeleri klitorisimin üzerinde titreşiyor. "Çok açgözlüsün. Ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum ve bunu ne kadar istediğini koklayabiliyorum. Beni ne kadar istediğini koklayabiliyorum," diye homurdanıyor, dili dışarı fırlıyor, dişleri en hassas derimin üzerinde geziniyor.

Aman Tanrım!

Geriliyorum, dişlerini hissetmeyi bekliyorum ama dişleri nazik ve kan çekmiyor.

Vay anasını. Bir an için gerçekten besleneceğini sandım.

Yine de aklımın bir köşesinde sanki bunu istiyormuşum gibi bir his var.

Yalamalarını yoğunlaştırıyor, dili aşağı kayıyor, kalçalarımın arasında biriken ıslaklığı yalıyor, dilinin hızlı hareketleriyle beni kıvrandırıyor, inlemek istememe neden oluyor. Ağzıyla beni beceriyor, beni kasıtlı olarak yiyor, aç hırıltıları beni daha sıcak, daha ıslak ve onun için daha çaresiz hale getiriyor. Sanki dün gece hiçbir şey olmamış ve bunu ilk kez yapıyormuş gibi, sanki tüm hayatımı bunu bekleyerek geçirmişim gibi.

"Lütfen," diye nefes alıyorum, etrafımda dönüyorum, keşke ellerim serbest olsaydı da başını tutup ağzını daha sert içime sokabilseydim, keşke izleyebilseydim. Çok acı verici.

"Çok kibar," diyor bir an için uzaklaşarak, sonra ağzını tekrar amıma götürüyor ve bana verdiği uzun, yavaş yalamayı beklemiyorum, his beni haykırmaya itiyor, zevk çok yoğun. Sadece dilinin o sert geçişiyle boşalacakmışım gibi hissediyorum.

"Oh Tanrım," diye inliyorum. Delirmek üzereyim.

İşkence edercesine yumuşak yalamalar ve öpücüklerle geçen birkaç dakikanın ardından nihayet parmaklarını ekliyor, içimde derinlere kayıyor, yanma ve gerilme hatırladığımdan daha lezzetli.

Parmaklarını G noktamın duvarına bastırıyor, ağzı tekrar klitorisime geliyor. Hassas eti emiyor ve dişleriyle çekiştiriyor, keskin bir acı beni inletiyor. İçimde bir zevk dalgasının yükseldiğini hissedebiliyorum ve bu o kadar yoğun ki delirmeden bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum

"Lütfen," diye tekrar fısıldıyorum, kendimi kontrol edemeyeceğim kadar vahşi ve kaybolmuş hissediyorum. "Çok yaklaştım. Bunu yapmaya devam et, lütfen."

"Ben söyleyene kadar gelme," diyor ağzını kaydırıp üçüncü bir parmak ekleyerek. "Kötü bir kız olmak istemiyorsun, değil mi?"

Bu noktada bilmiyorum, iyi bir kıza bunu yaparsa kötü bir kıza ne tür bir ceza vereceğinden emin değilim.

"Siktir," diye haykırıyorum, ona uyum sağlamak için gerildiğimi hissediyorum, kalçalarım yukarı kalkmaya çalışıyor, ayaklarım yatağa doğru kıvrılıyor. "Lütfen. Lütfen, daha fazla, çok yakınım."

"Henüz değil, güvercinim," diye mırıldanıyor, hızını yavaşlatıyor, parmakları içimde yavaşça dolaşiyor. "Ben izin verene kadar olmaz."

"Ama tutunamıyorum," diye haykırıyorum, tekrar tekrar kenara yaklaşırken hayal kırıklığı gözyaşları hissediyorum.

"Dudaklarıma boşalmanı istiyorum ve sonra sikime boşalmanı istiyorum," diyor ve sonra patlayana kadar klitorisimi emiyor, orgazmım beni ayırıyor.

"Siktir!" Sertçe boşalıyorum, dünya beyazlaşıyor - beyaz ısı, beyaz patlamalar, beyaz şelaleler, beyaz yıldızlar ve onun hareket ettiğini hissediyorum, vücudu değişiyor ve sonra üstümde ve parmakları yerine beni dolduran onun horozu, ben kıvrılırken sert, sert uzunluğunu içimde derinlere itiyor.

Ağırlığı beni yatağa itiyor ve şimdi sikinin etrafına boşalıyorum, shaftının etrafında titreşiyorum. Yanağının yanağıma doğru kaydığını ve ağzının kulağımda olduğunu hissediyorum, nefesinin nane ve espresso kokusunu alıyorum, yüzümde hissediyorum. Bunu yavaşça yapıyor, beni dikkatli bir şekilde beceriyor ve içimdeki ateşi tutuşturuyor, için için yanmasını sağlıyor ki

dışarı çık. Aletinin içime her yavaş darbesi bir sonrakini daha da umutsuzca arzulamama neden oluyor, sanki bir hayalet tarafından sikiliyormuşum gibi hissediyorum, etrafımdaki tüm bu karanlık.

"Ham kalana ve artık hiçbir şey hissedemeyene kadar devam etmek ister misin?" diye kulağıma fısıldıyor. "Düzgün yürüyemeyecek hale gelene kadar beni becermeye devam etmek mi istiyorsun? Her oturduğunda bacaklarının arasındaki sikimi düşünene kadar?"

Yine yaklaştım, o kadar yaklaştım ki acı veriyor.

"Evet," diye inliyorum, kalçalarım onun her hamlesini karşılamak için kalkıyor. Kulağıma doğru sırtıyor, nefesi ılık ve ıslak. "İçime boşalmanı istiyorum."

"İçine boşalacağım," diyor, sesi ılık bal gibi. "İlk yüküm amcığında olacak, sonra diğeri kıkında olacak ve sonra geri kalanı ağzından çıkacak."

Yüce Tanrım. Ne dedi o? Gözlerim göz bağına rağmen açılıyor ama tabii ki hiçbir şey görmüyorum.

"Ama önce evreni görmeni sağlayacağım," diyor ve üzerimden kaydığını, elinin boğazıma gittiğini hissediyorum. "Tam buraya bastırırsam nefes boruna zarar verebileceğimi biliyorsun," diyor avucunu soluk boruma bastırırken.

Anında panikliyorum, kıvranmaya başlıyorum, başımın üstündeki bağları çekiştiriyorum, savaş ya da kaç durumum anında tetikleniyor.

"Ciddi hasara yol açabilirim," diye devam ediyor ve ben nefes nefese kalıyorum, baskıdan çıldırıyorum, şu anda tek bir yanlış hareketle beni kolayca öldürebileceğini biliyorum, elinde çok fazla güç var. Şimdi tekmelemeye başlıyorum, onu istiyorum

ama o sikini derinlere sokmaya devam ediyor, girip çıkıyor, girip çıkıyor.

Elini çekiyor ve ben nefes almak için yutkunuyorum, boğazım sadece o baskı yüzünden zonkluyor. "En iyi yer burası," diyor, elini geri getiriyor, ama bu kez başparmağı ve parmaklarına baskı uyguluyor, avuç içi hafifçe soluk boruma dayanıyor. "İki arterin üzerine. Sıkıştırma beyninize giden oksijenin azalmasına neden oluyor. Çok değil, sadece biraz. İşte böyle."

Beni becermeye devam ederken parmakları ve başparmağı boynuma bastırıyor, hızı artıyor. Titriyorum ve nefesimin kısa soluk sesleriyle geldiğini duyabiliyorum, ama sanki başka bir yerden, sanki başka biriymişim, izliyormuşum gibi hissediyorum.

"Önce titremeye başlıyorsun," diyor, siki yavaşça beni beceriyor, o kadar derine batıyor ki beni çıldırtıyor, başparmağı ve parmakları beni boğana kadar hafifçe bastırıyor. "Neden titrediğinden emin değilsin, ama sonra bunun nefes alamadığın için olduğunu fark ediyorsun. Bunun şoku, güçlü bir elektrik akımı gibi vücudunuzu ele geçiriyor."

Basınç başımı sisli hissettirmeye başlıyor ve burnumdan nefes almakta zorlanıyorum. Boğazım kapanıyor ve bunu kontrol edemiyorum. Tanrım, bayılabilirim.

"Titremeye başlıyorsun," diyor hırıltılı bir nefesle, içime daha derin, daha hızlı giriyor ve boğazımdaki baskı yoğunlaşıyor. "Belki durmam için omzuma dokunacaksın ama yapamazsın çünkü ellerin yatağa bağlı. O yüzden bir anlığına bırakıyorum."

Boğazımı bırakıyor ve nefes nefese kalıyorum, ciğerlerimi doldurabildiğim kadar dolduruyorum, adrenalin ve endorfin vücuduma dolmaya başlıyor ve beni canlı hissettiriyor.

"Evet," diye tıslıyor. "Bunu hissediyorsun. Oksitosin. O zevk dalgası," uzanıp parmağını klitorisime sürtüyor ve zevk o kadar yoğun ki boğulacakmışım gibi hissediyorum.

Bu sefer hiçbir uyarı yok. Sertçe boşalıyorum ve sonra beni tekrar boğuyor, içimde o kadar derine itiyor ki, horozuyla ağzına kadar doluymuşum gibi hissediyorum, ağırlığı beni yatağa itiyor. Düşünemiyorum, sadece nefes nefese kalıyorum ve sonra bir şekilde tekrar boşalıyorum, amımdaki kaslar geriliyor, shaftını sıkıyor.

Elini boğazımdan ağzıma doğru kaydırıyor ve iki parmağını dudaklarımın arasından geçirip dilimin üzerine bastırıyor. Bedenlerimizin tuzunu ve miskini tadabiliyorum, parmaklarını emip ağzımın derinliklerine çekerken orgazm hala içimde yuvarlanıyor, bedenim titriyor, kasılıyor. "İşte bu," diye homurdanıyor. "İyi bir kız gibi emiyorsun... Tanrım..."

Sesi şehvetle kalınlaşarak kesiliyor ve içime girdikçe nefesi kısılıp hırıltılı bir hal alıyor, yatak sikişinin çılgın gücüyle sarsılıyor.

Aniden kalçaları bir, iki kez çarpıyor ve hareketsiz kalıyor ve keşke boşalırken onu görebilseydim. Başının geriye gidişini, boğazının ortaya çıkışını, ağzının açık kalışını. Vücudumu titreten uzun, derin bir inilti çıkarıyor, izleyemediğim gerçeğini telafi eden ilkel bir ses.

Sonra çekiliyor, dölleri sıcak bir şekilde kalçalarımın sığılıyor ve sonra ters çevriliyorum, ellerim daha sıkı bir şekilde

İp büküldükçe yatağa düşüyorum. Elini karnımın altına sokuyor ve kıcımlı yukarı çekerek dört ayak üzerinde durmamı sağlıyor.

"Seninle işim henüz bitmedi," diye hırıldıyor, parmakları kalçalarımın hassas etine saplanıyor. "Seninle işimin bitmesini istiyor musun?"

"Hayır, lordum," diyorum ve konuşmak canımı yakıyor, boğazım düğümleniyor.

"Acele etmeyeceğime söz veriyorum," diyor, sesi alçalıyor, sertleşiyor ve ellerini kıcıma götürüyor. Parmaklarını yanaklarımda, sikinin içimde olduğu yerde gezdiriyor, yarığımın çizgisini takip ediyor ve ben onun dokunuşu altında kıvranıyordum, bir eliyle beni ayırırken inliyorum. "İstediğin bu mu?"

"Evet, lordum."

Kıkırdıyor, sesi tatmin olmuşa benziyor ve sonra bir duraklama oluyor...

WHACK.

Bana sertçe vurdu, eli bir kırbaç gibiydi.

Bağırıyorum, elimde değil.

O bana vurdukça tenim yanıyormuş gibi hissediyordum, eli tekrar tekrar kıcıma iniyor, her tokat bir öncekinden daha sert, gittikçe daha sıcak oluyor. Her darbeye tüm vücudum sarsılıyor, kaba ip bileklerimi ısıyor, göğsüm ağrıyor, göğüslerim sallanıyor.

Sonra yataktan kalktığını, odada yürürken çıkardığı sesi ve bir çekmecenin açıldığını hissediyordum ve daha iyi odaklanabilmek için nefesimi tutuyordum. Prezervatif mi alıyor? Prezervatif kullanmıyorduk. Ama sonra bir kapak sesi duyuyordum, ardından gürültülü bir fişkırta ve muhtemelen bir şişe kayganlaştırıcı aldığını anlıyorum.

Bu da daha önce söylediklerinde şaka yapmadığı anlamına geliyor.

Yatak tekrar aşağı iniyor ve tam arkamda duruyor. Onu bedenimin üzerinde, nefesini sırtımda hissedebiliyorum ve sonra bana doğru bastırıyor, sikinin ucu tam kıcıma değiyor. Kaygan elinin sikiyle tenim arasında kaydığını, kendini ıslattığını hissediyorum, sonra biraz geri çekiliyor, arkamda kendini ayarlıyor.

Onu hissettiğimde nefesim kesiliyor, kalın kafası içeri kayıyor ve yavaşça inç inç iterken yumuşak bir ses çıkarıyorum, beni hayal bile etmediğim bir şekilde dolduruyor. Kayganlaştıracıdan dolayı çok kayganım ama yine de kıcıma tamamen girmesi bir dakika sürüyor ve kalın shaftının etrafında geniş bir şekilde gerildim, horozunun başı içimin derinliklerine çarpıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum. Bunu tarif bile edemiyorum.

İzlediğini hissedebiliyorum. Hiçbir şey söylemiyor, onun yerine gözlerini üzerimde hissetmeme izin veriyor, şüphesiz sikinin içimde kaybolduğu yere çekiliyor. Sadece ağır nefes alışını duyuyorum, nefesi düzensiz ve yavaş.

Ve sonra beni sikmeye başlıyor, yavaşça çekip aynı yavaşlıkla geri itiyor ve elleri kıcıma geri dönüyor, her iki yanağımda bir el ve beni açıyor, vücudum shaftının etrafında daha da sıkılaşıyor, beni elleriyle açarken kık yanaklarım genişliyor ve kollarımı geri çekmeye çalışırken bileklerimdeki ipin sertliğini hissediyorum. Amım ıslak ve arkamdan beni iterken klitorisim zonkluyor.

Aletin ne kadar uzun, ne kadar kalın olduğunu hissedebiliyorum ve beni sikerken her santimini hissedebiliyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye soruyor titreyen bir nefesle. Acele etmemeye çalışıyor, kendini tutmaya çalışıyor ve ben onun gevşemek istediğini biliyorum. "Seni daha iyi hissettirebilir miyim?"

"Evet," demeyi başarıyorum, kelime titrek. "Evet, lordum."

Elini amıma götürüyor ve parmaklarını içeri kaydırıyor, klitorisimi sıyıran ustaca bir hareketle beni beceriyor ve kahretsin! Anında boşalıyorum, bir tsunami üzerime yuvarlanıyor ve hangi yönün yukarı olduğunu bilmeyene kadar beni aşağı çekiyor. Adını haykırıyorum, kasılıyorum, kuduz bir hayvan gibi yatakta sarsılıyorum ve zevk dalgaları beni tekrar tekrar vururken durmuyor.

"Kendimi tutamıyorum," diyor inleyerek ve sonra yüksek sesle homurdanıyor, siki derinlere giriyor ve içime fışkıran dölün ani sıcaklığını hissediyorum, beni geniş tutarken kıcımlı dolduruyor, tekrar tekrar ateş ediyor, uzunluğu içimde titreşiyor.

İçime boşaldığında geri çekiliyor ve dölllerinin kıcımdan kalçalarımın sızdığını, bacaklarımdan aşağıya ve yatağa doğru kaydığını hissediyorum.

"Bu kadar yeter mi?" diyor ve ilk defa sesi nefes nefese çıkıyor. Bu adam hiç yorulmaz mı? Hiç ara vermeden tekrar tekrar boşalabilmesine rağmen vampirlerin bile bir sınırı vardır.

Konuşmaya çalışıyorum ama çok yorgun ve bitkinim ve bedenim artık bana ait değilmiş gibi hissediyor, sanki uzaya fırlatılmışım ve orada galaksiler arasında bırakılmışım gibi.

"Sikimi ağzına sokacağımı söylediğimi biliyorum," diye kıkırdarak ekliyor, "ama sanırım

bunu sonraya bırak."

Tanrıya şükür, çünkü her ne kadar karanlık ve kirli bir sapkınlık yönümü keşfetmiş olsam da, daha yeni kıcıma girmiş bir siki ağzıma sokacak kadar sapkın değilim.

"İşte," diyor usulca. "İzin ver seni temizleyeyim." Yataktan kalkıp yumuşak, ılık bir bezle geri geldiğini ve vücudumun her yerini nazıkçe ovaladığını hissediyorum. Hareketleri o kadar hassas, narin ve şefkatli ki, seksini ne kadar sert sevdiğiyle çelişiyor.

"İşte," diyor. Üzerime eğiliyor ve alnıma nazık bir öpücük konduruyor, sonra elleri benimkilere gidiyor ve ipleri çözdüğünü hissediyorum.

Birden ellerim çözülüyor, iğneler ve karıncalanmalarla dolup taşıyorum.

"Ah," diyorum sessizce.

"Acıdı mı?" diye soruyor ve sonra parmaklarının, ipin bileklerimde bıraktığı ham olukların üzerinde nazıkçe gezindiğini hissediyorum. "İyileşecekler," diyor ve sonra eğilip öpücüklerini konduruyor.

Sonra geri çekilir ve elleri göz bağına gider.

Çözüyor ve kaldırıyor.

Gözlerim odaklanana kadar loş ışıktan irkiliyorum.

Valtu bana bakıyor, yüzü birkaç santim uzakta. Yüzümü incelerken bakışları hafif, neredeyse hayranlık uyandırıcı, ağzı köşeden yukarı kıvrılmış, usulca gülümsüyor.

Tanrım, hiç bu kadar yakışıklı biri olmamıştı.

"İşte buradasın," diyor sessizce, başımdan bir tutam saç almamak için öne uzanıyor.

Bir an durup odaya bakıyorum. Burası loş bir şekilde aydınlatılmış, duvarlar kömür grisi, pencerelerden hafif bir ışık geliyor, ama bunun dışında duvarlarda yaldızlı çerçeveler içinde orijinal olduklarına şüphe olmayan eski tablolar, antika lake şifonyerler ve gardıroplar, üstlerinde mumlar ve siyah gül vazolarıyla çok rahat bir alan. Kendimi 1800'lerden kalma bir adamın evinde uyanmış gibi hissediyorum ve sanırım bu çok da uzak değil.

Ayrıca yalnızız. Artık hareket edebiliyorum, artık görebiliyorum, artık hiçbir şey o kadar korkutucu görünmüyor.

"Teşekkür ederim," diyor ve elimi tutup bileğimdeki izleri öpüyor.

"Ne için?"

"Bana güvendiğin için," diyor ciddiyetle. "İstemediğini biliyorum ama... bu benim için gerçekten önemliydi." Elimi indiriyor ve dudaklarını yalıyor, bana bakarken gözleri daha da kararıyor. "Görüyorsun, güven sorunlarım var. Ben... ben daha önce insanlara yaklaştım ve onlar benim gerçekte kim olduğumu, neyden yapıldığımı keşfettiklerinde kaçıp gittiler. Karanlığın mı var? Benimkinden kaçmayacağından emin olmak istedim. Zevkle ve acıyla kendini bana özgürce teslim edip etmeyeceğini bilmek istedim. Senin bana güvendiğin kadar benim de sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmek istedim."

Komik olan şu ki, ona güveniyorum. Güvenmemeliydim. Onun bir vampir olduğunu bildiğimi, insanları öldürdüğünü, aynısını bana da kolayca yapabileceğini bilmiyor, özellikle de gerçekte kim olduğumu öğrenirse. Ama az önce onun yatağında yaşadıklarımın sonra, ona güveniyorum.

Vücudumu onun gibi teslim etmek istediğim başka kimse yok.

Başımı sallıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Senden istiyorum," diyorum ona usulca. "Benim sana güvendiğim kadar senin de bana güvenmeni istiyorum."

Gülümsüyor, eğiliyor ve beni tekrar dudaklarımdan öpüyor. Dilinin hafifçe vuruşunda seksimizin tadını alıyorum.

"Güzel." Geri çekilir ve "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sormadan önce bir süre dudağını ısırır.

"Herhangi bir şey."

Kaşları beklentiyle kalkıyor.

Koluna zayıf bir yumruk attım. "Sakın sana yatak odasının dışında lordum diyeceğimi düşünme."

Gülüyor, kısa bir süre tavana bakıyor. "Tamam, denemeye değerdi." Sonra gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyor. "Ama ciddi. Bugün vermem gereken bir dersim olduğunu ve senin de gitmen gereken derslerin olduğunu biliyorum ama... benimle okulu asma şansın var mı?"

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Okuldan mı kaçırıyorsun? Profesör Aminoff!" Onu uyararak haykırıyorum.

Bana doğru eğiliyor ve çenemi parmaklarının arasına alıyor. "Beni nasıl suçlarsın? Kendine bir bak Dahlia. Seni güzel, kötü yaratık. Kılık değiştirmiş bir melek. Seni yatağымda çırılçıplak tutuyorum. Seni en sapkın şekillerde kirletmememe izin verdin. Bugün işe gidip de senin amının tadını düşünmememin imkanı yok."

Bunun üzerine yanaklarım hemen kızardı. Tanrım, ne kadar da pis bir ağzı vardı.

"Benimle yatakta kal," diye ısrarla devam ediyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdikten sonra içeri doğru itiyor.

alt dişlerimin üzerinde duruyor. "Bütün gün seninle oynamama izin ver."

Neyse ki bugünkü derslerim Valtu ile değil, bu yüzden ikimiz de aynı sınıfta fark edilir bir şekilde yok olmayacağız.

Ben zaten gerçek bir öğrenci değilim.

Teslim olurken yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor.
"Tamam."

Sırıttıyor, gözleri zevkle kısılıyor ve Tanrım, sanırım bu adama aşık oluyorum.

O kadar ki istediğim için burada onunla kalıyorum. Bunu yapmam gerektiği ya da onunla doğru yolda olduğum ve loncanın hedeflerimize ulaşmak için yapmamı istediği şey bu olduğu için değil, istediğim için.

Ve bunun ileride benim için büyük bir sorun olacağını biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

VALTU

Kışın zirvesindeki Venedik'ten daha çok sevdiğim bir şey yok. Kasım ayına yakın, yağmurların henüz ciddi bir şekilde başlamadığı, bu nedenle sel veya acqua alta endişesinin olmadığı, ancak turistlerin gittiği ve erken karanlıkla birlikte sisin yerleştiği o tatlı nokta. Bu bana huzur veriyor, sanki hayattaki her şey biraz daha kolaymış gibi.

Ancak kışın yaklaşmasına ve bu güzel, karamsar şehrin üzerine çöken sessizliğe rağmen hayatım daha da karmaşıklaştı.

Son birkaç haftadır Dahlia ile kaçamaklar yapıyorum ve ona bir daha hiç kimseyle olamayacağımı düşündüğüm kadar yakınlaştım. Bana kendi karanlığını getirdi ama bunu yaparken dünyamı çok daha aydınlık hale getirdi. Aramızda sapkın bir anlayış var, kendimizi birbirimize vermemizin bu nadir ve değerli yolu, sadece bedenlerimizle değil, daha derin bir şeyle. Vampirlerin gururla iddia ettikleri gibi benim bir ruhum olup olmadığını sık sık sorgularım, ama onun bir ruhu var ve onunla birlikte olduğumda sanki ruhunu ödünç almama ve bir süreliğine giymeme izin veriyormuş gibi hissediyorum.

Üzerimde iyi hissettiriyor.

Ama hayatımda olduğu gibi, iyi olan her şeyi hızla kötü bir şey takip ediyor. Bu durumda, Dahlia ile bir ilgisi yok, geldikleri günden beri hayatımı zorlaştıran Aleksî ve Saara ile ilgili.

Aleksî'nin Kırmızı Oda'da geçirdiği aptalca zamandan beri onları düşman edinmişim gibi görünüyor. Normalde bir vampirin kovulması önemli değildir çünkü herkes kurallara uydukları sürece bu odanın sadece onlar için var olduğunu bilir. Ama o kardeşler bu kasabada çok garip bir nüfuza sahip oldukları için, onlarla iyi geçinmek zorunda olduğum bir konumdayım.

Bu nedenle, bu gece ben ve Bitrus, Saara ve Aleksî ile bir toplantı yapmak için Poveglia adasına bir tekneyle gitmek zorundayız. Farklılıklarımızı çözebilmemiz için özellikle gitmemi istediler. Vampir olabilirim ama aptal değilim. Beni öldürmek istiyor olabilirler, bunu göz ardı edemem. Ben de her ihtimale karşı Bitrus'tan benimle gelmesini istedim. Başka bir tanığın olmasının zararı olmaz.

"Daha ürkütücü bir gece seçebilirler miydi?" Bitrus diyor ki.

Sisin içinden bana doğru geldiğini görmek için dönüyorum, siyah paltosunun yakası yukarı kalkık, elleri ceplerinde. Tek ihtiyacı olan kel kafasını örten bir fötr şapka ve kara filmlerden fırlamış gibi.

"Vampirlerin ne kadar dramatik olduklarını bilirsin," diyorum.

Şehrin güney yakasında, Santa Maria della Salute Bazilikası'nın meşhur silüetinin hemen arkasında bir rıhtımda duruyorum. Kardeşler saat on birde benim için bir tekne göndereceklerini söylediler ve saat geç olmasına rağmen birçok tekne ve vaporetto hala kanalda dolaşıyor

Bizi Giudecca adasından ayıran ışıklar sisin içinden zorlukla görülebiliyor.

Bitrus yanımda dururken, "Demek Poveglia'da yaşıyorlar, ha?" diye soruyor. "Bu çok boktan bir durum."

İç çektim. "Evet, ördeğe benziyorsa ve ördek gibi yürüyorsa..."

Poveglia, dünyanın en lanetli yeri olduğu söylenen ve bunun için de iyi bir nedeni olan, kötü şöhretli küçük bir adadır. Veba salgını sırasında ölmek üzere olanları hapsedmek için lazaretto olarak kullanılmıştır. Söylentilere göre adada o kadar çok vebalı ceset yakılmış ki, toprak çoğunlukla insan külünden oluşuyor. Bunun bir söylenti olduğunu sanmıyorum, sadece bir tekneyle geçerken bir kez orada bulundum ve ölüm kokusunun ne kadar derin olduğunu koklamak için adaya adım atmama bile gerek kalmadı.

Vebadan sonra Venedik'e gelenler için bir karantina istasyonu olarak kullanılmış, daha sonra doğal olarak bir akıl hastanesine, ardından da 1960'larda nihayet kapatılana kadar yaşlıların son günlerini geçirmeleri için bir hastane ve bakım evine dönüştürülmüştür. Şimdi ise hastane ve gözetleme kulesi kalsa da tamamen terk edilmiş durumda.

Ve görünüşe göre kardeşler oraya yerleştiğinden beri tamamen terk edilmemiş. Hastanenin gizli bir bölümünü konutlarına dönüştürdüklerini varsayıyorum, çünkü son duyduğumda her şey çürümeye terk edilmişti.

"Dahlia ile işler nasıl gidiyor?" Ben siste bize ait olabilecek tekneleri ararken Bitrus soruyor. "Beni onunla tanıştırmaya yaklaştın mı?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Henüz değil."

Bitrus'la tanışmasını istiyordum ama onu diğer vampirlerle tanıştırmamanın savaş ya da kaç içgüdülerini tetiklemesinden endişe ediyorum. İnsanlar vampirleri oldukları gibi görmezden gelme konusunda oldukça iyiler, ama her seferinde sadece bir tane. Eğer Bitrus'la tanışırsa bende çok yanlış bir şeyler olduğunu anlamaya başlayabilir.

Gerçi kimi kandırıyorum ki?

Şimdiden bende bir sorun olduğunu düşünüyor. Ve bundan hoşlanıyor.

"Seni Bash ile tanıştırdım," diye devam ediyor Bitrus, parmaklarını temiz tıraşlı çenesinde gezdirerek.

"Evet. Hâlâ öylesine seviştiğin Bash," diye yorum yapıyorum gülererek. "Vampirleştğinde ve onunla lanet olası bir ilişki içinde olduğunu fark ettiğinde Dahlia ile tanışmana izin vermeme ne dersin?"

Bunun üzerine umursamaz bir şekilde homurdanıyor, üşümüş gibi yakasını yukarı çekiyor ve yüzünü denize dönüyor. Sonra kaşlarını çatıyor. "Bu bizim için olmalı."

Bakışlarını takip ettiğimde küçük bir motorlu teknenin bize doğru geldiğini görüyorum, arkada siyahlar içinde bir adam pervaneyi kullanıyor. En azından ben bir adam olduğunu düşünüyorum, yaklaştıkça yüzündeki ifadeden bir şey anlayamıyorum. Sanki Fil Adam hayata gelmiş gibi.

"Bu da ne...?" Tekne iskeleye yanaşırken Bitrus fısıldar.

Dümendeki adam silahsızlandırarak kadar uzun boylu, itici hissettirecek kadar karanlık ve kaotik bir enerjiyle kaplanmış ve başında vebalı bir doktor maskesi var.

Bitrus'la göz göze geldik. Kaşlarını kaldırıyor.

Ciddi olamazlar, diyor kafamın içinde. Bu bizim aracımız mı?

Veba doktoruna dönüp bakıyorum, göz yerine sadece siyah, dipsiz delikler, burun yerine de uzun bir gaga görüyorum. "Seni bizim için Saara ve Aleksi mi gönderdi?" Sanki başka bir açıklaması varmış gibi soruyorum.

Maskeli adam sadece bize bakıyor.

Sanırım cevabımız bu.

"Sanırım yola koyulmalıyız," diyorum yorgun bir iç çekişle, vebalı doktorun insan olamayacak kadar büyük deri eldivenli eliyle rıhtımda tuttuğu tekneye doğru ilerlerken.

"Seninle geldiğim için çok pişmanım," diyor Bitrus nefesinin altından, tekneye adım attığımızda beni takip ederek.

Oturduğumuz anda tekne karanlıktan uzaklaşıyor ve sisin içine doğru ilerliyoruz. Omzumun üzerinden tekneyi kullanan veba doktoruna bakıyorum ve o maskenin altında kimin olabileceğini merak ediyorum. Eğer bir vampirse bunu anlayamıyorum ve genellikle vampir radarım harekete geçerdi. Eğer bir insansa, o bir dev ve etraflarındaki o garip enerjinin ne olduğunu bilmiyorum çünkü bu büyücülüğe benziyor.

Belki de bir cadıdır. Yakın zamanda bir tane gördüğüm zamanı düşünüyorum. Dahlia ile yürüyordum, ilk kez içki içtiğimiz o gece onu öpmüştüm. Cadı Orta Doğu kanından geliyordu, oldukça genç ve güzeldi, beni fark etmiş gibi görünmüyordu ama ben onu kesinlikle fark etmiştim. Kokusunu alabiliyordum. Venedik'te etrafta dolaşan birkaç cadı olduğu söylenir ama nedense onlarla pek karşılaşmadım.

sık sık. Eğer tekneyi kullanan bu maskeli kişi bir cadıysa, onların kokusunu alabilmem gerekirdi ama hiçbir şey alamıyorum.

Bir vampiri öldürmenin bize söylenenden daha fazla yolu olup olmadığını hiç merak ettiniz mi? Bitrus kafamın içinde soruyor. Belki de sadece ateş, baş kesme ya da bir cadının bıçağıyla kalbinden bıçaklanmak değildir. Belki de vebalı doktorların hayaletleri tarafından ölesiye korkutulmaktır?

Yardımcı olmuyor, ona söyledim.

Özellikle de tekne sisin derinliklerine doğru ilerlerken, şehrin ve Giudecca'nın ışıkları yutulurken hiç yardımcı olmuyor. Tüm sesler de yutuluyor, geriye sadece motorun vızıltısı ve kafamın içinde kendi kalbimin atışı kalıyor. Kolay kolay ürkmem ama tekne yolculuğı uzadıkça kendimi daha da tedirgin hissediyorum. Sudaki yarattığı düşünüyorum, Bitrus'un bana odasında bir şey olduğunu söylediğı şeyi düşünüyorum, son birkaç haftadır karanlıkta bir şeyin beni takip ettiğine nasıl yemin edebileceğimi düşünüyorum, gözüme hiç görünmeyen sinsi ve kokuşmuş bir şey, sonsuza dek gölgelerde.

Ve şimdi, ada önümüzde belirirken, harap hastaneyi, ufalanan tuğlaları ve büyümüş yabani otları gösterecek kadar açık olan sisin üzerinde yükselen çan kulesi, bu dünyaya ait olmayan bir şey tarafından izlendiğim hissine tekrar kapılıyorum. Kendisi de bu dünyaya ait olmayan biri olarak, bu çok tedirgin edici bir duygu.

Adada tek bir ışık bile yok ve teknenin de ışıklarını kapatmış olması gerektiğini şimdi fark ediyorum.

Karanlıkta oldukça iyi görebildiğimiz için, gölgelerde fark edilmeden yaşamayı kolaylaştırır.

"Kahretsin!" Bitrus aniden haykırarak, yüzeye baktığı teknenin kenarından geri çekildi. "Az önce suyun içinde yüzler gördüm."

Tamamen normal.

Sanki maskeli adamın Bitrus'un yüzeyin altında yüzler görmesinin mantıklı bir açıklaması varmış gibi omzumun üzerinden veba doktoruna bakıyorum ama doktor sert bir kolla dosdoğru ileriye işaret ediyor.

Arkamı döndüğümde Saara ve Aleksî'nin iskelenin ucunda durduğunu görüyorum. Bir saniye önce orada olmadıkları kesin. Her zamanki gibi ikisi de şık giyinmişlerdi; Saara uzun, beyaz, dar bir elbise, Aleksî ise beyaz bir takım elbise giymişti. İkisinin de ayaklarının çıplak olması dışında vampir balosuna gidiyormuş gibi görünüyorlar.

"Hoş geldiniz Profesör Aminoff," diyor Saara. Tekne rıhtıma yanaşırken Bitrus'a tatlı tatlı gülümsüyor. "Görüyorum ki bir arkadaşınızı getirmişsiniz."

"Çok dikkatli olamayız," diyorum ayağa kalkarken. "Saara, Aleksî, eminim Bitrus'la daha önce tanışmışsınızdır."

"Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum," diyor Saara, "ama onu çok iyi tanıyorum. Umarım buraya hoş bir yolculuk yapmışsınızdır."

Tekneden çıkıyorum, Bitrus hemen arkamda, nefesinin altında çılgınca şeyler gördüğünü mırıldanıyor. "Hoş olmaktan çok tuhaftı," diyorum teknede oturan veba doktorunu işaret ederek. "Bu şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Yakında öğreneceksin," diyor Saara sessizce, dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek. "Şimdi gel bakalım."

"Adamıza hoş geldiniz," diyor Aleks, yıkık dökük binayı işaret ederek, "mütevazı evimize. Bir vampir için mükemmel bir yer, sence de öyle değil mi?" Bana çok fazla diş göstererek sırtıyor.

"Bilmiyorum," diye burnumu çektim, havaya ölüm kokusu sinmişti, "sanırım şehirdeki evimi tercih ederim."

"Aleksi tarihiyle çok gurur duyuyor," diyor Saara, yanıma gelip koluma girerek. "Bu adada yüz binden fazla insanın öldüğünü biliyor muydun? Veba çukurları insanlarla dolup taşıyordu. Ne yazık ki hepsi çürümüş, kanları hastalık tarafından zehirlenmiş, yoksa tam bir ziyafet çekerdik."

Binaya giden dar patıkada yürürken kaşlarımı kaldırıp iki kardeşin arasına bakıyorum, kırık demir kapılar bir tarafa doğru açılıyor. "Sakin bana o zamanlar buralarda olduğunu söyleme."

Kardeşler birbirlerine kendini beğenmiş bir bakış atıyor. "Bu şehrin bizim için bu kadar değerli olmasının bir nedeni var," diye açıklıyor Saara. "Burası çok uzun zamandır bizim evimiz. Yerlilerin bize kefen yiyenler dediği zamanlarda. Arkadaşınız Bay Bram Stoker adımızı lekelemek zorunda kalmadan önce."

Ah. Belki de benden nefret etmesinin bir sebebi de budur. Kötü şöhret. Vampirler son derece bölgeci olabiliyor, özellikle de hak sahibi. Pek çok vampir benden hoşlanmıyor çünkü ben tüm dünyanın ismen tanıdığı biriyim, sanki Karanlıklar Prensi'nin ta kendisiymişim gibi. İnsanlar vampir deyince akıllarına Drakula geliyor, başka kimse gelmiyor.

Vampirler de herkes gibi kıskançlığa eğilimlidir.

Binaya doğru ilerlerken ona "Özür dilerim," diyorum. "Bram hayat hikâyemde çok fazla değişiklik yaptı." Boğazımı temizliyorum. "Beni buraya neden davet ettiğinizi sorabilir miyim?"

"Size bir sürprizimiz var," diye konuşuyor Aleksî. "Bir hediye." Bitrus'a bakıyorum ve o sadece başını hafifçe sallıyor.

"Merak etme," diyor Saara, değiş tokuşumuzu not ederek. "Sen de katılabilirsin. Bitrus. Bu, karşılaştığımız durum için üzgün olduğumuzu ifade etmenin bir yolu. Artık anladığınızdan eminim, şehrin belli bir şekilde olmasına alıştık. Kırmızı Oda'daki etkiniz işleri karmaşıklştırıyor."

"Peki o zaman neden Venedik'ten ayrıldın?" Bitrus soruyor.

"Vampirleri bilirsin, sürekli hareket etmemiz gerekir yoksa sıkılırız," diyor omuz silkerek, düz sarı saçlarını omzunun üzerinden savurarak. O bunu yaptığında insan kanı kokusunu alıyorum. Taze kan.

"Ve iyi bir nedenimiz vardı," diyor Aleksî, "yakında netleşecek."

Kendi kendime homurdanıyorum. İşler daha da bulanıklaşıyor, netleşmiyor.

"Adımına dikkat et," diyor Saara, kırık bir patikadan paslı iskelelerle kaplı binaya doğru ilerlerken. "Burada bir çalışma yapacaklardı ama vazgeçtiler. Sadece binanın çökmesini engellemeye yetiyor."

Üzerinde İtalyanca Psikiyatri Bölümü yazan soluk bir tabelanın yanından geçip ana kapıdan içeri giriyoruz. Bina tamamen güvensiz ve çürümüş hissi veriyor.

"Peki gerçekte nerede yaşıyorsunuz?" İçeride büyüyen sarmaşıklara, kırık dökük yığınlara bakarak soruyorum

yataklar, yıkık duvarlar ve parmaklıklarla kaplı paramparça pencereler, o huzursuz edici his kemiklerime sızmaya devam ederken.

"Alt katta," diyor. "Yeraltında. Size daha sonra gezdiririz ama önce yemek yiyelim."

Yemekten bahsedilince midem gurulduyor. Son beslenmemden bu yana epey zaman geçti. Geceleri Dahlia ile yatağımda geçirirken Kırmızı Oda'ya zaman ayırmanın zor olduğunu fark ettim. Ayrıca, yeterince dikkatimi dağıtıyor.

"Yemek mi?" Bitrus, Kırmızı Oda'nın dışında asla yemek yemediğimizi bildiğinden, "Ye" diyor.

Saara sadece başını sallıyor ve Aleksi'yle birlikte nemli, dar bir koridordan geçerek koridorun sonuna doğru ilerliyoruz. Büyük ahşap bir kapı var ve önünde iki tane yedi ayak boyunda vebalı doktor duruyor, kapıyı koruyorlar. Bir an için heykel olduklarını düşünüyorum ama bizi içeri almak için kenara çekiliyorlar.

"Bu ne şimdi?" Bitrus sessizce homurdanıyor.

"Burası şapel," diyor Saara, odanın ortasında durarak. "Ve işte akşam yemeğiniz."

Şapelin duvarları beyaz, pervazları yeşil mantarla kaplı ve sadece birkaç sıra ayakta, geri kalanı kırık. Şapelin ön tarafında, yanan mumlarla aydınlatılmış bir sunağın önünde, en fazla yirmi yaşlarında genç bir adam ve genç bir kadın olmak üzere iki kişi var. Çıplaklar ve yerde oturuyorlar, ağızları bantla kapatılmış, bilekleri ve ayakları birbirine bağlı. İri gözlerle bize bakıyorlar, birbirlerine yaklaşmaya çalışıyorlar, acı dolu sesleri her nefeste ağızlarına doğru esneyen koli bandına çarpıyor.

Hiçbir yerde kan yok ama boyunlarında iki delik görüyorum, büyük olasılıkla Saara tarafından örneklenmiş. Sonra bacaklarını fark ediyorum. Her iki ayak bileği de ezilmiş, dümdüz olmuş, bu yüzden yürüyemiyor ya da kaçamıyorlar. Eğer buradaki ağır ölüm ve çürüme kokusu olmasaydı, onlardan akan adrenalin ve dehşeti fark edebilirdim.

"Kim bunlar?" Korku dolu gözleriyle karşılaşmamaya çalışarak Saara'ya soruyorum.

"Onlar senin hediyen," diyor Aleks. "Bizden bir özür yemeği. Gelin şimdi, ziyafet çekin." Bana ürkütücü bir sırıtış atıyor, derin derin nefes alıyor. "Ne kadar aç olduğunun kokusunu alabiliyorum."

Başımı salladım. "Hayır. Hayır, bu doğru değil. Kendimi kaptırırsam beni tutamazsın."

Saara elini omzuma koyup kulağıma eğilerek, "Arkadaşın sana göz kulak olmak için burada," diyor. "Ben zaten onların tadına baktım," diye fısıldıyor. "Korkuları şimdiye kadar yaşadığım en tatlı korku. Onlardan nasibini aldığın için onur duymalısın."

Gözlerimi kapatıyorum. "Ama onlar kim?"

Bir an duraksıyor, tırnakları bir anlığına deri ceketime sertçe batıyor. "Kim oldukları önemli değil. Kilise gruplarından ayrılmış genç yetişkinler. Bilmiyorum. Artık buradalar. Kimse onları burada bulamayacak, muhtemelen kimse gittiklerini fark etmeyecek." Geri çekildi ve kaşlarını çattı. "Jestimi takdir etmediğini düşünmeye başlıyorum."

Nazik davranmayı unutma, diye hatırlatıyorum kendime, gerçi bu durum bunu oldukça zorlaştırıyor.

"Kardeşim," diye çıkışıyor Aleks'iye, bir yandan da hâlâ bana bakıyor. "Bana kızı getir. En azından yiyebileceği güzel memeleri var."

"Saara," diye uyarıyorum ama Aleksi kızı boğazından tutup doğaüstü gücüyle kaldırıyor, böylece kırık ayak bilekleri yerden sarkıyor ve sonra onu bana getiriyor.

Kız gözleriyle yalvarıyor, parlak mavi gözleriyle, ona zarar vermemem için. Artık vampir olduğumuzu ve başına neler geleceğini biliyor. Ondan beslenmeyi reddetsem bile, buradan canlı çıkamayacak.

"Valtu," diyor Bitrus arkamdan. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Aç olduğunu biliyorum ama Kırmızı Oda'ya geri dönebiliriz."

Kabul etmek için ağzımı açıyorum, arkamı dönmeye hazırlanıyorum ama birden Saara bir bıçak alıyor ve kadının boğazını tam çenesinin altından kesip açıyor.

Kanı bir şelale gibi akarken çığlığı gürlüyor. Kıpırmızı nehrin görüntüsü, korku dolu kanın keskin kokusu, içimdeki derin açlıkla birleşince bir şalter atıyor.

"Ziyan olmadan iç onu," diyor Saara. "Kurutun onu."

Göğüslerine, karnına ve yere sıçrayan kanı izliyorum ve bir an için Dahlia'yı düşünüyorum ve ondan beslenmek istediğim, kanını tatmak istediğim ve tatmadığım tüm zamanları düşünüyorum ve sanırım bir vampirin dayanabileceği bir sınır var.

İçimdeki canavarın beni ele geçirmesine izin verdim.

Kızı yakalıyorum, ağzım boynunda ve içiyorum, içiyorum, kendimi saf çılgınlığa kaptırıyorum, kendimi olduğum gibi karanlığın yarattığı olmaya bırakıyorum. Bir kez olsun

Kendimi tutmak için. O çoktan öldü ve ölüyor ve ben kendimi bırakabilirim.

Ama açlık sadece daha fazla açlığı teşvik eder. Kan kaybından öldüğünde, bütün kanı vücudumda dolaşmaya başladığında, gözümü adama dikiyorum. Yüzünden akan gözyaşlarını görmüyorum, gözlerindeki acıyı görmüyorum, sadece başka bir yemek görüyorum.

Onun acısına son vereceğim.

Ona doğru hamle yapıyorum, bir panter gibi üzerine atlıyorum ve sonra şahdamarını parçalıyorum, etini, kaslarını ve damarlarını koparıyorum ve dişlerimi ve pençelerimi ve bu dünyadaki kötü ve tehlikeli her şeyi gıcırdatıyorum. İnsanlar dünyadaki en ölümcül yırtıcılar olduklarını düşünerek aptalca gurur duyuyorlar, ancak vampirlerin varlığından haberdar olsalardı, çabucak hadlerini bildirirlerdi.

Çok geçmeden hiç olmadığım kadar doymuştum. Bu kadar kanla dolu olduğumu hatırlamıyorum, en son ne zaman birini öldürmekten zevk almıştım. Ve az önce yaptığım şeyden zevk aldığımı söylemek istemesem de, bir kez olsun tatmin olmak iyi hissettiriyor. Bu benim doğamın bir parçası.

Sersemlemiş bir halde kafamı kaldırdım. Yerde oturuyorum, kıyafetlerim kana bulanmış, ölü adamın cesedinin yanında, ona yaptıklarımın sonradan artık zar zor tanınabilir haldeyim. Kadın birkaç adım ötede, onu yerde tüyleri dökülmüş bir yığın olarak bıraktığım yerde. Saara ve Aleksi arkasında duruyorlar, Saara'nın elinde bir kitap var, Bitrus ise ortalıkta görünmüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Bitrus nerede?"

"Teknenin yanında bekliyor," diyor Aleksi. "Ziyafetinizi bölmek istemedi. Ne de olsa bu sizin içindi, onun için değil."

Elindeki kitaba başımı sallıyorum. "Peki bu ne? Şimdi de İncil'e mi dönüyorsunuz?"

Saara bana sert bir bakış attı. "Bu yüzden ayrıldık. Bu bizim en değerli varlığımız. Ve senin sayende bir kapıyı daha açtık."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum, göğsümde huzursuz bir his var.

"Galler'de bir cadı vardı ve bizim istediğimiz, dünyanın her yerinde aradığımız bir kitaba sahipti. Sadece bizim için erişilebilir değil, aynı zamanda büyük bir güce sahip olan bir büyü ve sihir kitabı. Hiç böyle bir şey duymuş muydunuz? Nadir kitap koleksiyonu yapan biri olarak, bunun tam size göre olduğunu düşündük."

Düşünmeye çalışıyorum. Sihir ve büyü kitapları yeni bir şey değildi. Dünyanın dört bir yanındaki pek çok cadıda vardı ve çoğu zaman vampirlerin eline geçiyordu. Arkadaşım Solon gibi bazı vampirler büyüyü kolaylıkla elde edebiliyordu, ancak büyüler çoğunlukla oldukça zararsızdı. Elbette, parmak uçlarınızla alevler yaratabilirdiniz (Solon'un bana öğrettiği bir büyü) ama genellikle kara büyü veya karanlık sanatlarla ilgili bir şey yoktu ve eğer varsa, vampirlerin bunlara cadıların sahip olduğu doğal erişimi yoktu.

Ancak özellikle bir kitap hakkında söylentiler vardı: Verimagiaa Kitabı, karanlık sanatlarda birlikte çalışan bir cadı ve bir vampir tarafından yaratılmıştı. Bu kitabın başka boyutlara, dünyalara, hatta geçmişe ve geleceğe kapılar açtığı söyleniyordu. Büyüler kitaba öyle bir şekilde bağlanmıştı ki herhangi bir cadı,

Vampir ya da insan bile onları karanlık ve kötü olan her şeyi çağırmak için kullanabilir.

Alexi yüzümü okuyarak yavaşça, "Demek biliyorsun," diyor. "Verimagiaa'nın Kitabı gerçek Valtu. Ve bizim elimizde. Skarde'ın Kızıl Dünyası'na erişirken çok eğlenceli vakit geçiriyorduk ama bir sonraki seviyeye geçmek için çok uğraştık. Bir sonraki kapıyı açmak için. Sen bunu yapmamıza yardım ettin."

Boğazım düğümleniyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bakire kanını bir sunağın yanında dök," diyor Saara kitaptan okuduğu insanlık dışı bir sesle, "Karanlıklar Prensi içsin. İki masum insanı kurban et, eşiğe giden geçidi aç."

Duyduklarıma inanamıyorum.

Gerçekten beni kara büyü için kullanmaya mı çalıştılar?

"Dinle," diyorum, biraz dengesiz hissederek ayağa kalkıyorum. "Elinizde sihirli bir kitap olduğunu düşündüğünüzden eminim ama hiçbir geçit benim yüzümden açılmayacak. Ben Karanlıklar Prensi değilim, bu Bram'ın kitap için uydurduğu bir şeydi. Ya da Milton'ın Kayıp Cennet için uydurduğu bir şey."

"Ama sana öyle derlerdi," diyor Alexi, mumların ışığında gözleri ateş saçıyor. "Stoker'dan önce sana böyle derlerdi. Eskiden olduğun vampiri hatırlıyor musun Valtu? Avrupa'yı nasıl kasıp kavurduğunu, önüne çıkan her şeyi öldürdüğünü? Neden kendi geçmişini sulandırmaya, karanlığı sulandırmaya çalışıyorsun? Sahip çık, Tanrı aşkına."

Yutkunmaya çalışıyorum, kanlarının tadı artık ağzımda bozuk para gibi.

"Tüm bunları geride bıraktım," diyebildim.

Ölü bedenleri işaret ediyor. "Belli ki yapmamışsın. İnsanlığını bulmak için ne kadar çabalarsan çabala, lanet olası beslenme odalarını aç, sadece gerçekte kim olduğundan kaçırırsun."

Bir huff attım. "Burası sana katılmamı söylediğin yer mi?"

"Açıkçası hayır," diyor Saara, kitabı kapatıp giderken. "Güvenilir değilsin. İnsanlığın seni o kadar ele geçirmiş ki, bir daha tamamen karanlığa dönebileceğini sanmıyorum. Ve eğer dikkatli olmazsan, diğer vampirler de aynı şekilde hissetmeye başlayacak."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Seni uyarıyorum. Kendin hakkında."

Başımı sallıyorum ve kollarımı açıyorum. "Peki, tamam. Yani az önce bir büyü yaptın. Cehenneme açılan bir kapı göremiyorum, ya sen?"

Etrafına bakınıyor. "Her zaman böyle olmaz. Ortaya çıkması zaman alabilir. En son arka taraftaki veba çukurlarında ortaya çıkmıştı. Bir an için tüm iskeletlerin canlandığını sandım."

Alexi ona, "Belki de gidip kontrol etmeliyiz," diyor.

"Bekle, daha önce başarılı oldun mu?" İçimde bir korku hissederek soruyorum.

Gözleri kısıldı. "Söylediklerimizin tek kelimesini bile dinlemedin mi? Kızıl Dünya'nın bir katına bir kapı açtık. Daha önce hiç görmediğimiz hayaletleri ve yaratıkları dışarı çıkardık. İblislerin dışarı çıkmasına izin verdik. Onlardan biri, ona kötü şey diyorlar, cadıları aramak için şehirde dolaşıyor."

"Cadılar mı?"

Aptalmışım gibi gözlerini deviriyor. "Bir cadı öldürdük ve bize sınırsız kara büyü veren bir kitap çaldık. Loncalarının vampir avcılarını gönderdiğini düşünmüyorsun değil mi?"

Muhtemelen bizim olduğumuzu anladılar, çoktan şehirde olabilirler. Ama bu iblis biz bulamasak bile onların kokusunu alabilir. Tasmaşını asla bırakmamanız gereken bir evcil hayvan gibi düşünün... biz bıraksak bile."

Geçen gün o cadıyı görmeme şaşmamalı. Ama onların yanında bu konuyu açmak istemiyorum. Onlara hiçbir şey vermek istemiyorum. Nedense şu anda Dahlia için çok endişeleniyorum. Bırakın cehennemden çıkacak diğer şeyleri, iblis avcısı cadıların ortalıkta dolaşması bile çok tehlikeli geliyor. Bırakın beni, az önce masum bir adamı öldüren nüksetmiş bir canavarı.

Dahlia bir cadı olmasa da, avcılar kendilerini gizlemek için glamor kullanırlar, böylece herhangi bir insan gibi görünürler. Ya Saara ve Aleksî onu keşfeder ve cadı olduğunu düşünürlerse? Vicdan azabı duymadan onu öldürürler.

O bir cadı değil, değil mi?

"Partinin bu kadar erken bitmesine üzüldüm," diyor Saara yorgun bir sesle. "Yemekten sonra en azından çabalarınızın sonucu olan portalı görebileceğinizi umuyordum. Ama hey, eğer açılırsa ve bakmak istersen, tekrar gelebilirsin."

Buraya asla geri dönmeyeceğim.

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Geç oluyor. Teknenin bizi geri götüreceğine inanıyorum."

"Elbette," diyor Aleksî, kolunu Saara'nın beline doluyor ve omzunu öpüyor, bunu yaparken gözlerini benden ayırmıyor. "Hizmetlerin için tekrar teşekkürler Valtu. Ne hakkında konuştuğumuzu unutma. Senin düşmanın olmak zorunda değiliz, artık değil, özellikle de şimdi. Bu akıllıca olmaz."

Homurdanıyorum ve topuklarımın üzerinde dönüyorum, bu ürkütücü yerden ayrılmak için sabırsızlanıyorum, soğuk gece havasına doğru ilerliyorum.

Bitrus teknenin yanındaki iskelede duruyor. O da beni gördüğüne benim onu gördüğüme sevindiği kadar sevinmiş görünüyor ama birbirimize başımızı sallıyoruz ve tekneye adım atıyorum.

Veba doktoruna bakıyorum ve maskenin altında Kızıl Dünya'dan bir yaratık, daha önce kimsenin görmediği bir yaratık bulup bulamayacağımı merak ediyorum.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Bitrus yanımdaki koltuğa oturuyor ve birkaç dakika sessizliğe gömülüyoruz. Olanlar hakkında konuşmanın bir anlamı yok. O biliyor.

Tekne adadan ayrılıp Venedik'e doğru yol almaya başladığında zayıf bir sesle "Dahlia'yı artık görebileceğimi sanmıyorum," diyorum. Sertçe yutkunuyorum, içimde birçok duygu birbiriyle yarışıyor, en kötüsü de bu kadar çok içtiğim için kendimi ne kadar iyi hissettiğim. "Onun için güvenli olduğunu sanmıyorum."

Bitrus elini omzuma koyup sıkıyor. "Vampirler ve insanlar asla yürümez Valtu. Bunu sen de biliyorsun."

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. Bunu çok iyi biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

DAHLIA

"Dün gece bulunan kadını duydun mu?"

"Evet, tam bir trajedi. Her zaman insanların çok fazla içtiğini ve teknelere çıktığını söylerim. Polis daha dikkatli olmalı!"

"Pervanenin üzerine düştüğünüzü ve vücudunuza bunu yaptığını hayal edin. Pervanenin bu tür bir hasara yol açacak kadar güçlü olduğunu düşünmüyordum."

"Katılıyorum, bu işte çok garip bir şeyler var. Belki de bu gece Enzo'ya göz kulak olmalısın, ha? Havada garip bir his var. Kornetto'mu takmam gerekebilir."

Evimle okulun arasındaki espresso barın köşesinde durmuş, birkaç yaşlı kadının konuşmasını dinliyorum. Şehirde garip birkaç gün geçiriyorum. Önce, birkaç gece önce, bir kilise grubuyla ziyarete gelen on dokuz yaşındaki bir çift kayboldu, şimdi de dün gece San Marco'da merdivenlerden suya vurmuş bir kadın bulundu, vücudu tamamen parçalanmıştı. Yetkililerin söylediğine göre

Denize ve bir motora düşmekten kaynaklanan hasar gibi, ama kimse buna inanmıyor gibi görünüyor.

Valtu'ya bunu sormak istiyorum ama bütün hafta boyunca hiç müsait olmadı. İnsanları şüphelendirmemek için sınıfta birbirimize farklı davranmıyoruz ama yine de bana soğuk davranıyormuş gibi hissediyorum. Benimle konuşurken gözlerini kaçırıyor gibi. Ve son birkaç gündür onu dersten sonra hiç görmedim çünkü aniden şehir dışından gelen bir arkadaşı geldi. İngiltere'den bir doktor, sanırım o da bir vampir.

Her şey çok iyi gidiyordu. Livia'ya gelişimimden bahsettim, o da Bellamy'ye iletti, böylece son zamanlarda beni rahat bıraktılar. Çalışımda çok yol kat ettim ve şimdi yaylı çalgılar bölümüyle birkaç kez prova yaptığımız için resital için kendime güveniyorum.

Bir de neredeyse her gece Profesör Aminoff tarafından azarlandığım gerçeği var. Belli sebeplerden dolayı onu daireme geri getirmedi. Dolabımdaki modern bıçağını hissedebileceğinden korkuyorum ve diğer tüm cadı eşyalarım var, ama gecelerimizi evinde geçirmekten çok memnun görünüyor. Ayrıca evi, portakallar, limonlar, misket limonları, zeytinler ve sıra sıra koyu güllerin yanı sıra yakında soğuk sabahlara girecek olmamıza rağmen hala açan kırmızı ve turuncu yıldız çiçekleri (tabii ki benim favorim) olan bir kanala bakan yemyeşil bir bahçe de dahil olmak üzere isteyebileceğiniz her şeyle muhteşem bir gotik rüya.

Daha önce düştüğümü hissettiysem de, şimdi yakında acıtacağını bildiğim serbest düşüşteyim. Uyanık olduğum her dakika onu düşünüyorum, bana nasıl baktığını.

Söylediği şeyler, ne kadar küfürlü olursa o kadar iyi, beni nasıl daha fazla kendim ve hayatımda hiç olmadığım kadar mevcut hissettirdiğini düşünüyorum, özellikle de beynimi becerirken. Yemin ederim aleti bağımlılık derecesinde ve baş başa kaldığımız her an ellerimi ondan uzak tutamıyorum.

Ona karşı hissettiğim bu duygu beni tüketiyor.

Ve onun tarafından tüketilmekten başka bir şey istemiyorum.

Şehvetle dolmuş beynimin arkasında bir yerlerde, onunla birlikte olmamın tek sebebinin onu ve diğerlerini öldürmem gerektiği olduğunu biliyorum. Ama bu iş uzadıkça, bunun ne kadar imkânsız olduğunu daha iyi anlıyorum. Görevlerimi biliyorum.

-O kitabı Saara ve Aleksî'nin elinden alacağım, özellikle de şu anda bu şehirde dolaşan tehlikeleri düşününce, kardeşleri de öldüreceğim ama kendi elimle bile olsa Valtu'ya zarar gelmesine izin vermeyeceğim.

Geçen hafta, sabahın erken saatlerinde yatakta uzanırken, o uyuyordu ve ben elimi göğsünde, sürekli atan kalbinin üzerinde gezdiriyordum ve bir milyon yıl geçse de bıçağı elime alıp ona saplamayı hayal edemezdim. Belki bu beni zayıf ya da kötü bir cadı yapıyor, belki de aptalca çünkü kılık değiştirirken ona aşık oluyorum, yani aramızdaki bu ilişki gerçekten ne kadar ileri gidebilir? Ama gerçek bu.

Artık ben onunum ve bu da onu benim yapıyor.

Bu yüzden son birkaç gündür onunla birlikte olamamak acı verici.

Öğleden sonra bu saatte muhtemelen kötü bir fikir olan espressomu bitiriyorum ve okula gidiyorum. Valtu ile müzik tarihi dersim ve her ikisi için de günün son dersi.

bizden. Dersten sonra oyalanırsam, bana ulaşp evine davet edeceğini umuyorum.

Ama ders bittiğinde ve ben eşyalarımı toplamakta yavaş davrandığımda, bana doğru bakmıyor bile. Derin bir nefes alıp masasına yaklaşıyorum, keşke karnımdaki bu sert düğüm olmasaydı.

"Doktor arkadaşın gitti mi?" Parmağımı masasının kenarında gezdirerek soruyorum.

"Hmmm?" diyor dikkati dağılmış bir şekilde, boş bir ifadeyle bana bakmadan önce eşyalarını topluyor. "Ah, evet. Dün ayrıldı."

Kaşlarım kalkık, beklentiyle ona bakıyorum. "Yani eğer o gittiyse... benim de gelmem gerekmez mi?"

Bunu söylediğinde kendimi biraz aptal gibi hissediyorum, o hemen bir şey söylemeyince daha da aptal gibi hissediyorum. Bunun yerine bana söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı söyleyen emin olmayan bir gülümseme veriyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor bana ve midemdeki o sert düğüm bir dehşete dönüşüyor.

Yutkunmakta zorlanıyorum, boğazım düğümleniyor. "Ne demek istiyorsun? Arkadaşın gitti, değil mi? Ve birkaç gündür birbirimizi görmüyoruz..."

Gözleri kapıya gidip geliyor ve ben de dönüp bakıyorum ama kimse yok.

"Bu iyi bir fikir değil Dahlia," diyor sesini alçaltarak. "Bunların hiçbirisi iyi değil."

Başımı iki yana sallıyorum. "Anlamıyorum," diye fısıldıyorum. "Yani..."

"İkimizi birlikte kastediyorum," diye tersliyor beni, kara gözleri vahşi bakıyor. "Bu çok tehlikeli."

Kalbim duracakmış gibi hissediyorum. Anlamıyorum. "Tehlikeli mi? Kimin için? İşiniz için mi? Dikkatli davrandık, daha da dikkatli olabiliriz, ben-"

"Dur," diye hırlıyor bana, burun delikleri alevleniyor. "Sadece dur. Bana bak. Beni dinle çünkü sana bir daha söylemeyeceğim." Kahverengi gözlerindeki kırmızıyı ve altını görebileceğim kadar yakınımaya eğiliyor, yoğunluğu beni felç ediyor ve yerimde sabitliyor. "Aramızdaki her şey bitti. İyi bir dönem geçirdik. İyi sevişmeler yaşadık. Ama bu bok sonsuza dek sürmez. Artık seninle işim bitti, tamam mı? Bunu kafana sok ve beni rahat bırak."

Sonra odanın içinden geçip kapıdan çıktı ve beni arkada bıraktı, yakın mesafeden bir av tüfeğiyle vurulmuş gibi hissediyordum.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama sadece düzensiz bir inilti çıkıyor ve kanamayı durdurmak istercesine ellerimi karnıma bastırıyorum. Her şeyi bir saniyede kaybettim.

Ona ne oldu böyle? Benimle işinin bittiğine mi karar verdi? Öylece mi?

Hayır. Hayır, bu olamaz. Bana onu rahat bırakmamı söylemiş olması umurumda değil, bu olamaz.

Ve kitap, içimden bir ses diyor ki. Artık Saara ve Aleksi'yi asla öğrenemeyeceksin. Şimdi Bellamy gelip işi bitirmek zorunda kalacak ve senin işini de bitirebilir.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Ellerimi gözlerimin üzerine koyuyorum, her an patlayacakmışım gibi inliyorum, z a m a n d a geri gidebilmeyi ve-

"Stai bene?" diye soruyor biri İtalyanca.

Başımı kaldırdığımda kapının yanında sınıf arkadaşlarımdan birini görüyorum. İsimlerle aram pek iyi değildir, bu yüzden onun kim olduğunu hatırlamıyorum ama iyi birine benziyor.

Bir gülümseme yapıştırdım. "Ben iyiyim."

Ona doğru yürüyorum ve ben kapıdan geçerken o da kenara çekiliyor.

"Stai attento," dedi ve ben durdum. Dikkatli ol.

"Ne?" Omzumun üzerinden ona bakarak soruyorum.

"Dışarıda dikkatli olun," diyor İngilizceye geçerek. "Şehir güvenli değil."

Başımı salladım. Adamın sadece yardımcı ya da koruyucu olmaya çalıştığından eminim ama tüm bunlar içimde başka bir tedirginlik yaratıyor. "Yapacağım."

Okuldan çıkıyorum, güneş yeni batmış ve gökyüzünü kaplayan kara bulutlar şehri puslu gri bir ışıltıya boyuyor. Hava rüzgârlı ve bir ısırlığı var ve muhtemelen eve gitmeliyim ama şu anda o dairede olma fikrine dayanamıyorum. Şehirde olanlara rağmen korkmuyorum, aslında Valtu'nun kalbimi parçalamasından sonra bana ne olacağı umurumda bile değil. Ama daireme gidersen sadece ağlayacağım ve bunu yapmak istemiyorum.

Ben de okulun hemen karşısındaki en yakın bara gittim. Tanıdık bir iki yüz görmeyi umuyorum, ya da belki az önce benimle konuşan adam uğrar. İkinci kadeh prosecco içtiğimde, keşke onunla daha fazla sohbet etseydim diyorum. Keşke herhangi biriyle daha fazla konuşabilseydim. Valtu'ya kendimi o kadar kaptırmışım ki okulumdaki diğer herkesi unutmuşum.

Ama kimi kandırıyorum ki? Hayatım boyunca bildiğim kalıpların aynısı olurdu. Beni gerçekten tanıdıklarında asla kimsenin arkadaşı olmazdım. Veba gibi uzak dururlardı. Herkes bana böyle davranıyor.

Valtu hariç.

Onunlayken, sadece bazı parçalarımı görse bile beni gerçekten anladığını hissettim. Ama gördüğü kısımları da kabul etti.

Ta ki yapmayana kadar.

İç çekiyorum ve bir bardak daha prosecco sipariş ediyorum, üzüntülerimi köpüklerin içinde boğuyorum, nerede yanlış yaptığımı ve ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Onu korkutacak bir şey mi söyledim? Geldikten sonra çok fazla gevezelik etme eğilimindeyim, ama onu sevdiğim ya da sonsuza kadar onunla birlikte olmak istediğim gibi çılgınca bir şey söylemedim. İkimiz de çoğunlukla fiziksel bir ilişki yaşıyorduk.

Belki de kendini korkutmuştur. Bir vampir olabilir, ama aynı zamanda bir erkek ve konu duygulara geldiğinde erkekler kolayca korkabilir. Yine de konuşma tarzından, bana karşı kendini tutmamasından, (vampir olmak dışında her konuda) ne kadar açık sözlü olduğundan, durumun böyle olup olmadığından emin değilim. Bu konuda endişelenmeyecek kadar güvende görünüyor.

Ne olduğunu anlayamıyorum ve ne kadar sarhoş olursam o kadar az ağlamak ve çılglık atmak istiyorum ve bir cevap istiyorum. Bu hiç adil değil. Neredeyse hiç açıklama yapmadan birini bu şekilde bırakamazsın.

Yeni bulduğum kararlılıkla ve sıvı cesaretiyle içkimin geri kalanını yuvarlayıp geceye doğru yola çıkıyorum. Bulutlar artık daha alçak ve hava

yağmur, sis gibi hissettiriyor. Köprüden geçiyorum, Valtu'nun evine kadar artık ezbere bildiğim rotayı takip ediyorum.

Sonunda oraya vardığımda yağmur yağmaya başlıyor ve ben de planımın ne olduğunu merak ediyorum. Sanırım kapısını çalıp evde olup olmadığına bakacağım. Ön taraftan görebildiğim kadarıyla hiçbir ışık yanmıyor ama o bir vampir, yani bu bir şey ifade etmiyor.

Ama kapıyı çaldığımda cevap veren olmadı. Kapıyı yumruklamaya başladım.

"Valtu!" diye bağırdım.

Cevap yok.

Kapı zilini çaldım.

Hiçbir şey yok.

Yine de orada olduğuna yemin edebilirim. Cadı hislerim bunu söyleyebilir.

Evin yan taraflarına gidiyorum ama devasa taş duvarlara tırmanmamın imkânı yok.

Yağmur şimdi çok şiddetli yağıyor. Kazağım beni sıcak tutuyor ve deri ceketim, uzun eteğim ve botlarım gibi yağmura karşı biraz koruma sağlıyor. Evine başka bir açıdan ulaşmayı denemeye karar verdim.

Sokağa geri dönüyorum ve evinin arkasındaki dar kanalın üzerinden geçen küçük bir köprü görene kadar biraz yürüyorum. Sonra köprünün üzerinden geçiyorum ve birinin evinin önündeki ağaçlarla dolu küçük meydandan dönüyorum. Oradan doğruca Valtu'nun evini görebiliyorum.

Yağmurun altında durup pencerelerine bakıyorum. Esen rüzgârda portakal ağaçları ileri geri sallanıyor, bazı portakallar yere düşüyor. Arka bahçesiyle aramda sadece dar bir kanal var ve eğer isteseydim

aşağıdaki tekneye adım atabilir ve ardından korumasız olan kendi tarafına çıkabilir.

Ama bunu yapmak istemiyorum. En fazla bu kadar yaklaşabileceğimi hissediyorum. Kendimi bir sapık gibi hissetmeye başlıyorum, ki bu ironik bir durum çünkü vampirler genellikle insanları takip eden kişilerdir, tam tersi değil.

Yağmur yağmaya devam ederken, karanlık kanalın suyundan sıçrayan iri damlacıklar karşısında kendi kendime, sen delisin, diyorum. Aş bunu ve evine geri dön.

Ama yapamıyorum. Ondan bir iz bulmayı umarak sadece bakabiliyorum. Evdeki tüm ışıklar kapalı ve-

Birden ikinci kattaki banyonun ışığı yanıyor. Valtu'nun belden yukarısı çıplak bir şekilde pencerenin önünden geçişini izliyorum ve nefesimi içime çekiyorum, onu izlerken kendimi bir sürüngen gibi hissediyorum ama aynı zamanda çok kızgın hissediyorum.

Bunu neden yaptın? Sanırım.

Sanki düşüncemi duymuş gibi başını çevirip pencereye bakıyor.

Sonra hemen yanına geldi ve dışarı baktı.

Beni gördü.

Ortadan kayboldu. Orada durup ne yapmam gerektiğini merak ediyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Yağmur yağmaya devam ediyor ve sırlıslık oldum.

"Dahlia," diye bağılıyor bahçesinden geçerken, neredeyse yere düşmüş bir portakalın üzerinde kayarak. Hâlâ gömleksiz ama belinde bir havlu var. Beni görmezden geldiğini sanıyordum ama sanırım duştaydı. "Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Başımı sallıyorum, gözlerimin arkasında yaşların biriktiğini hissediyorum.

"Tanrım," diye yemin ediyor ve sonra küçük teknenin baş tarafına doğru adım atıyor, tekne ileri geri sallanırken bir eli hâlâ havlusunu tutuyor. Bana doğru yürüdü ve elini uzattı. "Buraya gel." Sesi hiddetli geliyordu.

Ortadan kaybolmayı dileyerek burnumu çekiyorum ama o ısrarcı. Elimi onun elinin içine koyuyorum ve beni dikkatlice tekneye götürüyor, karşıya geçiriyor ve sonra büyük bir adımla diğer taraftaki bahçesine çıkarıyor.

Suyun kenarından birkaç adım uzaklaşıyoruz ve bana dönüp vahşi gözlerle bakıyor. "Neyin var senin? Çıldırdın mı sen?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve kendimi tutmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Sanırım öyle olabilirim."

"Dahlia," diyor başını sallayarak. Sonra elimi çekti. "Hadi, seni kurulayalım."

"Hayır," diye haykırıyorum, bacaklarımı kökleyerek. "Hayır, neden öyle dediğini bilmek istiyorum. Okuldayken bana her şeyin bittiğini, benimle işinin bittiğini söylemiştin. Seni rahat bırakmamı söyledin," diye bağıriyorum, kollarımı iki yana açıyorum, yağmur üzerimden savruluyor. "Bütün bunları neden söyledin?"

"Sana söylemiştim," diyor, bana doğru bir adım atarak tepemde yükseliyor. "Bu tehlikeli."

"Ama kimin için?"

"Senin için!" diye tıslıyor, omuzlarımı tutuyor, parmakları ceketimin içine giriyor. "Bu senin için tehlikeli."

Ona göz kırpiyorum, kirpiklerimde biriken damlacıklar düşüyor ve yanaklarımdaki gözyaşlarına karışıyor. "Lütfen bana nasıl olduğunu açıkla. Gerçeği bilmeyi hak ediyorum Valtu. Eğer bana söylemezsen

Gerçeği söylersem, sana her Şeyimi boŐuna vermiŐ olurum. Sana gvenmiŐtim."

"Aıklayamam," diyor dişlerini sıkarak, gözleri gözlerimi ararken çenesi gergin. "Lütfen bunun senin yararına olduğunu söylediğimde bana güvenmeye devam et."

Çenemi kaldırıyorum. "Bu bir kaçış. Korktun."

"Korktum! Seni kaybetmekten korktum." Omuzlarımı bırakıyor ve elini yüzünde gezdirerek başka tarafa bakıyor.

"Beni kaybetmeyeceksin," diyorum ona sessizce ve koluna uzanıyorum. Parmaklarımı kolunda gezdirip parmaklarını kavrıyorum. "Biz iyiyiz. Şu anda, ikimiz, iyi bir Őeyimiz var ve iyiyiz. Gvendeyiz."

"Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun, güvercinim," diyor yüzünü buruŐturarak, sözleri acı dolu. "Benim nasıl bir adam olduğumu bilmiyorsun."

"İçinizde karanlık olduğunu biliyorum, aynı Şey benim içimde de var."

"Hayır, hayır, aynı Şey değil. Ben tehlikeliyim. Tehlikeli olan benim. Tehlikeli olan benim. Eğer beni gerçekten tanısaydın..."

"O zaman ben de seni aynı Şekilde severim." Kahretsin.

Kelimeler ağzımdan hiçbir uyarı olmadan, hiçbir düşünce olmadan çıkıyor, aramızdaki havada öylece duruyorlar ve yağmur bile onları temizleyemiyor.

"Ne?" Valtu sertçe fısıldar.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, çünkü bu da neydi? Bunu söyleyeceğimi düşünmemiştim. Böyle hissettiğimi bile düşünmemiştim ama Şimdi söylediğime göre, bunun gerçek olduğunu biliyorum.

Ona aşığım.

AŞık olabileceğim en kötü insan.

"Özür dilerim," diyorum kelimeleri bulmakta zorlanarak, Valtu'nun yüzündeki şoka bakarak. Şimdi gerçekten her şeyi berbat etmişim. Önce onu lanet olası yağmurda evinin önünde takip ettim, sonra onu sevdiğimi söyledim ve bana onu rahat bırakmamı söyledikten sonra ikisini de yaptım.

Başımı salladım. "Bunu duymana gerek olmadığını biliyorum, kesinlikle öyle demek istememişim, ben-"

Bana doğru hamle yapıyor, havlu çimlere düşüyor ve yüzümü ellerinin arasına alıp beni sertçe öpüyor, öyle sert öpüyor ki ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Hemen kollarımı ona doluyorum, yağmur etrafımızı döverken onu olabildiğince kendime çekiyorum, daha fazlasını istiyorum ve o da bana bunu veriyor, vücudunu benimkine bastırıyor, artık tamamen çıplak, aleti sert ve kalçama bastırıyor, dudakları aç bir şekilde benimkine doğru hareket ediyor.

İçimde akan tutkuyu hissedebiliyorum, inşa ediyor, duygularımla oynuyor, onları ihtiyaçla karıştırıyor ve dillerimiz yağmurda birlikte dans ederken onun içinde eriyorum.

Hafifçe geri çekiliyor, gözlerimin içine derin bir arzuyla bakıyor, birçok kez gördüğüm bir bakış ama yine de bu seferki farklı görünüyor. Neredeyse deli bir adamın bakışı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni yerden kaldırıyor ve sırtım yakındaki bir portakal ağacının gövdesine dayanacak şekilde döndürüyor, yere daha fazla portakal saçıyor.

Ceketimi aceleyle çıkarıp yana atıyor, eteğimi belime kadar sıyrıyor, sonra elini kalçamdan yukarı kaydırıp sıırsıklam külotumun dikişini yakalıyor ve üzerimden yırtıyor. Şaşkınlıkla haykırıyorum, yağmur şimdi daha sert yağıyor ve soğuk hava vücudumu

Titriyorum, benim ateş gibi olsa da tüylerim diken diken oluyor.

Etrafıma uzanıp k cımı kavrıyord, beni hafifçe yukarı kaldırıyor ve beni ağaca doğru iterken bacaklarımı etrafına sarıp onu kendime çekiyor, kabuk kazağımı aşındırıyor.

Beni tekrar sertçe öpüyor, o kadar derinden ki sanki ağzımı sikiyormuşı gibi ve siki seğiriyor, i  uyluğuma karşı sert ve beklenti içinde. İnliyorum ve bana doğru bastırıyor, ıslaklığım boyunca sürtüyor, horozu klitorisim boyunca kayıyor ve arzuyla haykırıyorum, tüm vücudum ona olan acı verici ihtiyaçla zonkluyor.

Aniden içime sertçe giriyor, kırıla ağımı hissedene kadar beni dolduruyor. Başıma ağaca yaslayıp inliyorum, yağmur tüm  ekingengliğimi alıp götürüyor. Kollarımı ona doluyorum ve bedenimi ona doğru bastırıyorum, beni asla ama asla terk etmemesini istiyorum.

 imde hareket etmeye başıyor, kalçalarını sallıyor, siki içime girip çıkıyor, amım titriyor ve ona olan ihtiyacımla sarsılıyor. Artık bir makine gibi, içime sertçe giriyor, kalçaları bana karşı sallanıyor, kaya gibi sert boyu gittikçe daha derine itiyor. Ağzı tekrar benimkini buluyor ve beni öpüyor, dudaklarımız birbiri için ağrıyor ve bu çiğ ve dağınık ve ona doyamıyorum.

Aleti sertleşıp içimde zonklarken, kalçalarımı ona doğru itiyorum, içimde daha derine inmesini, hepsini birden hissetmek istiyorum.

Daha sert, daha hızlı itiyor ve ben yüksek sesle inliyorum, yağmurun sesi sesimi bastırıyor. Elleri k cımı kavrıyord

Beni ağaca doğru daha sert itiyor ve ağacın gövdesine sabitliyor.

Şimdi kalçalarını daha hızlı hareket ettiriyor, saf bir kararlılık ve arzuyla homurdanıyor, sanki beni ölümüne becermek istiyormuş gibi, siki içimde daha derine giriyor, inlemelerim daha da yükseliyor ve ona karşı duyduğum bu vahşi açgözlülükle patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Aşkım," diye fısıldıyor bana, sesi düzensiz, bakışlarımla buluştuğunda gözleri ateş saçıyor. "Oh, lanet olsun. Amin cennet gibi."

Aleti kolayca girip çıkıyor ve o kadar ıslağım ki, daha hızlı gittiğinde kaymaya başlıyor ve tüm vücudumun gerildiğini hissedebiliyorum, içimde sıcak bir ihtiyaç sarmalı sıkılaşıyor ve sıkılaşıyor. Eli kazağımın altında, göğsümü sıkıyor, diğer eli ağzımda, başparmağı dudaklarımın arasına giriyor. Bir an için onu emiyorum ve sonra nefes nefese o kadar derine giriyor ki sanki ağaca çivilenmişim gibi hissediyorum.

"Siktir!" Komşuların bizi duyup duymamasını umursamadan haykırıyorum. Şu anda hiçbir şey umurumda değil ama onun sikine boşalmak için acil bir ihtiyaç duyuyorum.

Kollarımı boynuna doluyorum ve yüzümü omzuna gömüyorum, kalçalarım onunkilere sürtünüyor, bedenlerimiz birbiriyle tamamen uyum içinde.

Sertçe itiyor ve sikini içimde hissedebiliyorum, tüm vücudu kasılıyor ve yüksek sesle inliyor, boyu seğiriyor ve zonkluyor ve ben boşalmaya hazırım. Birden vücudum zevk dalgalarıyla patlıyor. Yüksek sesle haykırıyorum ve kollarını etrafıma sarıyor, horozu hala itiyor

Onları sürerken içimde, geceye doğru bağıırken ağzımdan saçma sapan kelimeler dökülüyor.

Hafifçe geri çekiliyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni kaldırıp yere itiyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde portakalların üzerine düşüyorum, meyveler dökülüyor ve tenimi kırmızıya boyuyor. Kan portakalları.

Sonra beni çeviriyor, böylece sırtüstü yatıyorum, yüzüme yağmur yağıyor ve o tam üstümde, vücudunun büyük kütlesiyle beni kaplıyor. Bacaklarımı ayırıyor ve içime giriyor, kalçalarını yağmurun ritmine göre benimkilere doğru hareket ettiriyor.

Yüksek sesle inliyorum, vücudum tamamen zevkle dolup taşıyor ve yine de buradayım, tekrar tekrar becerilmeye hazırım. İçime daha derin ve daha sert giriyor, beni çılgınca sikerken yağmur teninde parlıyor.

Ve o anda, hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettiremeyeceğini biliyorum. Şimdilik ve sonsuza dek onunum, ıslak yaprakların altında coşkunun sancıları içinde kayboldum ve onunla birlikte meyveye düştüm, bedenlerimiz birbirimiz için yaratılmıştı.

Lanet olsun, onu seviyorum.

Bu nasıl ve ne zaman oldu?

Kalbim ne zaman sonunda sesini yükseltmeye ve kontrolü ele almaya, bana söylemeden zihnimi ve bedenimi rehin almaya karar verdi? Bu ne cüret?

Ama ağzı boynuma gittiğinde, hafifçe ısırıldığında, emdiğinde, kalçaları bana çarpmaya devam ederken yaladığında, kendini daha derine ve daha derine sürdüğünde düşüncelerim uçup gidiyor. Başımın geriye düşmesine izin veriyorum, artık dudaklarımdan kaçan ecstasy seslerini tutamıyorum.

Anın içinde kayboluyorum, onu hissediyorum, nefes alışının sesinde ve aletinin içime girip çıkışında, vücudumda erimiş sıcak şimşekler çakıyor.

Dişleri boynumu sıyrıyor ve ben haykırıyorum, amım onun etrafında sıkıca kenetleniyor. Bana karşı inliyor, itişleri daha da hızlanıyor ve sertleşiyor, vücutlarımız birbirine çarpıyor, her yönden ıslak. Beni böyle sikerken saf bir hayvana benziyor, temel içgüdüleriyle hareket ediyor, beni vahşi bir gökyüzünün altında toprağa gömüyor.

Onun altında inliyor ve haykırıyorum, orgazmımın hızla arttığını hissediyorum. Ve sonra beni vuruyor, her yerimi tüketen ani bir zevk dalgası. Amım onun sikinin etrafında spazm geçirirken umutsuzca haykırıyorum ve o bana karşı titriyor, derinliklerime sert bir şekilde geliyor, alçak, gırtlaktan bir inilti havayı dolduruyor. Sikişirken tam bir canavar ve boşalırken daha da canavarlaşıyor. Başını geriye atarken kalın boynunun kasları geriliyor, içime boşalırken omuzları geriliyor, vücudundaki her kas sıkı ve sert, öldürmek, becermek ve belki, sadece belki, kalbinizi kırmak için doğmuş nihai bir avcı gibi görünüyor.

Oh lanet olsun.

Ben de oraya gidiyorum, değil mi?

İçimden çıkıp yanımda yere yığıldığında, derinlerde olduğumu fark ediyorum. Asla çıkamayacağım kadar derin. Ve tepemdeki fırtına bulutlarına baktığımda, denemek için çok geç olduğunu biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

DAHLIA

"BU GECE GİBİ BİR GECEDE SICAK BİR FİNCAN ÇAYIN SİZE YAPABİLECEKLERİ ŞAŞIRTICI" diyor Valtu mutfağında dolaşırken. Lüks bir spa merkezindekilere benzeyen kabarık beyaz bornozlarından birini giymiş olarak içeri girdim. Yağmur altında seks yaptıktan ve kan portakallarının kırmızı suyuyla lekелendikten sonra ikimizin de fena halde duşu ihtiyacı vardı. Doğal olarak bu duşta seksi zamanlar geçirmemize neden oldu ama şimdi bornoza sarınmış, saçlarım havlunun içinde, tertemiz ve sıcacık olduğum için kendimi çok daha iyi hissediyorum.

"Çay?" Gurme mutfağındaki mutfak adasına yaslanarak ona soruyorum. "Bana pek çay seven biri gibi gelmedin."

Bana çarpık bir gülümseme veriyor, gözleri yumuşak bir şekilde şefkatli. "Öyle mi? Sana ne gibi görünüyorum?"

Kan içen biri sanırım.

Gülümsüyorum, dolaptan bir kutu çay alırken onu izliyorum, gri eşofmanlarının içindeki kıcına hayranlıkla bakıyorum. Ona bir eldiven gibi oturuyor ve bir erkeğin böyle oturan gri eşofmanlara sahip olmasının tek bir nedeni var. Bakmamı istiyor.

"Çoğu gece eline çay almıyorsun, bu kesin. Ya kırmızı şaraba ya da sert bir içkiye uzanıyorsun."

"Mmmm çoğu gece seni yağmur altında aklını kaçırmış gibi dışarıda bulmuyorum," diyor.

Karo zemine bakıyorum. "Özür dilerim."

"Hayır," diyor hızla, yanıma geliyor. Elimi avucunun içine alıyor, parmaklarını çenemin altına koyuyor ve kendisine bakmam için kaldırıyor. "Özür dilerim, güvercinim. I..." Gözlerini kapatır ve dudaklarını yalayarak iç çeker. Başını iki yana sallar. "Gerçekten çok üzgünüm. Sana söylediklerim yersiz ve hak edilmemişti, sadece ne yapacağımı bilmiyorum."

Dürüst olmak gerekirse neden bahsettiğini bilmiyorum. Bunun bir kısmının onun bir vampir, benimse bir insan olduğumu düşünmesinden kaynaklandığını ve bu yüzden ilişkimizde bir tehlike olduğunu biliyorum. Ve bu doğru olabilir. Ama orada başka bir şey daha var. Son zamanlarda olan başka bir şey onu bu şekilde uzaklaştırdı.

Kitapla bir ilgisi olduğunu öğrenmekten korkuyorum.

İblislerle.

Şehirdeki cinayetler ve kaybolmalarla birlikte.

"O zaman neden bana doğruyu söylemeyi denemiyorsun?" diyorum ona. "Sana kendi gerçeğimi söyledim. Seni sevdiğimi söyledim."

İfadesi bunun üzerine çöküyor. "Ve ben bunu hiç hak etmiyorum," diyor ve elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi nazikçe öpüyor.

Bana karşılık vermedi. Ama bir saat öncesine kadar ona aşık olduğumu bile bilmiyordum. Bu nasıl oldu bilmiyorum. Hızlı, hızlı olduğunu biliyorum. Çok hızlı. Ama daha önce hiç aşık olmadım, bu yüzden hiçbir şeyim yok.

karşılaştırmak için. Tek bildiğim, içimin derinliklerinde bir yerden geldiği, sanki hep oradaymış gibi, sadece bekliyor ve zamanını bekliyor, tıpkı bir zamanlar uykuda olan ve çok uzun süredir geri çekilen bir volkan gibi.

Şimdi serbest bırakıldığına göre, sadece içinde eğlenmek, dans etmek, her zaman söylemek istiyorum. O benim için aynı şekilde hissetmese bile.

"Valtu," diyorum, uzanıp elimi yanağına koyarak. "Bunu hak ediyorsun."

Başını sertçe sallıyor, gözleri yalvarıyor. "Gerçekte kim olduğumu bilseydin olmazdı."

"O zaman risk alıp bana söylemen gerekecek, çünkü söylemezsen çılgınca sonuçlara varmaya başlayacağım."

Gözleri kararıyor. "Bazen gerçeklerden daha çılgınca bir şey yoktur."

Sonra eğilip beni dudaklarımdan usulca öpüyor, tatlı ve şefkatli.

"Tamam," diye fısıldıyor alnını benimkine yaslayarak. "Biraz çay içmeye ne dersin, sana inanamayacağın bir şey söyleyeceğim. İhtiyacın olursa diye biraz viski de getireceğim."

Su ısıtıcısına doğru ilerliyor, sıcak suyu fincanlardaki poşet çayların üzerine döküyor ve sonra oturma odasına getiriyor. Ateş gürül gürül yanıyor - ben duştan sonra kendime gelmeye çalışırken yakmış olmalı, gerçi bu kadar çabuk ısınması ve büyümesi tuhaf.

Koyu yeşil kadife bir kanepeye oturuyoruz, tuhaf bir mobilya seçimi ama ona gayet uygun. Vampirler eklektik olabiliyor ve Valtu da farklı değil.

Çayı elime alıyorum, fincandan buhar yükseliyor ve sabırla konuşmasını bekliyorum. Dışarıda yağmur camlara vurmaya devam ediyor, bana anlatacaklarının hiç de öyle olmayacağını bilsem de odayı daha da rahat hissettiriyor.

"Biliyor musun, şehir son zamanlarda farklı hissettiriyor," diyor çayını yudumlarken ve kavurucu sıcaklığından hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Bana söylemek zorunda, vampir maskesi her geçen gün düşüyor.

"Fark ettim. Önce o insanlar kayboluyor, sonra o kadın bir tekne tarafından öldürülüyor, ama tekne motorları böyle sakat bırakmıyor."

Suratsızca başını sallar. "Evet, o var. Kesinlikle var. Ama havada da bir değişiklik var. Hissedebiliyor musun? Bir karanlık. Senin ve benim içimdekinden daha fazla bir şey. Yiyip tüketmek ve ardından kemikleri tükürmek isteyen bir karanlık. Şehrimin değiştiğini ve buradaki insanların risk altında olduğunu hissediyorum..."

Hafifçe öne doğru eğildim. "Neyi riske atarak?" Gözleri benimkilere kayıyor.

"Benim gibi insanlar."

Bir an için birbirimize bakıyoruz. O benim tepkimi ölçüyor, ben de normal bir insan nasıl tepki verirse öyle tepki vermeye çalışıyorum. "Ne demek senin gibi insanlar?"

Ağır ağır iç geçiriyor ve kanepedeki pozisyonunu ayarlıyor, uzun bir bacağını diğerinin altına sıkıştırıyor ve paketine bakmamak için elimden geleni yapıyorum, çünkü merhaba, büyük bir penis ve gri eşofman altı, yanıp sönen neon ışıkları kadar dikkat çekicidir "Aletini Buraya Getir!"

"Bilmediğin şeyler var. Bu şehrin bir bel altı var. Karanlık bir yer. Acımasız. Burada gizli topluluklar var.

Herkesin burnunun dibinde işleyen, seçkin bir azınlık dışında tamamen fark edilmeyen. Ve bu toplumlar barış içinde yaşarken, barışı umursamayan bazı insanlar var. Kaos, şiddet ve güç isteyenler. Ve işte bu insanlar, tehlikeli olanlardır."

Saara, Aleksı ve Kırmızı Oda'dan bahsettiğine eminim. "Eğer bu insanlar tehlikeliyse, onları polise ihbar edemez misiniz?"

"Polis de işin içindeyse olmaz," diyor dolu bir bakışla.

Hay aksi. Bunu hiç düşünmemiştim. Polisler de mi vampir?

"Peki, bu topluluk ne hakkında?"

Dudaklarını dişlerinin arasına alıp endişeleniyor, koyu renk gözleri odanın içinde geziniyor. Şöminenin üzerindeki aynadaki yansımasına odaklanıyor. "Bana hayaletlere inanmadığını söylemiştin. Bu hâlâ geçerli mi?"

Cadı olmayan bu versiyonumun ona ne söylediğini hatırlamalıyım. "Bu doğru."

"Doğaüstü şeylere inanıyor musunuz?" Ve işte başlıyoruz.

Tabii ki evet demek istiyorum ama "Hayır" demek zorundayım. "Azıcık bile mi?"

"Doğaüstü şeylerin var olduğuna dair hiç kanıt görmedim," diyorum, bu da bana vampir olduğunu söylemesi ve bununla ilgili kanıt sunması için harika bir geçiş oluyor.

"Yani kanıta ihtiyacın var, insanların sözlerine inanamazsın?" Çayından bir yudum alarak merakla bana bakıyor.

"Konuşmayı kimin yaptığına ve ne söylediklerine bağlı," diyorum.

Yavaşça başını sallar. "Tamam. Evet. Bunu seninle birlikte düşündüm."

Elindeki fincanı sehpanın üzerine bırakıp şömineye doğru yürüyor ve puro kutusunun üzerinde duran hançeri alıyor. Kısa, keskin ve altın rengi olan bu hançerin tabanında siyah taştan bir yıldız var.

Avucunun içinde göstererek bana doğru getiriyor. Hançer çok eski görünüyor.

"Nedir bu?" diye sordum. "Kanıt," diyor.

Devam edip hançerin 1600'lerde şahsen tanıdığı bir krala ait olduğunu falan söylemesini bekliyorum. Ama onun yerine bana uzattı.

"Onunla beni bıçaklamayı istiyorum."

Ağzım açık kaldı. "Özür dilerim. Seni onunla mı bıçakladım?" Başını salladı. "Tam kalbime sapla."

Kuru bir kahkaha attım ve ayağa kalkarak bıçağı ona geri vermeye çalıştım. "Tamam, şimdi burada deli gibi davranan sensin. Seni bıçaklamayacağım. Ne oluyor be?"

Bunu söylemesi beni o kadar şaşırttı ki, tatlı bir an için bir vampiri kalbinden bıçaklamanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi unuttum. Bunu onlarca kez yaptım.

Kas hafızası beni hasta ediyor.

"Tamam, o zaman kendim yaparım," diyor ve bıçağı benden alıp ucunu göğsüne bastırıyor, keskin ucu tişörtünde bir delik açmış bile.

"Bekle! Dur!" Parmaklarımı bileğine dolayıp ellerini çekmeye çalışarak çığlık atıyorum ama o kıpırdamayan bir kaya ve ben sadece bir tüyüm. "Dur, Valtu!"

Homurdanıyor ve hançeri doğrudan kalbine saplamasını izliyorum, insanlık dışı bir güçle saplıyor, göğüs kafesinin basınç altında çatlama sesini duyuyorum.

Çılgılık atmayı bıraktım. Altın hançeri kalbinin derinliklerine sapladıkça göğsünden kırmızı şelaleler halinde kan akmaya başlamasını dehşet içinde izliyorum.

Bunu yapmanın nasıl bir his olduğunu bilirim.

Bıçağı kemiğe saplamanın, kalbi bulup içine daldırmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bu bir tür hastalıklı şaka, kaderin bir cilvesi ki şu anda geçmişteki tüm cinayetlerimi, parlayan mavi bıçağımla öldürdüğüm tüm vampirleri yeniden yaşıyorum.

Göğsünden çıkan bıçağa bakıyorum ve yaptığım her şey için büyük bir üzüntü, büyük bir pişmanlık duyuyorum. Ya öldürdüğüm vampirler de Valtu gibiyse? Ya yüzyıllardır hayatta kalmaya çalışmaktan başka yanlış bir şey yapmamışlarsa? Ya birçoğunu bu şekilde öldürmek, ölümsüz yaşamlarını ellerinden almak, intikamımı hak eden gerçek vampirlerin, ailemi öldürenlerin, Saara ve Aleksi gibilerin özgürce dolaştığı anlamına geliyorsa?

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor ve Valtu'ya bakıyorum, keşke ona gerçeği söyleyebilseydim ve af dileyebilseydim, ama bunu şimdi yapamam, asla.

"Ağlama," diyor homurdanarak, yüzü bozulmuş bir halde. "Ben iyiyim," diye hırıldıyor.

Birden bıçağı göğsünden çıkarıp yere fırlattı. Sonra acı dolu bir nefesle, yarayı görebilmem için tişörtünü başının üzerinden çıkardı.

İkimiz de ona, akan kana bakıyoruz, göğsünü, karnını, pantolonunu kaplıyor ve sonra kan yavaş yavaş damlamaya başlıyor. Gerçek zamanlı olarak katılaşmasını izliyorum. Daha önce yaptığım öldürmelerden farklı olan şey bu. Valtu diğerleri gibi düşüp ölmüyor çünkü onu bıçaklayan modernes bıçaklı bir avcı değildi. Onun yerine yarası gözlerimin önünde iyileşiyor.

"Bu ne lan?" diye fısıldıyorum, bir an için bundan daha fazla şok olmam gerektiğini unutarak. Onun yerine, vücudunun kendini onarmasını izlemeyi garip bir şekilde güzel buluyorum. "Anlamıyorum." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bunu nasıl yaptın? Bunu neden yaptın?"

"Sana ölemeyeceğimi göstermek zorundaydım."

"Ölemez misin?" Homurdanıyorum. "Nesin sen, vampir mi?" Bakışları keskin ve sabit bir şekilde üzerimde. "Evet."

İşte o an geldi. Bir vampir bir insana vampir olduğunu söylediğinde, genellikle çok fazla tantana olmaz. Bir vampirin adını söylediği, gerçeği dile getirdiği an, insanın gözündeki perdenin kalktığı andır. Başından beri sadece bilinçaltılarında bildikleri şeyi nihayet görürler. Biraz geri çekilme, inanmayı reddetme olabilir, ama çabucak ikna olurlar.

Ya da bana öyle söylendi. İlk günden beri onlara hep inandım.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: "Neden kendini bıçakladın?" diye soruyorum. "Bana söyleyebilirdin."

Kaşlarını çatarak başını bana doğru eğiyor. "Çünkü doğaüstü olaylara inanmadığın konusunda çok kararlıydın. Daha fazla zorlamaya ihtiyacın olacağını düşündüm."

Omuz silkiyorum ve kanının döküldüğü yere bakıyorum.
"Yapmayabilirdin ve halını kurtarabilirdin."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak bana yarım bir gülümseme veriyor. "Yani bu kadar mı? Bana inanıyor musun?"

"Şimdi bana anlattığına göre, evet inanıyorum. Anlamlandırmaya çalıştığım birkaç şey yapıyordun. Öğretmene Jedi akıl numaraları yapmak. İnsanüstü bir güce sahip olmak. Milyonlarca kez boşalabilmen ve hala sert olman."

"Hey, bu sonuncusu vampir işi değil, hepsi benim."

Sen ne dersen de.

"Her neyse," diye devam ediyor kolunu sallayarak. "Sanırım dramatik bir ifşayı seviyorum. Zaten Drakula dedikleri kişi benim."

Ben de bunu ne zaman söyleyeceğini merak ediyordum. Görünüşe göre hemen. Bunu bana söylemek için ne kadar beklediğini merak ediyorum.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor, sinsi bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. Kaşlarını oynatıyor. "Ah evet. Tek ve biricik."

"Demek sen gerçekten bir kontsun," diye düşünüyorum.

"Ben gerçekten bir lordum," diyor. "Senin lordun."

Ona sırtıyorum, sonunda aynı sayfada olduğumuz için mutluyum. Ya da en azından kısmen. Elimi göğsünün üzerinde gezdiriyorum, hala kırmızı ve çiğ olmasına rağmen iyileşmek üzere olan yaranın izini sürüyorum. "Söyleyin bana Kont Drakula, kendinizi kalbinizden bıçakladığınızda canınız acıdı mı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Evet. Hem de çok."

Başımı sallıyorum. "Sanırım bunu daha iyi hale getirmek için bir şey yapmamı istiyorsun?"

Şimdi sırtıyor. "Yani, hayır demezdim."

Ellerimi gergin karnının üzerinde gezdiriyorum, eşofmanının kemerinin altından aşağıya doğru kayıyorum ve elimi sikinin kalın, sıcak uzunluğunun etrafına sarıyorum. Adam bir saniyeden kısa bir sürede sertleşiyor.

"Yani," diyor bana, bana bakarken gözlerinden hararetli bir bakış geçiyor, "bana soracağın bir soru yok mu?"

Haklısın. Sanırım ona vampir olmakla ilgili milyonlarca şey sormalıyım, sanki zaten bilmiyormuşum gibi davranmalıyım. Asıl konuşmak istediğim Saara ve Aleksi ama o daha sonra gelecek.

Şimdi gelecek olan o.

"Evet," diyorum ona, onu okşarken gözlerimi kırpıştırarak. "Sadece kendimi senin aletini emmeye mecbur hissediyorum. Bunu yapmam için beni zorluyor musun? Koca sikini küçük ateşli ağzıma sokmamı mı? Vampir lordum için iyi bir sürtük olmamı mı istiyorsun?"

"Bisikletli İsa," diyor soluk soluğa, edepsiz konuşmam karşısında gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Bunu sana çok daha önce söylemeliydim."

Sırtıyorum ve hızla pantolonunu indiriyorum, siki serbestçe sallanıyor, sonra dizlerimin üzerine çöküyorum. Ellerimi tekrar etrafına sarıyorum, yavaşça şaftı boyunca gezdiriyorum, ilerledikçe sıkıyorum. "Bana ne yapmamı istediğini söyle," diye fısıldıyorum, dilimle sikinin ucuyla dalga geçiyorum, prekumunun tuzlu vuruşunu tadıyorum.

"Bana bir daha efendin de ve ağzını tıka," diye homurdanıyor, saçlarımı tutuyor ve başımı sikinin üzerine doğru itiyor, ağzım onu içine alıyor.

Kahretsin, böyle patronluk taslamasına bayılıyorum. Beynimde öyle bir düğme açılıyor ki, sanki istediği her şeyi yapabilirmiş gibi itaatkâr oluyorum. Bir yanımda bunun gerçekten zorlanmakla ilgili olup olmadığını merak ediyor. Belki de bu vampirlerin yaptığı bir şey değil, insanların doğal olarak onlar tarafından zorlanmak istemesidir.

Ve, lanet olsun, onun tarafından zorlanmak istiyorum.

Onu sonuna kadar yutuyorum ve sonra yavaşça geri çekiliyorum, giderken sertçe emiyorum. "Daha sert," diyor ve onu daha derin emiyorum, boğazımın arkasına çarpana kadar. "Sikimi küçük bir sürtük gibi al."

Kalçaları itmeye başlıyor, ağzımı yavaşça sikiyor, beni yerinde tutarken sıkı taşakları çeneme çarpıyor. Hiçbir yere gitmiyorum, gitmek istediğimden değil. Dizlerimin üzerinde, vampir lordumu emerek yerimde çok mutluyum. Artık gerçekler ortaya çıktığı için çok daha özgür hissettiriyor.

"Sen çok iyi bir küçük fahişesin, değil mi?" diye soruyor, parmakları saçlarımı sıkıyor, bir acı öpücüğü hissedene kadar çekiyor.

"Evet, lordum," diye inliyorum sert boyunun etrafında, kirpiklerimin arasından ona bakarak.

"Pis, iğrenç fahişe, öyle değil mi?" diye soruyor ve gözlerinin kafasının içinde geriye doğru yuvarlanmasından doğru bir şey yaptığımı anlıyorum.

"Evet," diyorum, ağzımda onun siki varken kelimenin anlamı değişmişti, "Ben senin pis küçük fahişenim."

"Peki sen benim için ne yapacaksın, sürtük?" diye benimle alay ediyor.

Kalın uzunluğunun etrafında inliyorum ve ellerimi taşaklarına kaydırıyorum, derin bir inilti çıkarana kadar nazikçe sıkıyorum.

"Ne isterseniz lordum."

"Ne istiyorsun, küçük fahişe?" "Senin dölünü."

"O zaman bunun için bana yalvar."

Bana birkaç kez yavaşça, sertçe pompalıyor, kalın sikini dilime sürtüyor.

"Lütfen, lordum," diye inliyorum. "Lütfen, dölünüzü tatmama izin verin."

Bu çok vahşi. O kadar tahrik oldum ki, kendimi rahatlatmak için kendimle oynamaya başlamak istiyorum, ama şu anda her şeyin onunla ilgili olmasını istiyorum. Gerçeğinin beni korkutmadığını, duygularımın değişmediğini ve bir vampir olsa bile hâlâ tamamen onun olduğumu bilmesini istiyorum.

Öne doğru eğiliyor, siki boğazımın derinliklerine doğru itiliyor ve tek seçeneğimin onu emmek ve tamamen yutmak olduğunu biliyorum.

"İşte bu," diyor, sözleri bir iniltiye dönüşüyor. "Hepsini al."

Birkaç kez daha içime giriyor ve sonra boşalıyor, sıcak, yoğun ve tuzlu, boğazımdan aşağıya doğru. Onu açgözlülükle yutuyorum, bir damlasının bile boşa gitmesine izin vermiyorum ve işim bittiğinde yüzümü geri çekip ona bakıyorum.

Bana sırtıyor, yüzünde tam bir memnuniyet ifadesi var.

"Sanırım bundan hoşlandın," diye düşünüyor, zor nefes alıyor. "Normalde olduğundan daha fazla."

"Belki de gizli fantezilerimden biri her zaman Drakula'nın aletini emmek olmuştur," diyorum ayağa kalkıp dengemi kaybederek. Tam ağzımı ve çenemi silecektim ki Valtu hızla eğilip çenemi tutuyor ve sanki bir dondurma külahıymışım gibi döllerini yüzümden yalıyor.

Gözlerim kocaman oldu. Bu adam sürprizlerle dolu.

"Seni hak edecek ne yaptım ki?" diye soruyor, gözleri faltaşı gibi açılmış. Geçirdiğimiz gecedен sonra en iyi hareketin yatağa gitmek olduğunu düşünüyorum.

"Hayatında doğru bir şeyler yapmış olmalısın," diyorum ona.

Yüzündeki şaşkın gülümseme kayboluyor. Yanlış bir şey söyledim.

"Ne?" Ben soruyorum.

Sertçe yutkunuyor, ifadesi ciddi. "Tüm bunların ne anlama geldiğinin farkındasın, değil mi? Ben bir vampirim Dahlia. İyi bir insan değilim. İnsan bile sayılmam. Ben bir yırtıcıyım."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum," diye başlıyorum. "Ve çok fazla sorum var. Sadece şu anda aşırı bilgi yüklemesi yapmak istemiyorum."

Yavaşça başını sallıyor, buna inanmış gibi görünüyor. "Sen farklısın, bunu biliyor musun? Şimdiye kadar anlattığım tüm insanlardan farklısın."

Hassiktir. "Oh? Onlara söylediğinde normalde ne yaparlar?"

"Şey, sikimi yalamıyorlar," diyor kıkırdayarak. "Ve beni soru bombardımanına tutuyorlar, kesinlikle. Ama korkuyorlar. Bana ne kadar çabuk ya da nasıl inandıkları önemli değil, hepsi korkuyor. Birkaçı zamanla korkusunu kaybediyor ve

Bu süreçte bazı iyi ilişkiler kurduk ama neredeyse herkes benden korkuyor."

"Ama ben korkmuyorum."

"Hayır, değilsin. Ve olmadığını söyleyebilirim. Öyle olsaydın kokunu alabilirdim. Tanıdığım sadece bir kişi daha vardı..." diye devam etti, bir an için kafası karışmış gibiydi, sanki bir anısını hatırlamaya çalışıyor ama unutmuş gibiydi.

"Korkmuyorum çünkü seni tanıyorum. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama bu doğru. Ne kadar tanıdık görüldüğüm hakkında söylediğin tüm o şeyler? Aynısı senin için de geçerli ama bu ne kadar tanıdık olduğunla ilgili değil..." Devam etmek istemediğim için dudağımı ısıırıyorum.

"Ne?" diye fısıldıyor, elimi tutuyor, gözleri yalvarıyor. "Ne?"

"Daha ziyade seni daha önce sevmişim gibi hissediyorum," diyorum, göz teması kurmak istemeyerek başka tarafa bakarak. Zaten kendimi çok savunmasız hissediyorum.

"Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey," diyor usulca. "Hey, bana bak." Ona bakmam için çenemi kaldırıyor. "Ciddiyim." Eğiliyor ve alnımdan öpüyor. "Korkmadığına sevindim. Bir gün sana söylediğimde kaçacaksın diye çok endişelenmişim. Benim korkum buydu. Ama sen kaçmadın, bunun yerine topuklarını sıktın. Bu yüzden birbirimizin aynısı olduğumuzu hissediyorum. Bu zamana ait olmadığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bu dünyaya."

Duraklıyor, dudakları ağzıma doğru hareket ediyor ve bir öpücük hayaleti bırakıyor. "Kendini bana ait hissetmeni sağlayacağım."

BÖLÜM 18

VALTU

İşte günlüğüme yazmanın zorlaştığı yer burası. Yıllarım boyunca, insan zihni hakkında çoğu kişiden daha fazla şey öğrendim ve öğrendiğim ilginç bir şey de seçici hafıza önyargısıydı. Bu, insan zihninin (ve tüm niyet ve amaçlar için vampir zihninin) olayları olduğu gibi değil, nasıl hatırlamak istiyorlarsa öyle hatırlama eğiliminde olduğu yerdir. Bu yüzden insanlar hayatlarının berbat bir dönemine dönüp bakabilir ve sadece aralara serpiştirilmiş iyi zamanları hatırlayabilirler, örneğin bir ilişkiye dönüp baktıklarında gerçekte olduğundan daha iyi olduğunu düşünmeleri gibi.

Bunun farkında olmak hayatımın bu bölümüyle ilgili hislerimi değiştirmiyor. Bu bölümle ilgili mutlu hiçbir şey yok. Evet, neşe ve sevgi vardı ama zihnim gerçeği yeniden yazmıyor, üzüntüyü gizlemiyor ve bu yüzden bunu hiç düşünmemek en kolayı. Ancak acıyı yazarak gerçekte ne olduğunu hatırlamak zorunda kalıyorum.

Anılar beynime doluyor ve gözyaşı olarak geri dönüyor.

Londra - 1890

"NASIL O O MU?" I SORDU DOKTOR VAN HELSING İÇİN VE
O gün kaçıncı kez, oturma odasındaki döngüsel voltalarım durdu.

Odaya girip gözlüklerini çıkararak mendiline sürterken bana hafifçe gülümsedi. Mükemmel vampir görüşüne sahip olduğu için gözlüğe hiç ihtiyacı olmamıştı, camları şeffaftı ve "Beni daha zeki gösteriyor" diye takıyordu. Ama o konuda da hiçbir zaman yardıma ihtiyacı olmamıştı.

Fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Gerçeği söylemek zorunda olmanın verdiği korkuyu hissedebiliyordum. Kalbimi destekledim, elim onu yerinde tutmak istercesine kalbime bastırdı ama zaten biliyordum.

"İyi görünmüyor Val," dedi bana başını sallayarak.

"Bebek..." Cümlemi bile bitiremedim.

Kalın bir şekilde yutkundü ve ölçülü bir duraklama yaptı.
"Yapabileceğim bir şey yok. Üzgünüm."

Gözlerimi kapattım ve sanki göğsüme ağır gelmiş gibi koltuğa oturdum. "Anlamıyorum. Bebek bir vampir olacaktı." Gözlerim tavana, Lucy'nin ebe ve hemşireyle birlikte olduğu yukarıdaki yatak odasına kaydı ama aşağıdan beni duyamıyorlardı. "Vampirler öylece ölemez."

"Sadece otuz beş yaşına geldiğinde vampir olursun," diye belirtti. "O zamana kadar, evet ölebiliriz ve ölüyoruz da. Bu durumda, üzgünüm Val ama bebek bunu başaramadı. Kalp atışı yok. Anne karnında ölmüş. Ölü doğum. Ve..."

"Ve?" Dahası mı var? Nasıl daha fazlası olabilir? Çocuğumu daha doğmadan kaybetmekten daha kötü ne olabilir?

"Doğuma girmezse bir ameliyat yapmamız gerekecek. En azından belirtileri çoktan göstermiş olmalıydı. Doğumu başlatmaya çalışacağız ama..."

"Ama?"

"Eğer yapamazsak, sezaryenle almak zorunda kalacağız." Dudağımı ısırarak başımı salladım.

"Tamam..."

Bana ciddi bir bakış attı. "Lucy zayıf Valtu. Zaten hiçbir zaman sağlığı yerinde olmadı. Ameliyattan sağ çıkamama ihtimali var, sağ çıkarsa da lohusalık hummasına yenik düşebilir."

Ona baktım. Sadece baktım. Bunu kabullenemiyordum. Bebeği kaybetmekten onu kaybetmeye geçemezdim. Hayatımızın daha yeni başladığını hissettiğimde, onu daha yeni geri aldığımda değil.

"Hayatta kalacak," diye hırladım ona. "Bunu sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacaksın."

Deneyeceğine söz verdi.

Daha sonra eşimle yalnız kalmak için odaya çıktım. Hemşire ve ebeye gitmelerini söyledim. Söylemek için can attığım bazı şeyler vardı ve çok geç olmadan bunları söylemem gerekiyordu.

Lucy yatağın üstünde yatıyordu, ince bir çarşaf büyük karnını örtüyordu. Onu görmek, içindeki çocuğumuzun öldüğünü bilmek, neredeyse o anda dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyordu ama devam etmeyi, onun hatırına kendimi bir arada tutmayı başardım.

Yatağın o n u n tarafına doğru yürüdüm ve karşısındaki sandalyeye oturdum. Lucy'nin başı yan taraftaydı, saçları

vahŖi bir kırmızı fırtına. Gözlerini açtı ve bana baktı, g zyaŖları solgun yanaklarında kurumuytu. "Val?" diye fısıldadı.

"Buradayım, güvercinim," dedim ona, elini elime alıp öptüm. Eli çok küçüktü, çok zayıf ve so uktu. Neredeyse kendisi de bir vampirdi.

"Doktor bana haberleri verdi," diyebilirdi zayıf bir sesle.

"Biliyorum," dedim ona, cesur görünmeye  alıŖarak. "O da bana aynısını söyledi."

" z r dilerim," dedi gözlerini kapatarak. "Bir  ocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum."

Öyle yaptığım doğru. İki güzel yıl boyunca evliydik. Mina'mı geri kazandığım iki yıl, gerçi artık o kendi ilgi alanları ve kiŖiliğıyle Lucy'ydi. Aynı ama farklı. Ona ge miŖ yaŖamında kim olduğunu söylemek istiyordum ama doğru zamanı bekliyordum. Ayrıca ona bir vampir olduğumu da söylemek istiyordum. Beslenme seanslarımı saklamaya devam etmek tam bir baŖ belasıydı.

Vampirlerin sorunu, dünyadaki tüm zamanın kendilerinde olduğunu bilmeleri ve herkesin de öyle olduğunu varsaymalarıdır. Ama Lucy ile bu zaman birdenbire çok dar ve çok net hale geldi.

Ben t kenmiyordum ama o tükeniyordu.

Ve bir  ocuk istemiŖtim, belki de ondan daha fazla, çünkü Lucy bir gün kaçınılmaz olarak gitmek zorunda kalsa bile, onun mirası yavrularımızda yaŖayacaktı. Hayatım boyunca yanımda olacaklardı, onu canlı tutmanın bir yolu olarak.

Ama Ŗimdi sadece çocuğu değil, onu da kaybedebilirmiŖim gibi görünüyordu.

Yani gerçeği söyleme zamanı gelmişti.

"Üzölme," diye yalvarıyorum, elini öperek. "Bu senin hatan değil."

"Doktorlar, ben daha küçükken beni uyarmışlardı," dedi. "Kız kardeşim doğum sırasında öldü. Aynı şey beni doğururken neredeyse annemin de başına geliyordu. Lanetli olduğumuzu söylüyorlar."

"Lanetli değilsin," dedim ona ama bu sözler yalan çıktı. Sanki biliyormuş gibi bana sertçe bakması yeterliydi.

Sonra beni şaşırttı. "Seni hatırlıyorum."

Cevap olarak sadece ona bakabildim.

Kuru dudaklarını yalarken gözlerini hafifçe kısarak başını salladı. "Senin de hatırladığını biliyorum. Kim olduğumu hatırlıyorum. Seni çok sevmiştim, tıpkı şimdi sevdiğim gibi. Ama benim adım artık Mina değil. Ben öldüm. Nasıl öldüğümü çok net hatırlıyorum. Ama sen... sen hiç ölmedin, değil mi?" Öksürdü, yanakları pembeleşti. "Sen hâlâ Valtu'sun. Nasıl?"

Yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım, sözleri bana yepyeni bir dünyanın kapılarını açtı. Hatırlamasını sağlamak zorunda değildim, o zaten hatırlıyordu. Birbirimiz için kim olduğumuzu zaten biliyordu.

"Ne zaman hatırlamaya başladın?" Heyecanımı gizleyemeyerek sordum. "Neden bana söylemedin?"

Bana bir bakış attı, sanki sorusunu başka sorularla geçiştirdiğimin farkındaymış gibi. Ama cevap verdi. "Sanırım bir seviyede hep biliyordum. Seninle müzede ilk karşılaştığımda, seni daha önceden tanıdığımı düşünmüştüm. Bunu arkadaşlarıma söyledim ama onlar aptal olduğumu düşündüler. İlk seviştiğimizde kendimi sana teslim ettim.

Asla yapamayacağımı düşündüğüm bir şekilde, çünkü içten içe seninle nasıl birlikte olacağımı biliyordum. Hiçbir açıklamam olmadığını düşünerek geçiştirdiğim o kadar çok örnek var ki."

Durakladı ve birkaç sığ nefes almadan önce bana zayıf bir gülümseme verdi. "Ve sonra hamile olduğumu öğrendiğim gün, Mina olduğumu hatırladım. Bir bebeğim olacağını ve onun senin olacağını öğrendiğimde neler hissettiğimi hatırlıyorum. Her şeyi bir araya getirdi." Gözleri kapandı ve bir damla gözyaşı döküldü. "İşte o zaman bu bebeğin yaşayamayacağını anladım. Ben lanetliyim Valtu, görmüyor musun?"

Kendi gözlerime yaşlar doldu ve onları tutmayı başardım. "Hayır, hayır," dedim kararlılıkla, ileri uzanıp gözyaşlarını fırçaladım. "Hayır, sen lanetli değilsin. İyi olacağız. Bir tane daha yapacağız."

Gerçek şu ki, lanetlenmiş olan bendim.

Ve içten içe başka bir şey olmayacağını biliyordum. Ve o da bunu biliyordu.

"Valtu," diye fısıldadı bana. "Lütfen bana gerçeği söyle. Neden hâlâ sensin? Bir gün uyanıp hatırlamadığını biliyorum, bunca zamandır bildiğini de biliyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?"

O zamanlar vampir kavramı bugünkü kadar bilinmiyordu. Vampir ve Carmilla, Dracula'dan önce çıkan ve doğal olarak zaten okuduğum vampirlerle ilgili iki kitaptı, ancak Lucy'nin Doğu Avrupa folkloru dışında ne kadar bildiğinden emin değildim.

"Ya sana ölemeyeceğimi söyleseydim," dedim, "bana inanır mıydın?"

Başını salladı. "Evet. Henüz yapmadığınızı görebiliyorum. O zamanlar tanıdığım adamlar aynısınız. Belki daha iyi giyiniyorsun.

Şimdi."

"Bu işimi kesinlikle kolaylaştırdı." Ona sıcak bir gülümseme verdim, aniden onu ne kadar çok sevdiğimi hissettim. "Lucy. Ben bir vampirim. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Bir an bana baktı, düşündü. Sonra dedi ki, "Sen bir vampirsin. Tabii ki öylesin." Sanki ani bir güç patlaması yaşamış gibi yatakta biraz doğruldu ve uzun kıvılcık saçları omzunun üzerinden düşerken bana baktı. "Yaşayan ölü."

"Benim durumumda ben hiç ölmedim," diye açıkladım, bunu bu kadar iyi karşılmasına biraz şaşırıyordum. "İnsan olarak doğdum ama otuz beş yaşına bastığım gün vampire dönüştüm, bu da senin Mina olarak öldüğün güne denk geldi. Elbette bunu hiç bilmiyordum ve sık sık Tanrı'nın beni neden birkaç dakika önce dönüştürmediğini merak ediyordum. Seni ölümden kurtarabilirdim. Seni ve bebeği."

Kaşlarını çatı. "Sen bir vampirsin ve hala Tanrı'ya inanıyor musun?"

Ona şaşkın bir bakış attım. "İnanacak başka kim var ki?"

Başını hafifçe salladı ve ellerini hafifçe karnının üzerine koydu, bu hareket kalbimin tüm kayıplardan dolayı irkilmesine neden oldu. "Beni bir tanesine dönüştürebilir misin? İşler böyle yürümüyor mu? Bir kadın dergisinde okuduğum bir hikâyede vampirlerin insanları da vampire dönüştürebildiğini söylüyorlardı."

Sesi o kadar umutluydu ki ona hayır demek kalbimi kırdı. "Bunu yapamam," dedim ona. "Ama çocuğumuz bir vampirdi ya da en azından bir erkeksen otuz beş, bir kızsak yirmi bir yaşında bir vampire dönüşecekti."

ölümsüz olurlar, sadece insan kanıyla yaşarlar."

Üst dudağı kıvrıldı. "Yani bu kısmı doğru."

"Evet. Hayatta kalmak için kan içmek zorundayım. Ama eğer seni ısırır, kanını emer ve kendi kanımla doldurursam, bir vampir olursun ama benim gibi olmazsın. Zarar görmüş olursun."

"Sonsuza kadar yaşar mıyım?"

Cevap vermeden önce bunu düşündüm. "Evet ama sonsuza dek bir canavar olarak yaşayacaksın. Canavarın gömülmesi, deliliğın durması ve insanlığın yerini alması yıllar, on yıllar, hatta muhtemelen yüzyıllar alır. Bu hiç gerçekleşmeyebilir bile. Kim olduğunu ya da benim kim olduğumu bilemezsin. Öldürmek için öldüren tehlikeli bir canavar olurdun. Kimse böyle yaşamak istemez. Her ne kadar bazen bu dünyadan nefret etsem de, bu dünyanın insanları böyle canavarların ortalıkta dolaşmasını hak etmiyor. Diğer dünyada tutulmaları daha iyi."

"Diğer dünya mı?" Kızın kan çanağına dönmüş gözleri büyüdü.

"Kızıl Dünya," dedim ona. "Vampirlerin asıl geldikleri yer. Kuzeyde, bir perdenin arkasından ulaşılan, vampirlerin kralının yaşadığı bir yer."

Derin bir iç çekti -belli ki o anda bu onun için çok fazlaydı- ve hemen elimi onun karnının üstüne koydum. "Şimdi bunu sana söylememin zamanı değil," diye ekledim. "Dinlenmen gerekiyor. Doktor yakında doğumu başlatacağını söylüyor."

"Peki ya bu işe yaramazsa?" dedi kemik yorgunu bir sesle.

"O zaman çocuğu çıkarmak için ameliyat yapacak," dedim ona.

"Cesedi dışarı çıkarın," dedi bana donuk bir bakış atarak. "Demek istediğın bu."

"Ah Lucy," diye haykırdım aniden bir duygu seli içinde. Eğıldim ve onu incitmeden sarılabildiğım kadar sıkı sarıldım, kalbim milyonlarca parçaya bölündü.

Kısa bir süre sonra uykuya daldı ve hemşire ile ebe doğumu devralmak için geri geldi. Aşağı indim ve doktorla biraz konuştum. Ona Mina olduğunu hatırladığını ve Van Helsing'in başından beri haklı olduğumdan etkilendiğini söyledim. Eğer dünyanın geri kalanı parçalanıyor olmasaydı, ona karşı bu zaferi elde etmek iyi hissettirirdi.

Sonraki iki gün tehlikeli geçti ve Van Helsing giderek sabırsızlanıyordu. Doğumu başlatmak için kullanılan özel otlar gibi tüm doğal yöntemler işe yaramıyordu. Bir an için doktorun bir cadı çağıracağını sandım ama bunu yapmayacak kadar sağduyuluydu. Vampirlere yardımcı olduğu söylenen cadılara bile asla güvenilemezdi, bu utanç vericiydi çünkü şifalı otları, büyüler ve iksirleri işe yarıyordu.

Doktor, "Fetüsü çıkarmamız gerekiyor," dedi. "Bugün."

Bir de Ribes torbası çıkardı ve bir çift forsepsle Lucy'nin içine sokarak doğumu başlatmak için suyla doldurdu. Eminim pek çok erkek bunun için karısıyla aynı odada bulunmazdı ama bir vampir olarak üstesinden gelebileceğım çok şey vardı. Vampirlerin insan vücuduna bakış açıları diğerlerinden çok farklıydı,

ve karımın bu işkenceyi tek başına yaşamasına izin veremezdim.

Doktorun kabus gibi bir çelik alet olan korkunç çatallı servikal dilatörü getirmesi hariç. Bu da zavallı Lucy'nin çığlık atmasına neden olmaktan başka bir işe yaramayınca midem bulanmaya başladı.

Kafa kesen kanca denen bir şey çıkardığında daha da kötüleşti ve o şeyin nasıl çalıştığını size anlatmama gerek yok.

"Dur," dedim ona, tırtıklı kancayı ondan uzaklaştırarak. "Hayır. Onu kullanmayacaksın."

Doktor bana sabit bir bakış attı. Lucy'nin duymaması için sert bir fısıltıyla, "Öldü Val," dedi ama zaten acıdan bayılmıştı. Süreci kolaylaştırmak için ona biraz morfin vermiştim.

"Fark etmez," dedim ona. "Parçalar halinde değil, başka bir şekilde çıkar."

Arkadaşımın yüzündeki panik ifadesini hatırlıyorum. O bakıştan nefret ederdim. Bir şekilde ameliyattan sağ çıkamayacağını biliyordu ve sanırım Lucy ve ben de bunu biliyorduk. Ama eğer çocuğumu onunla birlikte gömmek zorunda kalacaksam, en azından bütün olarak gömmek istiyordum.

"Pekâlâ. Babası sensin," diye kabul etti. Sonra derin bir nefes aldı. "Bunun için burada olmak istediğine emin misin? Çok daha fazla kan olacak. En son ne zaman beslendin?"

"Ben iyi olacağım. Ona odaklan. Ve onun yaşaması için elinden geleni yap."

Van Helsing'in hakkını yemeyelim, Lucy'yi kurtarmak için elinden geleni yaptı.

Ama kan durmadı ve vücudu zaten çok fazla şey yaşamıştı.

Karım orada kıpkırmızı bir denizin içinde yatıyordu, neyse ki o kadar uyuşturulmuştu ki fazla acı hissetmiyordu. Ama kanamayı durdurmak için kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Geldi, geldi ve durmadı.

Van Helsing bebeğin cesedini dikkatlice aldı ve bana daha önce kaybettiğim ve bir kez daha kaybetmekte olduğum hayatımın aşkı Lucy ile son dakikalarımı baş başa geçirme fırsatı verdi.

"Lucy," diye fısıldadım ona, yatağa bakarak. O kadar solgundu ki, kar gibiydi, tüm kanı çekilmişti ve hayatım boyunca böyle pek çok insan görmüş olmama rağmen, onlara yaptıklarım yüzünden, şimdiye kadar hiç güzel görünmemişti. Çünkü gerçekten o kadar güzeldi. Ölümün ötesindeydi.

"Val," diyebildi, gözleri bir an için fal taşı gibi açıldı.

Onunla birlikte yatağa girdim, kanının içine uzandım ve ona nazıkçe sarıldım. "Güvercinim," dedim ona, başının üstünü öperek. "Çok üzgünüm, güvercinim. Seni yine hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır," diye mırıldandı. "Yapmadın... Seni sevmiştim Val. Seni kaybettim..." diye devam etti ve kalp atışlarının yavaşladığını, ölümün yaklaştığını duydum. "Seni kaybettim ve tekrar buldum." Titreyen bir nefes verdi, tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Seni tekrar bulacağım. Seni başka bir hayatta bulacağım. Kalbim her zaman seninkini bulacak."

Ve sonra öldü.

Kalbi durdu ve tüm dünyam hareketsiz kaldı.

Mina'm, Lucy'm gitmişti ve bana kalbimin olması gereken yerde boş bir delikten başka bir şey kalmamıştı.

Lucy ve bebek ertesi gün aynı mezara gömüldü.

Hala görmek için geri dönmedim.

Mina'yı ilk kez kaybettikten sonra, ne olduğumu ilk öğrendiğimde, kendimi şiddete çok kolay teslim ettim. Ahlaksızca ve düşünmeden öldüren bir canavara dönüştüm. Bir yüzyılı yürüyen bir veba olarak geçirdim, karşılaştığım herkese ölüm getirdim. Sonunda öfkemle yaşamının bir yolunu bulana kadar karanlığın kişileşmiş haliydim. Ta ki insanlığımı tekrar bulana kadar.

Ama dayanağım çok güçlü değildi.

Lucy'yi kaybetmek beni tekrar o karanlığa sürükledi ve bildiğim tek şey ölüm olana kadar, kendi getirdiğim ölüm olana kadar beni tüketmesine izin verdim.

Tanrı'ya inanıyor olabilirdim ama insanlar cehennem konusunda yanıliyordu.

Cehennem bir yer değildir. Senin içinde.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

DAHLIA

VAL bana vampir olduğunu söyledikten sonra aramızdaki her şey daha kolay hale geldi. Önceden de her şey kolay değildi ama bu hep seksle sınırlıydı. Onunla seks yapmak nefes almak kadar doğal geliyordu, vücutlarımız birbiriyle o kadar uyumluydu ki sanki daha önce onunla birlikte olmuşum gibi hissediyordum, sanki ellerim, dudaklarım ve dilim vücudundaki tüm mükemmel yerleri biliyordu. Kulağının hemen arkasından öpülmekten hoşlandığını biliyordum, taşaklarının çekiştirilmesinden ve oynanmasından hoşlandığını biliyordum, uyluğunun iç kısmının gıdıklandığını biliyordum, panikle gülme krizine girecek kadar (ve bunu ne zaman kendi yararına kullanacağımı da biliyordum).

Ama konuyu dağıtıyorum. Gerçeğin ortaya çıkmasıyla, ilişkimiz bir rahatlığa, her ağırlı saniyede midemi dolduran durdurulamaz kelebek sürüsünün yanında var olabilen bir rahatlık hissine dönüştü. Valtu beni bu dünyada başka hiçbir şeyin heyecanlandırmadığı kadar heyecanlandırıyordu. Aşkını ölüme tercih etmeye başlamıştım.

Bütün gece konuştuk. Gerçek vampirler hakkında hiçbir şey bilmeyen bir insan rolünü oynamak zorundaydım, bu yüzden tüm doğru soruları sordum ve o da bana tüm doğru

cevapları verdi.

Bunların hepsi bildiğim şeylerdi, ancak temel bilgiler tamamlandıktan sonra ("Başka vampirler yaratabilir misin? Yaşamak için kana ihtiyacın var mı? İnsan kanı olmak zorunda mı?") kişisel konulara girmeye başladık. Ben bunun için buradaydım.

"Finlandiya'da doğduğunu söylemiştin," diye düşündüm, parmak uçlarımla bıçağın göğsünde bıraktığı yara izinin üzerinde gezinirken. İz artık neredeyse kaybolmuştu. Güneş doğana kadar iz kalmayacağından oldukça eminim. "Hangi yıldız o?"

"Teknik olarak o zamanlar İsveç Krallığı'ydı. 1700'lerin başı. Ruslar yönetimi ele geçirdiğinde." "Ve... siz kimdiniz?"

Başını eğip bana bakıyor ve gülümseyerek beni kendine daha da yakınlaştırıyor. "Ben bendim. Valtu Aminoff."

"O zamanlar kont değildin."

"Hayır, ben bir köylüydüm" diyor. "Çok daha az göz alıcı."

Onu bir köylü olarak hayal etmeye çalışıyorum ve aniden o kadar net bir görüntü görüyorum ki sanki kendi gözlerimle görmüşüm gibi. Pantolonlu, beyaz gömlekli, buğday tarlasıyla çevrili haliyle o kadar tanıdık geliyor ki, aslında geçmişte olmadığımı fark etmem bir anımı alıyor.

Gözlerimi kırptştırıyorum ve kendimi toparlıyorum. "Peki, o zamanlar nasıldı?"

Nefes veriyor, parmakları saçlarımin telleriyle oynuyor. "Zordu. Cezalandırıcıydı. Zevk ve güzellik için biraz yer vardı ama genel olarak hayat zevk almak için değil, sadece katlanmak içindi."

"Bugün bazıları bunun değişmediğini iddia edebilir."

"Şanssız olanlar sanırım," diye düşünüyor. "Dayanıklılıktan payıma düşeni almadığımdan değil. Hayatımın büyük bir kısmı...daha az

olumludan daha fazla."

"Evli miydiniz?"

"Öyleydim," diyor. "Ama sadece iki kez." "Vampir mi insan mı?"

"İnsanlar," diyor. "Başlarda daha iyisini bilmiyordum. O zamanlar evlat edinilmişim. Vampir olduğumu bilmiyordum. Bir vampir olarak yetiştirilmedim."

Bu benim için yeni bir haber. "Şaka yapıyorsun..."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Ben de küçük köyümde bir kadınla evlendim. Ana."

"Senin vampir olduğunu öğrendiğinde ne yaptı?"

"Hiç şansı olmadı. Doğum sırasında öldü." "Ah," diyorum ona, kendimi berbat hissederek. "Çok üzüldüm."

"Üzülme. Uzun zaman önceydi. Ona değer veriyordum ama onu sevmiyordum. O zamanlar aşk için evlenilmezdi, çoğu zaman. Kadın güzel ya da iyi genlere sahip olduğu için, erkeğin de parası ya da toprağı olduğu için evlenilirdi. Her zaman bir bahane, her zaman bir neden vardı. Aşk sonradan akla gelen bir şeydi. Ve her neyse, bu benim için birçok kaybın ilkiydi."

"Yani eğer o senin ilk karınsa..."

İkincisine ne oldu?

"Ana öldükten kısa bir süre sonra tanıştığım bir kadına aşık oldum. Yine de onunla evlenme şansım olmadı. O da öldü. Ya ondan sonraki karım, bir asır sonra? O da öldü." Gözlerini üzerimde hissediyorum ve ona bakıyorum. Bana yumuşak, melankolik bir gülümseme veriyor. "Bir insana aşık olduğunuzda, her zaman ölümle sonuçlanır. Kabul etmesi zor bir şey ama hayatlarımız böyle."

Yani, beni sevdiğini söylememesinin bir nedeni olabilir. Beni sevmesine izin vermiyor. Neden versin ki? Sonunun ölüm ve kalp acısıyla, sonsuza kadar yaşamak zorunda kalacağın bir şeyle biteceğini biliyorsan neden aşka izin veresin ki?

"Oh," diyorum usulca. "Sanırım vampirlerle kalman daha iyi olur. Hiçbir yere gitmiyorlar."

"Doğru." Eğlenerek oflayıp pufluyor. "Ama vampirler hâlâ birlikte olunması zor insanlar. Eğer sevebileceğim bir vampirle tanışsaydım, her şey farklı olabilirdi ama henüz tanışmadım."

"Çok seçicisin," diye takılıyorum ona.

"Evet, öyleyim" diyor ve beni sıkıyor. "Ve memnunum. Çünkü sen buradasın."

"Bir insan," diye belirttim.

"Biliyorum," diyor, gözleri hüzünlü bir parlaklık alıyor.

Konuyu değiştirmem gerek. Ölüm ve kayıp aşklar hakkında konuşmak doğru gelmiyor. Daha fazlasını öğrenmek istesem de Valtu'nun geçmişin acıları üzerinde durmasını istemiyorum.

"Yani diğer vampirlerle takılmıyor musun, yoksa...?"

"Sadece onlarla takılıyorum," diyor. "İster inanın ister inanmayın ama siz istisnasınız."

Bundan şüphelenmiştim ama emin değildim. Yardım edemem ama gururlandım. "Peki nerede takılıyorsun? Onlarla nerede buluşuyorsun?" Daha fazla bilgi vermesini sağlamaya çalışarak soruyorum. Saara ve Aleksi hakkında konuşmaya başlamasını sağlayabilirsem, bu iyi bir başlangıç olur.

"Görünüşe göre her zaman birbirimizi buluyoruz," diyor. "Bir kulübümüz olması da buna yardımcı oluyor."

"Sadece Vampirler Kulübü mü?"

"Hayır, insanlar da katılabilir... ama bir ücret var, nasıl diyelim, bir ücret?"

"Tamam, anlat bakalım..." "Sana gösterebilirim."

"Gerçekten mi?" Açıkçası beni Kırmızı Oda'ya götürmek isteyeceğini düşünmemiştim ama sanırım diğer insanlar da gidebiliyorsa bu adil olur. "Bekle, ücreti ne kadar?"

Boğazını temizliyor. "Ücreti ödemenizin bir sakıncası yoksa." "Ücret nedir?" Tekrar ediyorum.

"Kan. Kanla ödeyeceksin."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ve sen benim istediğimi düşünüyorsun..."

"Kulübün adı Kırmızı Oda. Vampirlerin istekli katılımcılardan beslenmeleri için güvenli bir yer. Oradaki insanlar hizmet etmek istiyor. Bundan zevk alıyorlar. Bunun sapkınlığını seviyorlar. Anlaşmaları her neyse, kan bankasında kan bağıışı yapmak gibi bir şey, sadece biraz daha seksi ve edgier."

Bu en hafif tabirle.

"Ama bedeli kandır," diye devam ediyor. "Öylece gidip gözlemleyemezsiniz. Ve içeri giren herkes incelenir, bir sözleşme imzalar, her şey yapılır."

"Bu etkileyici. Kim başlattı?"

Duraksıyor. "Ben."

"Sen mi? Drakula dedikleri kişi mi?"

İç çekiyor. "Evet. Eskiden şimdikinden çok daha kötüydüm diyelim. Belki de bunu telafi etmeye çalışıyorum, bilmiyorum. Ama böylesi daha iyi. Düzenli bir kan kaynağımız var ve masum insanları öldürmek zorunda değiliz." Sonunda ifadesi kararıyor, öyle ki perili görünüyor. Belki de öldürmek zorunda kaldığı tüm insanları yeniden yaşıyordur ama ben bunu da düşünmek istemiyorum. Bu

sadece

Bana buraya neden gönderildiğimi ve ondan farklı olmadığımı hatırlatıyor.

"Nerede bu kulüp?"

"Asla tahmin edemezsin," diyor alaycı bir şekilde.

Zaten bildiğim için oyun oynamaya zahmet etmiyorum.

"Peki ne zaman gidebiliriz?"

Göz kırpıyor. "Gerçekten mi? Hâlâ gitmek istiyor musun?"

"Duruma göre değişir. Kanımı kime veriyorum? Sana mı?"

Burun delikleri alevleniyor ve çıplak bedenlerimizi yarıya kadar örten çarşaf sarsılıyor ve anında ereksiyon olduğunu anlıyorum. "Evet," diye mırıldanıyor. "Sadece ben. Sen benimsin Dahlia. Benden başka kimse senden beslenemez." Sertçe yutkunuyor ve gözlerindeki sıcaklığı hissediyorum. "Sana söylemek zorundayım... Tadına bakmak için ölüyordum."

Vay anasını. İşler ciddileşti.

"Bunca zamandır," diye devam ediyor, sesi alçak ve hırıltılı, "geri kalanının tadına baktım. Dilini, kıcını, amını. Tadın enfes. Ama senin kanın, Dahlia. Senin kanın her şeyden daha çok arzuladığım bir şey."

Tanrım. Kanımı içme fikrinin beni korkutacağını düşünmüştüm ama bu beni tahrik etti.

"Tüm bu özlem hakkındaki konuşmalar," diyorum sinsi bir sırıtışla, göğsünü öpüyorum ve aletini iyi bir şekilde kullanmak için vücuduna doğru ilerliyorum.

"GERGİN MİSİN?" VALTU YOLDA YÜRÜRKEN BANA SORUYOR
koridorlardan kütüphanenin arkasındaki kapıya doğru ilerliyor.

Ona şöyle bir baktım, ne düşünüyorsun?

Saat gece yarısını geçti ve her yer karanlık. Anahtar kartını kullanarak okula girmemize izin verdi ve kütüphane bu gece özellikle ürkütücü, muhtemelen ne yapmak için burada olduğumu bildiğim için. Bu sabah ona Kırmızı Oda'ya gitmek istediğimi ve beni orada beslemesini söyledim. Halka açık seks ya da onun gibi bir şeyi kabul etmedim ama kanımı içebileceğini söyledim. Sadece onun tabii ki. Cumartesi olduğu için okula gitmemize gerek yoktu, sadece onun evinde kaldık ve tek düşünebildiğim bu gece olacaklardı, bir yandan da psikolojimi bozmamaya çalışıyordum. Şimdi buradayım ve menüdeyim, tereddütlerim var.

Kıkırdıyor. "İyi olacaksın. Ben yanıdayım. Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim."

"Kanımı emeyeğin gerçeği dışında," diye mırıldanıyorum.

Kapının önünde durdu, elini omzuma koydu, kara gözlerinde ciddi bir ifade vardı. "Dinle, bunu yapmak zorunda değiliz. Ben kanımı başkalarından alıyorum, bu hep böyle oldu. Birlikte olduğum kadından içmek zorunda değilim."

Dudaklarımı birbirine sürterek başımı salladım. "Evet. Biliyorum ama bilmiyorum, sanırım sana karşı bölgeci hissediyorum." Nedense, beslenme eylemi seks kadar mahrem görünüyor. Onun başka birinden içme fikri midemde bir delik açıyor.

Omzumu sıkarken bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Ben de senin hakkında böyle hissediyorum. İşte bu yüzden, eğer hâlâ bunu yapmak istiyorsan, bu seni diğer vampirlerin önünde benim olarak sağlamlaştıracak."

"Onlara senin olduğumu söyleyemez misin?"

"Sen de düşünürsün, değil mi? Vampirler tuhaftır. Kardeşlerimi çoğu zaman anladığımı iddia edemem. Yeminlere ve kurallara, onlar için törensel olan şeylere göre hareket etme eğilimindeyiz. Herkese benim olduğunu söylersem muhtemelen uzak dururlar, ama seni herkesin önünde sahiplenmezsem, sanırım bazıları bunun sayılmayacağını düşünüyor. Pek çok eş bu şekilde alındı."

Bunu söyleme şekli bana bazı kısımları atladığını düşündürüyor.

"Bu sana da oldu mu?"

Bana sırtıtıyor, gölgeler gülümsemesini daha da ürkütücü gösteriyor ve ben cevabımı aldım. Bir yerlerde başka birinin kızını çalmış. Muhtemelen karmanın şimdi onu yakalamak için dışarıda olduğunu düşünüyor.

"Gidelim mi?" diye soruyor ve kapıyı işaret ediyor.

Başımı sallıyorum ve o da bir çırpıda şifreyi giriyor ve kapı açılıyor.

Elimi tutuyor, beni sıkıca tutarken avuç içi serinliyor ve beni dar, siyah koridorda yürütüyor. Bir tabutun içinde yryormuşum gibi hissediyorum. Tüm bunları astral seyahatim sırasında zaten yapmış olmama rağmen, şimdi farklı hissediyorum. Bedensel. Daha önce olmayan sonuçları var.

Valtu daha sonra beni diğer kapıya götürüyor ve kapıyı açarak kırmızı duvarlı odanın tepesindeki demir sahanlıkta durmamızı sağlıyor.

"Kırmızı Oda'ya hoş geldiniz," diyor bana ve kolunu sallayarak aşağıdaki kargaşa sahnesini işaret ediyor.

Geçen seferki gibi, kanın metalik kokusu ve seksin misk kokusu burnuma çarpıyor ve yine geçen seferki gibi, kimse

girişimi fark etmiş gibi görünüyor. Altımızdaki herkes sevişme ve beslenme seanslarına dalmış durumda, ancak geçen seferkinden daha fazla katılımcı var gibi görünüyor.

Valtu gözlerini kapatıp derin derin nefes alıyor, burun delikleri açılıyor ve gözlerini tekrar açtığında göz bebekleri kıpkırmızı oluyor. Bunu onda ilk kez gerçekten görüyorum ve kişisel deneyimlerime dayanarak kana susadığını biliyorum. Asıl soru şu. Tamamen ele geçirene kadar ne kadar süre kontrolü elinde tutacak?

Bana bakıp gülümsüyor ve ben de köpek dişlerinin keskinleşip sivri dişlere dönüşmesini izliyorum. "O kadar telaşlanma," diyor ve sesi bile değişmiş. Sanki ipeksi bir şaraba batırılmış gibi daha yumuşak bir hal aldı. "Bu alışman gereken bir şey. Artık beni daha yakışıklı bulmuyor musun?"

Dilinin ucunu dişlerinin üzerinde gezdiriyor.

"Dürüst olmak gerekirse, daha yakışıklı olmanızın mümkün olduğunu sanmıyorum."

Sırtışı, alt kattaki müziğin bas sesleri yükselirken genişliyor. Kana susamış olsa bile, en çok beslenmesi gereken şey egosudur.

"Benimle gel, colomba rossa'm," diyor kolunu uzatarak. Artık onun kırmızı güverciniyim. "Seni kendi dünyamla tanıştırayım."

Ana kata gelene kadar merdivenlerden iniyoruz ve hala kimse bize dikkat etmiyor. Müzik yüksek, hipnotik, iniltilerin, tokatların ve iniltilerin çoğunu bastırıyor, her yerde kan ve çıplak bedenler var.

"Pek etkilenmiş görünmüyorsun," diyor bana bakarak. "Bir vampir beslenme çılgınlığının içine girmenin

ve seks partisi kafanı döndürürdü... o zaman neden şaşırdım ki, sen de oldukça iştahlı olduğunu kanıtladın."

Boğazımı temizliyorum, sesler ve kokular beni etkilemeye başladıkça nabzım hızlanmaya başlıyor. "Evet, sanırım çok fazla porno izledim."

Gülüyor. "Ne tür porno izliyorsun? Ve neden birlikte izlemiyoruz?"

Sonra yüzü ciddileşiyor ve elini ağzına götürerek odanın ortasına doğru ilerliyor. "Herkesin dikkatine!" diye bağırıyor.

Sadece birkaç kişi hafif bir ilgiyle başını kaldırıp işine bakıyor, geri kalanlar her zamanki gibi devam ediyor.

"Beni sizi zorlamak zorunda bırakmayın!" diye ekliyor, sesi gürlüyor ve sanki beynimin içinden duyuyormuşum gibi kafamın içine girdiğini hissedebiliyorum. Bu kesinlikle insanları zorlamak için gürültülü bir yol ama işe yarıyor gibi görünüyor çünkü sonunda dikkatlerini çekti. Herkes tamamen durmuyor ama birçok itiş kakış yavaşladı ve inlemeler daha sessiz hale geldi.

"Sizi tanıştırmak istediğim yeni bir insan var," diyor gururla. "Adı Dahlia Abernathy ve onu kendime ait olarak seçtim. Onu buraya getirerek hepinizin onun hayatımın bir parçası olduğunu ve sadece en yüksek saygıyla muamele göreceğini bilmenizi istedim. Aksini yapmak çok ciddi sonuçlarla yüzleşmek demektir. O sadece ve sadece benim. Anladınız mı?"

Kalabalıktan birkaç mırıltı geliyor ve kendimi tanıdığım insanları ya da Saara ve Aleksi'yi ararken buluyorum ama bulamıyorum. Sanırım yerel kafemden ya da okulumdan kimsenin burada olmaması içimi rahatlatıyor. Bu sayede

Sınıfta gelecekteki garip konuşmalar (Valtu, insanların bu duvarların dışında diğer insanlarla vampirler hakkında konuşmasının yasak olduğunu söylemişti).

Valtu onlara el sallayarak, "Tamam o zaman," dedi. "İşinize bakın."

Ama yapmıyorlar. Orada durup bizi izliyorlar.

Bekliyorlar.

Dikkatlerini çektik. Harika.

"Buraya gel," diyor Valtu, elini uzatarak. Derin bir nefes alıyorum ve elimi onun elinin içine koyuyorum, bunu yaparken sanki bir anlaşılmayı mühürlüyormuşum gibi hissediyorum, sanki tüm bunlar artık bağlayıcıymış gibi.

Odanın ortasında, siyah deri kaplı, etrafında dört metal direk ve zincirlerin bağlı olduğu, prangaların yanlardan sarktığı dairesel bir yatağa götürüldüm.

"Prangalar kimin için?" Fısıldıyorum, kalbim artık çok hızlı atıyor. Odadaki herkes bana bakmaya devam ediyor ve nabzımı duyabildiklerini biliyorum.

Ve korkumu kokla.

"Bazen gerçekten boyun eğmek istediklerinde insanlar içindir," diyor kırmızı gözlerinde hınzır bir parıltıyla. "Genellikle vampirlerin kontrolden çıkmaması içindir. Bazen size göz kulak olacak yeterince ayık vampir bulunmaz."

"Peki ya sen? Şimdi?"

"Bizi koruyorum." Kalabalığa el sallıyor ve daha önce astral seyahatimde gördüğüm uzun boylu, yakışıklı siyah adam yanımıza geliyor. "Bu Bitrus," diyor Valtu, bizi tanıştıırken. "Uzun zamandır sizinle tanışmak istiyordu."

"Sadece iyi şeyler duydum," diyor Bitrus hafif bir Afrika aksanıyla, gülümsemesi parlak. Elini uzatıyor ve ben de sıkıyorum. Çoğu vampir gibi tutuşu güçlü, teni serin ve silahsızlandırarak kadar yumuşak.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ona. "Val senin hakkında konuşabilseydi eminim ben de sadece iyi şeyler duyardım."

Bitrus homurdanıyor ve Valtu'ya eğlenen bir bakış atıyor. "O mu? Bundan oldukça şüpheliyim."

"Yani sen gözcü falan mısın?" diye sordum. Güldü. "Onun gibi bir şey."

Yatağa doğru ilerliyoruz ve hayatımda hiç bu kadar garip hissetmemiştim, en az bir düzine insanın, insanların ve vampirlerin, bir çemberin etrafında durup beni izliyor olması gerçeği. Çoğunun beni kekmişim gibi yemek istemesi özellikle sinir bozucu.

Valtu yatağı işaret ederek, "Otursana," diyor. "Ceketini alayım."

Yatağa uzanıyorum, deri altımda gıcırıyor ve Valtu kollarımı kaldırarak ceketimi çıkarıp Bitrus'a veriyor. Sonra kıyafetime bir göz attı. "Bunu üzerinde tutmak istediğine emin misin?" diye soruyor, omzumdaki kayışı parmaklayarak.

Siyah elbiseme bakıyorum. "Yabancıların önünde çıplak olmak istemiyorum," diye tıslıyorum ona. "Mahvolma da umurumda değil." Gecelerimin çoğunu orada geçirdiğim zamanlardan kalma, onun evinde sakladığım bazı kıyafetlerim vardı ve bu elbise kanla mahvolmasına aldırmadığım tek şeydi.

"Keyfin bilir," diyor.

"Ne yani, biri beni çıplak görse umurunda olmaz mı?"
Ona soruyorum.

Yine sırtıyor ve dişlerini gösteriyor. Artık o kadar keskin görünüyorlar ki kafamda alarm zilleri çalıyor.

Koşun! Kaçın! Kaçın! Kendini kurtar!

Merdivenlere doğru koşmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama bu muhtemelen onun kovalama içgüdülerini harekete geçirecektir.

Bir yanım bunu gerçekten sevebileceğimi düşünüyor.

"Siz insanlar çıplaklık konusunda çok tutucusunuz," diyor bana yorgun bir iç çekişle. "Eğer tamamen giyinik kalmak istiyorsanız, buyurun. Giysilerimi kana bulamak istemiyorum, o yüzden..." diye bitiriyor omuz silkerek ve soyunmaya başlıyor.

Gözlerimi dört açarak etrafıma bakıyorum. Herkes onun soyunmasını izliyor ama pek de ilgilenmiş gibi görünmüyorlar. Sonra bunun daha önce görmedikleri bir şey olmadığı için olduğunu fark ediyorum. Buraya son geldiğimde onun aletinin bir adam tarafından emilmesini izlemiştim ve o adamın kalabalığın içinde bir yerlerde olduğuna eminim.

Ama gömleğini Bitrus'a uzattıktan sonra pantolonunun fermuarını açmaya başlayan Valtu dikkatimi çekiyor. Bugün iç çamaşırı bile giymemiş, sanırım bu akşam için ne planladığını bildiği için. Cehennem gibi sertleşmiş, aleti dikilmiş ve deri ve kırmızının arasında dururken düpedüz tehditkâr görünüyor, gözbebeklerinin açlıkla parlaması, gevşek bir yumruğu yavaşça aletinin üzerinde gezdirmesi, kaslarının patlaması, saçlarının vahşileşmesi.

Tam bir canavar.

Bakışları benimkilere kilitlendi ve bir kez olsun kendimi gerçekten onun avı gibi hissediyorum, sanki onun yemeğiymişim gibi, sadece bunu yapıp yapmayacağından

emin değilim.

Önce beni becer ya da benden beslen, hatta belki ikisi birden.

"Yatağa uzan, ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diye emrediyor. Sesi artık tamamen farklı. Uğursuz ve insanlık dışı derinlikte, sanki içinde çok eski bir yerden geliyor.

İtiraf etmeliyim ki çok korkuyorum. O da kokusunu alabiliyor, gözlerini kapatıp derin derin nefes alıyor ve sanırım artık geri dönüşü olmayan noktaya yaklaşıyoruz.

Bitrus'a bakıyorum çünkü daha kontrollü ve normal görünüyor ve bana bunun sorun olmadığına dair güvence vermek için kısa bir baş sallıyor.

Ben de ona başımla karşılık veriyorum. Bana iyi bak, diyorum içimden ona.

Beni duymasını beklemiyorum ama duyuyor.

O da buna şaşırmış görünüyor, merakla bana bakıyor. Çoğu kişinin az önce yaptığım şeyi yapamayacağını anlıyorum ve umarım bunu yaparak işleri berbat etmemişimdir. İhtiyacım olan son şey bir cadı olarak ortaya çıkmak.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alıyorum ve Valtu'ya dönüp bakıyorum. Şu anda ne kadar vahşi ve tehlikeli görünse de onu bir o kadar da seksi buluyorum. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim.

Koltuğumda dönüyorum ve yatağa doğru sürünmeye başlıyorum ama sonra elini uzatıyor.

"Dur," diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum.

Sonra yatağın diğer tarafına geçip dizlerinin üzerine çöküyor, bakışları yoğunlaşırken bacaklarının arasındaki o muhteşem siki okşamaya devam ediyor.

"Bana doğru sürün."

Sanırım bunu aşāğılayıcı bulmam gerekiyor ama nedense bulmuyorum. Yataēın üzerinde ona doğru sűrűnűyorum, yavařça hareket ediyorum, kendimi hayvan gibi hissediyorum, kızıřmıř řık bir kedi gibi. İnsanların izlediēini biliyorum ve burada ne olursa olsun, en azından bundan zevk alıyormuř gibi gűrűnűrsem, bu bana biraz kontrol saēlar diye dűřűndűm.

Çűnkű dűrűst olmak gerekirse, Valtu o prangalara girmedięi sűrece, onun, Birtus'un ve buradaki diēer vampirlerin merhametine kalmıř durumdayım. Kan tutkusu hepsini ele geçirirse beni paralamalarına ne engel olabilir? İnsanlar ne yapacak? Beni kurtaramazlar. Onlar da benim kadar gűsűz.

"řu haline bak," diyor o insanlık dışı sesiyle, kırmızı gűzleri bedenimin űzerinde geziniyor, bir kaynak makinesi gibi alevler bırakıyor. "Ne kadar istekli bir katılımcı."

Dűnmem için parmaēıyla zarif bir hareket yapıyor.

Bunu tereddűtle yapıyorum űnkű ona arkamı dűnme fikrinden hořlanmıyorum. Vancouver Adası'nda bűyűdűēűm yerde, pumaların ve ayıların olduēu bir bűlgede yűrűyűř yaparken, yırtıcılara asla sırtımızı dűnmememiz űēretilir ve řu anda bu tűm igűdűlerime ters dűřűyor.

Ama itaat ediyorum ve kalabalıēa bakıyorum. Hepsinin çırılçıplak olmasına, aletlerinin dıřarıda olmasına ve benim tamamen giyinik olmama takılabiliirdim ama dűrt ayak űstűnde, kıını azgın bir vampire dayamıřken bunun pek bir űnemi yok.

Onu arkamda hissediyorum, karanlık, odaklanmış enerjisini sırtımda hissediyorum ve yaklaşıyor ve sanırım hiperventilasyon geçirebilirim, o kadar korkuyorum, o kadar heyecanlıyım.

Aletin sert, kalın boyu kıcıma baskı yapıyor, ama elbisemi kaldırmadı, bu yüzden aramızda hala ince bir kumaş tabakası var. Vücudunu üzerime getiriyor, bir fırtına bulutu gibi beliriyor, göğsü sırtıma sürtünüyor ve nefesimi tutuyorum. Kalçalarımın arasındaki ıslaklığın arttığını hissedebiliyorum.

Saçlarıma uzanıyor ve beni şaşırtarak arkamdan gevşekçe örmeye başlıyor, böylece omurgamın ortasında toplanıyor. Parmağı boynumdaki şahdamarımın üzerinde geziniyor, narin ama araştırıyor ve çaresizlik içinde sessiz bir nefes veriyor.

Başını alaycı bir kasıtle aşağı indiriyor, ta ki tüm üst bedeni sırtıma bastırana kadar, sıcak, soğuk ve sıkı ve kalp atışlarını hissedebiliyorum, ne kadar gürültülü ve sabit, içime doğru vuran bir kabile davulu gibi.

Dudakları kulağıma gidiyor.

"Boynundan besleneceğim," diyor usulca, sesi hışırtılı ve sert, kalçalarımın birbirine yapışmasına neden oluyor. "İlk başta acıtacak ama sonra zevke dönüşecek. Muhtemelen bu sırada seni becereceğim." Duraksıyor. "Eğer sorun olmazsa."

İçimde hiç nefes kalmamış gibi hissederek başımı sallamaya çalışıyorum.

"Ne olursa olsun, güvercinim," diyor dudaklarını kulağımanın kabuğunda gezdirerek, "bildiğin adam olmayacağım. Senin kabul etmeyeceğin şeyler yapabilirim. Lütfen şunu bil ki, sana asla bilerek zarar vermem, sadece kanını bir kez tattığımda kendimi kaybedeceğim. Ben avcı olacağım ve ben doyana kadar sen avlanacaksın."

Sonra titreyerek derin bir nefes alıyor ve ben de kendimi destekliyorum.

Çok ani oldu.

Ağzını boynuma dayıyor ve dişleri derime saplanıyor, keskin bir acı omurgamdan aşağı inerek sinirlerimin geri kalanını paramparça ediyor.

Çıglık atmaya çalışıyorum ama Valtu'nun boynumu kavrayışı o kadar güçlü ki sanki ağzı vücuduma kaynaşmış gibi hissediyorum. Acı azalmaya başlıyor, sanki bana uyuşturucu krem verilmiş gibi ve şimdi sadece benden nasıl beslendiğini, beni nasıl tükettiğini hissediyorum ve bunda doğuştan gelen o kadar cinsel bir şey var ki, elbisemin eteğini kabaca yukarı itip kalçalarımaya yapışmasını sağladığında, kendimi ona doğru geri iterken buluyorum, aynı zamanda beni becermesini istiyorum.

Kanımı yuttuğunu duyuyorum, çok fazla kan, ve hırılıyor, sesler kemiklerimde titreşiyor ve ağzını daha fazla hareket ettirmeye başlıyor, etimi parçalıyor, o kadar ki tekrar acımaya başlıyor.

Ağlayarak Bitrus'a biraz fazla ileri gittiğini söylemeye çalışıyorum, çünkü vampirlerin boynunuzda açtığı küçük delikleri sorun etmiyordum, ama kocaman bir yarayı sorun etmiyordum. Onun gibi iyileşmeyeceğim.

İşte asıl endişe o zaman başlıyor.

Ya beni öldürmeye o kadar yaklaşırsa ve ben cazibemi kaybedersem? Ya beni o kadar çok beslerse ve ben artık gerçekte kim olduğumu saklayamazsam?

Bu haldeyken, cadı olduğumu öğrenirse, beni öldürür. Ve diğer vampirler de onu alkışlayacak.

Kaçmalısın, diyor kafamın içindeki bir ses. Oradan hemen çıkmalısın!

Sadece dişleri içimde ve o bir güç merkezi, doğaüstü, durdurulamaz ve ben nasıl kaçacağımı bilmiyorum.

Sonra biraz geriye uzanıp aletini tutuyor ve içime sokmaya hazırlanıyor ve şu anda bundan başka bir şey istemesem de, seyirciler lanet olsun, içgüdülerim bana dikkatimin dağılmasından yararlanmamı ve yapabiliyorken kaçmamı söylüyor.

Hızla hamlemi yapıyorum, boynumu dişlerinden çekiyorum, altından yuvarlanıyorum ve sonra deri yataktan yere düşüp sendeleyerek merdivenlere doğru koşuyorum.

Adrenalinin etkisiyle çılgık atıyorum ve kimse beni durdurmasa da buradan çıkamayacağımdan endişeleniyorum.

Valtu arkamda bir tür cehennem yaratığı gibi kükrüyor ve sonra onun acelesini sırtımda hissediyorum ve şimdi merdivenlerdeyim, kapıya zamanında ulaşabilmeyi umarak merdivenleri tırmanıyorum.

Ama tabii ki yapamam.

Vampirler hızlarını kullanmak istediklerinde, göz açıp kapayıncaya kadar bile hızlıdırlar.

Valtu beni yakalamadan önce bir basamak çıkıyorum, elleri elbisemin arkasında, onu ikiye ayırıyor, tırnakları sırtımı çiziyor ve ben çılgık atıyorum. Çırpınıyorum, yarı çıplak, kaçmaya çalışıyorum, beni tekrar aşağı sürüklemeyi önce bir basamak daha sürünüyorum. Basamaklara tutunmaya, hareket etmeye çalışıyorum ama faydası olmadığını biliyorum. Bunun için imza attım, değil mi?

"Sen benimsin," diyor gırtlaktan ve kızgın bir sesle ve elbisemin kalıntılarını kenara itiyor. "Seni sahiplendim."

Sırtım merdivenin kenarına gelecek şekilde beni çeviriyor ve yüzüne bakıyorum, kırmızı gözler, vahşi saçlar, o dişler, o lanet olası kanlı dişler ve yüzümü ısırp koparacağından korkuyorum.

Ama onun yerine beni öpüyor.

Tutkulu ve derin ve dili ağzıma girdiğinde üzerindeki kanın tadını alabiliyorum. Benim kanımı.

Sonra elini bacaklarımın arasına sokup kabaca ayırıyor ve morluklar bırakıyor. İslağım ve ona boyun eğiyorum, sadece biraz mücadele etmeye çalışıyorum çünkü onu heyecanlandıran şeyin bu olduğunu biliyorum.

Görünüşe göre beni de heyecanlandıran şey bu.

Bir eliyle ellerimi üstümde sabitliyor ve sonra sikini derin, sıkı bir hamleyle içime sokuyor, ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Kırmızı Oda'nın merdivenlerinde, herkesin gözü önünde beni sikerken, ağzının içinde nefes nefese kalıyorum, tutsak, birbirimize kilitlenmiş ve çıkış yolu yok. Çenemi, saçlarımı tutuyor, kendini kaybetmiş durumda ve bana zarar vermemeye, kontrolü yeniden kazanmaya çalıştığını söyleyebilirim. Benden beslenmeyi o kadar çok istiyor ki bu onu çıldırtıyor.

Valtu tekrar tekrar içime girerken zar zor nefes alabiliyorum, tutkusu ve şehveti beni alt ediyor, başımı döndürüyor ve vahşileştiriyor. İsteddiği gibi davranması için ona aitim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Sonunda pes ediyor ve boynumu tekrar ısırıyor, bu sefer diğer tarafı, bir bağımlının nihayet vuruşunu alması gibi bir rahatlama inlemesi kaçıyor. Çok acıtıyor ama gerçek şu ki

sikini içime sokması yardımcı oluyor. Ve benden ne kadar çok kan alırsa, o kadar büyük hissediyor.

O kadar ki hayal ettiğimi düşünüyorum. Sanki vücudundaki kanım doğrudan sikine gidiyor, kendimi en lezzetli şekilde dolu ve gergin hissedene kadar boyutunu ikiye katlıyor, vücudum yeni mamut boyutuna alışıyor ve etrafında eriyor.

Vay canına. Kahretsin.

Bu vampirler hakkında bilmediğim bir şeydi. Daha önce onlarla birlikte olmuştum ama beslenirken hiç olmamıştım ve aman Tanrım, tüm insanların buraya bağış yapmak için kapının etrafında sıraya girmesine şaşmamalı.

Ama kısa süre sonra düşüncelerim artık bana kolay gelmiyor ve kan kaybettiğim için mi yoksa içime girerken onun devasa aletinin verdiği hisse kendimi kaptırdığım için mi bilmiyorum. Valtu benden, kanımdan, bedenimden, nefesimden istediğini alırken kendimi zevk ve acı dolu bir sisin içinde bırakıyorum. Tekrar tekrar içime dalarken, beni sınıra getirirken ihtiyacı olanı alırken coşkuyla haykırıyorum.

Sonunda bir çılgınlıkla geliyorum, vücudum titriyor, dünyam dönüyor ve etrafımda parçalanıyor, yeniden doğmuş gibi hissediyorum ve sonra...

Valtu dişlerini boynumdan kurtarıyor ve bana katılırken kükrüyor, vücudu kaskatı ve gergin bir şekilde kendini içime bırakıyor, sırtı kavisli, her kası gerginlikten gergin ve sıkı.

Birden kalın bir metal zincir belirip Valtu'nun boynuna dolandığında ve kuduz bir köpek gibi üzerimden çekildiğinde hâlâ kendimde değildim.

Nefesim kesiliyor ve Bitrus'un Valtu'yu geri çekişini izliyorum, Valtu dizlerinin üzerinde, nefes nefese, zincir boynunda. Merdivenlerdeyim, elbisem yırtılmış, neredeyse çıplak, döl ve kanla kaplıyım ve seyirciler artık bizi izlemiyor, bunun yerine her zamanki aktivitelerine geri döndüler, ancak eskisinden biraz daha coşkulu. Sanırım onlara iyi bir gösteri yaptık.

Parmaklarımı boynuma bastırıyorum, kan rahatsız edici bir hızla akıyor ve sonra platin saçlı, dantelli kırmızı bir tangadan başka bir şey giymemiş güzel bir Asyalı kadın elinde bir havlu ve berrak bir sıvı şişesiyle yanıma geliyor.

"Ben Adora," diyor bana, elimi önümden çekip havluyu oraya bastırıyor. "Şunu bir dakika orada tut, sonra bunu üzerine koyacağız." Şişeyi bana doğru sallıyor. "Kanamayı durduracak. Yapıştırıcı gibi bir şey. Bunu bana bir cadı verdi."

Nereden geldiğini merak ederek ona bakıyorum ama sanırım bu kulübün kanatlarında bekleyen bir sürü insan var.

"Bir cadı mı?" Tekrar ediyorum, sesim tüm bu efordan dolayı titriyor.

"Sorun yok, o iyi biri," diyor. Valtu ve Bitrus'a bakıyor. "Biraz kan kaybetmiş, onu bankaya götüreceğim."

Bitrus başını sallıyor ve Valtu hiçbir şey söylemiyor, sadece arzu ve acının karışımıyla bana bakıyor. Bana yaklaşmak istercesine metal zinciri çekiştiriyor ama sorun yaratacak kadar sert değil. En azından ben öyle umuyorum.

Adora ayağa kalkmama yardım ediyor ve ben havluyu boynumda tutmak, düşmeden yürümek ve elbisemi korumak için elimden geleni yapıyorum.

ama üçünü birden yapamam.

"Sorun değil," diyor Adora elbisem yere düşerken ve ben artık tamamen çıplakken. "Giyinik olman aslında garip."

Beni odanın arka tarafına, Japon tarzı bir bölmenin arkasına götürüyor, orada birkaç siyah deri sedye var. Onlardan birine binmeme yardım ediyor, sonra restoran tarzı bir dondurucuyu açıp içine bakıyor. "Kan grubunuzu biliyor musunuz?"

"Hayır," diyorum. Neredeyse ailem derdi, diyorum ve bir an için utanç duyuyorum çünkü ailem beni şimdi görse ne derdi? Vampirler onları öldürdü ve şimdi ben sadece bir vampir tarafından kendi isteğimle becerilmekle kalmıyor, aynı zamanda onlara kan da mı veriyorum?

"Sorun değil, size evrensel bir donör vereceğiz." Adora bir torba kan çıkarır, bir sehpaye asar ve tüpleri sıralar.

"Daha önce kan verdin mi?" diye soruyor, bir iğne alıp tüpün ucuna takıyor.

"Kan verdin mi? Bir kez, okuldayken," diyorum. Akademiye ilk katıldığımda, kanımızın büyüler ve bazı sihirler için bir kayıta yardımcı olabileceği söylenmişti.

"Bu da onun gibi bir şey. Ama tersten. Kısa sürede kendini daha iyi hissedeceksin."

Kaşlarımı çattım. "Hemşire misin?"

Gülümsüyor. "Aslında öyleyim. Merak etme, bu her zaman olur. Valtu'nun bu kan bankasına sahip olmasının nedeni de bu, vampirlerin kendilerini kaptırmaları ihtimaline karşı. Kendilerini kaptırmak onların doğasında var, bu yüzden hazırlıklı olmak her zaman en iyisidir."

Ona gerçekten güzel bir insan mı yoksa bir vampir mi olduğunu sormak üzereydim çünkü Valtu'nun kafasını bölmeden çıkardığını gördüğümde bunu anlayamadım. Pantolonunu giymiş, gömleğinin düğmelerini açmış, gğ्सundeki kurumuş kan lekelerini gösteriyor, saçları dağınık.

Çok zr dilemiş görünüyor.

"N a s ı l s ı n ?" diye soruyor sessizce, temkinli bir şekilde bana doğru adım atarak.

Adora alanı terk ederken ona başıyla selam veriyor, böylece ikimiz yalnız kalıyoruz.

Başımı iki yana sallıyorum. "Açıkçası bunu anlayamayacak kadar sersemlemiş durumdayım."

Kan torbasının yanına gelir ve iğneyi alır. "Alabilir miyim?"

"Eğer ne yaptığınızı biliyorsanız."

Bana "Tabii ki ne yaptığımı biliyorum, ben bir vampirim" der gibi bakıyor.

O ubuklar ve iğne iindebenim kol
ve başlar transfüzyon.

"zr dilerim," diyor ağır bir i çekişle. "Ne için?"

"Seni yemeye çalıştığım için..."

Glmsemeyi başarıyorum. "Kabul ettiğim şey bu değil miydi?"

Başını iki yana sallıyor, siyah dalgalı saçlarından bir tutam alnına düşüyor ve onu geri itiyor. "Kaacağını düşünmemiştim."

"Ben de bilmiyordum."

"Sanırım seni incittim."

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Evet. Yarın hissedeceğim." Omuriliğimin bu kadar sikilmekten moraracağını biliyorum.

O basamaklarda zorlandım, ellerinin kalçalarım ve bileklerime ne kadar sert davrandığından ve tabii ki boynumdaki yaralardan bahsetmiyorum bile.

"Bunu üzerine koymamı söyledi," diyorum, dondurucunun üstündeki şişeyi göstererek.

"Ah, evet," diyor Valtu. Onu alıyor ve sonra havluyu çıkarıyor, bunu yaparken yaralarım bakıp yüzünü buruşturuyor. "Tekrar özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Öyle olduğunu biliyorum," diyorum ona. Bu açıkça görülüyor. "Belki bir dahaki sefere-"

"Bir dahaki sefere olmayacak," diyor sertçe, sıvıyı yaraların üzerine damlatırken. Hemen uyuşturuyor. "Seninleyken kontrolü kaybedemem."

"Benden başka kimseden beslenmeni istemiyorum. Ayrıca, beslenirken aletinin büyüdüğünü bana hiç söylememiştin."

Hafifçe omuz silkiyor. "Mantıklı geliyor, değil mi?" Cümlesini sırtarak bitiriyor. "Bunu adım adım yapmaya ne dersin? Sana vampir olduğumu söyleyip bir gün sonra seni Kırmızı Oda'ya, halka açık bir ziyafete atamam. Bebek adımları."

"Bebek adımları bana uyar."

Eğilip beni dudaklarımdan usulca öpüyor ve saçlarımı yüzümden çekip alıyor. "Sana uzun zamandır kendimi en bütün hissettiğimi söyleyebilir miyim? Yıllardır. On yıllardır." Gözlerimin derinliklerine bakıyor ve derinliklerinde o kadar dokunaklı bir şefkat var ki aşk gibi hissettiriyor. "Sanki senin kanının içinde bir evrenin tadına baktım. Sadece ikimiz için yaratılmış bir evren." Kıkırdıyor ve başka tarafa bakıyor. "Kulağa klişe geliyor, biliyorum ama doğru."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bazen biraz sevimsiz olman gerektiğini düşünüyorum Val. Tüm bunları dengelemeye yardımcı oluyor." Üzerimdeki ve bu odadaki diğer her şeydeki kanı işaret ediyorum.

"Bana Val dedin," diyor gözlerini kırpıştırarak. "Sorun olur mu?"

"Bana en yakın olanlar beni böyle çağırıyor," diyor sevgiyle. "Siz de öyle dersiniz onur duyarım."

"Tamam." Utangaçça gülümsedim. "Val."

Beni tekrar öpüyor. "Güvercinim," diye fısıldıyor dudaklarıma.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

VALTU

Yılın EN SEVDİĞİM GECESİ geldi; kış resitali gecesi.

Kasım ayının sonları olduğu ve teknik olarak henüz kış olmadığı gerçeğini boş verin. Hava soğuk, sisli, çoğu gün yağmur yağıyor ve Venedik çoktan Noel süslemelerine daldı bile. Benim için yeterince kış.

Ancak gecenin en güzel yanı sadece öğrencilerimin son birkaç aydır geliştirdikleri yeteneklerini sergilemelerini izleyebilmem değil, resitalden sonra iç avluda siyah kravatlı bir kokteyl partisinin olması. Okul, yağmurdan korunmak için çatıya bir gölgelik geriyor ve yiyecek, içecek ve süslemelerle her şeyi yapıyorlar.

Tabii ki bu gece her zamankinden daha önemli. Bu gece Dahlia çalışıyor.

Muhteşem olacağını biliyorum.

"Val, yüzün kızarıyor," diyor Doktor Van Helsing.

Aynada arkamda belirdiğinde ona bakıyorum. Siyah bir takım elbise giyiyor ve her zamanki gibi şık görünüyor,

ve yüzündeki hippî gözlkleri dışında, o günkü haliyle tamamen aynı görünüyor.

Ona alaycı bir bakış attım ve papyonumu düzeltmeyi bitirdim. "Neden gelebileceğini söylediğimi hatırlatır mısın, Abe?"

Martini bardağını dudaklarına götürüyor. "Evde bir doktor olması her zaman iyidir, derim."

"Evet, sen öyle diyorsun." Kravatla işimi bitirdim ve sonra dalgalı bir karmaşa olmaması için sa ıma biraz şekillendirici macun sürmeye çalıştım. Çok fazla sürdüm ve hayal kırıklığıyla i  çekerek saçlarımı başımdan geriye doğru savurdum. Tanrı'ya şükür dul tepe noktam genişlemeden yaşlanmayı durdurdum.

"Oh, sende yeni bir görünüm var," diyor. "Bu gece kesinlikle bir kont gibi görünmeye çalışıyorsun. Aralarına karışmayı hiç düşündün m ? Siz Venedik vampirleri bambaşka bir şeysiniz."

Arkamı döndüm ve aslında iki martini bardağı tuttuğunu fark ettim. Birini bana uzattı.

"şerefe, bu arada," diyor göz kırparak ve kadehlerimizi tokuşturuyoruz.

Bir yudum aldım. Cin ve olması gerekenden daha sert.  ks r yorum. "Buraya eter falan mı koydun?"

Omuz silkiyor. "Göğsünde biraz kıl olmasında yanlış bir şey yok Val. Yüzünün kızarmasını engelleyebilir." Yatak odasından  ıktı.

Aynada kendimi incelemeye geri dönüyorum, kibir beni tamamen kontrol altına alıyor. O haklı tabii ki. Yanaklarım biraz pembe ve telaşlanmamın tek nedeni bu gece Dahlia için iyi görünmek istemem. Resital ikimiz için de büyük bir olay tabii ki.

sınıf dışında toplum içinde birlikte olacağız. İlişkimizi kimseye açıklamayı planladığımdan değil, bu aptalca olurdu, ama o ortamda onunla birlikte olmak iyi hissettirecek. Umarım onun yanındayken kendimi tutabilirim, kontrolümü tamamen kaybetmek gibi kötü bir alışkanlığım var.

Yatak odasından çıkıp merdivenlerden aşağı iniyorum. Dışarıda yağmur çiseliyor, bu yüzden bahçede içkilerimizi yudumlayamıyoruz ve Van Helsing oturma odasındaki deri koltuklara yerleşmiş.

"Peki şimdi nerede?" diye soruyor.

"Onun dairesinde," diyorum, sandalyeye uzanıyorum ama köşedeki büyükbabamın saatinin kaç olduğuna dikkat ediyorum.

"Yani henüz burada yaşamıyor mu?"

"Hayır, ama zamanının çoğunu burada geçiriyor." Aslında Dahlia dairesinden oldukça korkmuş görünüyor. Bunu söylemiyor ama bu konudan bahsederken kalbi hızla çarpmaya başlıyor ve iyi görünmüyor. Acaba ona bu bölgenin perili olduğunu söylediğim için hatalı mıyım? Hayaletlere inanmadığını söylemişti ama muhtemelen o zamanlar vampirlere de inanmıyordu.

Bir yudum aldıktan sonra, "Bu oldukça ilginç, öyle değil mi?" diyor. "En son buraya geldiğimde bana onunla işinin bittiğini söylediğini düşünürsek."

"Onunla işimin bittiğini hiç söylemedim," diye tersliyorum onu. "O kadar duygusuz değilim. Onun iyiliği için bu ilişkiyi bitirmem gerektiğini söyledim." "Ve senin iyiliğin için de, unutma." Doktorun bu son kelimelerin havada asılı kalmasına izin verme şekli bana onun Lucy ile olanları ima ederek.

"Belli ki kararlılığım düşündüğümde çok daha zayıfımış," diyorum acı bir şekilde, içkimi masaya bırakıp içkilerimle oynarken. Kuyrukları olan eski bir smokin, ama içkiler yeni. Sadece bu durum için bir biblo dükkanından satın aldığım çiçek açmış gümüş yıldız çiçekleri.

"Peki, Saara ve Aleksî ile herhangi bir temasınız oldu mu?" diye soruyor.

Van Helsing'i İtalya'ya ilk olarak Bitrus'la Poveglia'ya gittiğimiz gece, o kadını kurutup o adamı öldürdüğüm ve cehenneme açılan bir kapıya yardım ettiğimi söyledikleri zaman davet etmişim. Saara ve Aleksî o efsanevi kitaplarıyla başarılı olmaya devam ederlerse daha fazla yardıma ihtiyacım olacağını düşündüm. İkisinin ayaklarının altında Venedik var ama o kitapla dünyayı ele geçirebilirler. Ayrıca arkadaşım Absolon ve onun cadı vampir sevgilisi Lenore'yi de aradım ama şu ana kadar bir yanıt alamadım.

Ne olursa olsun, kafalarımızı bir araya getirip plan yapmak için arkadaşlarımı şu ya da bu şekilde bir araya getirmem gerekiyor. İkisinin de saçmalıyor olması ve Bitrus'un gördüğü sudaki yüzlerin perili adadaki sıradan hayaletler olması, maskeli vebalı doktorların maskeli uzun boylu insanlar olması ve bahsettikleri iblislerin hiçbir şey olmaması tamamen mümkün. Aslında, bunun doğru olduğuna inanıyorum.

Ama sonra kaybolmaya başlayan insanları, aşırı "kazalardan" ölenleri ve bugünlerde tüm şehrin diken üstünde olduğu gerçeğini hesaba kattığınızda, gerçekten merak etmeniz gerekiyor.

Her neyse, doktordan biraz daha kalmasını istemem yeterli oldu. İtalya'da gezip tozuyor,

nispeten yakın kalıyordu ama resital için şehre gelmeye karar verdi.

Çünkü Saara ve Aleksî resitalde olacaklar.

İnsanların etrafında aynı anda çok fazla vampir olmamasına özen gösteriyoruz çünkü bu onları bilinçaltında endişelendiriyor ama Bitrus'tan duyduğuma göre orada olacaklar çünkü belli ki umurlarında değil. Benim Van Helsing'i getirmem ortalığı karıştırabilir ama içki ve müzik de olacağından ve dünya bugünlerde nefesini tutmuş bir şeylerin olmasını bekliyormuş gibi hissettiğinden, belki de hiçbir şey y e r s i z gelmeyecektir.

Çok geçmeden martinilerimizi bitirdik ve gitme vakti geldi. Yağmurda yürümek istemediğim için kendi teknemi alıp evimin arkasındaki kanalı takip ederek Büyük Kanal'a, oradan da kış bahçesinin arkasından geçen dar su yoluna ulaşıyorum.

Orada biri teknemi alıp bağıyor (bu şekilde gelmeye karar veren tek kişi ben değilmişim anlaşılan) ve ben ve doktor binaya giriyoruz.

İnsanlar her yerde -öğretmenler, öğrenciler, arkadaşlar, aileler, yerel müzisyenler- şık bir şekilde giyinmiş ve okulun çeşitli bölümlerinde toplanmış, resital başlayana ve herkes konser salonuna çağrılana kadar garsonların dağıttığı prosecco'nun tadını çıkarıyor.

Van Helsing'in omzuna bir el koyarak, "Neden kendine bir içki almıyorsun," diyorum. "Ben gidip Dahlia'yı bulacağım."

Onu aramak için birinci katta dolaşmaya başladım ve onu hiçbir yerde bulamayınca ikinci kata çıktım.

Orada burada toplanmış, çoğunlukla okulun etrafına serpiştirilmiş resimlere ve heykellere bakan birkaç kişi var ama Dahlia'yı göremiyorum.

Tek iletişimimiz olan mesajlaşmak için telefonumu çıkarıyorum ve koridorda yürümeye devam ediyorum, ama tam o sırada onun kokusunu alıyorum. Onun doğal kokusunu nerede olsa tanırım, bir bahar çayırı ve bal gibi.

Duraksayıp arkamı döndüğümde onun tuvaletten çıktığını ve beni görmeden koridorda ilerlediğini görüyorum.

Onu arkadan görmek için bir an duruyorum. İpekten yapılmış tek omuzlu bordo bir elbise giyiyor, kumaş kışının tüm kıvrımlarına yapışıyor.

Hay sikeyim.

Hemen sertleşiyorum ve arkasından hızla yürümeye başlıyorum, o kadar hızlı ki saniyeler içinde onun önündeyim. Riskli bir manevra ama bu seviyedeki birkaç kişinin fark edeceğini sanmıyorum.

"Val," diye haykırıyor şok içinde, durmaya çalışıyor ama yine de göğsüme doğru koşuyor. Geri adım atmaya çalışıyor ama ben dirseklerinden tutuyorum, dudaklarımı dudaklarına yapıştırmak üzereyim.

"Burada olmaz," diyor ve endişeyle etrafına bakınıyor.

Başımı salladım ve bir kaçış yolu aradım. Yanımızdaki kapıda görüyorum, çellist profesörün ofisi. Belli ki şu anda alt katta öğrencileriyle birlikte hazırlanıyor. Ben de aynısını yapıyor olmalıyım, sadece dikkatim Dahlia'ya biraz daha yoğunlaşmış durumda.

Kapısını deniyorum ve kapı kolu dönüyor, kilitli değil. Hızla açıp Dahlia'yı içeri itiyorum ve kapıyı arkamızdan kilitliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırıyor.

"Ne düşünüyorsun? Dilimi üzerinde gezdirmemem için

fazla güzelsin."

"Ama resital," diye kekeliyor ve ben uzanıp başının tepesinde bukleler halinde toplanmış saçlarına bir yumruk atıyorum, onu çevirerek kapıya yaslanmasını sağlıyorum, başının arkası kapıya çarpıyor. "Saçım! Böyle olması çok uzun zamanımı aldı" diyor kızgınlıkla.

Onu sertçe öpüyorum, parmaklarım saçlarını karıştırıyor ve tokalarını çıkarıyor, böylece saçları omuzlarının etrafında gevşiyor.

"Sen tam bir pisliksin," diyor omzuma yumruk atarak.

"Saçının çekilmesini istiyor musun, istemiyor musun, seni küçük fahişe?" Onu sertçe öpmeden önce homurdanıyorum, saçlarını tekrar sıkıca avuçluyorum ve keskin bir şekilde çekiyorum. Ağzıma karşı inliyor, dili benimkine doğru kayıyor ve ben onu tüketme ihtiyacıyla vuruluyorum.

Kendimi fazla kaptıramıyorum ama ağzım boynuna doğru kayıyor ve yumuşak tenini yalayıp emmeye başlıyorum, bu onu benim için ıslatmanın en emin yolu. Kırmızı Oda'daki o ilk seferden beri Dahlia'dan beslenmemiştim - doğrusu çok korkuyordum - ama buna ihtiyacım olmaya başladı. Açlık çok fazla olmaya başladı.

Bu gece değil, kendime hatırlatıyorum. Bu gece onun gecesi, senin değil.

Bu düşünceyle dizlerimin üzerine çöküp elbisesini yukarı itmeye başladım, ellerimi kalçalarına dayadım. Başımı kumaşın altına daldırıyorum ve yüzümü ona doğru itiyorum, kokusu sarhoş edici, ıslaklığı zaten iç uyluklarında toplanıyor. İç çamaşırı giymemişti, bu da ileriye düşündüğü anlamına geliyordu.

"Val," diye inliyor. "Lütfen."

İki kez söylememe gerek yok, dilim kaygan kıvrımında yukarı ve aşağı kayıyor, sonra girişinde alay ediyor. Elimi kalçasına koyup onu yerinde tutuyorum, diğer elim kıcına gidiyor.

Onu ciddi bir şekilde yemeye başladım, dilim klitorisine çarpıyordu. İnliyor ve homurdanıyor, dilimi sertçe ittiğimde vücudu geriliyor, onu içine doğru zorluyor, duruşu bana daha fazla alım sağlamak için genişliyor. İnliyorum, tadını seviyorum, benim için ne kadar ıslak olduğunu. Dilimin aşağı doğru uzanmasına izin veriyorum, böylece kık deliğini yalayabiliyorum, tükürüğüm aşağı damlıyor ve onu daha da ıslatıyor. Onun her santimini tatmak istiyorum, ne kadar dağınık olursa o kadar iyi.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor.

Elbiseyi başımın üzerinde çeviriyorum ve ona bakıyorum, böylece önümde çözülürken onu izleyebiliyorum, içine bir parmak kaydırıyorum. Etrafımda kenetleniyor, vücudu sıkıca sarılıyor. Onu hızlı ve sert bir şekilde parmaklamaya başlıyorum ve sırtı kapiya yaslanıyor.

Böyle çok güzel.

"Çok iyi bir kız oluyorsun," diye mırıldandım. "Seni daha sonra ödüllendirmem gerekebilir." Bunun üzerine inliyor ve ağzım tekrar amına gidiyor, parmaklarım içine girip çıkarken dilim onu yalıyor.

Nefes nefese kaldığını, bacaklarının titrediğini, vücudunun boşalmaya hazır olduğunu duyabiliyorum. Yüzümü ona doğru sertçe bastırıyorum, içimde güçlü bir şekilde boşalırken onun tadına bakma ihtiyacı var. Uzanıp meme uçlarını çimdikliyorum ve boşalıyor, vücudu bana karşı kasılıyor, salıverilme çığlıkları yükseliyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor.

Ayağa kalktım ve onu kendime çektim, ağzım onunkine gitti ve onu sertçe öptüm, elimle onu becerirken kendi tadına bakmasını sağladım, parmaklarım onun ıslaklığıyla kayganlaşarak içine girip çıktı. Bana karşı inliyor ve inliyor, boşalırken tırnakları omuzlarıma batıyor, vücudu kapıya doğru kıvranıyor ve eğer onu tutmak için orada olmasaydım dizlerinin üzerine düşecekti.

"Tanrım, Val," diyor soluk soluğa.

Sadece sırtıyorum ve onu çeviriyorum, elimi kürek kemiklerinin arasına koyuyorum ve onu profesörün masasına itiyorum, elbisesini yukarı itiyorum, böylece kıcı açıkta kalıyor. Siyah pantolonumun fermuarını açtım ve sikimi çıkardım, avucumun içinde zonkluyordu, acı verici bir şekilde sertleşmişti.

Kendimi kontrol etmeye çalışarak titrek bir nefes alıyorum ama sonra duvar boyunca sıralanmış çelloların yanında çello yayını görüyorum.

Birdenbire Lucy ve benimle ilgili daha önce de yaşadığım bir anıyla sarsıldım. Elime bir keman yayı almıştım ve...

Kendimi şimdi aynı şeyi yaparken, çello yayını elime alırken buluyorum.

"Sana ödül vereceğimi söylediğimi biliyorum," diyorum, tekrar kıcına dönerek. Bir elimle sikimi sırlıslam ıslak amına sürüyorum, zar zor bastırıyorum, diğer elimle çello yayını sallıyorum. "Ama bunun yerine biraz cezayı hak edebileceğini düşünüyordum."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, kızıl saçları karışmış ve yüzüne dökülmüş. Yeşil gözleri kocaman. "Ne?"

"Güven bana," diyorum ona, deja vu hissederek. "Hoşuna gidecek."

Yayı kaldırdım ve kışına doğru indirdim, onunla ona şaplak attım.

"Küçük yaramaz sürtük, değil mi?" Homurdanıyorum.

Çıglık atıyor ve kıvranıyor. Yayın tenine hafifçe çarpması canını acıtmasını beklemiyordum ama acıtmış olmalı çünkü nefesini tıslayarak çıkarıyor.

Tekrar indiriyorum, bu sefer biraz daha sert ve ayağa kalkıyor, bacakları masaya doğru titriyor.

"Daha fazla mı?" diye sordum. Sadece başını sallıyor.

"Bana düzgünce sorman gerek," diye ikna etmeye çalışıyorum. "Daha fazla, lordum."

Daha sert indiriyorum, bu sefer acıyı seveceğinden tamamen eminim. Bu sefer ayak parmaklarımda hissettiğim derin bir inilti çıkarıyor. Acımasızca tekrar tekrar indiriyorum, vücudunun acı içinde kıvranmasını ve gerilmesini, sırtının kamburlaşmasını ve omuzlarının kamburlaşmasını izliyorum.

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor.

"Bu daha doğru," diye mırıldandım. "Senin efendin ve tanrın olacağım."

Yayı daha sert indiriyorum, amının ıslanmasına bayılıyorum. Aletimi bir anlığına tekrar ona sürtüyorum, onu kızdırıyorum ve nefessiz kalarak inliyor.

Sonra yayı alıyorum ve yayın ucunu klitorisine doğru bastırıyorum, böylece narin at kılı telleri ona karşı ileri geri sürtünüyor. Yeni bir hisle sertleşiyor, sonra kendini onun üzerine indirmeye başlıyor ve ben de o anı sikimi içine sokmak için kullanıyorum.

Kahretsin, o kadar ıslak ki burada boğulabilirim.

"Hoşuna gitti mi?" **O n a** soruyorum, çello yayıyla klitorisini nazıkçe okşarken sikimi yavaşça içinden çekiyorum, santim santim

acı verici bir inç.

"Evet," diye tıslıyor.

"Bana efendin de," diye hatırlatıyorum ona, hızla tekrar içine giriyorum, ta ki derinlerine gömülene kadar, taşaklarım kalçalarına bastırıyor.

"Evet, lordum."

"Gelmek ister misin?"

Çello yayını klitorisine karşı daha hızlı hareket ettirmeye başladığımda, onu ustaca oynayarak, "Evet, efendim," diyor.

"Bunun için yalvar," diyorum.

Haykırıyor ve kıvranıyor, amcığı etrafımda daha da sıkı kenetleniyor.

"Lütfen lordum, size yalvarıyorum, gelmeme izin verin, buna ihtiyacım var."

Onu sert ve hızlı bir şekilde sikmeye başladım, gerçekten içine giriyordum.

Gelmeyi çok istiyorum ama önce o gelmeli.

"Gelmem gerek, lütfen lordum..." diye soluk soluğa bağılıyor ve ben kontrolümü kaybetmeye başladığımı hissediyorum.

Lanet olsun.

Ona son bir kez daha, sertçe vuruyorum ve o haykırıyor. Çello yayını çekip yere atıyorum ve kalçalarını kavrayıp sertçe içine giriyorum, boşalacağımı biliyorum ama tamamen tükenene kadar ona vurmayı bırakmayacağım. Orgazmım derin, kör edici ve yoğun bir şekilde içimi parçalıyor, sikim onun içinde seğiriyor ve zonkluyor, sıcaklık vücuduma yayılıyor, o beni kuruturken başımı döndürüyor.

Aşağı inerken elimi kalçasında tutuyorum, bitirirken sıkı vücudunu izliyorum, vücudu elime doğru hareket ediyor, güzel saçlarını yüzüne atarken

Başını geriye atıyor ve haykırıyor, sikime doğru geliyor. Geriye yaslanıyorum, vücudum titriyor, orgazmımın son dalgalarını atlatırken gözlerim kapanıyor.

Sert nefes alarak içinden çıkıyorum ve döllerimin akmasını izliyorum. Kahretsin, elbisesinin her yerine bulaşacak. Bu ihtiyacımız olan son şey, sahnedeysen insanlar döl lekelerini fark etmesi.

Başımı hızla aşağı eğiyorum, dilimi kalçalarından yukarı ve amcığı boyunca gezdiriyorum, ağzımı onunla dolduruyorum, döllerimizin tadı en çökmekte olan kokteyl gibi birbirine karışıyor.

"Oh!" diye haykırıyor usulca ve ben hepsini yutup temizlendiğinden emin olurken şaşkınlıkla.

Sonra eğilip çenesinden tutuyorum ve başını bana çeviriyorum. Gözleri puslu ve ağzı hafifçe açık, sanki yeni uyanıyormuş gibi.

Onu nazıkçe öpüyorum ve elimi çenesinin altından geçirip yavaş ve derin bir şekilde tekrar öpüyorum. Geri çekiliyorum ve gözleri hâlâ benimkilerde. "Lordum," demeyi başarıyor ve bana en tembel gülümsemesini sunuyor.

"Öğrencim," diyorum ona, pantolonumun fermuarını çekerken. "Birkaç dakika içinde resitalin var, sakın unutma."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seni pislik!" diye haykırıyor ve hızla masadan kalkıp elbisesini düzeltmeye çalışıyor. "Geç kalacağım."

Duvardaki saate bakıyorum. "İki dakikamız var."

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor ve saçlarının uçlarını çekiyor. "Saçım!"

"Saçların muhteşem. Sen de harikası. Ve bu gece harika bir iş çıkaracaksın," diyorum ona.

Bana inanmış gibi görünmüyor, alnında endişe var.

"Hadi, seni götürelim."

Kapının kilidini açıyorum ve etrafın temiz olduğundan emin olmak için başımı dışarı çıkarıyorum, sonra çıkıyoruz ve merdivenlere varana kadar acele ediyoruz. Aşağıda sessizlik var ve sanırım herkes çoktan konser salonuna girmiş. İlk o çıkmadığı için şanslıyız ama öyle bile olsa orada olmalıyız.

"Önce sen git," dedim ona. "Diğerleriyle birlikte yerine otur. Birazdan geleceğim."

Başını sallayıp gitmek için dönüyor ama ben hemen uzanıp onu yakalıyorum ve bana geri getirip yakıcı bir öpücük veriyorum. "İyi şanslar, güvercinim," diye fısıldıyorum ona.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, sonra aceleyle ilerliyor, merdivenlerden inerken elbisesinin uçlarını elinde tutuyor, vahşi saçları romantik bir kahraman gibi arkasından dalgalanıyor.

Aşağı inmeden önce iyi görüldüğümünden ve saçlarımın düzgün olduğundan emin olmak için birkaç dakika bekliyorum. Konser salonu tıklım tıklım, sadece arka taraflar ayakta, ama herkes hala kendi arasında alçak sesle konuşuyor ve kimse içeri girmekte geciktiğimi fark etmedi.

Bana bir bardak prosecco kaldıran ve başka bir adamla yaptığı sohbeta geri dönen Van Helsing hariç.

Hemen diğer profesörlerin yanındaki yerime geçip bekliyorum. Oturduğum yerden Dahlia'nın sadece başının arkasını görebiliyorum ve ne kadar gergin olduğunu hayal bile edemiyorum.

Okul müdürü sahneye çıkıp birkaç tanıtım yaptıktan sonra resital başlıyor. Sonraki otuz dakika boyunca müzik salonu dolduruyor, neredeyse hepsi kusursuz ve sonra sıra Dahlia'ya geliyor.

Sahneye çıkıyor, o elbisenin içinde çok çarpıcı görünüyor ve ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu anlıyorum. Kemancı ve çellist parçanın kendi bölümleri için onun arkasına geçerken o orgdaki yerini alıyor ve org ayakkabılarını giyiyor. Çello yayına bir daha asla aynı şekilde bakacağımı sanmıyorum ve yayı profesörün ofisinin zemininde bıraktığımı fark ettiğimde neredeyse güleceğim. Onu eline aldığı anda kafası çok karışacak.

Dahlia çalmaya başlar. O müziğin içine akıyor ve müzik de onun içine akıyor. Kalbim yükseldikçe yükseliyor, anın ve duygunun etkisine kapılıyorum, ta ki çarpıcı bir farkındalığa varana kadar.

Onu
sevebilirim. Ve
o benim.

Ama sonsuza dek senin değil, diye düşünmeden edemiyorum ve kalbimdeki tüm neşe soğuk, boğucu bir yumruk tarafından ele geçiriliyor.

Hayır.

Sonsuza kadar benim değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

DAHLIA

İŞİLDİYORUM.

Bir şeyi parkın dışına vurduğunuzu bilmekten daha iyi bir şey yoktur ve alkışların gittikçe daha yüksek sesle yükselmesinden duyduğum gurur da onunla birlikte büyüyor. Magic orgdaki beceri düzeyimi arttırmış olabilir ama buraya geldiğimden beri orgu bunun için kullanmadım. Az önce çaldığım şey ve onu ne kadar iyi çaldığım sıkı çalışma ve pratiğin bir sonucuydu ve daha önce parçanın hakkını verebileceğim konusunda çok gerginken, bunu yaptığımı biliyorum. Yaylı çalgılar bölümü bana çok güzel eşlik etti ve hep birlikte müzik konser salonunu ele geçirmiş gibiydi, doğrudan kalplerimizden ve kemiklerimizden geliyordu, belki de bu binada yüzyıllardır yapılan performansların hayaletleri tarafından besleniyordu.

Ağırbaşlı bir şekilde ayağa kalkıp aceleyle sahneden inmek yerine, ayağa kalkıp seyircilerdeki herkese gülümsüyorum, onları selamlıyorum ve kesinlikle ışıldadığımı hissediyorum. Bu gibi anlar hayatımda nadiren karşıma çıkıyor ve bu anları en iyi şekilde değerlendirmem gerekiyor.

Sahneden iniyorum ve Valtu hemen yanıma geliyor, sırtışı çok geniş ve nefes kesici. Zarif vintage elbisesi

içinde

Onu 1800'lerin sonlarında bir partide smokin giymiş olarak görüyorum ve ahlaksız güzelliğinin tüm on yılları nasıl aştığına hayret ediyorum.

"Harikaydın," diyor ve beni kucaklıyor. "Seninle gurur duyuyorum" diye fısıldıyor kulağıma.

"Teşekkür ederim." Ona insanların bizi izlediğini ve bizi sadece profesör ve öğrenci olarak tanıdıklarını söylemek istiyorum ama o geri çekiliyor ve omzumu şefkatle sıkıyor. Nasıl davranmamız gerektiğini biliyor. Ayrıca gösteriden önce sistemimizden çok şey çıkardık. Bir çello gibi çalınabileceğimi kim bilebilirdi?

Kibar olmak ve gösterinin geri kalanını izlemek için yerime dönüyorum ama içimdeki parıltıyı durduramıyorum ve Valtu seyircilerin arasında daha geride duruyor olsa da gözlerini hep üzerimde hissediyorum. Beni hiç bırakmıyorlar.

Bu sabah nihayet bir elbise bulduktan sonra hazırlanmak için kendimi daireme geri sürüklediğimde, en yalnız duyguya kapıldım. Orada, loncanın kontrol ettiği o boş ve dar alanda, sadece bavulum, kristallerim, iksirlerim, şifalı otlarım ve bir zamanlar ortağım olarak gördüğüm ama artık tasma olarak gördüğüm silahım Morderne's'in bıçağıyla dururken, artık bu hayatı istemediğimi fark ettim. Eğer cadı olmak hayatımın geri kalanını loncanın kontrolü altında vampir öldürerek geçirmek anlamına geliyorsa, o zaman artık cadı olmak istemiyordum.

Bırakmak istiyorum.

Livia ve Bellamy'ye her şeyin bittiğini söylemek istiyorum.

Hayatımı Valtu'yla birlikte yaşamak istiyorum. Okula gerçek bir insan olarak gitmek ve hayatımda ne yapacağımı yanımda onunla birlikte bulmak istiyorum. Öyle kararlar almak istiyorum ki

bana ve benim istediklerime fayda sağlar, hayatımın çoğunu kontrol eden bir kuruluş tarafından içime yerleştirilen yanlış bir adalet duygusuna değil.

Nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Halledilmesi gereken bazı şeyler olduğunu biliyorum. Kitabın bulunması gerektiğini ve bunun için Valtu'nun yardımına ihtiyacım olacağını biliyorum. Saara ve Aleksi'yi öldürebilmem gerektiğini ve bunu kılıcım olmadan yapamayacağımı biliyorum. Yani bu işi bırakıyorum demek değil. Kendim, Valtu ve tüm insanlık için işleri bitirmem gerekiyor, lonca için değil.

Bu işlerin nasıl sonuçlanacağı konusunda ise hiçbir fikrim yok.

Elim zorlanana kadar her seferinde bir gün almak zorundayım.

Yani başka biri gibi davranmaya devam etmem gerekecek.

Gardımı düşürürsem, Valtu'ya cadı olduğumu söylersem, yine de benimle birlikte olmak isteyeceğini düşünüyor muyum? Hiç sanmıyorum. Tüm bu yalanları hafife alacağını sanmıyorum. Bunca zamandır beni hiç tanımadığını, sadece bir uydurma olduğumu söyleyecektir. Ona gerçek amacımı söylemesem bile, benimle hiçbir şey yapmak istemeyecektir. Onu beni öldürmeyeceğini ya da kurtların önüne atmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum ama aynı zamanda tutkulu ve huysuz bir yaratık. İhaneti derinden hissedecektir ve ne yapacağı belli olmaz.

Yani, boku yedim.

Ama burada resitalde otururken bunu kafamdan atıyorum çünkü sonsuza kadar bu fantezi hayatı yaşamaya devam etmek istiyorum.

Sonunda tüm performanslar sona erdi ve sıra after party'ye geldi. Ayağa kalkıp sınıf arkadaşlarımla havadan sudan konuşmaya başladım ki bu normalde beni mahveder çünkü havadan sudan konuşma konusunda ciddi kötüyümdür ve bunun yerine hep en tuhaf şeylerden bahsederim. Zoraki kibarlıklar yerine ilginç sohbetler istiyorum ama sınıf arkadaşlarım artık beni iyi tanıyor ve rastgele bir gerçek hakkında gevezelik etmeme ya da sıkıldığım için aniden çekip gitmeme aldırış etmiyorlar. Bu gece hepsi çok başarılı olduğu için performanslarını övüyorum ve sonunda milyonlarca buz saçağı peri ışığıyla süslenmiş, karo zeminde sahte karlar olan, mumların titrediği ve şamdanlardan balmumu damlayan iç avluya giden yolu buluyoruz. Güzel ve karamsar, tıpkı bu şehir gibi.

Burada çok sayıda insan var ve herkes mutlu görünüyor. Şehir son zamanlarda o kadar gergindi ki bunu görmek güzel ve sanırım eğlenenlerin çoğu saçlarını serbest bırakıyor. Özellikle öğrencilerin hepsinin elinde hızla kaybolan içkiler var gibi görünüyor ve resitalin sona ermesinin verdiği rahatlama havada hissediliyor.

Valtu'yu ararken birkaç profesörle ve daha önce hiç görmediğim gözlüklü, koyu kızıl saçlı, uzun boylu, fıçı göğüslü bir adamla konuştuğunu görüyorum. Onları rahatsız etmek istemediğim için bara doğru ilerliyorum.

Yolumda durdum.

Önümde duran ve barmenle ilgilenen beyaz elbiseli kadın Saara'dan başkası değil.

Onun yapısını ve buz gibi vampir hislerini tanırdım.
-Her yerde.

Kılıcım yanımda olsaydı, kesinlikle mavi mavi parlıyor ve onu öldürmem için karıncalanıyor olurdu. Avuçlarım kaşınıyor.

Arkamı dönmeyi düşünüyorum ama ben yapamadan o yapıyor.

Bana umursamaz bir bakış atıyor, elinde şarap kadehiyle yanımdan geçip gitmek üzere, ama sonra duraksıyor, eğik bir kaşla beni hızla değerlendiriyor ve göğsümü bir korku hissi dolduruyor.

"Oh," dedi bana sahte bir dost sesiyle. "Siz Profesör Aminoff'un öğrencisisiniz."

Gülümsemeye çalışıyorum, nefes almaya çalışıyorum. Bunu neden biliyor?

"Öyleyim," diyorum, barmen bana sabırsız bir bakış atarken sipariş vermek için onun yanından geçmeye çalışıyorum.

Uzanıp parmaklarını omzuma koyuyor ve buz gibi soğuk ve hastalıklı hissediyorum, sanki garip bir zehir derimden damarlarıma sızmış gibi.

"Performansınızdan gerçekten keyif aldım," diyor. "Her ikisi de."

Sonra bana şeytani bir gülümseme veriyor ve topukları fayanslara vurarak uzaklaşıyor. Gözlerimi ondan ayırmaya korkarak kalabalığın içinde kayboluşunu izliyorum.

Bu da neydi böyle? İkisi de mi?

Başımı salladım ve barmen beni yanına çağırdı.

İçinde biraz prosecco olan bir negroni sipariş ediyorum ve daha bardan çıkmadan çoğunu mideye indiriyorum.

İşte o zaman uzun boylu kızıl saçlı adam bana yaklaşıyor. Şu anda ne olduğunu anlayamadığım garip bir enerjisi var.

"Dahlia Abernathy?" diye soruyor, aksanı hafif ve belli belirsiz Alman.

"Evet?" Saara'yla aramızda geçen o tuhaf konuşmadan sonra şüphelerim dört bir yana dağılmışken soruyorum. Artık herkes kötü haber gibi geliyor.

Elini uzattı. "Ben Profesör Aminoff'un bir arkadaşıyım."

"Siz de mi profesörsünüz?" Elini sıkıyorum. "Hayır, ben doktorum" diyor. "Doktor Abraham Van Helsing."

Bir süre ona baktım. "Özür dilerim. Doktor Van Helsing..." Sesimi alçaltıyorum, "Vampir avcısı mı?"

Gülüyor. "Aptal olma, ben öyle bir şey değilim. Bu sadece bir isim." Boğazını temizliyor ve bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Vampirler vampir avlamaz."

"Ah," diyorum. "Sen bir vampirsin. Ben de öyle düşünmüştüm." "Şaşırmış görünüyorsun."

"Val bana bakmam gereken işaretleri söyledi," diyorum, gerçi bu bir yalan, sadece vampir radarım bu gece biraz karışık hissediyor. "Onları seçmekte oldukça iyiyimdir."

"Az önce konuştuğun kadının bir vampir olduğunu biliyor muydun?"

Başımı sallayarak içkimden bir yudum alıyorum. "Evet. Oldukça açık. Bütün kötü hisler onda var."

"Bu konuda haklısın," diyor ve avlunun kenarına, peri ışıklarıyla süslenmiş büyük bir saksı zeytin ağacını işaret ediyor. "Bunu daha özel bir yerde tartışalım."

Oraya doğru yürüyoruz ve itiraf etmeliyim ki Van Helsing ile konuşuyor olmam beni fazlasıyla eğlendiriyor. "Yani, Val konuşmadığı için bana açıklamak zorunda kalacaksın."

ama nasılsın Van Helsing? Bram Stoker'ı da tanıyor muydun?"

Kıkırdıyor. "Adamla hiç tanışmadım. Ama o zamanlar Val'in yakın bir arkadaşıydım. Cruden Bay'de Bram'la tanışıp hikayesini anlattığında, doğal olarak ben de bu hikayenin bir parçası oldum. Sanırım doğal olarak dememeliyim, arkadaşlığımın gündeme geleceğini düşünmemiştim ve kesinlikle tüm zamanların en büyük korku edebiyatı eserinde kurgulanacak kadar değerli olduğunu düşünmemiştim. Ve gerçekten de bir gün bir filmde muhteşem Hugh Jackman'dan başkası tarafından canlandırılmayacağımı düşünmemiştim."

Buna güldüm. "Ondan çok da farklı görünmüyorsun." Ben de onu övmüyorum, Van Helsing seksi ve takım elbise giymesine rağmen vücudunun Hugh'unkine rakip olacağını hissediyorum. Ama o bir vampir ve bu genellikle bir veridir.

"Ne kadar nazıksınız," diyor sıcak bir şekilde, gözleri parlıyor.

"Val eskiden nasıl biriydi? Neydi bu, Victoria çağı mı?" Val'in tanıştığım tek arkadaşı Bitrus'tu ama o da Kırmızı Oda'daydı ve ona herhangi bir soru sormadım. Elbette Bitrus ve Van Helsing'i de tanımak istiyorum ama açıkçası vampir sevgilimle ilgili her türlü bilgiye açım.

Başını sallıyor. "Val..." diye devam ediyor, yüz ifadesi ekşiyor. "Londra'da ikimiz birkaç güzel yıl geçirdik. Kabuğundan yeni çıkmıştı-"

"Kabuğu mu?" Valtu'nun hiç içine kapanık olduğunu düşünemiyorum. "Birkaç yıl boyunca ... sorunlar yaşadı." Gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Sanırım sana bu konuda da pek fazla ayrıntı anlatmadı."

Başımı sallıyorum.

Yorgun bir şekilde iç geçiriyor. "Şey, burada sınırlarımı aşmayacağım. Drakula olarak bilinmesine rağmen, çok özel biri olabilir."

"Bana sevdiği ve kaybettiği kadınlardan bahsetti."

"Mina'yı mı kastediyorsun?"

"Tabii. Ve Lucy."

Komik. Şimdi düşünüyorum da, ikisinin de adını bana hiç söylemedi. Sanki biliyordum.

Kaşlarını çatıyor ve bana temkinli bir şekilde bakıyor. "Ama Lucy ve Mina'nın aynı kişi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır mı?" Göz kırpıyorum. "Nasıl?"

"Reenkarne oldu."

Bir süre ona baktım, bu bilginin aklımda yer etmesini sağlamaya çalıştım. "Reenkarne mi oldu?"

"Kendi gözlerimle gördüm. Lucy ölürken Valtu'yu geçmişten tanıdığını açıkça belirtti. O eskiden Mina'ydı. Valtu elbette bunu hemen anladı. Onu gördüğü anda anlamıştı. Bana söylediğinde, sadece görmek istediğini gördüğünü düşünmüştüm ama başından beri haklıymış."

"Ve o da mı öldü? Bu korkunç," diyorum ona, onun için her türlü korkunç duyguyu hissederek. "Reenkarnasyon olayının sadece filmde olduğunu sanıyordum, gerçekten olduğunu bilmiyordum."

"Keşke öyle olsaydı," diyor. Bana küçük bir gülümseme veriyor ve başıyla saçımı okşuyor. "Ama şimdi seninle birlikte olduğuna göre, kesinlikle bir tipi var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onun da kızıl saçları vardı. Tam olarak aynı tonda. Aslında, tıpatıp ona benzediğini söyleyebilirim ama..." gözlüklerini çıkarır ve

bana daha yakından bakıyor. "Çok
tuhaf." Huzursuzca
yutkunuyorum. "Ne?"

"Seni görmekte zorlanıyorum. Seni gerçekte olduğun
gibi görmek gibi."

"Muhtemelen gözlüğünü takman gerekiyor," diyorum
ona, tedirginlik artıyor.

"Bunlar gerçek düzeltici lensler değil canım, ben bir
vampirim," diyor çenesini kaldırıp gözlüklerini geri takarak.
Gözlerini tekrar kısarak bana bakıyor ve kaşlarını
oylatıyor. "Çok tuhaf. Sanki ben sana baktıkça sen daha
çok..."

Aman Tanrım. Lütfen bana cazibemin etkisini kaybettiğini
söyleme.

Cümlesini "bir cadı" diyerek bitirirse, yandım. "Nasıl
öldü?" Sözünü kestim.

"Hangisi?"

"İkisinden
biri."

"Lucy doğum sırasında öldü. Ölü doğdu. Çok üzücü.
Elimden geleni yaptım ama..."

Daha da kötüleşmeye
devam ediyor. "Ya diğeri?"

"Mina mı? O da hamileydi. Valtu'nun vazektomi
yaptırmasına şaşmamalı, bunca trajediden sonra zavallı
adamı suçlayamazsınız."

"O da mı hamileliğinde öldü?"

"Oh." Başını sallıyor. "Hayır. Hamileydi ama onu öldüren
bu değildi. Kafası kesildi. Babası tarafından. Bir Rus
general. Aslında o anda Valtu bir vampir olduğunu keşfetti,
onu kurtarmak için askerlerle savaştı ama artık çok geçti."

Doktor konuşmaya devam ediyor ama artık onu duymuyorum.

Onun yerine rüyalarımı görüyorum.

Beni yerde toprakta yatarken görüyorum. Babam askeri kıyafetleriyle üstümde, bana Rusça fahişe diyor. Botunu karnıma koyduğunu, içindeki şeyi öldürmeyi hedeflediğini görüyorum.

Bebeğim benim.

Ve sonra

hissediyorum.

Biliyorum.

Askerlerin geride tuttuğu kişinin Valtu olduğunu biliyorum, çığlıklarını, dehşetini tanıyorum ve beni kurtarmaya çalışıyor ama kurtaramıyor.

Babamın o kılıcı boynuma doğru sallamasını engelleyemez.

Dünyamın kararmasını.

Sonra aydınlanıyor.

Bunlar rüya değil.

Onlar asla rüya değildi.

Ben öldüm.

Öldüğümü hatırlıyorum.

Ve bir anda bütün bir hayat, tıpkı negatiflerin banyo tabağına girmesi gibi içime akıyor. Mina olduğumu, Moskova'da büyüdüğümü, lüks ama kontrollü ve boş bir hayat yaşadığımı, annemin erken öldüğünü, diğer insanların beni tuhaf bulduğunu, babam savaşta görev alıp Rusya'yı terk etmeden önce günlerimin çoğunu yalnız, sadece hizmetçilerle geçirdiğimi hatırlıyorum. Tarlada Valtu ile tanıştığımı ve bunun yasak olduğunu bildiğimi hatırlıyorum, ona aşık olduğumu, onunla seks yaptığımı, bedenlerimizle beni nasıl yepyeni bir dünyaya açtığını hatırlıyorum. Bizim için kurduğum hayalleri ve umutları hatırlıyorum.

Hamile olduğumu keşfettiğimi. Hizmetçim beni ispiyonladı, güneşli bir sabah yakalandık ve ben öldürüldüm ve Valtu...Valtu...

Sonra başka bir hayat bana çarpıyor, uyandığınızda gördüğünüz rüyanın ya da okuduğunuz bir kitabın başından beri gerçek olduğunu fark etmek gibi.

Lucy olduğumu hatırlıyorum. İngiltere'de bir yerlerde büyüdüğümü, çok zayıf olan tatlı bir annem olduğunu, doğumda ölen sevgili bir kız kardeşim olduğunu, okula gittiğimi, arkadaşlarım olduğunu, param olduğunu ve Valtu ile British Museum'da tanıştığımı hatırlıyorum.

Birden Van Helsing'e baktım ve anladım.

"Sen oradaydın," diye fısıldıyorum, görüntüler beynime hücum ediyor. "Sen oradaydın."

Yeni sergideki ilk buluşmamızda Valtu ile birlikteydi, doğu sanatı ve o da oradaydı. Ondan sonra birlikte operaya gittik, Van Helsing bizim için bir şaperon gibiydi, sonra düğünümüzde sağdıcımızdı, sonra hamileyken doktorumdu ve bebeği çıkardı ve-

"Aman Tanrım!" Eğilip karnımı tutarak haykırıyorum.

"Dahlia, iyi misin?" diyor doktor, elini sırtıma koyarak.

Buradan çıkmam gerek. Ben Dahlia'yım ama aynı zamanda Lucy'yim ve aynı zamanda Mina'yım ve ne yapacağımı bilmiyorum.

"Hasta olacağım, izninizle." Onu itip geçiyorum ve bu kattaki kadınlar tuvaletine koşuyorum, boş olduğunu görünce rahatlıyorum.

En uzak durağa geçip dizlerimin üzerine çöküyorum ve negroni'yi kusuyorum. İçimden akan duygu ve his selini durdurmak için hiçbir Şey yapmıyor, tüm anlar ve sahneler, travma, çok fazla lanet travma.

Kuru kusana kadar kusuyorum, sonra sifonu çekip tuvalete yaslanıyorum, başımı ellerimin arasına alıp durmaya çalışıyorum. Başım dönüyor, bitkinim ve kendimi dünyanın en kötü uyuşturucu yolculuğunda gibi hissediyorum.

Hepsini
hatırlıyorum.

Hepsini.

Ben Dahlia, Lucy ve Mina'yım.

Ben bir arada üç farklı kadınıam.

Birinde üç farklı hayat.

Ve Valtu...

Valtu.

Aman

Tanrım.

Valtu.

O, tesadüfen aşık olduğum bir adam değil. O zaten sevdiğim bir adam.

Onun çocuğunu iki kez
taŐıdım. Onunla evliydim.

Onun yanında öldüm.

Ve o burada.

Ona söz verdiğim gibi onu tekrar buldum.

Birden ayağā kalkıp kabinden dışarı fırlıyorum, başımı musluğun altına sokup ağzımı alkalıyorum, sonra berraklık kazanmak için yüzüme su sıratıyorum ve aynaya dönüp baktığımda kendimi üç farklı yüzyılda görüyorum, kıyafetlerim ve saçlarım değiliŐiyor ve geliŐiyor ama yüzüm aynı kalıyor.

"İyi misin?" Margaret, sınıfımdan bir kız söyledi. Lavaboda yanımda durduğunu fark etmemiştim bile.

"Sanırım mı?" Ona söyledim.

Sonra Valtu'yu bulmak için banyodan koşarak çıktım.

Hemen ona rastladım.

"İyi misin?" diye soruyor, dirseklerimi tutuyor, gözleri endişeyle yüzümü arıyor.

Tanrım,

Valtu.

Lordum.

Ellerimi yüzüne koyuyorum. "Ben iyiyim. Ben buradayım. Kim olduğumu görmüyor musun! Buradayım, seni buldum, seni buldum Val! Bulacağımı söylemiştim!"

Şaşırmış görünüyor, ellerini nazikçe benimkilerin üzerine koyuyor ve etrafta kimsenin ilişkimizden şüphelenmemesi için indiriyor. "Ben de seni arıyordum," diyor. "Van Helsing konuştuğunuzu ve aniden hastalandığınızı söyledi."

Ona bakıyorum, inanamayarak başımı hafifçe sallıyorum. Neden o...?

İşte o zaman anladım.

Doktorun başına gelenler gibi. Beni gerçekten göremiyor. Hiçbir zaman göremedi. Bu cazibe gerçekte kim olduğumu gizliyor ve sadece vampirler üzerinde işe yarıyor. Onlara tanıdık geliyorum ama beni fiziksel olarak Lucy olarak göremiyorlar. Gerçekte kim olduğumu göremiyorlar çünkü sihir buna izin vermiyor.

"Gözlerim ne renk?" Birden talep ettim. "Ne mi?

Yeşil. Onlar yeşil."

"Burnumun üzerinde bir şişlik var, değil mi? Değil mi?" "O şişliği seviyorum," diyor sessizce.

"Ya saçım?"

"Red," diyor, tedirgin bir şekilde bana bakarak. "Biri içkine bir şey mi kattı? Kafanda neler oluyor?"

"Beni göremiyor musun?"

Şimdi endişeli görünüyor. Doğruldu. "Seni eve götüreceğim."

"Ben iyiyim," diyorum

ona. Ama iyi değilim.

Valtu beni görüyor ama Lucy ya da Mina'yla bağlantımı kuramıyor. Büyüyü kaybedene kadar ben olduğumu anlamayacak.

Ama cazibemi kaybedersen, cadı olduğumu anlayacak. Özellikle de vampir öldüren türden.

Ve kimseye söyleyemem, Livia'ya söyleyemem çünkü o zaman lonca açığa çıktığımı bilerek peşime düşecektir.

Daha önce ne diyordum?

Oh, evet.

Boku yediğimi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

DAHLIA

Valtu beni eve götürmek istediğinde itiraz etmiyorum ama sadece onun evine gidiyorum, daireme değil. Akşam başlamadan önce bile avcı hayatımla aramda hissettiğim tüm o mesafe üç katına çıktı.

Beni kolumdan tutup bir koridordan konservatuvarın arka tarafına götürüyor, orada bir sürü teknenin bağlı olduğu küçük bir iskele var. Beni kendi teknesine götürüp binmeme yardım ediyor ve sonra okulun arkasındaki dar kanaldan Büyük Kanal'a kadar sis ve sisin içinden geçerek ilerliyoruz. İnsanların birlikte bir yerlere gittiğimizi düşünmesinden endişeleniyorsa da bunu belli etmiyor.

Konuşmuyoruz, boşluğun motorumuzun sesiyle, geçen teknelerin ve vaporettoların sesiyle, suyun şırıltısıyla, yanlarından geçerken farklı çağrılara girip çıkan müzikle dolmasına izin veriyoruz. Bana doğru fırlattığı endişeli bakışlardan, hasta olmamdan endişelendiğini anlıyorum.

Bana gelince, kendimi hasta hissediyorum ama onun varsaydığı şekilde değil. İçten içe bunalmış durumdayım. Zamanın gömdüğü eski anıları ortaya çıkarmaya çalışarak bir ömür yaşamak başka bir şey. İki hayat daha yaşamış olmak başka bir şey.

İki farklı uygarlık döneminde yaşamak ve hepsinin aynı anda üzerinize çökmesi. Kendimin milyonlarca farklı versiyonu içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum, gerçekte sadece üç tane olmasına rağmen.

En azından hatırladığım kadarıyla.

Valtu'dan önce başka biri olabilir miydim?

Reenkarnasyon nasıl oluyor ki?

Bir gün tekrar öldüğümde, zamanın başka bir noktasında bu bedende geri gelecek miyim? Bana benzemeyen insanların içinde görünebilir miyim? Bir çocuk olabilir miyim? Başka bir ırk olabilir miyim? Yoksa sonsuza dek bu yüze sahip olmaya mahkum muyum?

Yüzümle ilgili bir sorunum olduğundan değil. Sanırım farklı yaşamlar sırasında kilo kaybı ve diğer değişiklikleri hesaba katarsak her zaman aynı göründüğünüzü bilmenin bir rahatlığı var. Lucy olarak yaşadığım dönemde oldukça tombuldum çünkü zengin yiyeceklere çok fazla erişimim vardı ve neyse ki hem ben hem de Valtu bu fazla kilolardan hoşlanıyorduk. Mina'yken zayıftım, çünkü bir generalin ailesinde herkese yetecek kadar yiyecek olmasına rağmen babam beni aç bırakmayı severdi. Bugün ise ikisinin arasında bir yerdeyim. Ama sonuçta hala benim.

Hala ben, Lucy ve Mina.

Yüce Tanrım, Lucy ve Mina. Bram Stoker benim hakkımda yazmış.

Tamam, bana hiç benzemeseler de en azından karakterleri için benim isimlerimi kullanmış.

Bu ne lanet bir yolculuk.

Komik olan şu ki, geçmiş yaşamlar kavramı cadılar için yeni bir şey değil. Başkalarının da geçmiş yaşamlarını hatırladığını duymuştum ama hiçbirisi çok somut ya da tam olarak şekillenmiş görünmüyordu. Acaba ben bir anomali miyim ve eğer öyleysem neden?

Sürekli geri gelmeme neden olan şey ne? Bitmemiş bir işim falan mı var?

Yoksa benim işim Valtu mu?

Belki de her seferinde işleri yoluna koyma, aşkımızın sürmesi için bir şans verilmediği için geri gelmeye devam ediyorum.

Valtu, tekneyi evine giden başka bir dar kanaldan aşağı indirirken, "Neredeyse geldik," diyor. "Kendini nasıl hissediyorsun? Teknede olmak yardımcı olamaz, değil mi?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Bana sempatik bir gülümseme veriyor ve tam başka bir şey söyleyecekken gözleri omzumun üzerinden bir şeye takılıyor.

Arkamı döndüğümde birkaç metre önümüzde büyük, uzun ve karanlık bir şeyin suya doğru kaydığını görüyorum. Bir sıçramayla suya giriyor ve mürekkepli derinliklerde kayboluyor.

"Bu da neydi böyle?" Nefes nefese kalıyorum ve şu anki hayatımın her türlü çılgınlıkla dolu olduğunu hatırlıyorum. Her ne ise beni altına çekmeye çalışırsa diye hızla teknenin kenarından geri çekiliyorum.

Ne olduğunu

biliyorsun. Kötü bir şey.

Valtu, "Nehir su samuru," diyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Delirdin mi sen?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Allah kahretsin. Sanki evren beni şu anki rolümde tutmaya çalışıyor. Bu durum daha da kötüleşmeden o lanet kitabı geri almalıyım, sonra sanırım Valtu'ya gerçekte kim olduğumu nasıl açıklayacağımı bulacağım.

Neyse ki bir iblis teknemizi alabora etmeden onun evine geri dönüyoruz ve arka kapısından içeri adımımızı attığımız anda biraz sakinleşiyorum. Evinin herhangi bir koğuş tarafından korunduğunu sanmıyorum, şu anda evimin etrafında kötü şeyleri dışarıda tutmak için bulunanlar gibi değil, ama burada her zaman güvende ve korunmuş hissediyorum.

"Sana çay yapmamı ister misin?" diye soruyor, smokinin içinde aynı anda hem çok sevimli hem de çok şık görünüyor ve ben onu bu smokini daha önce de giyerken gördüğümü şimdi fark ediyorum. Evlendikten bir ay sonra Londra'daki yirmi üçüncü yaş günü partimde. O gün hissettiğim aşk.

"Valtu," diyorum, birden o kadar etkileniyorum ki gözlerim doluyor.

Şaşkınlıkla bana bakıyor, su ısıtıcısına uzanıyor.

Ona doğru yürüyorum ve yüzünü tutuyorum, avuçlarım serin yanaklarına bastırıyor, kirli sakalları tenimi çiziyor. "Becer beni," diye fısıldıyorum, gözlerinin derinliklerine bakarak. Ah bu gözler, her zaman olduğu gibi ne kadar karanlık ve zenginler. Bu gözlere bakarak o kadar çok hayat yaşadım ki.

Kaşlarını kaldırıyor. "Çay yok o zaman." Sonra bana o güzel gülümsemelerinden birini veriyor, sanki gökler onun üzerinde parlıyormuş gibi görünüyor ve beni öpüyor.

Beni memnun edeceğine her zaman güvenebilirdim. Özellikle de seks söz konusu olduğunda.

Öpüşmemiz derinleşiyor ve sanki ilk kez öpüşüyormuşum gibi hissediyorum, tüm hayatım ve anılarımla birlikte ilk kez. O kadar uzun zamandır onsuzdum ki. Ona sahiptim ve Mina olarak kaybettim, ona sahiptim ve Lucy olarak kaybettim, sonra Dahlia oldum ve hayatımda onsuz neredeyse otuz yıl geçirdim,

ve şimdi o burada ve ben buradayım ve bu başlı başına bir mucize.

Onu her şeyimle öpüyorum. Ona duyduğum tüm sevgiyi, tüm üzüntüyü, kaybı, onu özlediğimi bilmeden onu özlemeyi.

"Dahlia," diye fısıldıyor dudaklarıma, ben uzanıp elimi smokin pantolonunu bir çadır direği gibi iten sikiğin üzerinde gezdirirken inliyor. "Bu gece tam bir havai fişeksin."

İçime şok dalgaları gönderen gırtlaktan bir inilti koparıyor.

Ağzı boynuma gidip yalamaya, ısırma ve emmeye başladığında ona, "O zaman bundan faydalansan iyi olur," diyorum.

Lucy ve Mina'nın vampir olduğunu bilerek onunla ilk kez birlikte oluyorum ve benden beslenmesini istiyorum. Tam teslimiyet hissinin nasıl bir şey olduğunu bilmelerini istiyorum.

"Bekle," diyorum ona ve eğilip tezgahın üzerindeki bıçaklıktan bir bıçak alıyorum. "Bir isteğim var."

Bıçağa bakıyor. "Seni elbisenden kesip çıkarmamı istiyorsun."

Çenemi ileri geri keserek bunu düşündüm. "Sadece bıçağın biraz daha derine inmesine izin verirsen."

Kara kaşları birbirine çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Seni kesmemi mi istiyorsun?"

"Benden beslenmeni istiyorum."

Başını sallarken gözleri parlıyor. "Hayır. Hayır. Hayır. Burada beni durduracak kimse olmadan olmaz. Geçen sefer ne olduğunu hatırlamıyor musun? Bir oda dolusu insan beni izliyordu ve ben yine de neredeyse seni öldürüyordum."

Bir an dudağımı çiğnedim. "Uzlaşabilir miyiz?
Ya sadece tadına baksaydın?"

Bana hırılıyor ve beni tekrar öperek tezgâha doğru bastırıyor. "İstekte bulunmayı bırakıp kontrolü bana bırakmaya ne dersin? Acı ve tehlike hissetmek istiyorsun, sana bunu sağlayabilirim güvercinim, ama senden beslenmeyeceğim."

Ve sanki esir bir kadını inine götüren bir mağara adamı gibi beni kucağına aldı. Beni yatak odasına taşıyor, açıkta kalan tenimin her santimini öperken kıyafetlerim çıkıyor, elbisem yere düşüyor.

Beni yatağa yatırıyor ve yorganın üzerinde cırlıçplak kıvranıyorum, umutsuz bir bekleyişle smokinini aceleyle çıkarmasını izliyorum, sert aletini içimde hissetmekten başka bir şey istemiyorum.

Artık her şeyi hatırladığım için beni becermesini istiyorum. Artık sadece Dahlia değil, herkes olduğuma göre.

Hala benim.

Sadece ben onu daha iyi anlıyorum. Ona karşı daha derin bir sevgi.

Zamanı aşacak kadar derin bir aşk. O kadar güçlü bir aşk ki ölümün ötesine geçiyor. Ve o bunu bilmiyor bile.

Şimdi çıplak, yatağın ayak ucunda duruyor ve ben ona yeni gözlerle bakıyorum.

"İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor sessizce, bileğinin hızlı bir hareketiyle sikini okşayarak. Ne kadar muhteşem bir hayvan, ne kadar güçlü ve hünerli.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diyorum ona, duygularım aşırı hızlanırken sesim boğuk çıkıyor.

Yatağın üstüne çıkıyor, hareketleri yumuşak ama ölçülü, sinsice dolaşan siyah bir panter ya da avını takip eden bir kurt gibi. Gözleri vücudumu tarıyor, tüylerimi diken diken ediyor ve omurgamı ürpertiyor.

Yarıma kadar geliyor, siki önünde uzanıyor, ıslak ve onun için açık olduğum yerde hazırlanıyor, sonra duraklıyor, dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. Bakışları sonsuza dek hınzır.

Her zaman öyleydi.

"Bir sihir numarası görmek ister misin?" diye soruyor sert bir sesle.

Şaşkınlıkla ona baktım, bunu sormasını beklemiyordum. "Tamam..." Ben de diyorum ki.

Bir kolunu üzerime koyarken diğerini kaldırıyor ve parmaklarını yüzümün önünde tutuyor.

Onlara bakıyor. Ben de ona bakıyorum, ne olacağından emin değilim. Bu gerçek bir sihir numarası olamaz, değil mi? Yani o bir cadı değil.

Puf.

Birden elindeki her parmak ucu alev alıyor. Sıçrıyorum, yatak başlığına doğru hafifçe geri itiyorum.

Gülüyor. "Merak etme," diyor elini önümde nazikçe sallayarak. "Kontrol tamamen bende."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Gözlerimi alevlerden alamayarak soruyorum. Parmak uçları hiç isli ya da yanık değil ama alevler akıyor.

"Sana söyledim, sihir."

"Bir cadıdan mı?" Duraksıyorum, cevabını beklerken nefesimi tutuyorum. Cadı kelimesini daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim ve-

"Evet," diyor hafifçe. "Ama benim bildiğim bir cadı yok. Bir cadı büyüü arkadaşım Solon'a verdi, o da bana öğretti. Lafı açılmışken, az önce ondan bir mesaj aldım. O ve sevgilisi yarın şehre geleceklermiş. Sakıncası yoksa onları buraya yerleştireceğimi söyledim."

Hâlâ alevleri yüzümün önünde ileri geri sürüklüyor. "Elbette," diyorum. Daha fazla vampir arkadaşıyla tanışmak konusunda ne hissettiğimden emin değilim, özellikle de hakkında çok şey duyduğum Absolon Stavig gibi kötü şöhretli bir vampirle, ama şu anda elinde ateş varken ve çıplak bedenime tehlikeli bir şekilde yakınen bunun pek bir önemi yok.

"Otelde kalırlardı ama bugünlerde biz vampirlerin bir arada kalmasının daha iyi olacağını düşünüyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarım ona yöneliyor. "Bugünlerde ne demek istiyorsun?"

"Dünya biraz huzursuz hissettiriyor, değil mi?" diyor. "Sizi korkutmak istemem ama kasabada pek de iyi niyetli olmayan bazı vampirler var."

Saara ve Aleksi'yi kastediyor. Kahretsin, onlar hakkında konuşmak istiyorum ama aynı zamanda seks de istiyorum.

"Endişelenmeli miyim?" diye sordum. "Şu anda değil."

Sonra alev alev yanan parmaklarını göğüslerime doğru götürüyor. Yolundan çekilmeye çalışarak biraz geri çekiliyorum.

"Sadece rahatla," diye mırıldanıyor. "Sana zarar vermeyecek."

"Bu ateş, Val," diyorum ona, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde. "Ateş böyle yapar. Yakar. Ve bu acıtır."

"Daha önce hiç parmaklarınızı mum alevine sokmadınız mı? Sadece hızlı bir acı öpücüğü. Zarar yok."

Yutkunuyorum, kendimi destekliyorum.

Parmaklarını göğüs ucuma götürüyor ve nefesim kesiliyor, yanık önce sıcak, sonra keskin, alevleri uzaklaştırırken göğüs uçlarım sertleşiyor.

Birden vücudum endorfinle doluyor ve yatağa daha da gömülüyorum.

"Aman Tanrım," diyorum nefes nefese.

"Gördün mü, hasar yok," diyor, eğilip göğüslerimi öpüyor, ıslak dilini meme ucumun etrafında döndürüyor.

Sikeyim. Sırtımı kamburlaştırıyorum, bu hissi kovalıyorum, amım onun için zonkluyor.

"Tekrar yap," diye fısıldıyorum, kalçalarımı kaldırarak onu içimde istiyorum.

Sırıttıyor ve parmaklarını diğer göğsüme götürüyor, yanık yüzünden çılglık atana kadar alevleri meme ucumun üzerinden geçiriyor, sonra dilinin serin, ıslak geçişleriyle beni yatıştırıyor.

Tanrım, bu çok iyi.

Çok güzel.

"Sana bana güvenmeni söylemiştim," diye mırıldanıyor, vücudumda aşağı doğru ilerliyor, ilerledikçe alevleri tenime yaklaştırıp uzaklaştırıyor. Bu his karşısında inliyor ve soluk soluğa kalıyorum, yakıyor, ısı çok yoğun, sonra ağzıyla sakinleştiriyor, yumuşak öpücükler ve uzun yalamalar bırakıyor, ta ki ben paramparça olacaktım gibi hissedene kadar.

Sonra elinin hızlı bir hareketiyle alevler aniden sönüyor ve kalçalarımı kavrayıp sikini içime sokarken sıkıca kavıyor.

"Aman Tanrım!" Feryat **ediyorum**, başım yatak başlığına yaslanıyor, çarşafları yumrukluyorum.

Sürpriz.

O kadar büyük ki. Beni sikmeye başladığında her santimini hissedebiliyorum, dayanabilmek için gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Ama acıyla birlikte zevk de var ve daha fazlası için açgözlülükle onun etrafında geriliyorum.

"İşte böyle," diye geveliyor, parmakları kalçalarımın saplanıyor ve bu his beni inletiyor. "Al şunu. Sikimi al, aşkım. Beni içeriden aldığını hissetmeme izin ver."

Tekrar inliyorum, ona doğru itmeye çalışıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Saçımı çekiyor, başımı yana yatırıyor ve boynumun yan tarafını ısıyor. Titremeye başlıyorum, dişlerini omzumun etine geçirirken tüm vücudum geriliyor. Nefes alıyor, nefesi titriyor ve dişlerinin çıkabileceğini düşünüyorum.

Sonra geri çekiliyor ve yüzüne baktığımda kısıtlamadan dolayı buruşmuş olduğunu görüyorum. Beslenmek istiyor. Kendine izin vermiyor.

"Ne görmek istiyorum biliyor musun?" diye soruyor, sesi alçak. "O güzel küçük amcıkta döllüğümün damladığını görmek istiyorum," diye geveliyor, kulağımı ısırarak için öne doğru eğiliyor ve beni arzuyla titretiyor. "Bana bunu vermeye hazır mısın?"

"Evet," diye inliyorum, kalçalarımın onun hamleleriyle aynı anda titriyor. "Tanrım, evet, hazırım."

Homurdanıyor, dişlerini gıcırdatarak kendini içimde daha sert ve daha derine itiyor ve yaklaştığını hissedebiliyorum. Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum ve bir hayvana ait olan o derin, gırtlaktan gelen sesi çıkarıyor, beni daha hızlı ve daha sert beceriyor, aleti tüm doğru yerlere sürtünüyor, neredeyse

beni uçurumun kenarına gönderiyor. Öne doğru eğilip boynumu iz bırakacak kadar sert ısıyor ama derimi koparmıyor.

Birden boşalıyorum, yüksek sesle inliyorum, orgazmın beni ele geçirmesine izin verirken tüm vücudum titriyor. Ama durmuyor ve beslenirken boşalmasını istiyorum, içimde büyüyen horozunun o hissini tekrar istiyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum ona, amım hâlâ onun sert uzunluğunun etrafında titreşiyor. "Benden al."

"Kontrolümü kaybedebilirim," diyor titreyen bir nefesle, beni daha sert beceriyor, kalçaları bana karşı piston gibi acımasız.

"Yapamayacaksın," diyorum ona her itişte sarsılırken, memelerim zıplarken. "Bu sefer bizim için böyle bitmeyecek."

Bana tuhaf bir bakış atıyor ve bu bakışını hemen bir zevk iniltisi bastırıyor, gözleri kısıyor ve gözlerini açtığında göz bebekleri kıpkırmızı oluyor.

Kan tutkusu.

İçimden baş döndürücü bir heyecan geçiyor ve başımı yana doğru hareket ettirerek tenimi ortaya çıkarıyor, onunla alay ediyor, onu kızdırıyorum.

"Benden beslenin lordum," diye fısıldadım. Söylenecek en doğru şey buydu.

"Siktir!" diye hırlıyor, alçak sesle ve kollarımdaki tüyleri diken diken edecek kadar hayvansı bir şekilde ve sonra beni ısıyor, dişleri derimi deliyor.

Elektrik çarpmış gibi acı çekiyorum. O kadar keskin, derin bir acı ki görüşüm bulanıklaşıyor ve bağıriyorum, parmaklarım omuzlarındaki deriye o kadar sert batıyor ki kan da çektiğimi biliyorum.

Tenime karşı homurdanıyor ve kanımın damarlarımdan

çekildiğini hissediyorum, onu yuttuğunu duyuyorum,
sadece birkaç

damlalar altımdaki yatağa sızıyor. Daha önce olduğu gibi yapışmış durumda ve sikiinin içimdeyken genişliyor gibi görünmesinden, tamamen dolana kadar beni doldurup germesinden yavaşça kendini kaybettiğini anlayabiliyorum.

"Hâlâ buradayım," diye fısıldıyorum kulağına. "Hâlâ buradayım lordum. Sizin için geri geldim."

Ne dediğimi gerçekten anlıyor mu bilmiyorum ama elimi omzuna koyduğumda dişlerini açıp başını geri çekmesi yeterli oluyor.

Yarı insan yarı hayvan birinin vahşi gözleriyle bana bakıyor. Uzak tutmayı amaçladığım şeytanları olan bir adam.

"Tadım nasıl?" Ben soruyorum.

"Cennet gibi," diyor, sesi çiğ ve çaresizlikle kenarlı. Ne kadar çok konuşursa, onu o kadar odaklanmış tutabileceğimi hissediyorum.

Nefes alıp veriyor, göğsü sertçe inip kalkıyor, elleri titriyor.

Boynumdan çekiliyor, ama sadece dişlerini sol göğsümün üzerinde kaydırmak için. Oradaki deriyi kırıyor ve sonra göğüslerimden sıcak kan akarken tekrar ağlıyorum.

Acı sadece bir saniye sürüyor.

Tek odaklanabildiğim şey aldığım zevk. Büyüyen sikiinin etrafında kenetleniyorum ve o inliyor, tüm vücudu titriyor, dili göğsümdeki küçük bir ısırıktan akan kanı temizliyor.

"Bana bak," diyorum ona.

Başını kaldırıyor, ağzı kanlı, gözleri birkaç santim ötemde benimkilerle buluşuyor. Gözbebeklerindeki kırmızı parlak ama bir meşale gibi titriyor ve kontrolü elinde tutmak için savaştığını biliyorum.

Bacaklarımı onun etrafına sarıyorum, kıcını topukluyorum ve onu daha derine çekiyorum. "Lütfen," diye nefes nefese ona bakıyor, beni sertçe sikmesi için yalvarıyorum. İçime boşaldığını hissetmek istiyorum, beni böyle sert, vahşi ve iyi becerdiği diğer tüm zamanları hatırlamak istiyorum.

Bir kez olsun söyleneni yapıyor ve yalvarmak zorunda kalmıyorum. Ben onun altında zevkten kıvranan bir kütleye dönüşene kadar kendini tekrar tekrar içime sokuyor. Bu zevk, ben yataktan kalkıp daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşalırken haykırana kadar artıyor ve büyüyor gibi görünüyor.

Dünyam yıldız ışığında ve kızılda patlıyor.

Bunun asla bitmesini istemiyorum.

Tüm hayatımdaki duygularım üzerime çöküyor ve onun adını haykırırken gözlerimden yaşlar dökülüyor ve hıçkırarak, nefes nefese, her şeyi bir anda anlamlandırmaya çalışıyorum.

Biraz zaman alıyor ama sonunda o da boşalıyor, kendini içimin derinliklerine sürüyor, siki amımın duvarlarına çarpıyor. İçime akarken dölünün sıcaklığını hissedebiliyorum ve aynı tohumun daha önce iki kez hamile kalmama yol açtığını bilmek ekstra duygusal, ancak şimdi durum böyle olmayacak.

Ve muhtemelen geçmişimizi bildiğimiz için iyi bir sebepten dolayı.

Kollarına uzandım, kalp atışlarının yavaşladığını ve nefes alışının rahatlatıcı sesini hissettim.

Sonra başını kaldırıp bana bakıyor, parmak uçlarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor, ıslak gözyaşlarımı süpürüyor. "Ağlıyorsun." Sonra alnından ıstırap akıyor.

"Seni incittim, değil mi? Çok fazla kan aldım.
Biliyordum, kontrolümü kaybetmemek için çok uğraştım-
"

"Hayır!" Başımı salladım. "Hayır. Hiç de bile. Ben sadece..."
Söyle ona. Söyle ona. Söyle ona.

Anlayacaktır, seni hala seviyor olacak.

Ama şu anda beni sevmediğinden nasıl emin olabilirim?

Ya ona Lucy ve Mina olduğumu söylersem ve beni tekrar kaybetmeye dayanamayacağı için beni tekrar sevmesine izin vermeyeceğine karar verirse? Böyle yaptığı için, kalbini koruduğu için onu suçlayabilir miyim? Suçlayamam.

Bu yüzden ona söylemedim.

Ona hafifçe gülümsedim. "Sadece sana çok aşığım, hepsi bu."

Ağzının kenarı kalkıyor, gözleri şakacı. "Hepsi bu kadar mı? Dahlia, güvercinim, hepsi bu, değil mi?"

O Öpücükler Ben Yumuşakça, Tadım .

Kan. "Hepsi bu kadar."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

DAHLIA

Dün gecenin kuraklığına ve kasvetine rağmen sabah çok güzel oldu. Valtu'ya çamaşırları yıkamasında yardım ediyorum çünkü benden beslendiği için çarşafı ve nevresime biraz kanım bulaşmış, ardından öğleden sonra San Francisco'dan gelecek olan arkadaşları için misafir odalarından birini hazırlamasına yardım ediyorum. Evi eskiden otel olduğu için seçebileceği bir sürü oda var ve o da süitlerden birini seçiyor.

Birlikte onlar için güzel şeyler yapmaya çalışırken, ona hayranlıkla gülümsemekten kendimi alamıyorum, öyle ki onu biraz garipsediğimi düşünüyorum. Olay şu ki, Lucy olduğumu hatırlıyorum. Marylebone'daki evimizde misafir ağırladığımız zamanları, Valtu'nun Kont Aminoff rolüne nasıl büründüğünü ve düşünceli bir ev sahibine dönüştüğünü hatırlıyorum. Gotik görünümlü vazolara yerleştirilmiş siyah güllerden banyodaki portakal kokulu sabunlara kadar her şeyin doğru olmasını isterdi. Her şey ürkütücü bir dokunuşla birlikte zevkli bir zarafeti haykırıyordu.

Geriye dönüp baktığımda, gelen tüm o misafirlerin vampir olduğunu fark ettim. O zaman bilmiyordum, hiç söylememişti.

Tam anlamıyla ölene kadar onun bir vampir olduğunu bilmiyordum. Yine de o üzücü, son anlarda bile şaşırmamıştım. Her zaman onda garip ve sıra dışı bir şeyler olduğundan şüphelenmiştim. Ama Lucy olarak ben bile kendimi garip ve sıradışı hissettiğim için, bunu iki uyumsuzun birbirlerine aşık olmasına bağladım.

Aslında şimdi düşünüyorum da, Lucy olarak hissettiklerim, sanki bende fark etmediğim daha fazla bir şey varmış gibi hissetmem ve biraz tuhaf olan en yakın arkadaşlarım dışındaki çoğu insanla kendimi zamanın dışında, yersiz hissetmem, bugün hissettiklerime oldukça benziyor. İnsanların beni sevmesini sağlamakta ne kadar zorlandığımı, zaman zaman kendimi ne kadar uhrevi hissettiğimi, hayatım boyunca ait değilmişim gibi hissettiğimi ve bunun ne kadarının sadece nöroçeşitliliğimden, ne kadarının da geçmişimden kaynaklandığını merak ediyorum. Daha önce yaşamış olduğunuz halde nasıl olur da kendinizi herkesten biraz farklı hissetmezsiniz?

Odalarıyla işimiz bittikten sonra aşağıya iniyoruz ve Valtu alkol seçimini gözden geçirerek arkadaşları için sadece en iyi şarapları ve alkollü içkileri getiriyor.

"Onlara yiyecek bir şeyler hazırlamamı istemediğine emin misin?" Kullanılmak istediğim için soruyorum.

"Onlar vampir, aşkım," diyor, dolabın derinliklerinde sakladığı tozlu bir kırmızı şişeyi incelerken. "Yemek yememize gerek yok."

"Yemek yemeye ihtiyacın olmadığını biliyorum," diyorum ona, atıştırmalık bir şeyler bulmak için buzdolabını açarken. Buradaki her şey benim yararım için. "Ama tadını sevdiğini biliyorum. Sen ve senin sarımsaklı her şeyin."

Bana sırtıyor ve bir şişe daha çıkarıyor.

"Onlar için bir şeyler hazırlamamın sakıncası var mı? Ben de iyi bir ev sahibi olmak isterim." Hemen ekliyorum, "Biliyorum, burası benim evim değil."

Sadece, birlikte bir evimiz olduğunda, bu benim işimdi.

"Onur duyarım," diyor, yanıma gelip başımdan öpüyor, sonra şarabı alıp gidiyor ve oturma odasının köşesinde kayboluyor.

Bir süre kışına hayranlıkla bakıyorum, sonra dikkatimi tekrar yemeğe veriyorum. Vampirler pek sağlıklı beslenmezler, bu yüzden elimdeki havuç ve kereviz çubuklarının işe yaramayacağını varsayıyorum. Bunun yerine, yakındaki bir kasaptan aldığım etler ve peynirlerden oluşan hızlı bir şarküteri tabağı hazırlıyorum. Bir tutam kırmızı biber jölesi ve bir topak antipasto ile bitirmek üzereyken diğer odadan kuyruklu piyanonun çaldığını duyuyorum, beni hemen duygulandıran zengin, hüzünlü bir şarkı.

Kendi kendime gülümsüyorum, bir başka sıcak anıyla sarsılıyorum. Londra'da her akşam ben sıcak bir fincan çayla otururken piyano çalması, sesin evi güzelliklerle doldurması. O zamanlar her şeyi çalmakta çok iyiydi ve belli ki yıllar geçtikçe yeteneği daha da gelişti.

Tahtayı tezgâhın üzerine koyup oturma odasına gidiyorum.

"Çok güzel," diyorum, kapının pervazına yaslanıp uzun parmakları tuşların üzerinde ustaca hareket ederken onu izliyorum. "Kime ait bu?"

"Hollandalı bir besteci," diyor çalarken gözlerini kapalı tutarak. "Joep Beving. Şarkının adı Etude."

"Dur tahmin edeyim, onu çok eskiden tanıyordun." Ünlü olan herkesi nasıl tanıyabildiğini bilmiyorum. Yani, ben de 1880'lerde yaşıyordum ve Valtu'nun tanıdığım en kötü şöhretli kişi olduğuna eminim.

Gülümsüyor ve bana bakıyor. "Sanırım 1970'lerde doğmuş. Onu hiç tanımıyorum. Biliyorsun, üç yüz yıl önce doğmuş olmam, bugünün müziğini takip etmediğim anlamına gelmiyor. Tüm yeni bestecileri tanıyorum ve zaman zaman radyo dinliyorum."

Buna gülüyorum. Valtu radyodan nefret eder. Eğer açıksa, klasik müzik çalmadığı sürece hemen kapatır.

Birden kapı zili çalıyor, melodik ama yüksek sesli bir çınlama kalbimi hoplatıyor.

"Erken geldiler," diyor sırtarak, kalkıp yanımdan geçerek fuayeye doğru yürüyor. Arkasında kalıyorum, yeni insanlarla tanışmaktan her zaman çekinmişimdir ama özellikle de vampir olduklarında.

Kapıyı açıyor ve anında karanlık, kadim bir enerji patlamasıyla karşılaşıyorum, kafa derim karıncalanıyor ve saçlarım diken diken oluyor.

Önümde Solon duruyor, bu enerjinin tedarikçisi ve vampir standartlarına göre bile ciddi yakışıklı bir adam. Uzun boylu, geniş omuzlu, kare çeneli, delici mavi gözleri ve Valtu'nunkine benzer çene hizasında siyah saçları var ama onunki dalgalı değil düz. Kömür grisi yün bir palto, siyah pantolon ve şık botlarla kusursuz bir şekilde giyinmiştir. Enerjisi kesinlikle bu karanlığı ve son derece yaşlı ve neredeyse kutsallaştırılmış olduğu hissini getirirken, ben

onda herhangi bir kötölük hissetmiyorum. Aslında, oldukça sakin ve düşünceli görünüyor.

Kadına baktım, aynı şeyi bekliyordum. Ama öyle olmadı.

O bir cadı.

Bu kadın lanet bir cadı!

Bir an ona bakıyorum, tamamen şaşkına dönmüş bir halde. Bir cadı her zaman bir cadı olduğunu söyleyebilir ve bu kadın da öyle. Göz alıcı, genç, uzun bal rengi saçları var, deri ceket ve kot pantolon giymiş ama o bir cadı. Vampir sevgilisinin yanında duruyor. Bir milisaniyeliğine de olsa Valtu ve benim için umut veriyor.

Sonra gözlerimle buluşuyor ve gözleri ela olmasına rağmen göz bebekleri bir an için kırmızıya dönüyor, burun delikleri açılıyor.

Ve sonra onun sadece bir cadı olmadığını anladım. O aynı zamanda bir vampir.

Hay sikeyim.

Ve şimdi bana bakıyor, şaşkın, beni anlamaya çalışıyor, sanki cazibemin ötesini görmeye çalışıyor ve sonra perdeyi kaldırdığı ve beni gerçekten olduğum gibi gördüğü anı görüyorum.

Gözleri büyür.

Öfkeleniyor.

Dediğim gibi, bir cadı her zaman bir cadıyı tanır. Beni parıldayan bir pelerin gibi kaplayan cazibeyi görebiliyor, gerçek kimliğimi sakladığımı biliyor.

Siktir, siktir, siktir.

"Solon, bu benim kız arkadaşım Dahlia," diyor Valtu bana eliyle işaret ederek. Eğer cadı-vampire bakıyor olmasaydım

Korku, muhtemelen bana ilk kez kız arkadaşı olarak hitap ettiği için sersemlemiş hissederdim, en azından bu hayatta. "Dahlia, bu Solon."

Solon'un elini sıkıyorum, bir an ona bakıyorum, bu kız bir şey söyleyecek diye nefesimi tutmama rağmen gülümsemeye çalışıyorum.

"Bu da Lenore," diyor Valtu. "O bir vampir ve bir cadı. Bunu ona karşı kullanmamaya çalışıyoruz."

Lenore bana bakıyor, sonra Valtu'ya, sonra tekrar bana bakıyor, muhtemelen gerçeği bilip bilmediğini anlamaya çalışıyor.

Sonunda boğazını temizledi, sahte bir gülümseme takındı ve şöyle dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum Dahlia."

"Evet, ben sadece bir insanım," diyorum garip bir kahkaha atarak, Lenore'un ipucunu anlamasını ve beni şu anda dışarı atmamasını umarak.

"Sorun değil, ısırmayız," diyor Solon, aksanı hafifçe İngiliz. Sonra kendini tutuyor. "Isırmamaya çalışırız."

"İçeri gelin," diyor Valtu, kapıyı daha geniş açarak. Solon ve Lenore yanımdan geçip gidiyorlar ve Lenore bunu yaparken ruhumun tam içine bakıyor, gözleri beni içten dışa yakıyor.

Aman Tanrım. Boku yedim!

Onları içeri kadar takip ediyorum ve Valtu'yla birlikte mutfağa, oradan da Valtu'nun güneşin altında masa ve sandalyeleri yerleştirdiği bahçeye çıkıyorlar. Şu anda hava sıcak, rüzgâr olmadığı için soğuk da yok ama üşümedikleri için bunun onlar için pek bir önemi yok.

Mutfakta duraksıyorum, ne yapmam gerektiğinden emin değilim. İyi bir ev sahibi gibi davranıp hazırladığım tabağı onlara götürmeliyim ama dehşet içindeyim, o kadar dehşet içindeyim ki kıpırdayamıyorum, sadece adanın yanında durup Lenore ve Solon'un oturmasını izliyorum.

Valtu içeri giriyor ve bana şaşkın bir bakış atıyor. "İyi misin, güvercinim? Biraz solgun görünüyorsun."

Başımı salladım. "Uh huh. Sanırım dün geceki hastalığım geri geliyor."

Bana bakıyor, sonra yanıma geliyor, parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor, bunu yaparken son derece şefkatli. "Arkadaşlarımla tanışacağın için gerginsin," diyor bana bakarken usulca. "Ya da seni kız arkadaşım olarak tanıştırdığım için endişelisin."

Hızlıca gülümsemeyi başarıyorum, aniden tüm bunlar yüzüme patlamadan önce ne kadar az zamanım olduğunun farkına varıyorum. "Hayır. Hayır, bunu sevdim." Yutkundum. "Ama belki biraz gerginim."

"Seni sevecekler," diyor. "Solon'un biraz soğukkanlı görüldüğünü biliyorum ama o gerçek bir adam. Ve Lenore, o da senin gibiydi. Yani bir insan. Yirmi bir yaşına gelene kadar cadı ya da vampir olduğunu bile bilmiyordu. Ailesi bunu ondan saklamış. Onlar vampir avcısıydı, bunu hayal edebiliyor musun?"

Tanrım, gittikçe kötüleşiyor! Tabii ki ne olduğumu anlayabilir.

"Bu çok çılgınca," diyorum dalgınca.

"Dışarı gel," diyor ve beni kapıya doğru yönlendirerek verandaya çıkmamı sağlıyor, güneş ışığı gözlerimi alıyor. Hem Solon hem de Lenore yüzlerine güneş gözlüğü takmışlardı.

Karşılarına oturuyorum, dörtnala atan kalbimi onlardan saklamaya çalışıyorum ama tabii ki duyabiliyorlar.

"Ben içecekleri getireyim." Valtu evin içine geri dönüyor ve ben onlarla yalnız kalıyorum.

"Valtu bana senin bir orgcu olduğunu söyledi, boru orgu için," diyor Solon, bana sevimli bir gülümseme vererek. "Kiliselerin etrafında mı büyüdün? Günümüz dünyasında bir enstrüman için ilginç bir seçim. Elbette ben büyüdüğümde oldukça yaygındı."

Lenore'a bakamayacak kadar gergin olduğum için gözlerimi ondan ayırmadan, "Pek sayılmaz," demeyi başarıyorum. "Ailem organize dinin büyük bir hayranı değildi. Çocukken çok fazla korku filmi izlerdim. Film müzikleri beynime kazındı. Tüm o org sesleri. Ben de o sesleri yaratmak istedim."

Valtu içeceklerle geri dönüyor ve ben aniden ayağa kalkıyorum, sandalyem geriye itilirken avludaki fayanslara gürültüyle çarpıyor. "Şarküteri tabağını almam lazım, izninizle." Tezgâha yaslanırken derin nefesler almaya çalışarak evin içine doğru ilerliyorum.

Tamam, düşün. Düşün, Dahlia, düşün.

Belki Livia'yı ararsın? Ona neler olduğunu anlatırım. Belki ne yapmam gerektiğine dair bir önerisi olur, çünkü çekip gitmek ve asla geri dönmemek dışında seçeneklerimin ne olduğunu bilmiyorum.

Belki de bilmiyordur bile, diyorum kendime. Belki de hemen sonuca varıyorsun.

Birden veranda kapılarının kapandığını duyuyorum ve sırtımda bir soğukluk hissediyorum ve kalbim bir taş gibi batıyor.

O burada.

"Dahlia, değil mi?" Lenore gergin bir sesle soruyor. "Yani Senin adın, değil mi?"

Titreyerek derin bir nefes alıyorum ve arkamı dönüyorum. Ben adanın bir tarafındayım, o da diğer tarafında. Dışarıda Solon ve Valtu bir şeye gülüyorlar ve elleriyle çılgınca hareketler yapıyorlar, bize hiç dikkat etmiyorlar.

"Bu benim adım," diye
ciyaklıyorum. "O biliyor mu?"

Gulp.

"Benim adım ne?"

Gözleri buz gibi, beni olduğum yerde sabitliyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Gerçekte kim olduğunu biliyor mu?" diyor, sesi daha da derinleşerek. "Kılık değiştirmiş bir glamor giydiğini biliyor mu? Senin bir cadı, bir vampir avcısı olduğunu biliyor mu? Bunu biliyor mu Dahlia?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama göz kırpması kadar hızlıydı. Akıcı bir bulanıklıkla tezgâhın üzerinden atlıyor, onu temizliyor ve sonra ön kolunu boynuma dayayarak beni tekrar buzdolabına çarpıyor. Tanrım, çok güçlü ve ben nefes alamıyorum.

"Bana burada ne yaptığını söyle. Onu öldürmek için buradasın, değil mi? Sen bir avcısın, vampirleri öldürürsün, işin bu. Ne oldu da bu kadar uzun süre dayandın, onu kendine aşık ettin ve hala onu öldürmedin?"

Bana aşık değil, söylemeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Son oyununuz nedir? Avcıların görevlerine loncadan gönderildiğini biliyorum. Seni neden buraya gönderdiler? Valtu ne yaptı?"

Ben öksürüyorum, o da biraz gevşiyor.

"Ben sadece bir cadı değilim," demeyi başarıyorum, konuşurken boğazım onun koluna çarpıyor. "Ben reenkarne oldum."

Başı sarsıldı. "Ne?"

"Ben Mina. Ben de Lucy. Şimdi hatırlıyorum. Geçmişinde onunla birlikteydin."

Kaşlarını çatıyor. "O sen misin? İki kez kaybettiği kişi sen misin?" Sonra gözlerine bir sertlik geldi. "Siktiğimin yalancısı!" diye neredeyse yüzüme tükürüyor.

"Yalan söylemiyorum! Lütfen. Bana bak. Yalan söylemediğimi biliyorsun."

"Öylesin," diye alay ediyor. "Bir rol oynuyordun. Lonca seni neden Valtu'yu öldürmen için gönderdi?"

"Bilmiyorum. Sormuyorsun. Nasıl çalıştığını biliyorsun. Sana ne derlerse onu yaparsın."

"Oh, biliyorum," diyor nefretle. "Ailem loncadan ayrıldı ve o zamandan beri sırtlarında bir iz var. Bir kukla olduğunu biliyor muydun? Onların oyununda bir piyon? Maske takmakta, başka biriymiş gibi davranmakta çok iyi olan avcılar seçtiklerini ve sonra da beyinleri kolayca yıkansın, kör bir intikam duygusuyla hareket etsinler diye ailelerini öldürdüklerini biliyor muydun?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, kolunu üzerimden çekmeye çalışıyorum ama nafile. "Hayır. Ailemi vampirler öldürdü."

İğneleyici bir kahkaha attı. "Buna inanmanı istediler. Anneme, babama olan buydu. Lonca, ebeveynlerinin vampirler tarafından öldürüldüğünü, böylece hayatlarının geri kalanında onların hizmetinde olacaklarını söyledi. Senin de doğru zamanda ortaya çıkıp seni yanına alan, öfkeni körükleyen bir akıl hocan oldu mu?"

Hayır. Bu doğru değil. Doğru olamaz. Tüm bu hayat bir yalan olamaz.

"Anlamıyorsun," diyorum ona. "Bu değil... bu değil..."

Ama o zaman anladım.

Doğruyu söylüyor.

Haykırıyorum, öfke beni ele geçiriyor, öfke ve utanç, çok fazla utanç.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Bellamy ailemi öldürdü. Onun yaptığını biliyorum. Ailemi öldürdü ve sonra ailemmiş gibi davrandı. Beni bir canavara dönüştürdü. Birçoğumuzu canavara dönüştürdü, sadece emirlerini yerine getirmeye hazır.

"En başından beri seni kullanan bir kuruluşa tüm hayatını vermek nasıl bir duygu?" Gözleri yine acımasızlaşıyor. "Ama artık bir önemi yok, değil mi, çünkü seni öğrenmemiş olsaydım, Valtu'yu öldürecektin. Onu öldürecek ve nedenini bile sormayacaktın."

"Hayır, hayır, onu seviyorum," diye hıçkırıyorum. "Onu seviyorum. Bunu yapmayacaktım. Kim olduğumu daha dün gece öğrendim, tüm bu hayatlar boyunca onu sevdiğimi-"

"Rol yapmayı bırakabilirsin," diye tersliyor beni, kolunu daha sert bastırarak.

"Ne oluyor lan?" Valtu'nun sesi arkamızda gürlüyor ve onu Solon'la birlikte mutfağa girerken görüyorum.

"Ne halt ediyorsun Lenore?" Solon haykırıyor ve bir saniye içinde hemen yanımıza gelip onu üzerimden çekiyor.

Yere yığıldım, elimi nefes boruma koydum, nefes almaya çalışıyorum.

"Az önce ne oldu öyle?" Valtu soruyor. Elini sırtıma koydu. "Neyin var senin?" diye homurdanıyor Lenore'a.

"Benim hiçbir sorunum yok." Solon'un tutuşuna karşı mücadele etmiyor. "Neden ona sormuyorsun?" diye çıkışır.

Valtu'nun gözlerini üzerimde hissediyorum. "Dahlia?"

Söylemeyeceğim. Söyleyemem. Zar zor konuşabiliyorum, boğazım hasar görmüş gibi hissediyorum ve öksürüyorum.

Doğruluyorum ve işte o zaman gözlerim yaşarmaya başlıyor. Lanet olsun, ağlamaktan çok sıkıldım. Tüm bunlardan, tüm bu yalanlardan bıktım.

Artık umurumda değil.

Devam et ve söyle ona, diyorum içimden Lenore'a. Ona ne olduğumu söyle.

Ve o da beni duyuyor. Bana bakarken kaşlarını kaldırıyor, sonra odağını Valtu'ya çeviriyor. Çarpışmaya hazırım.

"Kız arkadaşın bir cadı."

Valtu'nun eli sırtımdan kalkmıyor, bunu takdir ediyorum. "Ne?" diye fısıldıyor sertçe. "O bir cadı değil."

"Üzerinde bir cazibe var, bu yüzden. Büyü kullanarak kendini gizlemiş. Adının gerçekten Dahlia olduğunu söylüyor ama ben buna inanmıyorum. Seni öldürmek için loncadan gönderildi Valtu."

Valtu elini çekti. Olamaz.

Yavaşça doğruluyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başlıyor.

Bunu gördüğü anda, ifadesi çöküyor.

İçinden sızmaya başlayan acıyı, kafa karışıklığını, incinmişliği hissedebiliyorum ve bu daha da artacak.

Daha da kötüsü.

"Bu doğru mu?" diye soruyor, duygularını kontrol altında tutmaya çalışırken çenesi geriliyor. "Bana bunun doğru olmadığını söyle."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. "O bir vampir avcısı Valtu," diye devam ediyor Lenore.

"Tıpkı ailem gibi o da lonca tarafından yozlaştırıldı. Hayatında olmasının tek sebebi bu. Sana yaklaşmak ve Mordernes'in bıçağını kalbine saplamak için."

İnanmayarak başını sallıyor, ama gözlerinin sertleşmesinden, gerçeğin içine yerleşmesiyle acısını hissetmemden bunun doğru olduğunu bildiğini anlayabiliyorum. Belki de her zaman doğru olduğunu biliyordu.

Belki de beni hiç sevmemesinin sebebi buydu. Benim zehir olduğumu biliyordu.

"Onun için de bir arka plan hikayesi buldular," diye devam ediyor Lenore. "Bu bir oyun gibi, bilirsiniz, bir oyun. Sizin reenkarne olmuş aşklarınız olduğunu söylüyor. Mina ve Lucy olduğunu söyledi."

Solon hayal kırıklığına uğradığını belli eder. Ama Valtu.

Sadece patlıyor.

Aniden bana doğru geliyor ve beni buzdolabına doğru bastırıyor, ama bu boynuma doğru bir nefes borusu değil, eli boğazımda ve bu sefer beni öldürmeyi hedefliyor, parmakları beni bir limon gibi sıkıyor.

"Bu ne cüret?" diye bağılıyor, eli beni daha da ezerken tükürükler uçuşuyor, görüşümün kenarları griye dönüyor. Parmaklarını üzerimden çekmek için ellerimi kaldırıyorum ama faydası yok.

Bu şekilde bitemez.

"Nasıl rol yapabildin, bunu bana nasıl yapabildin?" diye devam ediyor, yüzünü benimkine doğru yaklaştırıyor ve gözbebekleri siyahla kırmızı arasında gidip geliyor ve alnında patlayabileceğini düşündüğüm bir kan damarı var. "Neden bunu yapmak zorundaydın? Neden benimle uğraşmak zorundaydın?"

Sesindeki ıstırap beni parçalara ayırıyor. Ama ben de onun tutuşuyla kırılıyorum.

Ağzımı açıyorum ama konuşamıyorum çünkü Nefes al.

"Neden ben?" diyor, gözleri sulanıyor, tüm vücudu titriyor, elini daha da yukarı kaldırıyor, ta ki ben boğulana, ayaklarım yerden kesilene kadar. "Sana ne söyleyeceğini, nasıl davranacağını söylediler mi? Eminim çok yetenekli bir öğrenciydin!"

"Valtu," diye uyarıyor Solon onu.

Tutuşunu gevşetmeye çalışıyorum ama artık bilincimi kaybediyorum.

"Valtu!" Solon bağırıyor ve şimdi bize doğru geliyor ve benimle Valtu'nun arasına girmeye çalışıyor. "Onu öldürüyorsun."

"Belki de hak ettiği budur!" diye haykırır. "Onun kim olduğunu bilmiyorum, benim için bir hiç! Hepsi lanet bir oyundu!"

Solon, Valtu'yu tutuşunu gevşetecek kadar geriye itiyor ve ölmeden önce ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum.

"Kalbim," diye törpülüyorum ellerine karşı. "Kalbim her zaman seninkini bulacak."

Kıpırdamadan durur, tutuşu daha da yumuşar. "Ne dedin sen?" diye soruyor dehşet içinde.

Lenore'a kafamın içinden "Göz kamaştırıcılığı kaldır." diyorum.

Lütfen, bırak görsün. Büyüyü kaldırmak için çok zayıfım.

kendim.

Gözlerim kapanıyor ve her şey soğuk ve siyaha dönüyor, bedenim aşağı çekilirken gevşiyor, ayaklarım hala zeminin üzerinde sallanıyor.

Lenore'un bir büyüünün sözlerini çılgınca tekrar tekrar fısıldadığını duyduğumda her şey bulanıklaşıyor.

"Ne yapıyorsun?" Solon ona söylüyor.

Artık her şey siyahtır.

"Kalbim her zaman seninkini bulacak," diye fısıldıyorum tekrar. Buna inanıyorum. Ve ben burada, onun ellerinde öldüğümde, nihayet gözümdeki perde kalktığında, o da sonunda görecektir.

Seni seviyorum.

Lütfen bunun seni öldürmesine izin verme Valtu. Sana gerçeği söylemeliydim.

Kalp atışlarım yavaşladıkça yavaşlıyor ve daha önce pek çok kez karşılaştığım o siyah boşluğa doğru kayarken, sanki biri yüzümden bir düğün duvağını kaldırıyormuş gibi üzerimdeki ihtişamın yükseldiğini hissediyorum.

"Aman Tanrım," Solon'un sesini duyuyorum. Lenore'un nefesini duyuyorum.

Ve Valtu yürek parçalayan bir çığlık atar. Dahlia Abernathy'nin duyacağı son ses.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

VALTU

MINA.

Lucy.

Dahlia.

Elimde, yumruğum boğazında, hayattayken üçüncü kez gözlerinden hayat fışkırıyor.

İçgüdüsel olarak bırakıyorum ve o cansız bir yığın halinde mutfağın zeminine yığılıyor ve ben çığlık atıyorum, ses göğsümün derinliklerinden kopup geliyor. İşe yaramaz haldeyim, donmuşum, bir insan kabuğuyum, şimdiye kadar hissettiğim en keskin dehşetle felç olmuşum, kalbimin etrafında bir kanca, benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar çekiştiriyor ve kesiyor.

Ama geriye bir şey kaldı.

Ayaklarımın dibinde yatıyor.

Nefes almıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, felç yerini paniğe bırakıyor. Hayır, hayır, hayır.

Bu olamaz.

Ama öyle.

Önümde yatıyor, boynu tuttuğum için morarmış, cildinin geri kalanı süt gibi solgun. O burun, o dudaklar, o saçlar.

Bir rüya gibi, içinde kimin olduğunu hatırlamaya çalışıyorsunuz, yüzü sürekli değişiyor ve ertesi gün o kişiyi gördüğünüzde, her şey yapboz parçaları gibi yerine oturuyor.

Dahlia, Lucy ve Mina.

İlk günden beri hep öyleydi.

Ama neden bana söylemedi?

Neden hem cadı hem de vampir avcısı?

Neden tekrar hayatıma girdi ve bu sefer benim elimde öldü?

Çünkü bu sefer onu ben öldürdüm.

Tıpkı diğer seferlerde onu öldürdüğüm gibi.

Karnındaki çocuklar benim eserimdi. Bu da benim hatam.

"Hayır," diye hıçkırarak onu kendime doğru çekiyorum. Boynunda nabız hissediyorum, bir noktada uzun süre kalamayacak kadar paniklemiş durumdayım. Solon ve Lenore'a bakmak için arkamı dönüyorum. "Doktor Van Helsing'i çağırın!"

Ama Solon sadece yanımda diz çöküyor, bileğinde, boynunda nabız arıyor ve sonunda başını göğsüne koyuyor, yüz ifadesi asık. Tüm bunları yapmasına bile gerek yok. Biz vampiriz. Biri öldüğünde anlarız.

Sessizlik sağır edici.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, onu yukarı çekiyorum ve kollarımın arasına alıyorum. "Hayır, bu olamaz, bu olamaz!"

Lenore'a baktım. "Anlamıyorum!" Bir hıçkırık göğsümü yırtana kadar bağıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, yaşlar yüzümden aşağı akıyor.

Dahlia benim tek gerçek aşkım.

Mina/Lucy beni tekrar bulmuştu, kalbimi tekrar bulmuştu, tıpkı söylediği gibi ve ben...ben...

"Ben de anlamıyorum," diyor Solon usulca. "Neden seni öldürmeye çalışıyordu?"

"Değildi," diye sızlanıyorum. "Asla yapmazdı. O beni seviyordu." O sadece çok iyi gizlenmişti. Onun kanını içerken bile benden hep saklanmış gibi hissediyordu. Ondaki hislerinden başka bir şey alamıyordum ve hisleri de beni gerçekten sevdiydi.

"Bilmediğini söyledi," diyor Lenore. "Çok üzgünüm Valtu, sadece kılık değiştirdiğini ve bir avcı olduğunu gördüm. Onun avcı olduğunu bilmiyordum..."

Gözyaşlarımdan arasından ona bakıyorum, yüzü bulanık. Şu anda Lenore'a çok kızgınım. Çok kızgınım. Ama bu hiçbir işe yaramayacak.

"Sana ne söyledi?"

Acı çekmiş görünüyor, yumruğunu ağzına bastırıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Reenkarne olduğunu daha dün gece öğrendiğini söyledi. Sadece o zaman hatırladı."

Dün geceyi düşünüyorum. Ne zaman? Oh, Tanrım.

Van Helsing, Lucy ve Mina'ya ne olduğunu anlattıktan sonra kendini kötü hissettiğini söyledi. Sonra tuvalete gitmiş ve çıktığında.

"Seni buldum Val, bulacağımı söylemiştim," demişti, sanki çok uzun zamandır onun için kaybolmuşum gibi bana bakarak. İşte orada

Gözlerinde o kadar çok sevgi ve şaşkınlık vardı ki ne olduğunu anlayamadım. Sonra bana saç rengini, gözlerini sormaya başladı.

"Saçların Mina'nınki gibi kızıl," diye fısıldıyorum ona, kelimelerim düzensiz. "Gözlerin Lucy'ninki gibi yeşil. Sen benim güvercinimsin. Sevgilimsin. Her şeyimsin."

Ona daha sıkı sarılıyorum ama o artık bunların hiçbirini değil çünkü vücudunda yaşam kalmadı.

"Biliyordu," diyorum sessizce. "Dün gece biliyordu. Tanrım, neden bana söylemedi?"

"Muhtemelen onu öldüreceğinizi düşündüğü için..." Solon diyor ki.

Öfkem beni yakıyor ve kendime duyduğum öfke ve nefretle dişlerimi göstererek ona kükrüyorum.

Bunu ben yaptım.

Başımı sallıyorum ve sönen bir yıldız gibi içime çöküyorum, öfkem şimdiye kadar hissettiğim en keskin kedere dönüşüyor. Daha önce bir kez yaptığım gibi onu vücudumla örtüyorum, sanki onu koruyabilirmişim gibi, oysa şimdiye kadar sadece başarısız oldum.

"Seni seviyorum," diye haykırıyorum, her şeyin dehşetiyle titreyerek. "Seni seviyorum Dahlia."

Çünkü o Lucy ve Mina olsa da, aynı zamanda kendi kişiliğiymiş ve ben de onu seviyordum. Ona söylemeliydim. Keşke böyle bir şansım olmayacağını bilseydim.

O şansa asla sahip
olamayacağım. Tabii...

Solon'a yaslanmış olan ve o da ağlayan Lenore'a bakıyorum.

"Onu kurtarabilirsin, değil mi? Bunu daha önce yaptın. Birini vampire dönüştürebilecek tek kişi sensin.

onları bir canavara
dönüştürüyor!" İçimde
umut fışkırıyor.

Başını sallıyor. "İşler öyle yürümüyor."

"O öldü! Bunu Wolf'un kız arkadaşına sen yaptın, onu
vampire dönüştürdün ve işe yaradı! Delirmedi, onunla
tanıştım. Onu yüz yüze gördüm. Dahlia'yı kurtarabilirsin."

"Yapamam!" diye itiraz ediyor. "Bu şekilde olmuyor, inan
bana. Kanı çekilmeli, kanımı onun kalbine akıtmalıyım."

"Sadece yap!" Ayağa fırlıyorum ve onu yakalayıp
benimle birlikte yere çekiyorum.

"Valtu!" Solon bağıyor.

Lenore'un bileğini ağzıma götürüyorum ve dişlerimle
damarlarını yırtıyorum.

Çığlık atıyor.

Kan her yere, Dahlia'nın yüzüne dökülüyor,
dudaklarında toplanıyor.

Bileğini Dahlia'nın ağzına doğru itmeye ve onu orada
tutmaya çalışıyorum ama Solon güçlü ve Lenore'u çekiyor.

"Kendine gel Valtu. Yol bu değil ve sen de bunu
biliyorsun." Sesini alçaltıyor. "Dahlia'nın isteyeceği şey bu
mu? Birini rızası olmadan dönüştüremezsin. En azından
bunu sevgiline yapmak istemezsin."

Haklıydı. Buzdolabının üzerine yığılıyorum ve Dahlia'yı
bir kez daha kanlar içinde kendime çekiyorum.

O kadar güzel ki. Ve ben
sonsuz dek kırıldım.

Lenore onun bileğini tutarak, "Onu tekrar göreceksin
Valtu," diye fısıldıyor. "Eminim."

"Ya yapmazsam?" Ben diyorum. "Ya bir yüz yıl daha sürerse. İki yüz mü? Ya da hiç?"

Bu acı içinde nasıl hayatta kalacağım?

Peki o zaman bu dünyaya ne olacak? Ya ben buralarda olmazsam?

"Belki de loncayı alaşağı etmeyi denemeliyiz," diyor Solon sessizce.

Lenore ve ben ona baktık.

Düşünüyorum.

"Bu onu geri getirmeyecek Valtu," diye devam ediyor Solon ve gözleri yumuşak olsa da içinde bir kötülük parıltısı var. "Ama Dahlia'yı bu hale getiren insanları bulmak iyi hissettirebilir."

"Ben varım," diyor Lenore kararlılıkla. "İntikam bu noktada en sevdiğim hobim."

İntikam.

Dahlia'nın huzurlu, kanlı yüzüne bakıyorum ve onu son kez öpüyorum. "İntikam alacağıma söz veriyorum," diye fısıldıyorum ona. "Sana haksızlık edenlerden intikam alacağım."

Buna ben de dahilim.

OceanofPDF.com

EPILOG
21 YIL SONRA

"GERGINLEŞİYOR OLMALISIN, HA?" Dylan buzdolabından bir bira alırken bana soruyor. Tam kapatacaktı ki iki kere düşündü. "Bir tane ister misin? Ne de olsa neredeyse reşitsin."

Kardeşimin bana ilgi göstermesi nadiren olur, bu yüzden teklifini kabul etmeliyim. Ayrıca, belki bir bira sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olur. Doğum günüm için ne kadar endişeli olduğumu inkar etmenin bir anlamı yok.

"Elbette," diyorum bana bir kutu uzatırken. Kapağı açıyorum ve bunu yapmanın keyfini çıkarıyorum. Yarın yüzünden jel tırnaklarımı aldırma zorunda kaldım. Görünüşe göre bir silah olarak kullanılabiliyorlar, bu yüzden ailem benimkilerin kısa kesilmesini sağladı. İsteyeceğim son şey kazara onlara zarar vermek.

Kanepeye otururken kardeşime "Şanslısın," diyorum. Kıcıma bir yay saplanıyor ve kendimi ayarlamak zorunda kalıyorum. Birkaç gün bu odada kalacağım ve ailem iyi mobilyalarının zarar görmesini istemese de, beni boş bir odaya kilitlemek de istemedi. Buradaki her şey garaj satışlarından temin edildi. Aslında bu kanepenin, sokağın aşağısında oturan Brady Williams'ın ailesine ait olduğunu düşünüyorum. Brady'yi bir kez öptüm.

Sarhoş bir gece, belki de bu kanepede, mahalledeki çocuklarla olduğu gibi.

Gerçekte ne olduğumu asla bilemediler. Daha doğrusu, kaderimde ne olduğunu.

Dünya vampirlerin bir efsane olduğunu düşündüğünden değil. Artık düşünmüyorlar. Dışarıda, aramızda yaşadıklarını biliyorlar, ancak vampirler daha fazla saklanmaya itildikçe, insanlar için herhangi bir kanıt bulmak zorlaşıyor.

Ailem yaşadığım yerdeki, Newport, Oregon'daki tek vampirler. Bazen eyalette sadece bizim olduğumuzu düşünüyorum ama babam başkalarının da olduğunu söylüyor. Kuzeybatı Pasifik onlar için bir üreme alanı haline geldi, artık pek çok yer bizim rahatça yaşayamayacağımız kadar sıcak olmaya başladı.

Yarın benim yirmi birinci yaş günüm. "Oluş "u yaşayacağım gün. Sonunda bir vampir olacağım. Dylan benden birkaç yaş büyük olmasına rağmen, otuz beş yaşına kadar bunu yaşamayacak, bu yüzden bana verecek bir tavsiyesi yok.

"İyi olacaksın," diyor buzdolabına yaslanarak. "Gerçi şu azgınlık evresi kulağa oldukça psikopatça geliyor."

Ah evet. Kana susamışlık ve saf şehvet. Buzdolabında açlığım beni delirttiğinde içmem için kan torbaları var, ama ondan önce köşedeki yatağa bağlanacağım, böylece boşalma ihtiyacıyla çıldırmayacağım. Bu kesinlikle herkesin her zaman konuştuğu kısım ve size şunu söyleyeyim, ailenizle bu konu hakkında konuşmak her türlü utanç verici.

Bu bir yana, ikisi de bu süreçten geçtiler, bu yüzden ne olursa olsun iyi olacağıma dair bana güvence verdiler ve

Sonunda diğerk tarafa geçtiğimde, daha önce hiç olmadığım kadar iyi hissedeceğim.

Annem "Sonunda kendin gibi hissedeceksin" dedi ve en çok bu kısmı dört gözle bekliyorum. Bir gün tamamen dnseceğimi bilsem bile, hayatımı bende yanlış bir şeyler olduğunu hissederek geçirdim. Bir türlü uyum sağlayamadım. Her zaman farklıydım ve uyum sağlamak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım asla başaramadım.

Ama bir hafta ya da daha kısa bir süre içinde, vampir geçiş inine dönüşen bu ses geçirmez garajdan çıkacağım ve nihayet dünyayla barışık hissedeceğim.

"Kardeşimle azgınlık dönemim hakkında konuşmamayı tercih ederim, çok teşekkür ederim," diye alay ediyorum onunla.

Omuz silkiyor. "Her zaman vampir porno siteleri sana bunu anlatabilir. Başka bir değışiklik hissediyor musun?"

Ona sürekli tiksinti dolu bir bakış atıyorum.

Ellerini kaldırarak, "Başka türlü demek istedim," diyor. "Tanrım. Yani, aşermek gibi. Kan için."

Biramdan uzun bir yudum alıyorum ve başımı sallıyorum. "Son zamanlarda tek istediğim et, ne kadar çiğ olursa o kadar iyi. Ve dünya biraz farklı hissettirmeye başlıyor, biliyor musun? Daha net. Daha aydınlık."

"Yarın bu odaya baş belası kız kardeş Rose Harper olarak girecek ve kan emici canavar Rose Harper olarak çıkacaksın."

Gülüyorum. "Muhtemelen hayır. Annemle babamın beslenme konusunda ne kadar püriten olduklarını biliyorsun."

Vampirler hayatta kalmak için kana ihtiyaç duyarlar. Yakın geçmişte vampir kulüpleri ve beslenme barları yaygındı. Hala da

Ama uzun zaman önce İtalya'da yaşanan bazı olaylar yüzünden onları bulmak daha zor.

Neyse ki bizim gibi şehirlere yakın yaşamayan vampirler için hem kan torbaları hem de eski kandan, hatta hayvan kanından beslenmemizi sağlayan bir ilaç kullanıcısı olduk. Normal insan gıdasıyla desteklendiğinde, ailem gibi insanlar hayatta kalmak için herhangi bir yere gidip insanları öldürmek ya da genellikle aynı zamanda seks kulüpleri olan yeraltı kulüplerine yakın yaşamak zorunda kalmıyorlar.

Yine de çok hareket ediyoruz. Buna mecburuz. İnsanlar şüpheleniyor. Yaklaşık beş yıldır Newport'ta yaşıyoruz ve bu, herhangi bir yerde bulunduğumuz en uzun süre. İnsanlar çok genç görünen annemle benim aynı yaşta göründüğümüzü fark etmeden önce başka bir yere taşınmamız gerekecek.

Bundan sonra nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Belki beni bir şehre götürmeleri için onları ikna edebilirim. Ya da belki kendi başıma giderim. Dünyayı görmek gibi bir şey. Yine de serin iklimlere bağlı kalacağım. Açık tenim ve kıvılcı saçlarımla güneş benim arkadaşım değil.

Dylan yanıma gelip elindeki bira kutusunu benimkine vurarak, "O zaman sana içiyorum," diyor. "Umarım her zaman olman gereken kötü adama dönüşürsün."

Gülüyorum. "Bu bana söylediğin en güzel şey olabilir."

O gülüyor ve biz içiyoruz.

"ROSE, TATLIM? BENİ DUYABILIYOR MUSUN? KİM OLDUĞUMU BILİYOR MUSUN?"

Gözlerimi açarak bağlara karşı direniyorum.

Garajın çatısına bakıyorum ve bir an için burada neler olduğunu merak ediyorum. Neden ben...

Ama sonra aklıma
geldi. Olmak.

"Oluş" sürecinden geçiyorum. En
azından ben öyle düşünüyorum.

Ne zamandır buradayım?

"Anne?" Diyorum ama sesim bana yabancı geliyor. Onu hiçbir yerde göremiyorum. Başımı çevirdiğimde elinde bir torba kanla bana doğru geldiğini görüyorum, buzdolabının kapısı açık, bir sıra kan torbası ve kardeşimin birası sergileniyor.

"Hey tatlım," diyor. "İlk yudumunun vakti geldi."

Yutkunuyorum, aniden acı verici bir şekilde susuyorum, boğazım bir çöl kadar kuru. Midem, sanki içimde aç bir canavar varmış da beni ortasından yiyormuş gibi kendi kendini kemiriyor.

Yanımda durdu. "İşte buradasın," diyor bana gülümseyerek.

"Ne oldu?" Odada etrafıma bakınarak soruyorum, ancak dikkatim tekrar ellerindeki kana yöneliyor.

"İlk aşamayı geçtin. Bilirsin işte. Şehvetli olanı. Kısıtlamaları çoktan aşmış ve kana susamış olacağını düşünmüştük ama henüz değilsin. Sorun değil. Bu iyiye işaret. Odayı dağıtmaya fırsat bulamadın demek. Açlığın daha medeni."

Torbadaki kana bakıyorum, koyu kırmızı. Bir
hap uzattı. "Ağzını aç."

Öyle yapıyorum ve hapi dilimin üzerine
yerleştiriyor. "Çiğne."

Çiğniyorum. Tadı sahte kiraz gibi, eskiden tahammül ettiğim bir tattı ama şimdi kusma isteği uyandırıyor. Ama eğer içmezsem kanla beslenemeyeceğim ve bu benim ilk beslenmem olacağı için ekstra önemli.

"Aferin kızıma," diyor. "Şimdi seni çözüp kanı vereceğim ve seni rahat bırakacağım. İhtiyacın olursa buzdolabında daha fazlası var." Eğiliyor ve bileklerimdeki deri kayışları çözerken alnımdan öpüyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Sonra hızla odadan çıkıyor.

Yavaşça doğruluyorum. Dünyanın en kötü akşamdan kalması gibi hissediyorum ve bacaklarımın arası ağrıyor. Kısıtlandığımı biliyorum, bu yüzden kendime bir şey yapmadım ve bu sadece şehvet aşamasında olduğum günlerden kalan bir şey. Tanrıya şükür hiçbirini hatırlamıyorum.

Diğer yönlerime gelince, kendimi farklı hissediyorum. Cildim ekstra hassas, gözlerim, duyularım fazla mesai yapıyormuş gibi hissediyorum. Ama bir vampir gibi hissettiğimi söyleyemem.

Yanımdaki kan torbasına bakıyorum.

Hayır, o hissi uyandıracak olan şey bu.

Derin bir nefes alıyorum ve çantayı elime alıyorum. Başımın üstüne kaldırıyorum.

Haftalar önce kana tiksintiyle bakardım. Şimdi onu Tanrı'nın bir armağanı olarak görüyorum.

Vanayı açıyorum, dudaklarıma götürüyorum ve içiyorum.

Dilime çarpıyor ve tüm dünyam değişiyor.

Her zamanki kan tadını, ağzınızdaki metalik bozuk paraları bekliyordum. Belki tadı hala öyledir, ama birdenbire ağız dolusu bozuk para

tattığım en lezzetli şey. Hayatım boyunca istediğim tek şey bu.

İçiyorum ve içiyorum ve içiyorum, kan boğazımdan aşağı akıyor, beni dolduruyor ama doldurmuyor ve aniden başım bir yıldız ve acı telaşıyla patladığında çantayı neredeyse boşaltmıştım.

Çıglık atıyorum. "Siktir!"

Çantayı bırakıp başımı tutuyorum, parmaklarım kafa derime batıyor.

Bu da onun bir parçası mı? Bu-

Ama kendi düşüncem beynimde sona eriyor çünkü aniden milyonlarca farklı görüntüyle dolup taşıyorum, hepsi korkunç, hepsi bana acı veriyor.

Babam boynuma bir kılıç indirirken kendimi yerde, sevgilim olduğunu bildiğim birini tutan asker kalabalığına bakarken görüyorum.

Kendimi yatakta kocaman bir göbekte yatarken ve kanlar içinde, sevdiğim adamın karanlık gözlerine bakarken görüyorum.

Kendimi aynı adamın pençesinde görüyorum, içimdeki hayatı çekip alırken yüzü öfkeyle buruşmuş.

Tüm ölümlerimi
görüyorum. Mina'nın
ölümünü. Lucy'nin.

Dahlia.

Her şeyi hatırlıyorum.

KAN PORTAKALI'NIN DEVAMI SİYAH GÜL-

29 Aralık 2022'de yayınlanacak. [BURADAN](#) ön sipariş verebilirsiniz. Benimle güncel kalmak için lütfen beni takip edin

[Instagram](#) veya Tik Tok (authorkarinahalle). Yakında bu kitapların imzalı özel baskı ciltleri de gelecek, bu yüzden kaçırmak istemezsiniz!

[OceanofPDF.com](#)

NIGHTWOLF A VAMPIRE
ROMANCE'DAN BİR ALINTI

Garberville'den sahile olan yolculuğumuz, yüksek sekoya ağaçlarının çevrelediği dolambaçlı dağ geçitlerinden geçerek yaklaşık bir saat sürüyor. Yolda pek araba görmüyoruz, bu da ilerledikçe kendimi daha da yalnız hissetmeme neden oluyor. Gün ışığı azalırken, umarım hava kararmadan eve varırız. Kurt'un görme sorunu olmayabilir ama en azından nereye gittiğimizi bilmek istiyorum.

Ama sonunda ağaçlar açılıyor ve daha fazla gökyüzü görmeye başlıyorum ve aşağıdaki kızılağaçların tepelerinden okyanusa bakıyorum, her şey yaklaşan gün batımıyla turuncu ve altın renginde parlıyor. Dolambaçlı ana yoldan ayrılıp inişe geçiyoruz. Etrafta birkaç ev olması beni rahatlatırsa da, üzerinde "Ölü Adamın Noktası" yazan ahşap bir kapıya yaklaştığımızda hepsi kayboluyor.

"Gerçekten mi?" Wolf arabayı yavaşlatırken soruyorum. "Buranın adı bu mu?"

Kurt sırtıyor. "Buraya Vampir İni demeyecek, değil mi?" Uzanıp torpido gözünü açıyor ve ben de saçının kokusunu içime çekiyorum çünkü böyle ürkütücü biriyim. Fark etse bile söylemiyor.

ve bir uzaktan kumanda çıkarır, düğmeye basarak kapının açılmasını sağlar.

"Süslü," diyorum arabayla geçerken.

Sonra nefesim kesildi.

Ağaçların arasından bir başka bölüme geldiğimizde, birden önümüzde dünyanın kenarındaymış gibi görünen ev beliriyor. Gün batımında sıvı altın gibi parlayan, esintide hareket eden kuru otlarla çevrili, devasa, geniş bir yer. Bana Wolf'un gözlerini hatırlatıyorlar. Ve arazinin ötesinde okyanus, o uçsuz bucaksız Pasifik, güneş ufka doğru ilerliyor.

"Vay canına," diyorum arabayı park ederken. "Bunun bir fotoğrafını çekmeliyim."

Hemen çantamı ve telefonumu alıp arabadan iniyorum ve en iyi manzarayı yakalamak için evin içinde koşturuyorum.

"Acele edersek sahile varabiliriz," diyor Wolf, hemen yanımda.

Uzanıp elimi tutuyor ve sıkıca kavlıyor, sonra beni çimenlerin arasındaki taşlı patikadan aşağıya, basamaklı ahşap merdivenlere kadar götürüyor. Uçurumdan aşağıya, aşağıdaki kumsalın kıvrımına ve pembe altın renginde parlayan köpüklü dalgalara kadar uzun bir yol var, ama Wolf tüm bu süre boyunca elimi tutuyor.

Wolf'un daha önce hiç elimi tuttuğundan emin değilim, bu şekilde değil. Ne bu kadar güçlü bir tutuşla, ne de bu kadar güvenle.

Ve sonunda dibe ulaştığımızda, botlarımız yumuşak kuma battığında, gitmesine izin vermiyor. Tutmaya devam ediyor, serin avuçları sıcak avuçlarıma değiyor, buz ve ateş, beni yönlendiriyor

Fotoğraf çekmek için en iyi noktayı bulduğuna emin olana kadar kumsalın ortasına doğru ilerliyor.

"İşte," diyor, sesinde hayranlık var.

Benim olduğum şeye, havaya metalik altın gönderen, kulaklarımı dolduran dalgalara, ufukta erimekte olan güneşe bakmasını bekliyorum.

Ama öyle değil.

Başımı hafifçe yukarı çeviriyorum ve o bana bakıyor.

Bana gün batımıymışım gibi bakıyor.

Wolf'un muhtemelen uzun hayatı boyunca gördüğü her muhteşem gün batımından sonra, bana yepyeni bir deneyimmişim gibi bakıyor.

Kalbim göğsümde bir fırtına kopana kadar çarpıyor.

Evet, aramızda bir şeyler oluyor. İstesek bile bunu durdurabileceğimizi sanmıyorum.

Tanrım, umarım bunu durdurmaya çalışmaz.

"Fotoğraf çekecek misin?" Wolf bana soruyor. Başımı sallıyorum. "Gerek yok."

Elini sıktım.

O da benimkini sıkıyor.

Sonra gün batımına bakıyor ve ikimiz de ufkun altına inişini izliyoruz, ben gözümü kırpana kadar gelip geçen o yeşil parıltıyı bekliyoruz.

"Şimdi ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?" Wolf bana soruyor.

Aman Tanrım. Aklıma milyonlarca şey geliyor ama hiçbirini söyleyecek cesaretim yok.

Henüz.

"Sarhoş olmak mı?" Ben soruyorum. Çünkü bu yardımcı olurdu.

Gamzelerini derinleştiren ve bacaklarımı güçsüz hissettiren bir sırtışıla bana bakıyor. "Aklımı okudun."

Sonra merdivenlerden eve geri dönerken nihayet elimi bırakıyor.

Zirveye ulaştığımda nefes nefese kalmıştım, kalçalarım yanıyor, ciğerlerim ağrıyordu, Wolf ise daha da enerjik görünüyordu. Arabadan çantalarımızı alıp eve getiriyoruz. İçerisi daha da çarpıcı, bir dağ evi ile eski zaman zarafetinin karışımı gibi. Pahalı ve nadir görünen bir sürü antika, kadife tablo ve heykel, ama çıplak kirişli tavanlar, ağır ahşap mobilyalar ve koyun postu halılar, ayrıca oturma odasının tam ortasında bir kayak kulübesinde görebileceğiniz türden büyük bir taş şömine.

"Hangi odayı tutuyorsun?" Wolf bana soruyor, sesi yeterince masum geliyor.

Oh. Oh. Anlıyorum. Elbette her birimiz kendi odamızı alacağız, sahilde el ele tutuştuk ve o gün batımı yerine bana baktı diye aynı yatağı paylaşmaya başlayacağımız anlamına gelmiyor. Bu ev çok büyük ve çok arzulanan tek yatak durumuna uygun değil. Ne yazık ki.

"Oh, uh," diyorum, uzun koridora ve sonra merdivenlere bakıyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Önemli değil, eminim yatak odalarının hepsi aynıdır."

"En azından okyanus manzaralı bir odaya ihtiyacın var," diyor ve onu merdivenlerden yukarı kadar takip etmemi işaret ediyor. Beni batı tarafındaki ilk yatak odasına götürüyor. Çok büyük değil ama kendine ait bir banyosu var ve okyanus manzarası, kararan gökyüzüne rağmen olağanüstü.

mor ve gri. Yarın buna uyanmak cennet gibi olacak. Wolf odayı benimle paylaştıysaydı daha da güzel olurdu.

Ne yazık ki, seçtiği oda iki kapı ötede, sanki aramıza bilerek mesafe koyuyor.

Eşyalarımı yerleştirmeye başlıyorum, banyoyu kullanıyorum ve aynada kendime bakıp nefes almak için bir an ayırıyorum. Sanki şehirden ayrıldığımızdan beri nefes almıyormuşum gibi geliyor.

En iyi halimle görünmüyorum. Solon bok gibi göründüğümü söylerken haklıydı. Gözlerim şiş, altlarında en güçlü kapatıcının bile maskeleyemediği koyu halkalar oluşuyor ve gözlerim biraz vahşi görünüyor, içlerindeki menekşe rengi normalden daha parlak. Arabanın camı açık olduğu için saçlarım birbirine karışmış durumda ve muhtemelen bir duş almalıyım çünkü üzerimde bayat bir yolculuk kokusu var.

Ve gerginim. Wolf'un yanında en son ne zaman gergin olduğumu hatırlamıyorum ama şimdi ve burada gerginim. Bazılarını henüz kabullenemediğim duygularımı gömdüğüm, giderek büyüyen bir aşkla yaşadığım bunca yıl... Sanki her şey doruğa ulaşıyor. Sanki aramızda ikimizi de yok edecek bir fırtına kopmak üzere. Bir yıkım fırtınası belki ama ikimizin de kaçınamayacağı bir şey.

Ve fırtına için koşullar fazlasıyla uygun. "Bu sadece Wolf," diye fısıldıyorum aynada kendime. normalde sahip olmadığım cesareti bulmak için. "Bu kadar dramatik olmayı bırak."

Derin bir nefes daha alıyorum ve çenemi yansımama doğru kaldırıyorum. Sonra banyodan çıkıyorum ve

odamdan çıktım.

"Wolf?" Koridordan sesleniyorum, ona duş alacağımı söylemek üzereydim.

"Buraya gel," diyor, sesi birinci kattan geliyor.

Merakla kapımı kapattım ve büyük merdivenlerden aşağı indim. Şöminedeki ateş çoktan büyümüş ve çıtırdamaya başlamıştı, Wolf'un parmaklarını şıklatmasından kaynaklandığına şüphe yoktu ve ben de etrafından dolaşarak mutfağa doğru yürüdüm.

Mutfak çok büyük ve Wolf ortadaki kuvars kaplı adaya yaslanmış, zeytin yeşili Henley'sinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, devasa kollarını sergiliyor. Ama önümde etkileyici olan tek şey bu değil. Adanın üzerinde özenle hazırlanmış bir sofraya var; yanan mumlar, sulu çilekler, üzüm ve etli incirlerle dolu abartılı bir şarküteri tahtası, taze peynirler, etler, farklı ekmek ve kraker çeşitleri, sürülebilir yiyecekler ve jöleler, Solon'un mahzende kilitli tuttuğu türden sert içki ve klasik şaraplarla çevrili.

"Ne oluyor lan? Bunu sen mi yaptın?" Ona sordum.

Bana mahcup bir sırıtış fırlatıyor. "Yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Hayır, bunu Emilio yaptı, bahçe bekçisi. Biz buraya gelmeden hemen önce kurmuş olmalı."

Tahtadaki en sulu çileği aramaya geldim. Her şey mükemmel ve profesyonel görünüyor. "Görünüşe göre romantik bir hafta sonu planlıyordu."

Çileği ağızma sokup suyunu emiyorum. Oh, çok tatlı.

Wolf dikkatle ağızımı izliyor, boğazını temizliyor. "Öyle görünüyor."

Bir an için gözlerine bakıyorum ve gözlerinde bir gülümseme görüyorum. Sonra başını mutfağın yan tarafındaki Fransız kapılarına doğru sallıyor. "Bunu gördün mü?"

Çileği bitirdim ve camdan bakarak yanına gittim. Dışarıda, kenarından boşluğa doğru uzanıyor gibi görünen bir güverte ve ortasında bir jakuzi var. İçindeki ışıklar yanıyor ve buhar havada davetkâr bir şekilde gece gökyüzüne doğru yükseliyor.

"Aman Tanrım, jakuzisi olduğunu bilmiyordum," diye sızlanıyorum, ellerim özlemle cama dayanıyor. "Bir mayo getirmeliydim."

"Ee?" Wolf arkamdan söylüyor. "Bir sorun olmamalı."

Tam zamanında dönüp ona bakıyorum ve Henley'sini başının üzerine çektiğini, karın kaslarının, göğsünün ve kollarının tamamen ortaya çıktığını görüyorum.

Duruyorum. Ağzım açık huşu içinde bakıyorum. Elimde değil. Gömleğini yere atıyor, sonra kot pantolonunu çıkarıyor ve sadece gri bir boxer külotla kalıyor...

Aman

Tanrım. Oh.

Aman

Tanrım.

Tanrım.

Wolf'u daha önce hiç bu kadar soyunuk görmemiştim ve aman tanrım, kendi kendime mırıldandığım doğru cümle çünkü gerçekten bir tanrı gibi görünüyor. İskandinav, Romalı, Yunan, Chris Hemsworth, hepsi uygun.

Her nasılsa üzerinde kıyafetler varken olduğundan daha büyük ve uzun görünüyor. Bacakları uzun, daha önce hissettiğim kalçaları muazzam kaslı ve güçlü. Külotunun içinde yarı sert bir sik açıkça belli oluyor ve eğer bu o değilse

tam kapasite, o zaman ona binmeyi tekrar düşünmek isteyebilirim çünkü ereksiyon halindeyken beni öldüreceğini düşünüyorum.

Bel kısmı dar, kalçalarındaki sivri uçlar tehlikeli aletini işaret eden oklar gibi, karın kasları bir gram bile yağ olmadan dalgalanıyor ve belirginleşiyor ve göğsü inanılmaz derecede yuvarlak omuzlara ve kalın biseplere giden bu geniş, sert genişlikte. Hani o delicesine fit ünlülerin boyun, kol ve omuzlarının etrafındaki ip gibi kaslar var ya? Evet, onda da var. Ama onunkiler steroidlerden, morina ve brokoli diyetinden gelmiyor.

"Hayal ettiğine yakın mı?" diye soruyor en ukala sırtışıyla.

Ağzımı açıyorum ve kelimeleri bulmaya çalışarak tekrar kapatıyorum. "Daha iyi," diye itiraf ediyorum, inkâr etmenin faydası yok. "Çok daha iyi." Boğazımı temizliyorum. "Ama Wolf, hiçbir uyarıda bulunmadan öylece etrafta dolaşıp kıyafetlerini çıkaramazsın. Bir kadını oracıkta öldürebilirsin."

Yüzüne hızlıca baktığımda, bir kahkaha atarken sırtışının daha da genişlediğini görüyorum. Sonra bana odaklanırken gözleri sıkışıyor, içlerinde bir sıcaklık parlıyor. "O zaman ödeşelim. Kıyafetlerini çıkar," diye emrediyor, sesi şakacı olmaktan çok ciddi.

İçimden hafif bir korku geçiyor. "Kıyafetlerimi çıkarmayacağım!" Çığlık atıyorum.

Tezgâhtan bir şişe kırmızı şarap ve iki şarap kadehi alıyor, ağzı eğlenceyle çarpılıyor. "Ne zamandan beri utangaçsın sen?"

"Kıyafetlerini çıkardığından beri! Senin yanında neredeyse çıplak olamam, vücudu bir vampir tarafından kutsanmış

karanlık bir tanrı. Ben sadece korkunç derecede insanım."

"Güzel insan," diyor, sesi alçalarak. "Şimdi soyun. Fazladan bir şişe şarap al. Ve gel bana katıl."

Kahretsin, beni zorlamaya mı çalışıyor? Çünkü onun sıkı, yuvarlak, muhteşem kıcının kapılardan geçip güverteye çıkışını izlerken, gömleğimin eteklerini tutup başımın üzerine kaldırmaya başladım bile. Bir an duraksıyorum, kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor, sonra siktir et diyorum. Yapacağım.

Kot pantolonumun fermuarını açıyorum, çoraplarımı çıkarıyorum ve mutfakta sadece sütyenim ve iç çamaşırlarımla duruyorum. Neyse ki uyumlular, siyah ve dantelli, yine de tanga giymemiş olmayı dilemeye başlıyorum.

Şu anda Wolf'u dışarıda göremesem de beni görebildiğini biliyorum, mumlar ve mutfağın ortam aydınlatmasıyla aydınlanan bedenimi. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum, fazladan bir şişe şarap alırken karnımı emiyorum. Kıvrımlı bir kızım ama vücudumla ilgili çok fazla takıntım yok çünkü birlikte olduğum erkeklerin hepsi ekstra dolgulu kum saati figüründen hoşlanıyor gibi görünüyor. Lisedeyken popüler kızların çoğundan daha büyük olduğum için güvensizliklerim vardı, özellikle de kığım ve göğsüm, ama mezun olduktan ve ne istediğini bilen erkeklerle tanıştıktan sonra vücudumun güçlü bir silah olduğunu öğrendim.

Ama şu anda, mutfakta iç çamaşırlarımın içinde, dışarıdan bakışlarının sıcaklığını hissederken, onun daha büyük bir silaha sahip olduğunu hissediyorum ve aletini kastetmiyorum. Wolf'la ilgili kurduğum tüm fantezilerde, ki çok kurmuşumdur, kendimi onun kollarına bırakmanın verdiği o endişeli, çırpınan hissi unutmuşum.

vücudunu ilk kez birine göstereceksin. Öyle hissediyorum ki savunmasız, o değilken. Hiç kırılgan olduğunu sanmıyorum.

Bu yüzden şarabı bir süreliğine bıraktım, bir şişe viskiyi kendime doğru kaydırdım, kapağını açtım ve büyük bir yudum almaya başladım. Ve sonra bir tane daha, öksürene ve cehennem gibi yanana kadar. İşte. Bunun yardımı olur.

Şarabı tekrar elime alıp derin bir nefes aldıktan sonra kapıdan çıkıyorum.

Dışarıda hava buz gibi, rüzgâr okyanustan esiyor ve saçlarımı dağıtıyor. Soğuktan küçük bir ciyıklama sesi çıkarıyorum ve sonra güverteden jakuziye doğru koşturuyorum, Wolf'un her hareketimi izlediğinin tamamen farkındayım, buna göğüslerimin her yerde zıplaması da dahil. Daha destekleyici bir sütyen giymeliydim.

"Biliyor musun, bir vampirle aynı jakuziyi paylaşacağım hiç aklıma gelmezdi," diyorum ona, jakuzinin kenarından atlayıp suya girerken. Bunu yaparken zarif görünmeye çalışıyorum ama neredeyse düşüyordum. Bir çığlık atıyorum, etrafıma su sıçırıyor ve Wolf son anda şarap şişesini elimden kapıyor.

"Daha önce hiç jakuziye girmemişsin gibi görünüyor," diyor gülerek, ben kendimi düzeltmeye çalışırken. Su o kadar inanılmaz sıcak ki ürpermeme neden oluyor. Saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek Wolf'a yakın bir yer buluyorum ama yüzünün içine girecek kadar yakın değil. "Viskiden olmalı," diye ekliyor.

"Bunu gördün mü?" Ben sordum.

Bana sessiz bir gülümseme veriyor, gözleri jakuzi ışıklarında parlıyor. "İzlediğimi biliyorsun."

Başımdan ayak parmaklarıma kadar bir heyecan akıyor. Beni orada yakaladı. "Peki hayal ettiğin gibi miydin?" Şakacı bir şekilde soruyorum.

Gözleri göğüslerimin üzerinde gezinirken gülümsemesi derinleşiyor ve arkalarında sıcaklık yalamaları bırakıyor. "Daha da iyi."

Şimdi kızarıyorum. Belki de sıcak su yüzündendir. "Sarhoş olmamızı öneren sendin. Ben sadece bir başlangıç yapıyordum."

"Aslında bunu öneren sendin," diyor ve arkasından küvetin kenarındaki çıkıntıya uzanıyor. Bana bir şarap kadehi uzatıyor, sonra tirbuşonu alıp bir şişe kırmızı şarap açıyor. Dışarıdaki loş ışıktaki etiketi zar zor seçebiliyorum, sonra bunun nedeninin etiketin çok eski ve soluk olması olduğunu fark ediyorum. En az elli yıllık olmalı.

"Vay canına," diye yorum yapıyorum. "Dark Eyes'ta böyle bir servis yaptığımızı hiç görmemiştim."

"Solon'un özel rezervinden olmalı. Eğer evdeki mahzenin etkileyici olduğunu düşünüyorsan, bir de buradakine bakmalısın." Şarabı bardağıma döküyor, sıvı ağzımı sulandıran koyu parlak bir yakut rengi.

"Peki, buraya kaç kez geldin?" Kendine biraz doldururken sordum. "Senin için çalışmaya başladığımdan beri buraya geldiğini gördüğümü sanmıyorum."

"Benim için çalışmıyorsun Ametist," diyor Wolf, adeta azarlayarak. "Benimle. Ben senin patronun değilim."

"Sen asırlık bir vampirsin. Bazen seni patronum olarak düşünmemek zor," diye itiraf ediyorum, bardağı burnumun altında gezdiriyorum, toprak, kiraz ve menekşe kokluyorum.

"Bundan emin değilim. Solon'a nasıl baktığını gördüm. Büyük bir saygı ve hürmetle."

"O benim hayatımı kurtardı," diyorum sessizce.

"Biliyorum," diyor Wolf. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." "Sanırım ben de sana aynı şekilde bakıyorum."

Bir an bana bakıyor, gözlerinin ardında düşünceler dönüyor. "Hayır, bilmiyorsun."

"O zaman sana nasıl bakabilirim?"

Dudaklarını birbirine sürtüyor, hâlâ bana bakıyor. "Eskiden bana bir ağabey gibi baktığını düşünürdüm."

İçten içe irkiliyorum, çünkü onu kesinlikle öyle görmüyorum ve hiçbir zaman da görmedim. "Ama artık değil mi?"

"Hayır. Artık değil."

Burnumu sokmak, ayrıntıları sormak istiyorum, ama eğer teklif etmiyorsa, o zaman işleri gerçekten garip bir hale getirebilirim ve zaten onunla sıcak bir küvette yarı çıplakken garip bir anla uğraşmak istemiyorum.

"Nasıl oluyor da seni hiç beslenirken görmüyorum?" Ona soruyorum.

Bana göz kırpmıyor, konu sapmış durumda. "Ne?"

"Sadece tuhaf olduğunu düşünüyorum," diyorum, şaraptan bir yudum alırken. Tadı cennet gibi. "Zaman zaman besleme odasını yönetiyorum, orada neler olduğunu gördüm. Ezra'yı bazen beslenirken gördüm. Ama seni hiç görmedim."

"Ya da Solon."

"Solon'un Lenore'u var. Ondan önce de odasına birini getirirdi."

"O zaman ben de aynıyım."

"Ama odana kimseyi getirdiğini görmedim," diyorum ona. Ve bu doğru. Wolf'un bakire olmadığını biliyorum - Ezra'nın yakın geçmişteki ve uzak geçmişteki bazı vampirlerden bahsettiğini duydum. Ama dürüst olmak gerekirse, beslenmek ya da sevişmek için odasına birini aldığını hiç görmedim.

"Gerçekten merak ediyorsun, değil mi?" diye soruyor, neyse ki ses tonu sonsuzluğuma sinirlenmiş olmaktan çok

eğlenmiş gibi.

dürtüyor. Başımı salladım. "Şey, odamda besleniyorum. Bazen de Karanlık Gözler'in ortasında, sen benimle konuşurken besleniyorum. Bunu bir bardaktan yapıyorum."

Gözlerim büyüdü. "Bekle. Yani bazen şarap içtiğini düşündüğümde aslında kan mı içiyorsun?" "Bu doğru," diyor içkisinden bir yudum alırken. O kadehini bana doğru kaldırıyor. "Merak etme, bu hala şarap." "Peki, kim bağıslıyor?"

Başını öne eğiyor. "Bilmiyorum. Özel biri değilim. Karanlık Oda'dan bir insan. Olması gereken tek şey bu."

"Ama..." Kafamı toparlamaya çalışarak başlıyorum. Onu şarap içerken gördüğüm onca zaman, ne kadar sıklıkla birinin kanını içiyordu? Tüm bunları neden bu kadar ilgi çekici bulduğumu bilmiyorum ama buluyorum. "Yani, belli bir kişiyi tercih etmiyor musun? Peki ya tadı? Bu farklı değil mi?"

"Öyle ama bu benim için hiç önemli olmadı. Bir vampirin kanla ilişkisi kişisel bir ilişkidir," diye açıklıyor. "Karmaşık olabilir, tıpkı yemeğin bazı insanlar için karmaşık olabileceği gibi. Bazı vampirler beslenirken acı çektiirmekten hoşlanır. Diğerleri bunu çok samimi buluyor ve bunun yerine bir kaptan içmeyi tercih ediyor. Diğerleri ise verici kim olursa olsun bunu cinsel buluyor. Bazıları ise sadece belirli insan türlerinden beslenirken, bazıları da kan konusunu hiç düşünmez ve sadece kendilerine yetecek kadar kan alır."

"Ve bunu çok samimi bulan sen misin?"

Başını iki yana sallıyor, dudakları bir an için sert bir çizgi haline geliyor. "Hayır. Ben başka bir kategoriye giriyorum. Kontrolünü kaybedenler."

"Solon gibi," diye öneriyorum. "Lenore bana ilk başta onu beslemek konusunda çok tereddütlü olduğunu çünkü korktuğunu söyledi."

canavar ortaya çıkacaktı."

"Hayır, onun gibi değil. Solon beslenirken asla aç olduğu için kontrolünü kaybetmedi. Korku ya da duygular yüzünden kontrolünü kaybetti ve bu da canavara yol açtı. Benim için, uzun süre aç kaldıktan sonra... doyumsuz oluyorum. Doyumsuz. Ben..." duraklıyor, gözleri kararıyor. "Vahşileşiyorum."

Bunun beni korkutması ya da rahatsız etmesi gerekiyorduydu, öyle olmadı. "Beslenmeler arasında bu kadar uzun süre geçmemeyi düşündün mü? Bu biraz açlık-temizlik meselesine benziyor. Daha sık yersen bu kadar aç olmazsın."

Bir omzunu kaldırıyor, gözlerini suya dikmiş, düşüncelere dalmış. "Bilmiyorum. Bir bardak kanla bile kendimi dizginlemek zor. Beni genellikle bir bardakla gördüğünüzde, çoktan birkaç tane içmiş oluyorum. Bazen kendimi cezalandırmak için dizginlediğimi düşünüyorum. Ya da belki ben..."

"Belki de çocukluğunuzdan, babanız öldükten sonra iinize öyle işlemiş, öyle kalmış. Buhran dönemini yaşayan ve hayatlarının geri kalanını kupon keserek ve çorba stoklayarak geçiren insanlar gibi."

"Olabilir," diyor ve bir kadeh şarabı tek seferde bitiriyor. Kırmızı sıvının bir kısmı ağzının kenarından dökölüyor ve sanki kan içiyormuş gibi görünüyor. İçimden bir heyecan daha geçiyor, içim ürperiyor.

"Seni beslenirken görmeyi çok isterim," diyorum istemededen. "Bir bardaktan değil, bir insandan."

Sanki bunu da söylediğime şaşırmış gibi bana bakıyor. "Anladığınızı sanmıyorum."

"Benden beslenebilirsin."

Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. "Yapmazdım. Asla yapmam."

"Yani bunu hiç düşünmedin mi?" Ses tonum hem şakacı hem de ciddi, soruyorum. "Beni ısırmayı, benden beslenmeyi."

Sikeyim beni.

Bana bakıyor, bakışları her geçen saniye daha da yoğunlaşıyor. Bu düşünceyi duymamış olabilir ama hissetti. Sanki rahatsız olmuş gibi kendini ayarlıyor.

"Ben bir vampirim, Ametist. Elbette bunu düşündüm." Gözlerini kapatıyor, burnundan derin derin nefes alıyor. "Ama bu vahşi olurdu."

"Belki de şiddetini seviyorumdur."

Gözleri fal taşı gibi açılarak beni delip geçiyor. "Bundan hoşlanmazsın."

Viskiden mi, şaraptan mı, sıcak küvetten mi, yoksa bunca yıllık birikimden mi bilmiyorum ama aniden suyun içinde ilerleyip ellerimi omuzlarına koyuyorum, teni sıcak suya kıyasla ekstra soğuk geliyor. "Neyi sevdiğimi bildiğini sanmıyorum," diyorum ona. "Ya da ne istediğimi."

Odak noktası neredeyse yüzüne değen göğüslerimin kabarıklığına, sonra çeneme, ağzıma ve gözlerime gidiyor. "Fikri anlamaya başlıyorum," diye mırıldanıyor.

Yüzüme sinsi bir sırtma yayılıyor, artık tamamen güçlenmiş hissediyorum. Yumuşak kalçalarım sert kalçalarının her iki yanında olacak şekilde ona binecek şekilde hareket ediyorum. Şu anda cesur davrandığımın farkındayım, utangaçlığım sıcak suda eriyip gitmişti ve ona karşı şansımı deniyorum çünkü tüm işaretleri veriyor olsa da, istediği şeyin bu olup olmadığından hala emin değilim. Öyle bir noktadayız ki

ve sadece arkadaş olmaya devam edersek, ilişkimiz hala kurtulabilir.

Ama geçilemeyecek bir çizgi var ve ben onun üzerinden geçiyorum, bir ayağımı diğer tarafa atmış, devam etmek için ondan bir işaret bekliyorum.

"Daha önce de söylediğim gibi," diyor sert bir sesle, elleri belimin yanlarında geziniyor, gözleri ayrılmış dudaklarıma yapışmış. "Tam bir baş belasısın."

Oh bebeğim. Ona hınzırca bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, uzun sert boyunun bana doğru bastırıldığını hissedene kadar ona daha derinden sarılıyorum, aramızda sadece ince ıslak kumaş var.

Aman Tanrım.

Onu hissedebiliyorum.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

"Bu durumda alay konusu olanın sen olduğunu hiç düşündün mü?" Söylemeyi başardım.

Başını eğip beni değerlendiriyor, bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Şu anda bu durumda mı?" Sesi şimdi daha da alçak, sinirlerimi dans ettiriyor. Gözleri şiddetle keskinleşiyor. "Kesinlikle alay etmiyorum."

Elini karnıma götürüyor, uzun ve güçlü parmaklarını iç çamaşırlarımın altından geçiriyor ve iyi ki birkaç hafta önce ağda yaptırmışım diyorum çünkü parmağı klitorisimin üzerinden geçiyor ve hemen nefesim kesiliyor.

Aman Tanrım.

Çizgiyi mi geçiyordum? Beni hemen kenara çekti.

"Kesinlikle dalga geçmiyorum," diyor tekrar, bana bakarken dudağını ısıyor. Yemin ederim sadece gözleriyle bile boşalmamı sağlayabiliyor, bu yüzden parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirmesi pastanın üzerine krema gibi geliyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum, kalçalarımı aşağı iterken başım geriye gidiyor, suda daha fazla sürtünme, daha fazla basınç elde etmeye çalışıyorum. O da aynı şekilde karşılık veriyor, parmaklarını daha sert ovuşturuyor, ancak hareket hala o kadar yavaş ve kasıtlı ki, evet, hala alay ediyormuş gibi hissettiriyor.

"Hoşuna gitti mi?" Sesi sert ama aynı zamanda sessiz ve umutlu. Diğer eli yukarı geliyor ve çenemin yan tarafını kavıyor. "Durmamı ister misin? Yoksa daha fazlasını mı istiyorsun?"

Yutkunmayı başarıyorum, yüzümü tutarken kapüşonlu gözlerinin derinliklerine bakıyorum, parmaklarının baskısı bacaklarımın arasında olduğu kadar çenemde de güçlü. "Ne düşünüyorsun?" Kalın bir sesle söylüyorum.

"Bence sen her zaman daha fazlasını isteyen bir kızsın," diyor başparmağını dudaklarımda gezdirerek. "Daha fazlasını hak ediyorsun."

Tanrım.

Ucunu nazikçe ısıyorum, bir saniyeliğine emiyorum ve göz bebeklerinin büyümesini izliyorum.

Ne istediğimi çok iyi biliyor.

Parmağını daha da aşağı iterken dişlerinin arasından sert bir nefes çekiyor, derisinin altında sıcak lav olduğumu hissedene kadar bana karşı baskısı artıyor. Yavaşça parmağını içime doğru itiyor ve ben hemen onun etrafında kenetleniyorum. Kahretsin, parmakları çok büyük.

Kahretsin, daha fazlasını istiyorum.

Wolf'la bunu yapmayı hayal ettiğimde, ilk kez yakınlaştığımızı hayal ettiğimde, her zaman bunun Dark Eyes'ta uzun bir vardiyadan sonra sarhoş bir şekilde kıyafetlerini yırtıp barda seviştığımız bir an olduğunu hayal ederdim. Ama bu, bu lüks bir rüya gibi. Uyuşturucu almış, alternatif bir evrende, yıldızların arasında yüzüyor gibi. Karanlık ve sonsuz bir gökyüzünün altındaki jakuzide, sanki birileri çok fazla pudra şekeri serpmiş gibi görünecek kadar çok yıldızla dolu olmak da deneyimin yarısı.

Ama Wolf, bedenimi öyle bir beceri ve güvenle idare ediyor ki, sanki bunu yıllardır bekliyormuş ve acele etmiyormuş gibi. İkinci bir parmağını içime sokarken, büyük elini başparmağı klitorisime baskı yapacak şekilde ayarlıyor, beni yakından, dikkatle izliyor, yüzümün zevke nasıl tepki verdiğini, dudaklarımdan kaçan küçük sesleri inceliyor.

"Seni boşaltmak gibi gizli bir saplantım var," diyor ve eğilip ağzını boynumun omuzlarımla birleştiği yumuşak eğime yerleştiriyor. Dudaklarını orada hissetmek omurgamdan aşağı şiddetli bir ürperti gönderiyor.

"Bu komik," diyorum nefes nefese kalarak. "Benim de senin beni boşaltmanla ilgili gizli bir saplantım var."

Tenime karşı gülümsediğini hissediyorum. "Bunun bir sır olduğunu sanmıyorum."

Geriliyorum ve o da bana sırtarak geri çekiliyor.

"Yani senin hakkında ne hissettiğimi biliyor muydun?" Bir parmağını daha yavaşça üzerimde gezdirirken nefesim kesilerek soruyorum.

"Sana ne zaman baktığınızı anladığımı söylemiştim," diyor. "Birdenbire bana artık bir ağabey gibi bakmamaya başladın."

"Ben de kendimde gizemli bir hava olduğunu sanıyordum," diye homurdanıyorum, kendimi elinin üzerinde ayarlıyorum, onu daha derinde istiyorum.

"Sen pek çok şeysin bebeğim," diye mırıldanıyor kabaca. Bebeğim. Bana bebeğim dedi. Sanırım ölebilirim.

"Ve lanet olası açgözlölük de bunlardan biri," diye inleyerek devam ediyor, iki parmağını daha içime sokarken, neredeyse bana yumruk atıyor.

"Siktir." Yüksek sesle nefes alıyorum, vücudum onun etrafında sıkışıyor. Parmakları şimdiye kadar sahip olduğum herhangi bir horoz kadar iyi hissettiriyor. Ama onun sikinin daha da iyi hissettireceğini biliyorum.

"Ben de senin sesinin nasıl olacağını hayal etmiştım," diye ekliyor, sesi ipeksi bir tona bürünüyor. "Sesin rüyalarımıdakinden daha iyi çıkıyor."

"Bunun tek yönlü bir yol olması adil görünmüyor," diyorum ona, bir elimle uzanıp sikini tutmaya, onu bana yönlendirmeye çalışıyorum.

Serbest elini suya daldırıyor ve beni durdurmak için bileğimi sıkıca kavırıyor. "Bu benimle ilgili değil."

"Senin aletini kendi zevkin için içimde istediğimi mi sanıyorsun?" Parmakları beni daha derinden sikerken gözlerim bir anlığına kapanıyor. "Oh, hayır. O da tamamen benimle ilgili."

Sırıtıyor. "Dediğim gibi. Lanet olası açgözlü."

Sözlerini noktalamak için parmaklarını daha sert sokuyor, tüm doğru noktalarda eğilip kıvrılıyor, içimdeki basınç barajdaki bir nehir gibi artıyor.

"Kurt," diye inliyorum, bedenim titremeye başlıyor.

Kendimi tutmaya çalışıyorum, kendimi uçurumun kenarından uzak tutmaya çalışıyorum. Deli gibi boşalmak istiyorum ama çok erken olmasından korkuyorum,

Bunun o olabileceğini. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum. Ya elime geçen tek şey buysa?

Dilimi ısıyorum, omuzlarını kavrayıp gözleriyle buluşmaya çalışıyorum.

Kahretsin, o çok güzel.

Ve bana yukarıdan bir tanrıçaymışım gibi bakıyor.

"İşte böyle bebeğim, boşalırken bana bak," diyor derin, hırçın bir sesle ve sonra kendimi bırakıyorum, serbest düşüşe geçiyorum.

Elinin üzerine sertçe boşalıyorum, kalçalarımı ona doğru sallıyorum, parmakları daha derinlere dalıyor, keşfedilmemiş hiçbir santim bırakmıyor. Haykırıyorum, gecenin içinde çınlayan bir dizi küfür ve sanki ruhum o yıldızlardan usulca süzülen milyonlarca küçük güzel parçaya ayrılıyor gibi hissediyorum.

Vay anasını.

Yani, lanet olsun.

Bana ne oldu böyle?

Nefesim kesiliyor, bedenim hâlâ onunkinin üzerinde titriyor ve o sanki dünyanın kralıymış gibi gülümsüyor. Beni belimden kavırıyor ve bankta oturmam için hareket ettiriyor, başım jakuzinin kenarına yaslanıyor, siyah gökyüzü üzerimde dönüyor.

Wolf'un beni boşalttığına inanamıyorum.

Beni parmakladığına.

Wolf.

Benim kurdum.

Bu sabah uyandığımda günün getireceğini düşündüğüm şey hiç de bu değildi.

İşte o zaman kafama dank etti. Az önce beni eliyle sikti ve daha öpüşmedik bile.

Gözlerimi açıyorum, alkol ve orgazmın dalgaları hala dünyamı döndürdüğü için görüşüm bir an bulanıklaşıyor. "Buraya gel," diye mırıldanıyorum, sadece birkaç santim uzağımdaki yüzüne uzanıyorum, parmak uçlarım onun güzel kemik yapısının üzerinde geziniyor. Onu daha yakına çekmeye, sonunda öpmeye çalışıyorum ama o sadece aşağı doğru kaymaya başlıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Bacaklarımı ayırışından, suyun derinliklerine batarken gözlerindeki dans eden bakıştan belli olsa da soruyorum. "Boğulacaksın."

Bana sırtlıyor. "Yapmayacağım."

Kafası suyun altında kayboluyor.

Elleri iç uyluklarımı kavırıyor, onları birbirinden ayırıyor.

Hâlâ zonkluyorum, vücudum yanıyor ve çok hassas olduğumu biliyorum, ama iç çamaşırlarımın ıslak kumaşını yana ittiği an, aniden tekrar gidebileceğimi fark ediyorum.

Tekrar tekrar gidebilirim.

Ve görünüşe göre, o da yapabiliyor. Hiç tereddüt etmiyor, kafasını bacaklarımın arasına sokuyor ve kalçalarım kafasını kavrayıp gözlerim geri dönene kadar diliyle bana saldırmaya başlıyor.

Daha önce jakuzide seks yapmıştım. Ve tabii ki daha önce jakuzide parmaklandım. Ama daha önce hiç kimse bana jakuzide oral seks yapmamıştı ve bunun yüz derecenin üzerinde olması ve kişinin bir dakikadan kısa bir süre içinde boğulacak olması da dahil olmak üzere tüm normal nedenlerden dolayı.

Ama Kurt bir insan değil. Sıcak onu aynı derecede rahatsız etmiyor ve nefesini sonsuza kadar tutabiliyor. Ben tutamıyorum.

nefes almaya ihtiyacı olduğunu bile düşünmüyorum. Belki de oksijen vampirler için bir ikramdır, bilemiyorum.

Bildiğim tek şey bunun aklımı başımdan aldığı. Genellikle duyarsızlaştırıcı olan suyun içinde bile, dili sert ve güçlü, beni yukarı aşağı yalarken tüm doğru sürtünmeyi sağlıyor, klitorisimi dudaklarının arasında emiyor, dilini derinlere daldırıyor.

Tanrım, bir vampir tarafından yenmek en iyisi. Eğer jakuzide böyle hissediyorsam, kuruyken hissettiklerimi hayal bile edemiyorum. Şimdiden devrelerimin aşırı yüklendiğini hissediyorum ve çıldırmamak için sıcak küvetin kenarına tutunmak zorunda kalıyorum, tırnaklarım malzemeyi kazıyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum, dilinin becerisi benzersiz, klitorisimi dudaklarımı karıncalandıran sert geçişlerle döndürüyor ve daire içine alıyor. "Lanet olsun."

Beni duyamaması, inlemelerimi ve küçük çığlıklarımı duyamaması da garip, sanki sessize alıyorum. Ama sonra beni duyabildiğini fark ediyorum. Ben ne kadar yüksek sesle inlersem, o da bana o kadar sert davranıyor, şişmiş etimi dudaklarının arasında emiyor, ta ki ben tekrar boşalmaya o kadar yaklaşıp kadar.

Bu onun doğaüstü duyuları. Beni duyabiliyor, hissedebiliyor, muhtemelen sadece bedenimi dinleyerek ne zaman boşalmak üzere olduğumu tam olarak biliyor. Ben farkında olmadan onunla konuşuyor.

Ve bu ona tam olarak ne istediğimi söylüyor.

Dili bana saldırıyor, ağzı sert ve hızlı hareket ediyor, aç ve beslenmiyor olsa da, yine de benden ziyafet çekiyor. Çekirdeğimdeki sıcak, kalın basınç

Erimiş, içime yayılıyor ve sinirlerim sanki bir ip gibi gerilmiş, kopmaya ramak kalmış gibi hissediyor ve ve...

"Oh, lanet olsun!" Boğazımdan bir çığlık kopuyor, derin, karanlık ve ilkel bir şey ve Wolf'un yüzünde kıvranıyordum, kalçalarımı yukarı iterken su küvetin üzerine sıçırıyor, tüm kontrolümü kaybedene kadar dilinin beni daha derinden becermesine yardım ediyordum.

O kadar sert boşalıyorum ki, suyun içinde kayıyorum, soluk soluğa kalıyorum, kendimi ayakta tutmaya çalışıyorum, ancak uzuvlarım sarsılıp titrerken unutulmaya yenik düşüyordum, sanki zihnim açılmış ve içindekiler dışarı dökülmeyi durdurmuyor.

Su başımın üstüne çıkıyor.

Sonra her şey kararıyor.

NIGHTWOLF Amazon KU'da buradan ve ciltsiz olarak mevcuttur.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

En büyük teşekkür bu kitabı alıp vampirleri yeniden havalı yapmama yardım ettikleri için okuyuculara geliyor (yani, benim için her zaman havalıydılar ;).

Tanıtımını yaparken bağımsız bir kitap olduğunu söylediğimi biliyorum ama bu karakterlerin anlatacak çok fazla hikâyesi olduğunu fark ettim. İlk seferinde sonsöze geldiğimde, bunun sadece büyük bir kitap olacağını düşünürken, bunun iki büyük kitap olacağını ve sonsözün kendi başına bir kitaba ihtiyacı olduğunu fark ettim.

Umarım bu ürkütücü sezonda ya da ne zaman alırsanız alın Kan Portakalı'nı beğenmişsinizdir. Merak etmeyin, devam kitabı Siyah Gül 29 Aralık 2022'de geliyor ve bunun için çok heyecanlıyım! Her şey intikamla ilgili, bebeğim.

Eğer eğlenceli bir Tik Tok yaparsanız, lütfen beni etiketleyin (link sonraki sayfada) ve ilham perilerimin kim olduğunu merak ediyorsanız, Profesör Valtu Aminoff her zaman Aidan Turner olmuştur (ve bu onu Being Human'da bir vampir olarak görmeden önceydi *yumruk ısıtır*) ve Dahlia için Rose Leslie (ve Lucy ve Mina ve Rose).

Laura, Hang, Chanpreet, Sandra, Anna, Kathleen, Jenn ve SB ekibine, Rachel, Jay, Ali, Taylor ve Root Lit'teki herkese, anneme ve tabii ki Scott ve Bruce'a özel teþekkürler.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Senarist, eski seyahat yazarı ve müzik gazetecisi olan Karina Halle, The Royals Next Door, A Nordic King ve Sins & Needles'ın yanı sıra yetmişten fazla vahşi ve romantik kitabın New York Times, Wall Street Journal ve USA Today çoksatan yazarıdır. O, kocası ve evlat edindikleri pitbull Bruce, yaz aylarında British Columbia kıyılarındaki bir adada yağmur ormanında, kış aylarında ise güneşli Los Angeles'ta yaşamaktadır.

www.authorkarinahalle.com

Onu Facebook, Instagram, Pinterest, BookBub ve Amazon'da bulabilirsiniz (ve [Tik Tok](#) için buraya tıklayın):

OceanofPDF.com

AYRICA KARINA HALLE TARAFINDAN

Çağdaş Aşk Romanları

Aşk, İngilizce Aşk,

İspanyolca

Where Sea Meets Sky (Atria Books'tan)

Racing the Sun (Atria Books'tan)

Anlaşma

Teklif

Oyun

Kış Yalan

Diliyor

Borç

Müstehcen

Sıcak Dalgası

Seninle Hiç

Tanışmadan Önce

Rocked Up

Wild Card (North Ridge #1)

Maverick (North Ridge #2)

Hot Shot (North Ridge #3)

Bad at Love

İsveç Prensi Vahşi

Varis

Bir İskandinav Kralı

Kişisel Bir Şey

Değil Karmakarışık

Hayatım

Takdir

Yetkisi

Silahsızlan

dirma

Reddetme
Kraliyet Haydudu
Yasaklı Adam
Lovewrecked
Sıcak Bir İtalyan Yazı Kaçıp
Giden
Dünyadaki Tüm Aşklar (Antoloji)

Karina Halle'den Romantik Gerilim Romanları
Günahlar ve İğneler (Sanatçılar Üçlemesi #1)
On Every Street (An Artists Trilogy Novella #0.5)
Shooting Scars (The Artists Trilogy #2)
Cesur Numaralar (Sanatçılar Üçlemesi #3)
Kirli Melekler (Kirli Melekler #1)
Kirli İşler (Kirli Melekler #2)
Kirli Vaatler (Kirli Melekler #3)
Kara Kalpler (Günahlar Düeti #1)
Kirli Ruhlar (Günahlar Düeti #2)

Korku ve Paranormal Romantik
Karanlık Ev (EIT #1)
Kızıl Tilki (EIT #2)
Benson (EIT #2.5)
Ölü Gökyüzü Sabahı (EIT
#3) Yalan Mevsimi (EIT #4)
İblis Kanatlarında (EIT #5)
Eski Kan (EIT #5.5)
Dex Dosyaları (EIT #5.7)
Oyuğun İçine (EIT #6)
Ve Delilikle Birlikte Işık Gelir (EIT #6.5) Come Alive
(EIT #7)

Küller Küllere (EIT #8)
Tozlar Tozlara (EIT #9)
Hayaletli (EIT #9.5)
Perili Geri Geldi (EIT #10)
Solukta (EIT #11)
Şeytan'ın Duolojisi
Ölülerin Donner'ları
Peçeli (Ada Palomino #1)
Ölüler İçin Şarkı (Ada Palomino #2) Kara
Güneş (Karanlık Gözler Düet #1)
Kan Aştır (Karanlık Gözler Düeti #2)
Gece Kurdu
Gölgeler Nehri (Yeraltı Dünyası Tanrıları
#1) Kızıl Taç (Yeraltı Dünyası Tanrıları
#2) Kan Portakalı (Drakula Düeti #1)
Siyah Gül (Drakula Düeti #2)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.